

КИТ ГАРЛАНД

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ЯСТРЕБА И ТЪЛЪБИЩАТА

Една книга, която непременно трябва да притежавате!
Романтик Таймс

Кит Гарланд

Ястреба и гълъбицата

Бележка от автора

Скъпи читателю,

Навярно и ти си чувал, че писателите изпитват особено привличане към определено място, където душата им се чувства „у дома“. Аз имам две такива кътчета: Лондон и Югоизточна Вирджиния. За жалост съпругът ми работи за компания с централа в западните покрайнини на Чикаго. Това обаче не ме спира да натоваря колата, да кача трите деца и всеки юни да предприемам двудневно пътуване до Вирджиния. Обожавам бреговата ивица там, особено когато водите бушуват под сиви и надвиснали облаци. Взирам се в морската шир и главата ми се изпълва със стотици истории. Лесно е да си представиш как внезапно на хоризонта се появява английски военен кораб, точно както е станало през 1812 г., когато Англия се опитва да завладее Америка за втори път. Тази история е родена там, на плажа, докато синовете ми правеха пясъчни кули в краката ми, съпругът ми караше кану, а баба седеше под чадъра.

Искрено ваша:
Кит Гарланд

Пролог

Заливът Чесапийк юли, 1814 г.

Нощта бе идеална за бягство.

Камбаната на кораба глухо изкънтя в тишината, ображдаща пустите палуби на *Гърмяща змия*. Беше полунощ. Оръдията извисяваха безмълвните си грамади. Четирите мачти с прибрани платна се надигаха нагоре и острите им силуети се открояваха на фона на тъмното, безлунно небе. Във въздуха не се усещаше и най-слаб повей. Никакъв звук не нарушаваше спокойствието на нощта освен поскърчващите дъски на английския боен кораб, хвърлил котва на не повече от триста метра от бреговете на Тайдуотър, щата Вирджиния, и плясъкът на вълните, които се разбиваха в корпуса му.

Самотният моряк на вахта се визираше към хоризонта да не би да се мерне вражески кораб или някои от частните въоръжени плавателни съдове, упълномощени от правителството по време на война да се включат в нападения срещу неприятеля, дръзнал да се прокрадне към брега на Атлантическия океан. Дежурството течеше спокойно. Нищо не бе се случило, откакто се спусна здрачът.

На потъналата в мрак кърма през фалшборда се плъзна дебело конопено въже и възелът в края му с лек плясък прорязва водната повърхност. Три сенки, плътно прилепнали една за друга, започнаха да се спускат. Преди да се потопи във водата, всеки от бегълците стискаше въжето здраво, сякаш конопът бе последната нишка, която ги свързваше с живота.

– Ще се справя ли, Теди? – долетя дрезгавият шепот на Уил.

Плътният му глас потрепери не само от внезапния хлад на водите, но и от нещо друго – може би страх, но Теди побърза да отхвърли тази мисъл. Намираха се прекалено далеч – бяха прекосили цял океан и рискували твърда много, за да позволят именно в сегашния критичен момент да ги обземе паника.

– Разбира се, че ще се справиш – отвърна тихо тя и посегна да хване Уил за ръката.

Неведнъж през последните три месеца – откакто започнаха да изпълняват плана си, измислен в нощта, когато баща им почина от

пневмония в малката задна стаичка на книжарницата, Теди се беше пресягала да хване заръката по-големия си брат. Знаеше, че успехът им зависи не само от убедителното ѝ представяне за английски моряк, но и от готовността на Уил да ѝ довери изцяло съдбата и на двамата. Той сам разбираше, че би било ужасно да копае въглища срещу мизерно заплащане до края на живота си и така да умори и себе си, и Теди от глад. Но гордостта, дори прекомерна като тази на Уил, можеше да бъде потъпкана във военновременни условия. Теди бе овладяла собствените си лоши предчувствия по време на пътуването. И Уил трябваше да постъпи така. Тя просто не би допуснала друго.

Дори в тъмнината усещаше напрегнатия поглед на живите теменуженосини очи, същите като нейните, пълни с енергия и пламък. Такива някога бяха и очите на баща им. Но погледът на Уил бе като на десетгодишно дете, търсещо подкрепа и уверение за пореден път.

Душа на десетгодишно дете, затворена в силното тяло на двадесет и две годишен мъж.

Беше изплашен. Усещаше го от начина, по който пръстите му стискаха ръката ѝ. Да можеше този страх да се превърне в решителност и енергичност, необходими за преплуването на тъмните, ширнали се пред тях води.

По време на война дезертърството се наказваше особено строго. Уил също го знаеше. Командирът на *Гърмяща змия*, контраадмирал Джереми Кокбърн, се бе сражавал бляскаво под командването на адмирал Нелсън при Трафалгар и заслужено се ползваше със славата на военен гений. Откакто се отправиха към Америка обаче, той се прояви и като най-ревностния привърженик на войната сред командирите на Кралския флот. Очевидно тази репутация му харесваше. Само преди седмица бе завладял американска фрегата във водите край Бостън и бе побързал да обеси четирима от пленниците заради дезертърство от английския флот. По-късно плъзнаха слухове, че Кокбърн е измислил обвинението от чиста скука и за да напомни на екипажа си, че се намират в неспокойно военно време, да не би на моряците да им хрумне да се разбунтуват.

Теди все още чуваше виковете на младите американци, че са невинни. Бяха се борили да се освободят, докато примките не отнеха и последния им дъх, а телата им не спряха да потреперват. Но нагло вирнатата брадичка на Кокбърн и доволният блясък в очите му, докато съзерцаваше мрачната екзекуция, запалиха омразата, която подкрепи решителността на Теди да доведе плана си до успешен край. Ужасът от смъртта

бледнееше пред възможността за избавление от подобна тирания.

От момента, в който отпътуваха от Лондон, Теди нито веднъж не се бе разколебала в правилността на постъпката им. И сега със сигурност не биваше да се размеква. През трите месеца на борда дланите ѝ се протриха, а после загрубяха от боравенето с въжетата. Ръцете ѝ загоряха от слънцето, а мускулите ѝ се стегнаха като на младо момче. Краката ѝ също бяха заякнали. Всякак щеше да преплува тристате метра до брега.

Искаше ѝ се да изпитва същата увереност спрямо третия от групата – Аарон. Беше слабо шестнадесетгодишно момче; другите от екипажа постоянно го вземаха на подбив заради хилавото му тяло и очевидната липса на сили. Но в лицето на Уил Аарон намери приятел и защитник. Въпреки нежеланието на Теди, Уил сподели с Аарон намеренията им. Момчето не само заяви, че ще запази кроежа им в тайна, но и изрази желание да се присъедини към тях в бягството им. Когато узна за това, Теди се притесни. Уил настояваше, че опасенията ѝ са неоснователни и тя си даде сметка, че няма как да му откаже това ново приятелство, както не можеше да не изпълни обещанието си да му осигури нов, свободен живот във Вирджиния.

– Аз ще вода – обяви тя, местейки поглед от единия към другия с надеждата да зърне увереност, че всичко ще стане според плана. – Ако ме изгубите от очи, плувайте към фара. Не спирайте. За нищо на света.

Стисна леко пръстите на брат си и се гмурна във водата. Едва когато усети, че дробовете ѝ ще се пръснат, изплува на повърхността. Вълните, така безобидни наглед започнаха да я подмятат като ръцете на някакъв великан. За щастие приливът прииждаше и тя възнамеряваше да се възползва от устремената му към брега мощ. Премигна, за да премахне попадналата в очите ѝ вода, хвърли поглед наоколо, за да види къде е фарът и отново се гмурна. Ръцете ѝ загребваха мощно, докато пак изпита чувството, че дробовете ѝ горят. Показа се на повърхността. Няколко секунди се остави вълните да я носят, а тя лежеше на гръб и се взираше в звездното небе. Нещо се плъзна край крака ѝ. Стисна зъби и напрегна слух да чуе дали Уил я настига, дали яките му ръце порят водата. Само вълните шумяха наоколо. Зад рамото ѝ се издигаше силуетът на *Гърмяща змия*, а фенерите по палубата ѝ заприличаха на зловни жълти очи, които я следяха, без да мигнат.

Отново се гмурна. Загребваше уверено и за миг си позволи да се наслади на усещането за свобода. Бяха си обещали, че ще бъдат свободни и съвсем скоро желанието им щеше да се изпълни. Във войната немалко мъже всекидневно отдаваха живота си за свободата. Сега ги

разбираше напълно. Преди не беше така. Докато беше край леглото на умирация си баща и поднасяше хладък чай към бледите му устни, нямаше кой знае каква представа какво означава тази дума. Да се доберат до Америка бе предсмъртното желание на баща им. И ето, че скоро тя щеше да изпълни обещанието, дадено на един умиращ. Тя и Уил щяха да живеят свободно.

Когато главата ѝ се появи на повърхността, Теди чу писък някъде зад себе си. Беше Аарон. В отговор Уил извика нещо.

Аарон отново изпищя, беше зов за помощ.

– Не... – Устата ѝ се напълни със солена вода – Недей, Уил...

Пронизителното изсвирване на моряка на вахта сякаш пререза сърцето на Теди. Острите звуци на корабната сирена вдигнаха на крак екипажа на *Гърмяща змия*. Боцманът крачеше напред-назад и излайваше къси команди. Само секунди по-късно лодка, пълна с моряци, въоръжени с къси саби и пистолети, бе спусната във водата. Нямаше съмнение, че Кокбърн е на румпела. След миг щяха да достигнат давещия се Аарон.

Плувай!

Да предвкуси свободата, да я усети в душата си и да ѝ я отнемат! Усещаше как гневът я задушава.

– Уил, остави го!

– Не мога, Теди – отвърна брат ѝ.

Напълно сломена, тя се загледа как широките рамене на Уил се отдалечават, борят се с прилива, за да стигне той до приятеля си. Мощните му загребвания лесно биха го отвели до брега, ако не съществуваше предаността към Аарон.

Сълзи изпълниха очите на Теди, а гърлото ѝ бе така свито, че едва дишаше. Чу как греблата на лодката се потапят във водата, моряците викаха и ги наричаха дезертъори. На светлината от размахваните фенери се видяха диво мятаните се ръце на Аарон. С три загребвания на веслата преследвачите стигнаха до него.

Тя, скрита от тъмнината сред водите на залива, все още имаше възможност да се спаси. Фарът ѝ сочеше посоката. Мирисът на земя се носеше над вълните и я привличаше. Желанието да стигне заветната цел я изкушаваше от три дни насам, когато хвърлиха котва в залива. Можеше просто да се обърне и да доплува до брега.

Главата на Уил, ту появяваща се, ту чезнеща сред вълните, се мерна на жълтата светлина на фенерите. Почти бе стигнал до приятеля си, когато лодката прегради пътя му. Той извика силно от раздразнение.

Теди прехапа устни, за да не изкрещи в отговор, но осъзна, че Уил няма да се справи сам. Не можеше да го изостави и да живее с угризенията, че е постъпила така. Нямахше да може да го преживее. По-добре да умре редом с брат си в името на мечтаната от тях свобода, точно както той щеше да загине заедно с приятеля, когото се бе опитал да спаси.

Вероятно смъртта също бе вид свобода.

Като преглътна сълзите, Теди изплува от прикритието на тъмнината и фенерите я осветиха.

Тримата стояха един до друг на палубата; китките и глезените им бяха вързани с въжета. Зловещо смълчаният екипаж ги заобикаляше. Някои от лицата изразяваха нетърпеливо очакване, други бяха изопнати в каменна маска, което всъщност прикриваше ужаса в сърцата им. Фенерите бяха толкова много, че на палубата бе светло като ден. Теди съвсем ясно виждаше профила на Кокбърн, докато той обикаляше около тях. Лицето му беше безстрастно; ръцете с бели ръкавици бяха кръстосани на гърба; стъпките от обувите му в лъснати ботуши крака кънтяха. Той крачеше като човек, добре съзнаващ положението си на господар на кораб и вероятно нямаше да пропусне да демонстрира властта си. Спря пред Аарон и по лицето му, нелишено от привлекателност, се появи злорада усмивка; зъбите му проблеснаха така зловещо, както и позлатената дръжка на сабята, препасана на кръста му.

– Обесете го – нареди той с равен, но заповеднически тон.

С яростен рев Уил се хвърли към моряците, които повлякоха Аарон към мачтата. Наложил се четирима да скочат отгоре му, за да го повалят на палубата. Едър моряк започна да налага Уил с юмрук в стомаха – постепенно гневните му викове се превърнаха в болезнени стенания. Теди се опита да разхлаби въжетата, но те само се впиха по-дълбоко, ожулиха кожата ѝ до кръв и я изложиха на щипещата болка на морската вода и въздух. Всички ругатни, които бе научила по време на пътуването, заплашваха да се излеят като жлъчен порой върху Кокбърн, когато той подигравателно погледна брат ѝ, а после обърна развеселеното си лице към нея. Прехапа си езика, за да замълчи. Инстинктът ѝ подсказа, че ако съществуваше някакъв шанс да оцелеят, избликът на ярост само щеше да попречи. Нямахше да бъдат от полза и каквито и да е прояви на слабост или емоции. Познаваше Кокбърн вече достатъчно добре, за да си даде сметка, че той изпитва извратено удоволствие да наблюдава агонията на жертвите си. Не възнамеряваше да му достави подобна наслада.

Ужасените крясъци на Аарон нарушиха тишината, възцарила се за миг върху палубата. Уил леко простена, когато морякът заби за пореден път юмрук в ребрата му. Точно според очакванията ѝ Кокбърн се вторачи внимателно в Теди. Тя стисна зъби и с огромно усилие на волята успя да запази непроменено изражението си. Устните на Кокбърн едва забележимо се извиха нагоре, сякаш схващаше какво ѝ струва това.

Молбите на Аарон за милост замряха и в нощта отново се възцари мрачна тишина.

Теди се напрегна да не пророни сълзите, които пареха очите ѝ. От мокрите дрехи тялото ѝ потреперваше. Кокбърн продължаваше да не откъсва поглед от нея.

– Пред мен е авторът на този осуетен заговор – продума той накрая. – Теди Лъвлейс. Такова хубаво младо момче, а ще трябва да увисне на мачтата ни.

Кокбърн прокара облечения в ръкавица пръст по черните като абанос коси, вързани на опашка на тила ѝ.

За малко Теди да се свие от допира, но си наложи да остане видимо безразлична. Уил и мнозина от моряците връзваха дългите си коси по същия начин, но Кокбърн сякаш внезапно намери някаква странна наслада в докосването на къдриците, които се спускаха по гърба на Теди. Пръстът му мина по очертанията на брадичката ѝ. Теди едва се въздържа да не повърне.

– Толкова млад – нежно отбеляза Кокбърн. – Още момче, а притежава кураж, повече отколкото мнозина на този кораб. Ти не се страхуваш от смъртта, нали? О, не. В очите ти не виждам страх, предизвикваш ме, нищо, че си вързан. От какво ли се страхуваш повече, отколкото от бесилото? – Кокбърн хвърли поглед през рамо към мъжете, наобиколили Уил. – Вържете го с вериги и го налагайте с бича, докато не започне да моли да спрете. Но в никакъв случай не го убивайте. Хвърлете го в трюма при плъховете и застоялата вода да яде от собствената си разкъсана плът, докато не дам други указания.

Кокбърн отново отправи изпълнения си с очакване взор към Теди. Слюнка се насъбра в устата ѝ и тя си представи как го заплюва. Мисълта ѝ донесе единственото удовлетворение, което можеше да си позволи в този момент.

– Този отведете в каютата ми – разпореди накрая Кокбърн на двама моряци.

Извърна се и тръгна към стълбата за долната палуба.

Ако Теди не бе убедена, че Кокбърн притежава най-дяволски

извратеното съзнание от всички морски офицера, може би щеше да изпита известно облекчение. Но го бе чувала прекалено често и при различни случаи да се хвали с всевъзможните, измислени от него наказания, а и бе ставала свидетел на грабежите, палежите и плячкосването на които подлагаше селищата по бреговете на Вирджиния и то единствено, за да задоволи войнолюбивото си тщеславие. Човек като него бе в състояние да изобрети какви ли не мъчения, дори в ограниченото пространство на каютата си. Именно затова Теди се ужаси, когато потресена осъзна, че се намира насаме със зловещия си мъчител.

Той сваляше белите ръкавици като освобождаваше пръст след пръст и ги метна върху купчината карти, поставени на малка масичка, без нито веднъж да откъсне поглед от нея. Със същото спокойствие сваля шапката и разкри червеникаворусите си коси, чиито кичури се разпиляха по челото му и му придадоха детински безобиден вид. Сякаш токущо му мина през ума, той кимна на двамата моряци и те мигом излязоха, затваряйки вратата след себе си.

Теди усети как космите по тила ѝ настръхват. Погледът ѝ попадна върху сабята на Кокбърн. Зачуди се какво ли ще изпита, когато наточеното като бръснач острие пронизва гърдите ѝ. Той бе в състояние да я прикове към стената на каютата, все едно е насекомо. Странно бе обаче, че Кокбърн нямаше да извърши екзекуцията в присъствието на свидетели.

Очевидно замисляше нещо още по-злоещо.

С един замах Кокбърн се освободи от сабята си. Металът издрънча при падането на пода и звукът обтегна и без това изострените нерви на Теди. По тялото ѝ премина неволна тръпка, преди да успее да се овладее. Това накара Кокбърн да извие устните си в усмивка. Облегна се на бюрото и скръсти ръце върху широките си гърди. Кръстоса обутите си в ботуши ходила и по този начин подчерта несъразмерното си тяло – прекомерно развит, едър торс и невероятно тънки крака – сякаш двете половини принадлежах на различни хора. А и никоя от тях ни най-малко не подходеше на по момчешки привлекателното му лице.

Странно, но изражението му сякаш ѝ даваше някаква едва доловима утеха. Ала същевременно долавяше дъха на смърт, чуваше болезнените викове на брат си. Омразата към този мъж разпали кръвта ѝ.

– Предаността рядко заслужава цената, платена за нея – подхвърли Кокбърн замислено. – А ти си готов да дадеш живота си за брат си.

– Да – увери го Теди с пресъхнали устни.

– Значи всичко останало няма да ти се стори прекалено голяма

саможертва?

Нещо ѝ подсказваше да отговори уклончиво, но Теди не можеше да не се подчини на гласа на сърцето си.

– За да запазя брат си жив, мога да сторя всичко.

– Бих предпочел да не го убивам, макар че е умствени недоразвит. Особено сега при липсата на достатъчно английски моряци, които да се сражават срещу проклетите американци, човек със забележителната сила и подвижност на брат ти е ценна придобивка. Дори ти, макар и крехък, вършиш работа за двама. Наблюдавал съм те, Теди.

Именно тогава – за пръв път по време на пътуването – Теди се запита дали Кокбърн не подозира, че не е момче, а напълно оформена двадесетгодишна жена. Многозначителните нотки в гласа му изведнъж я наведоха на мисълта, че той се държи по-скоро като мъж, готов да ухажва, а не като безжалостен офицер на път да умъртви дезертъор.

Каква жестокост е намислил този човек? Няма начин да не я накаже за престъплението ѝ. И въпреки това думите му ѝ дадоха лъч надежда.

Очите му похотливо се плъзнаха по тялото ѝ. Всякаква надежда я изостави. Той знаеше... Някак, въпреки всичките ѝ усилия да прикрие женствеността си, той бе разбрал. Преглътна и остана с прикован в него поглед.

Той се отгласна от бюрото и пристъпи към нея. Езикът му се стрелна и облиза отпуснатите му устни сякаш очакваше някакво лакомство.

– Да, много бих искал да запазя живота ти, Теди. Вероятно ще стигнем до задоволително и за двама ни споразумение. Да направим сделка.

Той искаше нещо. Каквото и да е, ще му го даде, само да пощади живота на брат ѝ.

С бавни крачки Кокбърн я заобиколи. Спря се зад гърба ѝ. Теди не откъсваше очи от дъбовата ламперия на стената пред себе си и слушаше неравномерното му, накъсано дишане, усещаше топлината на дъха му върху тила си. Изпълни се с отвращение. Никога не бе мразили някого толкова, но и никой не бе имал такава власт над всичко скъпо за нея. Въжетата се впиха я китките и глезените ѝ и напомниха за съвършено безпомощното ѝ положение.

В следващия миг, с две ръце и сподавено стенание Кокбърн обхваща задника ѝ.

Теди трепна. Едва сподави писъка в гърлото си. Кокбърн плъзна ръка напред към слабините ѝ и притисна възбудената си мъжественост между заоблените полукълба с трескаво, клатушкащо се движение. Пръстите му опипваха между бедрата ѝ сякаш търсеха нещо – нещо,

което Теди изведнъж осъзна, никога нямаше да намерят. Само миг след това и Кокбърн го разбра.

– Кучка!

Отскочи от нея все едно е жив огън. Извъртя я към себе си, опря гърба ѝ в стената и с едно рязко движение на ръката раздра влажната ѝ риза от врата до кръста, като разкри плътно прилепналия муселин, с който пристягаше гърдите си.

Гледаше я със зяпнала уста, пребледнял; очите му щяха да изхвъркнат.

– Ти си... Ти си... – Сви ръката, с която я бе опипвал и с отвращение я отри в корема си. Лицето му почервения. – Дяволите да те вземат! Та ти си жена!

– Точно така.

Теди оцени смешната страна на случилото се, тъй като явно разкритието причиняваше на Кокбърн неудобство. Дали бе смаян от измамата ѝ или се чувстваше неловко заради намеренията си към нея само до преди миг – тя не успя да прецени. Но той я гледаше с вид на човек, който няма и най-бегла представа какво точно да прави с нея.

Теди изпита неочаквано, макар и моментно, удовлетворение.

– Милостиви Боже – промълви той и прокара леко трепереща ръка през челото си. – Загърни се.

– Ако ме развържете, с удоволствие.

Кокбърн се навъси, после измърмори нещо и бързо разхлаби въжетата около китките ѝ. Явно не смяташе, че една развързана жена е опасна от оставен на свобода женствен юноша. Дори махна въжето около глезените ѝ, след което побърза да се премести зад бюрото, очевидно искаше да е на известно разстояние от нея.

От шкафа зад гърба си измъкна бутилка, наполовина пълна с кехлибарена течност. Наля си солидно количество и отпи, все така вторачен в нея. После изпи и остатъка.

– Пусни си косите, Теди – заповяда той и отново си наля. Вдигна въпросително вежди и добави: – Или имаш друго име?

– Теодора – отвърна тя, докато сваляше коженото ремъче.

Тръсна глава и остави влажните къдрици да се разпилеят свободно по раменете.

– Жена – повтори Кокбърн някак унесено. Пресуши чашата и я остави върху масата. Устните му се извиха присмехулно, докато я оглеждаше. – Щеше да си несравнимо по-хубава, ако беше момче.

Теди не успя да се въздържи да не отбележи жлъчно, докато

веждите ѝ се стрелнаха нагоре:

– Независимо че съм жена, постигнах успех.

Кокбърн не си даде труда да възрази или просто не желаше да коментира поведението си отпреди секунди.

– Накъде бяхте тръгнали, когато си въобразявахте, че ще се измъкнете?

В този момент тя не виждаше причина да лъже. Нито пък искаше да подлага на изпитание търпението на Кокбърн.

– Към Вирджиния.

Кокбърн я дари с насмешлива усмивка.

– Една жена винаги е наясно накъде е тръгнала. Особено ако е смела. Мъжете са глупави хлапаци и биха се отправили към непозната територия без каквото и да било план. Но жена, която води със себе си слабоумния си брат, никога не би постъпила така неразумно. Не се съмнявам, че познаваш някого във Вирджиния.

– Познавам няколко фамилии.

Кокбърн се засмя снизходително.

– Не си играй повече с мен. Разбираш ме, нали, Теодора Лъвлейс? Може и да не ми е навик да убивам жени, но пък досега не съм срещал друга толкова веща измамница. Знаеш, че разполагам с похотлив екипаж, който би се възползвал от теб по начин, който ще те накара да се молиш да си мъртва. А и съществува брат ти Уил. Опитай се да ме излъжеш и ще наредя да му нанесат още двадесет удара с бича, а защо не и да нахлузят примка на якия му врат? Ако не проговориш, ще раздера муселина от гърдите ти и ще те хвърля на палубата. Истината, мое смело момиче, може да ти направи добра услуга в този момент.

Какво значение би могло да има, ако му каже, шом това, ще предпази Уил от по-нататъшни мъчения или дори ще спаси живота му? И въпреки това думите се отрониха, неохота от устните ѝ.

– Леля ми живее близо до река Йорк.

– Как се казва?

– Едуина... Фаръл.

Кокбърн присви очи.

– Фаръл? Предполагам, англичанка като теб. И се е омъжила за американец? Горката жена. Този Фаръл – кой е той?

Теди преглътна с усилие, преди да промълви:

– Джордж Фаръл.

Гадната усмивка, в която се разтегнаха устните на Кокбърн, накара Теди да се почувства предателка спрямо чичото, когото никога не бе

виждала.

– Да не би да е същият Джордж Фаръл, командирът на американския флот? О, съдбата наистина е благосклонна към мен днес. Я да видим как да се възползвам от този късмет. – Кокбърн потупа устни с пръст. Очите му се присвиха. – Обърни се, Теодора. Бавно.

Отвън долетя изплющяване на бич. Но Уил не извика. Теди стисна зъби и изпълни заповедта.

– Бедрата ти са слаби като на момче, Теодора, но предполагам, че гърдите ти са добре оформени, щом ги пристягаш така плътно. Би могла да минеш за хубава в известен смисъл. Мисля си, че американските морски офицери биха открили нещо у теб, което да отклони вниманието им от корабите. В крайна сметка какво представлява американският флот? Няколко чамови фрегати, командвани от синове на кучки и разбойници с извратена слабост към женската плът.

– Достатъчно са силни, щом налагат присъствието на английски кораби в тези води – отвърна Теди дръзко, макар да съзнаваше, че именно Кокбърн командва операцията в залива Чесапийк, за която бяха нужни цели три военни кораба.

– Ще ги размажем – просъска Кокбърн. Стовари юмрук върху бюрото и не само катурна чашата, но и събори куп карти по пода. – Някоя новоизлюпена сила не е в състояние да се мери с мощта на Кралството. Американците трябва да бъдат изгонени от моретата. А ти, моя коварна и горда Теодора, ще помогнеш на английската кауза, и по-специално – на моята.

– Искате да ме изнудвате? – невярващо попита Теодора и усети как омразата ѝ отново я обхваща.

– Не само искам, но и ще го направя. Ти се отказа от свободата си заради брат си и беше готова да умреш. Много трогателна саможертва. Малко шпиониране в полза на англичаните в замяна на живота на брат ти едва ли може да се смята в такъв случай за голяма жертва. Нали не е възможно чак толкова да мразиш родината си?

Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато си спомни Лондон, баща си, неподвижен под завивките, неговото отслабнало до неузнаваемост тяло. Те всички буквално умираха от глад в задушната книжарница, докарани до крайна мизерия от войната¹. Но какво ли знаеше Кокбърн за подобно пълно отчаяние, което подтиква човек да рискува живота си, в

1. Англия участва във войната срещу Франция, завършила с поражението на Наполеон при Ватерло през 1815 г. През 1811 г. и САЩ обявяват война на Англия. – Б.ред.

името на нещо по-добро?

– Ненавиждам всичко, което направи войната на страната ни и нейните принципи – изрече тя вдървено. – Вече не чувствам Англия своя родина.

Кокбърн изсумтя.

– Според мен предаността към брат ти не е така преходна. Намирам те за относително интелигентна жена, неподатлива на истерия или емоционални сътресения. От друга страна си въобразяваш, че си по-смела, отколкото си в действителност, което заплашва да те доведе до неразумни постъпки. Дори в момента стоиш пред мен предизвикателно, а никой мъж не би дръзнал да се държи така при подобни обстоятелства. Можех да ти се възхитя, ако не намирах поведението ти за глупаво. Трябва да те предупредя, че с никого не бива да споделяш нашата договореност. Най-малко с Джордж Фаръл. Би било извънредно неразумно. При първата атака на врага ще наредя да прережат гърлото на брат ти. От друга страна – колкото е по-полезна информацията, която ми доставиш, толкова по-лесно ще му бъде.

– Информация – повтори Теди, осъзнавайки колко е безпомощна.

Същевременно схващаше и цялата ирония на ситуацията: Кокбърн искаше от нея да изостави всичките си принципи, да предаде страната, която бе избрала за свой дом, в замяна на живота на брат й. И наистина нямаше как да не се подчини. А Кокбърн напълно го разбираше.

Копеле. Едва сега осъзна силата на желанието за мъст, което така обсебва мъжете, че те са готови дори да убият за да го удовлетворят.

Кокбърн скръсти ръце върху гърдите си и се облегна назад.

– Ще ми доставяш информация за маневрите на американския флот. Също така с удоволствие бих пленил един-два капера, особено ако са натоварени със стока. Нищо не действа толкова окуражаващо на нашите военни сили както изгарянето на вражески кораб и то така, че да се вижда от сушата. Проклет да съм, ако допусна американците да направят опит да пробият блокадата на Джереми Кокбърн!

– Но такава информация не се събира лесно.

– Глупости. Теб очевидно те бива да мамиш, Теодора. А и кръговете, в които ще се движиш като племенница на Фаръл, ще ти предоставят предостатъчно възможности да чуваш какви ли не интересни неща. Нужно е само да пуснеш в употреба малка част от женските си хитрости. И колкото по-бързо се справиш, толкова по-скоро брат ти ще се избави от оковите, а може би ще получи и топла храна да сгрее стомаха му. Направихме сделката, надявам се?

Теди се вираше през люка в тъмнината навън и чуваше всяко изплющяване на бича, стоварващ се върху гърба на Уил. Цената, която Кокбърн ѝ бе определил да заплати, бе малка в сравнение с мъченията, които Уил изтърпяваше. Вече не ставаше въпрос за свобода, а за спасяването на двамата от смърт. Думите, които най-накрая изрече, с мъка излязоха от свитото ѝ гърло:

– Добре, споразумяхме се. Но как ще осъществим това начинание?

– Сега ще ти обясня. – Кокбърн отиде до сандъка, вдигна капака и започна да рови вътре. Извади няколко чифта тъмни панталони, огледа я още веднъж, поклати глава и продължи да търси по-надълбоко. – Да, това ще стане – каза той и се обърна. Държеше тъмна пелерина, шапка с голяма периферия и чифт ботуши. – Преди да отплаваме от Лондон принудих един разбойник да се откаже от занаята си и го убедих, че за него има бъдеще във флота. Непрокопсаникът дезертира в Бостън. – Подхвърли дрехите към Теди. Воняха на мухъл. – Ето ти облекло за нашите бъдещи среднощни срещи на брега. Ще ти свърши добра работа, ако налетиш на енергичен американски взвод. А що се отнася до срещата със скъпата ти леля Едуина... – Кокбърн вдигна средна по големина чанта и нещо, което приличаше на рокля с отблъскващ оранжев цвят. Той огледа дрехата внимателно. – Очевидно предишният капитан на кораба е имал слабост към жени със съмнителен вкус. Дръж чантата и прибори в нея вързопа. Ще се преоблечеш, когато те оставя на брега близо до Хамптън. Вярвам, ще успееш да си осигуриш превоз, като имам предвид колко добре се справи да ни измамиш всичките. Набавянето на кон няма да те затрудни, нали съм прав?

Тя го изгледа хладно и притисна вързопа към гърдите си.

Той вдигна вежди.

– О... Да не би да съжаляваш за нещо? Или тъгуваш за брат ти? Ако не беше той, щеше да си стъпила вече на плодородната земя на Вирджиния, а не върху дъските в каютата ми. Но слабостите са за това, за да се възползва от тях човек, Теодора. Това е урок, който повечето хора трябва да научат, и вярвам, че ти никога няма да го забравиш.

Единствено по този въпрос тя бе напълно съгласна с него.

Глава 1

Плантацията Мирамер Тайдуотър, Вирджиния август, 1814

– Уинчестър! По дяволите, братовчеде, трябва ли вечно да демонстрираш незачитането си към всички останали?

Независимо от упрека в гласа, проехтял от фойето – или може би именно заради него – Майлс Уинчестър не спря изкачването си по извитото стълбище, като взимаше по две стъпала наведнъж.

– За Бога, Майлс, и без това се говорят доста лоши неща. Старая се да ги опровергая, доколкото мога. Та само преди минути надълго и нашироко се опитвах да убедя приятеля си Макинтайър колко приятен човек всъщност можеш да бъдеш. В определени моменти, разбира се, които не само бързо преминават, но и рядко се случват, и ако не си прекалил с алкохола, естествено. Понеже съм убедителен, Брет, изглежда, бе склонен да промени мнението си за теб, но точно в този миг ти нахълтаваш, сякаш кучета те гонят по петите и хукваш по стълбите, без дори да поздравяваш гостите ни. А те са отбрана компания, братовчеде, и самият командир Джордж Фаръл е сред тях.

– Още по-основателна причина значи – отвърна Майлс с типичния си грубоват тон, без да се спира. – Това са твои гости. Не съм в настроение, а и не си спомням някога да ми е било приятно да разговарям с флотски първенци.

– Трябва ли да предположа в такъв случай, че конят Див вятър е спечелил състезанието днес?

При тези думи Майлс най-сетне се спря и погледна братовчед си, застанал в подножието на стълбите, сияещ в парадната си флотска униформа. Деймиън Коул се ухили и вирна нос, все едно надуши соления морски бриз. За Майлс той бе много млад, твърде, макар и невинно, амбициозен и прекалено ангажиран с онова, около което се въртяха приказките в салона: бойните действия. Очевидно войната бе обсебила съзнанието на Деймиън, иначе нямаше да дръзне да критикува маниерите на мъж, когото обикновено смятаха за невъзпитан, нетърпимо арогантен и най-вероятно не с всичкия си. Нито пък после да се ухили като глупак и да изпъчи гърди в патриотичен плам, все неща които знаеше, че

Майлс ненавижда.

Но Деймиън още не си даваше сметка колко глупави са всъщност младостта, неопитността и патриотичната треска.

Глупаци, всичките събрани като охранени гъски в салона, обсъждат стратегии, които няма да доведат до нищо. След вече три години сражения нито англичаните, нито американците бяха постигнали значима победа, но безброй хора загинаха и още доста щяха да ги последват. Загледан в Деймиън, Майлс изведнъж усети собствените си тридесет и пет години като тежък камък върху раменете си.

– Виждаш ли? – отбеляза Деймиън, без да престане да се усмихва. – Все пак дори и ти можеш да се държиш приятно. „Не съм в настроение“ е доста мек израз за твоята уста. Трогателно, ако мога така да се изразя, особено като се има предвид цялостното ти неодобрение към войната и свадливия ти нрав. Но ако Див вятър бе загубил надбягването, а ти – платил поредната стотачка на нашия приятел Рейнолдс, бас държа, че щеше да изхвърлиш от къщата с гръм и трясък всеки мъж в униформа. Дори аз нямаше да посмея да ти се мяркам пред очите седмици наред. А що се отнася до прислугата, вероятно и хубавата Джили щеше да предпочете да избягва стаята ти, да не говорим за леглото ти...

Пръстите на Майлс нетърпеливо стиснаха камшика.

– Какво искаш, Деймиън?

Младежът сви рамене.

– Нужен си ми да разрешиш малък спор между мен и Макинтайър.

Майлс присви очи.

– О, хайде, братовчеде, не ме гледай така подозрително. Не става дума за войната, макар сега, като се замисля, се сещам, че май е замесен и англичанин. Действа в наша полза, но сигурно това е без значение за човек, който изпитва преданост единствено към собствената си персона, а? – Деймиън вдигна дръзко вежди, очевидно тази вечер се чувстваше изключително смел. – Ще ти отнема съвсем малко време: колкото да изпиеш един-два рома, а после се оттегли в хралупата си и се муси колкото щеш. Няма да ти искам нищо повече поне в продължение на век.

– На всичко си готов, стига да получиш своето.

Деймиън се засмя и сякаш порасна с няколко сантиметра, когато тракна лъскавите си черни ботуши.

– Аз винаги постигам своето.

Толкова невероятно млад. И така пълен със смелост. Деймиън наистина си въобразяваше, че е недосегаем. Майлс все едно виждаше себе си преди осем години. Тогава и Майлс, както сега Деймиън, нямаше

никаква представа какво може да направи войната от него. Твърде опиянен от самочувствието, което дава униформата, от топлотата, която предизвиква в женските сърца. Очевидно през последните осем години, от както живееше под един покрив с братовчед си, Деймиън не бе научил нищо, макар всекидневно да се сблъскваше със смъртта. В деня, когато Медисън² обяви война на Англия, младежът хукна да се запише доброволец, убеден, подобно на повечето юноши, че младостта му и цветущото здраве ще го запазят жив или поне ще му спестят злощастната съдба, сполетяла Майлс. Може би Деймиън също вярваше, както и повечето от познатите им, че братовчед му така и не се е съвзел от внезапната, ужасна смърт, застигнала баща му в пристанището на Триполи преди осем години. Та нали, когато нещастieto се случи, Майлс беше заедно с баща си?

Майлс остави всички да гадаят и да правят какви ли не предположения за причините и никога не му мина през ум да обясни настроението или поведението си. Отдавна бе притъпил сетивата, си и не се интересуваше какво кара един мъж постепенно да умира. Единственото, което искаше, бе да забрави. Но изживеният ужас се явяваше в кошмарите му. Образите го измъчваха именно в съня, когато бе най-уязвим. Никой не подозираше нищо за това. И хората никога нямаше да го узнаят.

Защото тогава биха си дали сметка, че част от здравия разсъдък на Майлс се е загубил в пустинята край Триполи, че част от душата му бе останала там, на едномачтовия кораб, когато складът за мунициии се взриви и всички тринадесет души от екипажа, включително и баща му се превърнаха в парчета разкъсана плът.

– Майлс?

Гласът рязко го изтръгна от мислите му и камшикът за езда болезнено се удари в бедрото му.

– Предполагам, братовчедо, че Фаръл твърдо възнамерява да промени решението ти и да те накара да поемеш капитанския пост на *Левитан* отново. Очевидно досегашното ти въздържане да се включиш във войната все още не го е обезкуражило. А и как да го вине човек за желанието му да привлече най-ловкия и бърз капитан под свое командване? Като командир на нашия флот той просто иска най-добрите. А кой е по-добър от теб, най-бляскавия воин, оцелял при Барбари, син на най-великия мъж, плавал някога под американски флаг? Твърдо е решил да те

2. Джеймс Медисън (1751–1836) – американски политик, основател на Републиканската партия заедно с Джеферсън. Президент на САЩ в периода 1809–1817 г. – Б.ред.

въвлече един ден.

– Е, днес няма да е. Откъде намери ром?

– Контрабанда от Антилските острови, предполагам. Открих го в един тъмен ъгъл на мазето. – Деймиън вдигна вежди в престорена изненада. – Джили знаеше точно къде да го открие. Странно... Човек може да си помисли, че нощно време тайно си точи от питието.

Майлс се извърна и слезе по стълбището.

– Ще изпия само една чаша и ще уредя облога ти. Толкова. Утре рано трябва да пълня големите бъчви.

Деймиън се ухили самодоволно.

– Знаех си, че все някак ще те убедя. Всеки има поне една малка слабост.

– Не разчитай особено на това.

– Любовта към хубавия ямайски ром едва ли е голям недостатък на характера, братовчеде. Пък и ти въобще нямаш никакви слабости. Жените също не те вълнуват. – Тръгна редом с Майлс и отвори широко двойните врати на салона, като спря само колкото да довърши: – Някой ден ще трябва да споделиш с мен тайните си по отношение на нежния пол.

– Къде ми е питието, Деймиън?

– Боже, несговорчив си като дявол, и Бог да ми е на помощ, ако разбирам защо. Но твоето безразличие всъщност най-много интригува. Не съм в състояние да си представя как го постигаш, особено като се има предвид бедственото ни състояние във войната. Склонен съм обаче да призная, че и малко ти завиждам. Лицето ти е осеяно с белези, които би трябвало да предизвикат ужас в сърцата и на най-смелите жени, а вместо това те всички започват да пъчат гърдите си, щом се появиш в стаята. А дори не си кой знае колко богат, нито пък носиш униформа. И все пак имаш една доста сериозна кандидатка за женитба – вдовицата госпожа Лидия Лорънс – завърши Деймиън и зачака реакция, която така и не се прояви.

Майлс обърна гръб на братовчед си, наля си солидна доза ром от кристалната гарафа и изпи половината.

– Разполагаш с две минути. Не бих ги пропилял в приказки за жени.

– О, налага се. Облогът зависи от това. Чакай да видя къде ли е отишла.

Деймиън проточи врат, за да огледа помещението, препълнено с жени и униформени мъже. Разговорите бяха приглушени. Дори осветлението бе намалено сякаш да напомня за сериозността на сегашните

взаимоотношения с Англия. Във всички разговори се загатваше за непосредствената английска заплаха, която плаваше едва на половин километър от бреговете. Един бърз поглед увери Майлс, че елитът на американските морски командири присъства и очевидно крои стратегии, обмисля маневри и обсъжда сегашното разположение на английските кораби.

Пресуши чашата и си наля повторно.

– Жените приличат на кораби, Майлс.

– За това ли ме доведе тук, да си приказваме?

– Мисля си, че това е единственият начин да прикова и задържа вниманието ти. Не толкова отдавна ти бе един от най-добрите морски капитани на страната. Твоя любима беше морето, а ботушите ти рядко стъпваха на земя, предпочитаха люлеещите се палуби на *Левитан*. – Деймиън се усмихна въпреки привидното безразличие на Майлс, а после посочи с глава едра белокоса жена. – Помисли си само братовчедо, Едуина Фаръл, съпругата на уважавания ни командир, не прилича ли на истински боен кораб, порещ вълните с лекота? А ако наведеш чашата и погледнеш на север, Майлс, ще видиш елегантната като фрегата Лидия Лорънс, жадна да напусне сухия док и да се отправи с развети от вятъра платна в открити води. Виж само носа и кърмата ѝ – та тя е в състояние да понесе ударите и на най-бурните вълни. Как всъщност копнее господарска ръка да хване руля. – Деймиън прочисти гърлото си, ухили се похотливо и отново огледа салона. – Но всъщност търся едномачтова платноходка, тъмна и елегантна. Облогът е за нея. О, по дяволите, Брет я е отвел в далечния ъгъл. Ха, бас държа, че този мъж ще коленичи пред нея до края на вечерта.

Майлс довърши питието си и отново се пресегна към гарафата, като обърна гръб на хората в салона. Само след минута, ако не го лъже инстинктът му, командирът Джордж Фаръл ще дойде при него пак да го убеждава да постъпи във флота. Затова – още едно питие и тръгва. Само ромът да не му се усладяваше толкова и да не го сгръвяваше така приятно. Единствен той правеше всичко наоколо да изглежда малко по-поносимо. Той почти не чу следващите думи на братовчед си.

– Тя е племенницата на Едуина Фаръл, Майлс. Теодора Лъвлейс.

Но почтителният тон на Деймиън и вълнението, с което говореше, накараха Майлс да проследи погледа му към далечния край на салона, където съзря млада тъмнокоса красавица. До нея капитан Брет Макинтайър стоеше, свел глава. Майлс присви очи и се вгледа в лицето ѝ, огряно от запаления в камината огън. Беше само няколко сантиметра по-ниска

от Макинтайър, стройна и елегантна. Майлс обаче я разглеждаше с безразличие, както би оглеждал кон за продан. Дори откри, че я сравнява с дългокраката кобила, която за малко да купи същия следобед. Спускащите се като грива тъмни коси и напъпилите ѝ гърди, почти опиращи се в Макинтайър, по някакъв начин му напомниха за породистото животно. Погледът му се задържа върху очевидните ѝ прелести само още миг, преди да се насочи към нежната извивка на веждите ѝ и леко повдигнатите крайчета на устните. Очарователна, определено красива, но безинтересна за Майлс, ако не се смята бездънната дълбочина на очите ѝ. Майлс досега не бе срещал жена с подобен израз. Беше го виждал в очите на мнозина мъже, и то предимно врагове. Тя никак не приличаше на съдържана и благовъзпитана дама. Напротив – това бе жена, твърдо решила да постигне нещо. Образът на своенравната кобилка се замъгли, измести се от изящния силует на едноначтовата платноходка, плъзгаща се умело сред осеяното с плавателни съдове море и неподозираща за оръжието, с което разполага.

– Стой настрана от нея – посъветва Майлс и отново вдигна чаша към устните си, освобождавайки съзнанието си от Теодора Лъвлейс.

– Малко си закъснял с мрачното си предупреждение, братовчедо. Видяш ли – възнамерявам да я направя своя съпруга.

Майлс не се опита да приглуши изсумтяването си.

– Тогава значи си достоен за компанията на всички останали глупаци тук. Жалко за всички ви, но тя е тази, която ще направи избора.

Деймиън изправи рамене.

– Точно това е същността на въпросния облог. Кого смяташ, че ще избере, Майлс? Прекалено пламенния Макинтайър или мен?

Майлс вдигна чашата към устните си. Течността леко опари гърлото му. Над ръба на чашата погледът му отново се спря на сиящия профил. Тя се усмихваше на Макинтайър и закачливата извивка на устните ѝ загатваше за прищявка, но опитното око на Майлс разкри далеч повече. Макинтайър силно поруменя и се засуети като кутре.

– Ще избере онзи, който осъществи желанията ѝ – промърмори той.

– По дяволите, да не би Макинтайър вече да си е дал сметка за това? Какво мислиш, като ги гледаш, Майлс?

– Ти нямаш нито богатството, нито ранга, Деймиън. И Макинтайър ги няма. Не гледай така смаяно. Издаваш цялата си неопитност.

Майлс млъкна и необяснимо защо очите му отново се насочиха към Теодора Лъвлейс. Видя как ръката ѝ в ръкавица докосна ръкава на Брет Макинтайър. Деликатното движение, така естествено в комбинация с

потреперващите ѝ мигли, се оказа силно като топовен изстрел на кораб. Макинтайър изглеждаше готов да даде живота си за момичето. Лицемерната госпожица Теодора Лъвлейс очевидно съзнаваше силата на загатнатите обещания. И предимствата на слабото осветление. Тъй както светлината от огъня в камината играеше върху поруменелите ѝ страни и нежните извивки на гърдите ѝ, в момента тя бе обект на желание за мнозина от мъжете. На Майлс обаче всичко това изведнъж му омръзна.

– Тя иска единственото, за което всяка жена мечтае: пари, положение, да съсипе живота на мъжа. И не е задължително да бъде точно в този ред. Бъди благодарен, че се е насочила към по-гльста плячка.

– Какво искаш да кажеш?

Майлс остави чашата на страничната полица, почувствал, че ромът влошава и без това лошото му настроение. Тонът му стана доста язвителен:

– Смятам, че няма да се задоволи с някакво си жалко капитанче.

Деймиън свъси вежди и огледа помещението.

– Тогава кого, по дяволите, иска? Лейтенант ли? Хариган е женен. Игън е достатъчно стар да ѝ бъде дядо... – Деймиън премигна и видимо преbledня. – Господи, Майлс, нали не смяташ, че тази изключителна млада жена се цели в стар развратник като Джошуа Игън?

– Има ли някакво значение? Съжалявай мъжа, когото тя ще избере, Деймиън, който и да е той. Но за Бога – не му завиждай. А сега ми направи път да мина.

Деймиън изправи упорито рамене и не се отмести. Усмихна се плахо на Майлс и така предизвика желанието му да удари младока.

– Само един момент, братовчедо. Склонен съм да не се съглася с теб.

– Подобна склонност става нещо типично за теб напоследък.

– Може и така да е, но не без основание. Ако не се лъжа, госпожица Лъвлейс определено е хвърлила око на младия Макинтайър. Именно в това е надеждата ми.

– И глупостта ти. Теодора Лъвлейс ясно съзнава, че е приковала вниманието на всеки безмозъчен глупак тук, който я смята за невинна. Късметът ѝ е проработил, защото си се постарал да ѝ осигуриш цял салон, пълен с такива мъже. А сега се отмести.

– Господи, какъв си циник, Майлс. Виж я само – тя е като гургулица.

– Знам какво виждам, когато я погледна, Деймиън. Хайде, разкарай се от пътя ми.

Деймиън не помръдна. Постъпката му накара лицата и на двамата да пламнат. Младежът воинствено вдигна вежди:

– Ще отречеш ли, че е красива?

Майлс го изгледа смразяващо.

– Бих я отвел в леглото си. Точно както бих постъпил с Лидия Лорънс. И това, братовчедо, е и началото, и края на всичко.

– Толкова си уверен, така ли?

Майлс вдигна вежди.

– В способността си да избегна женски хленчения? Напълно.

– Според мен ти се страхуваш от жените.

Камшикът леко изплющя върху стегнатото бедро на Майлс.

– Не ме предизвиквай, Деймиън.

– Все някой трябва да го стори. Превърнал си се в безсърдечен стар циник или поне желаше всички да те смятаме за такъв. Често се чудя защо въобще си давам труда да се безпокоя за теб.

– Четеш ми мислите. А сега се разкарай и ме остави да си вървя.

Деймиън бе достатъчно проникателен, за да се подчини този път и дори направи към братовчед си престорен поклон, когато раменете им се докоснаха. Майлс вече бе хванал дръжката на вратата, когато го спря гръмният глас на Фаръл, който се обръщаше към един капитан, застанал наблизо.

– По дяволите, ако разбирам нещо – споделяше Фаръл, – но един от нашите взводове е забелязал Нощния ястреб късно снощи при носа с фара.

– Странно. Корабът на Кокбърн не е ли хвърлил котва именно там?

– И аз за това мисля.

– Нали не искате да намекнете, че...

– ...тайнственият Нощен ястреб шпионира за Джереми Кокбърн? – довърши Фаръл навъсено. – Това тепърва ще се разбере. Но проклет да съм, ако не открия кой е изплъзващият ни се нощен ездач. И ако шпионира за английското копеле, Господ да му е на помощ.

Майлс рязко пусна дръжката на вратата и се извърна, сякаш се бе сетил да каже още нещо на Деймиън. Именно в този момент Лидия Лорънс изникна между Майлс и командира Джордж Фаръл с неговия събеседник. Вероятно бе претичала през целия салон, ако се съдеше по заруменелите ѝ страни и усилията, с които белите ѝ разголени гърди се повдигаха, за да си поеме дъх. Обикновено Майлс я намираще привлекателна до известна степен. Далеч не приличаше на загадъчната и следователно несравнимо по-опасна Теодора Львлейс. Желанията и мотивите

на Лидия, изразени и чрез облеклото ѝ, ярко подчертаваха цялостната ѝ безочливост и то по начин, по който на всеки мъж би му било трудно да устои. Особено ако усети, че тези желаниа са безрезервно насочени към него.

В момента обаче Майлс се вълнуваше от съвсем други неща и русата, пищна и решителна Лидия Лорънс не влизаше в плановете му. Галантността, колкото и нетипична за Майлс, сякаш щеше да е най-добрата политика.

– Нали не се опитваш да ми убегнеш? – измърка Лидия, като изви прелъстително устни. Погледна го с присвити очи, а дългите ѝ пръсти леко пробягаха по белега, разрязал лицето на Майлс от скулата до брадичката. Независимо от потискащата горещина, тя не успя да прикрие лекото си потреперване. – Нужно ли е да напомням, че годината на траур току-що приключи, Майлс?

– Ни най-малко.

Преднамерено спокойно Майлс плъзна поглед по преливащата от стегнатото ѝ бюстие гръд. Роклята ѝ бе от много тъмночервена тафта, богато украсена, сякаш за да подчертае жаждата на младата вдовица да захвърли траура. Вероятно бе тръгнала да търси нов покорен и богат съпруг, или, какъвто бе случаят на Лидия тази вечер, любовник с вълчи апетит за секс.

Усети едва доловима тежест в слабините си.

Майлс хвана ръката ѝ, с която стискаше празната чаша, и видя как очите ѝ се замъглиха.

– Дай да ти сипя още едно питие.

Приблужи се до бара точно в момента, когато Деймиън се присъедини към Фаръл. Майлс застана гърбом към тримата мъже, като си даваше вид, че не се интересува от разговора.

– Нощния ястреб ли споменахте? – попита Деймиън. – Чух, че снощи се измъкнал под носа на целия взвод и потънал в гората, без да остави следа. Очевидно е доста находчив човек.

Майлс щедро наля ром в две чаши, като не пропусна да отбележи уважението в тона на Деймиън. Местните жители говореха със същия респект през последните петнадесет месеца, станеше ли дума за Нощния ястреб.

– Умен е – съгласи се Фаръл – или просто има дяволски късмет. Бил е забелязан при носа с фара.

– А какво, по дяволите, е правил при залива? Мислех, че се придържа към по-южните брегове, надолу към Албемаръл.

– След сношното бягство, командире, някои хора биха предпочели да мислят за него като за призрак – обади се Деймиън. – Черният му кон се оказа къде-къде по-бърз от кавалерията ни. Способностите му на ездач засрашиха нашите войници, да не говорим как нещо е боравил със сабята и...

Сабята? Майлс повдигна глава и се загледа в портрета, нарисуван от Рейнолдс на дядо му Максимилиан, който висеше на стената над лицата. Стори му се, че едрият самоуверен червенокос мъж го гледа присмехулно.

– Дори един войник е пострадал от точния му изстрел.

Графата в ръката на Майлс застрашително се наклони към кристалната чаша.

– Прострелял е един от нашите хора? – попита Деймиън смаяно. – В тъмнината?

– Стрелял е с пистолет, докато е препускал – уточни Фаръл. – Войникът спомена, че в този момент е изплувала луната. Независимо от всичко обаче нямаме причина за тревога. Едва за втори път от толкова седмици Нощния ястреб е бил забелязан близо до мястото, където корабът на Кокбърн е хвърлил котва. И все пак – това не ми харесва.

– Да не искате да кажете, че Нощния ястреб е станал предател? – попита Деймиън с подчертано по-тих глас. – Така както се подвизава с черната пелерина и маската, долу към Албемаръл на него гледат като на герой. А ние всички предполагахме, че се занимава единствено с контрабанда на стоки, което е доста невинно престъпление в сравнение с шпионирането, сър.

– По дяволите, Коул, не съществува такова нещо като невинно престъпление – изръмжа Фаръл. – Но ще ти призная, че от известно време дори аз се интересувам от случая с мистериозния Нощен ястреб. И, за Бога, може би той цели точно това. Не е изключено да играе много по-зловеща роля, отколкото предполагаме. Възможно е изобщо да не се занимава с контрабанда на стоки. А и като се има предвид, че Кокбърн дебне в залива Чесапийк с шестдесетте си оръдия, би било направо самоубийствено някой да се опита да се промъкне през блокадата. Затова не мога да не предположа, че работата му всъщност е свързана с коренно различна дейност. Той е сериозна заплаха за военните ни усилия и трябва да го неутрализираме. Няколкото търговци, които успяват да се измъкнат от пристанището не ме занимават толкова, колкото съмнението, че онзи касапин Кокбърн може да бъде посветен в маневрите ни.

Майлс още по-силно свъси вежди.

– Може да е привърженик на федерацията – обади се напористо Деймиън готов да се разгневи както винаги, когато дадена военна операция бе изложена на риск. – Някой тип от Севера, твърдо решил да ни саботира в тази война. Не могат ли да проумеят тези хора, че като се бием срещу английските копелета, ние всъщност защитаваме устоите на републиката си, нашето препитание, самото си съществуване? Трябва да се противопоставим на незаконното изземане на нашите плавателни съдове, на насилственото прехвърляне на нашите моряци на английски кораби, не трябва да позволяваме гордите млади хора да бъдат малтретирани.

– Не забравяй, Коул, че федералистите са преди всичко бизнесмени, а едва на второ място – патриоти – напомни му Фаръл мрачно. – Грижете им са по-скоро за стоките, които гният по кейовете и се трупат в складовете им. Докато трае войната, ще съществува и блокадата. И американски стоки няма да напускат пристанищата ни.

– Но английското командване не го е грижа, че хората им ще умрат от глад, докато трае това положение.

– Точно така – отвърна Фаръл. – Докато флотът им господства в моретата, тях не ги интересува дали народът им гладува.

– Нощния ястреб, сър, би могъл да е привърженик на федерацията, жаден да приключи войната независимо с какви средства, дори с предателство. Какво, по дяволите, ще предприемем?

– Ще го заловим, разбира се.

– И после, ако въобще успеем да го сторим?

– Ще го накараме да съжалява, че не е в ръцете на Кокбърн.

Топла длан се плъзна по корема на Майлс и се задържа при кръста му, пристегнат с колана на бричовете за езда.

– Налага ли се да плаваш до Ямайка, за да ми сипеш ром, Майлс? – прозвуча прелъстителният женски глас.

Майлс постави нетърпеливите пръсти на Лидия около чашата ѝ, преди тя да успее да ги спусне под кръста му.

– Може и да се наложи, преди нощта да е преваляла.

Топлият ѝ дъх гъделичкаше врата му, оголен след разкопчаването на ленената риза.

– Миришеш на коне, Майлс, и на кожа, и целият излъчваш топлина. Майлс погледна празните чаши.

– Май пак нямаме нищо за пиене. Колко жадна си всъщност?

– Ужасно много. Имаш ли лек за мен, Майлс?

Лидия Лорънс очевидно не бе от жените, които се плашат от

лошата слава, грубостта и ужасната репутация на някой мъж. Нито пък от киселото му настроение. Тя преследваше едно определено нещо тази вечер и колкото повече то ѝ се изплъзваше, толкова по-забавно бе да го получи. Ако не бе зает с други мисли в момента, Майлс вероятно щеше да се включи в играта ѝ без особено колебание. В края на краищата тя лесно можеше да бъде задоволена. Нямаше да изисква обвързаност от него, тъй като съзнаваше, че той всъщност няма да ѝ я даде. А и Лидия не си търсеше съпруг тази вечер. Тя го желаше, и не го прикриваше особено, като мъж, който да я укроти.

За лош късмет и на двамата Майлс трябваше да свърши нещо в момента. Но то нямаше да му отнеме много време.

– Тук ли ще прекараш нощта? – попита той, без да я поглежда.

Усети как тя потрепери до него и рязко си пое въздух. Ако я докосне, мина му през ума, най-вероятно ще избухне в пламъци.

– Ами да – пророни тя. – Мисля, че ще се наслаждавам на гостоприемството ти до зори, Майлс, както ще сторят и повечето от гостите. Доста е опасно по време на война да се пътува на каквито и да било разстояния, след като се стъмни... А и Мирамер е така изолирана и близо до реката. Толкова е отдалечена от цивилизацията. Не се знае какво може да се случи на такова място. Въображението на човек просто се разпалва.

Особено това на млада вдовица. Старият Лорънс вероятно не ѝ е бил от особена полза доста време преди да почине. Но тя е била наясно с това, още когато се е омъжила за него с мисълта за богатата плантация, която автоматично бе наследила след неговата кончина. Заможна жена, без потребности, ако се изключи сексуалният глад, изискващ мигновено – и без съмнение често – внимание. Плантацията ѝ бе разположена относително близо. Толкова близо, че Майлс за пръв път от години се замисли за взаимноизгодно обвързване с жена. Можеше да се получи, стига да не ѝ се довери напълно.

Хвърли ѝ бърз поглед и забеляза как долната ѝ устна потреперва като сочна черешка, чакаща да бъде откъсната.

– Надявам се подготвените стаи за гости в източното крило да ти харесат. Използвай задното стълбище. Стаята, която ти трябва, е третата вдясно.

Без да дочака отговора ѝ, той се обърна и напусна помещението. Още преди вратата да се затвори зад гърба му, проблемът, който изискваше неотложното му внимание, изтласка Лидия Лорънс от мислите му.

Отдалечената от главната сграда конюшня се намираще в края на

алея, опасана от двете страни с гъсти храсти орлови нокти. Сладкото им уханье изпълваше нощни въздух, но Майлс не го забеляза, докато се придвижваше с бързи крачки по калдъръмената пътека. Бутна вратата на конюшната, изсумтя нещо, което можеше да се приеме за поздрав към най-хубавия му жребец – Див вятър, и бързо се придвижи край яслите към малката стая в дъното на помещението.

Отвори със замах вратата и тя се блъсна в стената. Високият чернокож мъж не вдигна глава от работата си. Ръцете му се движеха в постоянен, бавен ритъм, докато лъскаше конските такъми. На пода до него юзда, направена от най-качествена кожа, проблясваше на оскъдната светлина на фенера.

– Добър вечер – поздрави той, без да вдига поглед, дори когато Майлс затръшна вратата след себе си.

– Хората на Фаръл са забелязали Нощния ястреб на носа с фара снощи, Саймън.

Ръцете на негъра замръзнаха.

– Та нали Нощен ястреб не е излизал снощи?

– Не е. Сдобили сме се със самозванец, Саймън.

Саймън рязко вдигна поглед. Очите му блеснаха.

– К'во ще правите?

Майлс усети как кожата на лицето му се опъва от злорадата усмивка, която разтегна устните му.

– Ще го хвана, преди хората на Фаръл да го сторят и преди да унищожат напълно репутацията и плановете ми. Сега ме слушай внимателно, Саймън. Ето какво съм намислил.

Теди прикри поредната си прозявка със стегнатата си в ръкавица ръка и потисна едно изхълцване. Вдигна замъглените си очи и вяло се усмихна на седналата срещу нея леля Едуина; за кой ли път през последните няколко минути погледна часовника. Сърцето ѝ се сви. Едва минаваше девет. Никой от другите гости не даваше признаци, че се готви да се оттегли. Тя не смееше първа да си тръгне. Не че някой би заподозрял причината за умората ѝ, причинена от среднощната среща при носа с фара, по време на която се наложи да прибегне до цялото си умение да язди и да борави с оръжие... но си даваше сметка, че трябва да е крайно предпазлива. Необичайната загриженост на леля ѝ Едуина я тревожеше. Изглежда възрастната жена бе решила да разсее тревогите на Теди и затова я поеше с чаша след чаша топъл чай, в който щедро

добавяше ром.

– Като лекарство, мила – увери я тя и дори наля малко от алкохола в собствената си димяща чаша, независимо от капчиците пот, избили над горната ѝ устна.

Салонът бе станал нетърпимо задушен, а въздухът направо тежеше от дима на пурите. Теди премигна и кимна бегло на привлекателния млад капитан, застанал до нея. Беше енергичен млад човек на възрастта на брат ѝ или няколко години по-голям. Сърцето ѝ се сви; наложи се да сведе поглед към отпуснатите в скута си ръце. Предишната вечер Кокбърн бе довел Уил с лодката, която спря до брега за срещата с нея. На оскъдната лунна светлина лицето на брат ѝ бе бледо, а страните – хлътнали. Каза ѝ няколко думи с пресипнал глас. Говореше бързо и безизразно, сякаш бе наизустил репликите си. Но все пак бе жив. Информацията, която предаде на Кокбърн, че всички американски кораби са ангажирани далеч на север, близо до Сейнт Лорънс, щеше да запази живо-та му. Стори ѝ се, че Кокбърн остана доволен.

Не мислеше за по-далечното бъдеще. В противен случай нямаше да бъде в състояние да погледне в очите тези мили американски морски офицери и да им се усмихва, като че ли да ги предаде – тях и плановете им – е последното нещо, за което мисли.

– Милото ми момиче – промълви леля ѝ и леко я потупа по ръката. Под снежнобелите коси очите ѝ лъщяха от подсилената напитка. – Извинявай, Теодора, но нали нямаш нищо против да ме придружиш до стаята ми? Опасявам се, че трябва да се оттегля, макар и преждевременно. – Размаха ръка пред лицето си. – Топлината тук...

Теди едва прикри обзелото я облекчение. Извиниха се на домакина – чаровния Деймиън Коул – и напуснаха салона.

– Дяволите да го вземат другия – промърмори леля Едуина, като се опита да сподави изхълцването в дантелената си кърпичка, а после се облегна върху ръката на Теди.

– За кого говориш?

Дебело напудреното привлекателно лице на леля Едуина се смръщи, докато обясняваше:

– За братовчед му. Уинчестър. Определено неприятен тип. Със зъл нрав и заплашителен вид. Интересува се единствено от... – Едрите ѝ гърди се разтърсиха от следващото изхълцване. – ...конете си и хич не го е грижа за родината му. Представа нямам защо Джордж толкова държи на него. Но нали знаеш какви са мъжете? Способни са да прощават безгранично на всеки, стига да е смел и да умее да води морски бой.

Още повече по време на война. Джордж живее с погрешната представа, че може да спечели непрокопсаника на своя страна и да го постави зад корабния рул, сякаш такъв мъж ще бъде чест за флота. Твърдя, че трябва да остави този човек сам да си троши главата, но Джордж не ще и да чуе. Не, не... Насам, Теодора. Красивият млад Коул ми довери, че най-краткият път до стаите ни в източното крило е по задното стълбище.

Теди поведе леля си по широк, потънал в сянка коридор, който отиваше към задната част на огромната сграда. Докато се придвижваха, усети как възрастната жена я изучава проникателно под слабата светлина.

– Коул е чудесен млад човек – обади се Едуина. – Очите му сякаш постоянно се смеят. Забеляза ли?

За миг Теди се замисли за загубената си безгрижна младост. Сърцето ѝ бе забило малко по-учестено, когато очите му срещаха нейните преди час. Разбираше, че една млада жена би се забавлявала добре тази вечер, независимо от войната. Но подобно удоволствие, макар и краткотрайно, ѝ бе забранено, защото в същия миг окованият във вериги Уил се намираще в трюма на *Гърмяща змия*, оставен на милостта на зловещия английски капитан.

– Изглежда му направи доста голямо впечатление – отбеляза Едуина, спирайки се в подножието на широкото стълбище.

– Сигурно си била ужасно отегчена, лельо Едуина, за да оставиш въображението си така да се развихри.

– Как ли пък не. Жалко, че се налага да ти посочвам толкова очевидни неща, мила моя. Господи, колко са стръмни тези стъпала.

Стигнаха втория етаж и Едуина доволно изсумтя.

– Моята стая е втората вляво, а твоята – следващата, в съседство. Много съобразителен човек е този Коул.

– Имаш ли нужда от помощ? – попита Теди, когато стигнаха пред вратата на Едуина. – Бих могла да събудя Маги, ако искаш?

Леля ѝ въздъхна и реши засега да се откаже от намерението си да изостри интереса на Теди към Деймиън Коул.

– Благодаря, но недей, мила моя. Остави момичето да поспи. Утре ще е изморителен ден за всички ни. Ще си легна с огромна радост. Но нещо ми подсказва, че няма да спя добре.

Независимо от умората си Теди си мислеше почти същото.

– Всичко е заради тези приказки за войната.

– О, не. Никога не бих допуснала някаква си война да ми попречи да спя. От рома е. Страшно разстройва стомаха ми. – Едуина долепи

бузи до страните на Теди и нежно прошепна в ухото ѝ: – Времето да жалиш за баща си отдавна мина. Сега, когато вече си тук, можеш да се забавляваш. Той самият би искал да постъпиш така. Дори щеше да ти нареди да захвърлиш цялата си меланхолия заедно с онова жалко оранжево подобие на рокля, с което пристигна пред прага на дома ми. Е, лека нощ, мила моя.

Теди остана загледана във вратата на леля си дълго след като тя се затвори. Пръстите ѝ неволно напипаха изящната златна гривна на китката. Нейният баща ѝ я даде седмица преди да почине. Каза ѝ, че това е сватбеният му подарък за майка ѝ.

Теди прокара пръсти по нежните златни брънки. Той би могъл да я продаде за така необходимите им храна и въглища. Нима животът на всички тях бе по-малко скъп от един спомен?

Тя също можеше да я продаде, а не да предприеме този рискован план за бягство от бедността и неизменните ужаси, които ги дебнеха в опустошения от войната Лондон. Но не го направи.

Ала леля Едуина не знаеше нищо за това. Според нея Теди бе прекосила Атлантическия океан сама. Тя не бе чувала нищо за Уил, за изнудването на Кокбърн, за идеята на Теди да се възползва от местна легенда, за да осъществява седмичните си среднощни срещи с Кокбърн. И нищо нямаше да узнае, докато Теди не измисли план за освобождението на Уил. Дотогава не би рискувала живота му, като се довери на някого, независимо колко много ѝ се иска.

Извърна се за да се отправи към стаята си, но усети как гривната се изплъзна от ръката ѝ и падна на земята. Вдигна поли и огледа покрития с килим под. Беше доста трудно да я види, като се има предвид оскъдно-то осветление. Озърна се няколко пъти – очите ѝ се взираха в полумрака. Накрая раздражена приклепна и прокара ръце по килима. Обърна се на другата страна. Най-сетне пръстите и напипаха нежната верижка.

Стискайки скъпоценното украшение в ръка, тя се изправи и застана пред затворената врата. Внимателно хвана дръжката и тихо я отвори. Нямаше смисъл да разбужда Маги – прислужницата на Едуина. Теди сама предложи да сподели стаята си с момичето, понеже знаеше, че ще му е по-удобно, отколкото в отделението на прислугата.

В камината не гореше огън. Никаква свещ не светеше подканващо. Спуснатите плътни завеси не пропускаха дори лъч лунна светлина. Равномерното дишане на Маги не нарушаваше тишината в стаята.

Значи добре ще се наспи, помисли си Теди и събу обувките си, докато пръстите ѝ разкопчаваха копчетата по гърба на роклята. Бледата

тафта се свлече на пода с нежно изшумоляване и само след миг бе последвана от бельото и чорапите. С ловко движение разпусна косите си и те се разпиляха по раменете, докосвайки нежната им кожа.

Душната августовска нощ бе причина да не облече нощницата; помисли си дали да не отвори прозореца, независимо че можеше да събуди Маги. Дори в такова горещо време сигурно ще се появи макар и слаб ветрец, който ще донесе сладкото ухание на орлови нокти. Откакто пристигна във Вирджиния тя привикна нощем да усеща този аромат.

В тъмнината леглото изглеждаше огромно. Пипнешком намери високия дюшек и колосаните чаршафи. Прокара ръка по хладния памук. От устните ѝ се изтръгна доволна въздишка – вдигна горния чаршаф и се мушна под него.

Чаршафът се изду като платно на кораб, а после плавно се спусна по сгорещената ѝ кожа. Идеше ѝ да се сгуши във възглавницата и да изрита чаршафа в краката си.

Потискащо горещата нощ я подканваше да спи без дрехи. Но заради Маги бе редно да се завие, затова придърпа чаршафа плътно към брадичката си. Леглото бе божествено, платът на завивката – като полъх от Рая.

Точно преди да потъне в лишен от сънища сън, си обеща още сутринта да благодари на Деймиън Коул за чудесното легло. С рома, който топлеше кръвта ѝ, тя се съмняваше, че нещо ще успее да я събуди преди утрото.

Глава 2

Някъде из къщата часовник изби един, когато най-после Майлс се изкачи по задното стълбище към източното крило. Стъпките му едва се чуваха, тъй като ботушите потъваха в дебелите килими, донесени навремето от дядо му от Англия. Бе избягал в деня, когато е трябвало да умре, осъден за престъпления срещу короната. Червенокосият Максимилиан Уинчестър безспорно е бил човек с добър вкус и неповторима дързост. Заедно с килимите бе довел със себе си и любовницата на английския крал Мира, която прелъстил и заради която едва не загинал. Очевидно също така е бил човек с огромни апетити. Двамата изградиха плантацията Мирамер, построили тази внушителна къща и я напълнили с десет деца, всички от които, включително и бащата на Майлс, бяха заровени в гробището на хълма до северния край на имението. И майка му лежеше там, редом със седемте братя и сестри на Майлс.

За добро или зло единствен Майлс бе останал от рода на Максимилиан Уинчестър; той бе и единствен наследник на богатството му. Той и само той държеше бъдещето на Мирамер в ръцете си, а бе възможно да загуби всичко, ако продължи да спазва блокадата и остави тютюна да изгние по нивите, без да се опита да го продаде. Съзнаваше, че дядо му никога не би допуснал подобно нещо. В края на краищата няколко поколения от рода Уинчестър бяха нарушавали определени закони, които не им допадаха особено. Вероятно това обясняваше защо Майлс безгрижно пренебрегва дадени принципи, за чието спазване други хора всекидневно се биеха до смърт. Някои наистина смятаха тайните преговори с врага по време на война за предателство. Но ако подкупването на няколко английски морски капитани можеше да осигури безпрепятственото отиване и връщане на корабите на Майлс до Антилските острови и щеше да напълни с пари сандъците на Мирамер до следващата реколта, то той би бил истински глупак да не се възползва от подобни обстоятелства. Това, че съседите му се отказваха от предоставената им възможност поради някакво криво разбрано чувство за патриотизъм, в никакъв случай не бе причина да се самообвинява. Майлс не изпитваше потребност да проявява преданост към нищо, освен към себе си. И дяволите да го вземат, ако допусне някакъв си нахален самозванец да заплаши внимателно обмислените му планове или бъдещето на Мирамер. Та нали звездите го бяха опазили по някаква причина при Триполи?

Освен това и дядо му щеше да постъпи по същия начин.

Влезе в спалнята си. Камината не бе запалена и все пак в стаята бе прекалено задушно, за да се спи. Обикновено спеше със затворени прозорци, тъй като хладният повей на бриза по кожата му често пробуждаше мъчителни спомени, които го нагаряха като огън, напомнящ му палещите лъчи на пустинното слънце. Мина край леглото и застана пред прозорците със спуснати кадифени завеси. Дръпна ги настрана. Разсеяна лунна светлина, проникна през стъклата. Майлс изгаси свещта и разтвори крилата, за да позволи на въздуха да нахлуе в помещението. Дори сега, така късно през нощта, ленената му риза лепнеше на гърба. Остана край прозореца и напълни дробовете си с въздух, и вдъхна тежките аромати на късното лято: уханието на орлови нокти, мириса на тютюневите ниви, дима от огън, запален някъде и къщурките на слугите. В далечината тютюневите стебла се люлееха, напомняйки морска шир, а зад нивите река Джеймс проблясваше като диамант на лунната светлина.

В съзнанието му изплува спомен; толкова бегъл, че Майлс не успя да го различи. Очевидно картина от детството – не изпита никаква болка, само приятна топлина се разля по тялото му. Толкова малко неща помнеше от детството си.

Обърна се е гръб към прозореца и поднесе чашата към устните си, а с другата си ръка започна да разкопчава панталоните за езда. Трябваше да донесе тук и бутилката ром. Пиеше му се още.

Седна на ръба на леглото, събу ботушите, после се изправи и смъкна панталоните. Дали да не повика Джили, тя можеше да донесе и ром? Беше се оказала доста гъвкава по отношение на настроенията, а и на прищевките му. Но дори Джили нямаше да успее да премахне обзелото го тази вечер безпокойство. Както, ако трябваше да си признае истината, нямаше да успее да стори това и ромът.

Изтегна се върху леглото и усети хладните чаршафи като балсам по сгорещеното си тяло. Лунни петънца играеха по тавана над главата му. Някъде в далечината самотен грак на ястреб прониза спокойната нощ. В следващия миг от тъмнината до Майлс долетя несъмнено женска въздишка.

Той остана неподвижен. Беше изключено да е Джили. Тя никога не идваше тук, без да я повика. Продължи да рови в замъгленото си от рома съзнание. А, изгладнялата за любов вдовица. Лидия Лорънс. Напълно бе забравил, че я покани. Но очевидно не и тя. Ако се съди по дълбокото ѝ равно дишане, явно го очакваше от доста време.

В тъмнината тя приличаше по-скоро на сянка. Гладка, заоблена

форма под белия чаршаф на фона на лунното небе. Майлс се обърна настрана, усетил уханната топлина, която тя излъчваше. Не си спомняше този мирис, което му се стори странно, защото си помисли, че не би забравил лекия дъх на люляк, който долавя от нея, и на който тялото му мигом реагира. Той инстинктивно се доближи до нея и усети дъха ѝ върху врата си. Ръката му се плъзна по топлата извивка на талията ѝ, обхвана бедрото и привлече покрития ѝ с чаршафа ханш към слабините си.

Спящата жена се изви като разбудена от сън котка и така силно се притисна към него, че Майлс усети как го обзема внезапно желание да я обладае. Тялото му неволно се стегна, скова се, за да се овладее, но същевременно бе така живо и възбудено от копнеж, че се почувства като млад, съвсем неопитен в любовта мъж.

Той усети как гореща вълна облива цялото му тяло. По дяволите, толкова отдавна не е бил с жена. Дори Джили, с многобройните си таланти, не бе го възпламенявала толкова бързо и така неудържимо. Но независимо от страстта, която бе пробудила у него, вдовицата продължаваше да диша равномерно и дълбоко. Тя не беше се събудила.

Може би ѝ е нужно по-нататъшно възбуждане. Той приближи устни към нейните и вкуси топлата им мекота. Дори насън те се отвориха под натиска на езика му и му позволиха безпрепятствено да проникне в устата ѝ. Излъчваше лек дъх на ром, на сънливост, на някаква неспокойна невинност пред прага на някакво откритие...

Откъде, по дяволите, му хрумна подобна мисъл? Вдовиците, особено нахапаните като Лидия Лорънс, бяха вещи в любовната игра и само такива Майлс бе склонен да допуска в леглото си, когато имаше настроение за любов. Не бе възможно тя да не е наясно с това. Никоя девица, независимо колко е съблазнителна, не носи на мъжа наслада, без после да изтръгне скъпа и прескъпа цена от него.

Такава бе истината. Но в момента тази невинност го опияняваше все повече и повече. Устните му леко се извиха в усмивка. Това вероятно е някаква женска хитрост, целяща да го възпламени до непознати граници. Сега не бе в състояние да мисли за нищо друго освен за спящата, покрита с чаршаф, ухаеща на люляк изкусителна, която пробуждаше цялата нежност, на която бе способен, която го караше да се съдържа, дори когато тялото му крещеше да я обладае. Майлс никога преди не бе се отнасял с такова внимание към някоя жена. А и никоя досега не бе го предизвиквала да го прави.

Усещането бе странно, но и неочаквано приятно.

Господи, но тя е доста находчива, тази вдовица. Защо не е доловил това ѝ качество досега? Ако трябваше да е откровен, интересът му към нея тази вечер се дължеше по-скоро на прищявка, отколкото на потребност. А преди това не помнеше да я е дарявал с нещо повече от бегъл поглед.

Лекият люляков аромат сякаш отново го подкани. Той зарови лице в разкошните ѝ коси и мислено си отбеляза по-често да изпълнява прищевките си. Едно споразумение с нея би могло да се окаже изкусително и неочаквано приятно.

Ще се подчинява известно време на уловките ѝ. После ще поеме ръководството на играта.

Пръстите му погалиха извивката на брадичката ѝ, доловиха фините кости под копринената кожа. Прокара ръка по шията ѝ и в съзнанието му изплува спомена за великолепната извивка на гърдите ѝ. Канеше се да се пресегне към лампата на шкафчето до леглото, за да я види на меката златиста светлина, но в този миг тя извърна глава от него, сякаш искаше да избяга. С пръст на брадичката ѝ той обърна главата ѝ към себе си и отново долепи устни към нейните.

– Не – прошепни той тихо в тъмнината, все едно говореше на девствена младоженка.

Обърна талията ѝ с ръка и притисна плътно слабините ѝ към своите. Усещането за неговата явна възбуда непременно ще я разбуди, мина му през ума и той прокара устни по слепоочието ѝ, а после по бузата, преди отново да се насочи към устните ѝ.

– Отдай ми се – пророни той с дрезгав от желание глас.

Нетърпелива въздишка се откъсна от гърдите ѝ. Майлс не искаше повече да се въздържа. Едно е да се държи нежно, но да не получи своето от божественото усещане когато моментът е назрял, бе съвършено друго. Никой Уинчестър не бе пропускал подобна възможност досега, а още по-малко бе позволявал на жена да диктува правилата в леглото.

С един замах на ръката запрати чаршафа в краката им. Дочу сподавения ѝ вик и я възнагради, като впи устните си в нейните. Тя сякаш застина и в този един-единствен миг, той изпита моментно колебание. Но после я притисна към себе си и светът се изпълни с дива, ненаситна, чувствена наслада.

До неговото едро тяло нейното бе крехко и деликатно. Сякаш всеки сантиметър от нея бе сътворен, за да достави удоволствие на неговите ръце и устни. Всяко нейно движение приличаше на сърдечен отклик, а всеки нейн дъх усещаше като божествен допир върху разгорещената си

кожа. Той потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в желанието си. Само веднъж преди бе изпитвал подобна силна страст. Тя бе така опияняваща, че първо се превърна в роб на жената, а после на опиата, който тя му даваше. И макар да се пребори със зависимостта си и от двете, почти нямаше момент, когато беше с жена, да не долови във въздуха тежката, сладникава и противна миризма на опиум и съзнанието му да не се замъгли от спомени.

Но тази вечер виждаше единствено лунната светлина в стаята и улавяше аромата на люляк, който витаеше наоколо, носен от лекия бриз, а спомените милостиво не се появиха. Майлс изпита усещането, че душата му се освобождава от някакви окови и се изпълни с потребност – да, той имаше потребност от тази жена – с такава сила, че направо се зашемети. С всяка целувка дъхът ѝ навлизаше дълбоко в гърдите му и това му вдъхваше нов живот. Но той искаше още; много повече. Искаше да се прероди чрез нея.

Привлече я под себе си: съзнаваше, че изпитва необуздано желание да изпита върховна наслада като проникне вътре в нея. Пръстите, които галеха лицето ѝ, вече не бяха нежни; целувките, с които я обсипваше, бяха диви и жадни. Разтвори бедрата ѝ. Тя отново извика приглушено през устни, притиснати от неговите, а после се изви под него; налетите ѝ млади гърди се движеха учестено. Той усети, че ще се пръсне, ако не я вземе сега... в момента... веднага...

Дори човек с желязна воля вече не бе в състояние да отстъпи.

Съпротивлението, което усети, го свари съвършено неподготвен. Тя напълно застина под него, сякаш внезапно потопена в ледени води. Не, изключено е да е вярно... Тя не може да е...

Това е уловка; само уловка. Познаваше достатъчно жени, за да знае на какво са способни, когато поискат.

– Отвори се за мен, обич моя – прошепна той все още с устни, прилепени към нейните и повдигна таза ѝ нагоре.

Тялото му върху нейното не ѝ оставяше друг избор и той проникна още по-навътре. Отпускаше се все по-дълбоко и по-дълбоко, макар в главата му да се въртяха рой объркващи мисли. Не можеше да се върне вече назад. Не можеше да не ѝ се наслади докрай.

Барьерата поддаде.

– Милостиви Боже...

Той усети как го облива топлина, долови необичайното напрежение, което го обхвана и мигом се отдръпна. Тялото му, изпълнено с незадоволени желания, застина над нейното. Съзнанието му отказваше да

осмисли и приеме очевидното. Лунната светлина се отрази в бездънните ѝ очи и затанцува върху тъмните ѝ коси.

Устните ѝ трепереха, докато нашепваше умолително:

– Моля те, недей...

На часа стаята се залюля пред очите му.

– Но ти не си Лидия.

Вратата на спалнята се отвори със замах. Светлината на лампи огря помещението и Майлс не успя да извика, за да даде воля на обзелия го гняв, да прокълне цялата несправедливост на случилото се. Вместо това пронизителен писък прониза тишината. Жената остави лампата и като шумолеше с розовата си рокля, обгърната от разпилените си руси коси, се насочи към леглото.

– Копеле такова! – просъска Лидия Лорънс през стиснатите си зъби. – Май подраних с няколко минути, а?

Погледът, който му хвърли бе изпепеляващ. Той обаче не ѝ даде възможност да изпищи отново, както очевидно възнамеряваше, а скочи от леглото и запуши устата ѝ с ръка. Явно не я беше грижа дали ще разбуди цялата къща, докато на него не му се мислеше какво ще прави, ако това се случи.

– Успокой се, Лидия – проговори той, като се стараше да избягва ударите на размахващите се ръце и крака. – Станало е недоразумение.

Лидия отново посегна да го плесне – очевидно не желаше да слуша каквото и да било. После, със свирепостта на див звяр, ухапа ръката му. Майлс изруга гръмогласно и Лидия се освободи от хватката му.

Точно в този миг командир Джордж Фаръл, само по нощна роба, се появи на прага с насочен към Майлс пистолет. Зад гърба му надничаше съпругата му, която дари Лидия Лорънс с пренебрежителен поглед, а после, съзирайки съвършено голия Майлс, закри очи с ръка.

– За Бога, Джордж, този мъж е без дрехи. Махни този пистолет. Той не е никакъв убиец.

Погледът на Фаръл остана подобаващо сериозен, дори когато Майлс сграбчи панталоните си от плетения стол и бързо ги обу.

– И все пак може би няма да имаш нищо против да го застрелям, Едуина – промърмори Фаръл, без нито за секунда да отмести насочения към гърдите на Майлс пистолет. – Този непрокопсаник е вкарал племенницата ти в леглото си.

– Теодора! – Лицето на Едуина Фаръл преbledня и тя бавно смъкна ръка от очите си. – О, мила моя... Не...

Погледът ѝ видимо омекна, докато оглеждаше скупчените

чаршафи, върху които – Майлс не се съмняваше – се виждаше издайническото доказателство за съвсем скорошната му непристойна постъпка.

– Ха! – Лидия Лорънс хвърли последователно поглед към Майлс и към Фаръл. По устните ѝ играеше ужасна, злорада усмивка. – Кроежите ти като че ли се объркаха, Майлс. Жертва една нощ с мен, заради девическите прелести на племенницата на Фаръл и не само че очевидно си останал незадоволен, ако съдя по онова, което заварих само преди минута, но си загазил и с двата крака. – Веждите ѝ се стрелнаха нагоре и тя въздъхна удовлетворено. – Чувствам се възмездена. Лека нощ на всички.

С тези думи тя напусна стаята и остави след себе си силен аромат на жасмин.

Майлс издържа ледения поглед на Фаръл, но усещаше как е попаднал в капан. Не съществуваха думи, които да го извинят за стореното, в това бе сигурен. Вината му в случая бе безспорна, а доказателствата – неоторими. Нямаше никакво значение дали е сбъркал младата жена с друг човек. Само глупак или страхливец би тръгнал да се защитава в такава ситуация; особено когато в гърдите му е насочен пистолет.

Извърна се и безизразният му поглед попадна върху Теодора Лъвлейс. Увита с чаршафа, с разпилени в прелестен безпорядък абаносови коси, тя изглеждаше прекалено млада и невинна, за да е изобретила план за впримчването му. Нямаше и следа от изящната елегантна едномачтова платноходка, самоуверено проправяща си път сред останалите, нищо неподозиращи плавателни съдове. На нейно място се бе появило прелестно, с широко отворени очи, несправедливо осквернено младо невинно момиче, по чийто устни все още личаха следите от необузданата му страст. Мълчанието ѝ бе далеч по-красноречиво от всякаква проява на истерия. Гледаше надолу, сякаш не смееше да срещне очите му или тези на леля си. Но не долавяше никакви признаци на угризение у нея. Нито пък на тържество, ако трябваше да е откровен, макар определено да бе спечелила тази битка. Ако я погледнеше човек, никога нямаше да му мине през ум, че тя е виновна за станалото. Майлс обаче съвсем не бе убеден, че е така.

Погледът му се плъзна по великолепната ѝ гърд, чието повдигане и спускане раздвижваше чаршафа. На оскъдната светлина кожата ѝ сияеше като порцелан – точно така си я представяше, когато я докосваше. Имаше чувството, че в онази божествена тъмнина преди малко държеше коприна в ръцете си.

Забеляза как тънките ѝ пръсти нервно си играят с чаршафа, а после

погледът му се отклони към яркочервеното петно върху бялата тъкан. Стисна зъби.

– О, мое мило дете – тихо прошепна Едуина Фаръл. – Защо трябваше да е точно Уинчестър?

Теменужените очи на Теодора Лъвлейс едва забележимо се разшириха, когато срещнаха погледа на леля й. Майлс бе сигурен, че пълната й долна устна потрепери, преди тя да я прехапе. Розовите петна по бузите видимо избледняха. Кокалчетата на ръцете й побеляха от силата, с която стисна чаршафа. По дяволите, той почти щеше да повярва, че тя няма и най-бегла представа кого е избрала да залови в капана тази вечер: толкова потресена изглеждаше от думите на леля си.

Не за пръв път той се зачуди какви ли са били мотиви й.

– Лельо Едуина, моля те, изслушай ме...

Гласът й – гърлен, нисък – обгърна Майлс като лек летен бриз. Подейства като успокоителен мехлем срещу неспирните удари на кръвта в главата му. Прииска му се да го погледне. Може би тогава прелъстителката щеше да се издаде. А сега, като я виждаше така безпомощна, едва се въздържаше да не изрече на глас извиненията си.

– О, мила моя – въздъхна леля й примирено. – Опасявам се, че си измъкнала нещата от ръцете ми, а и от своите, когато си захвърлила роклята си на този прекрасен килим. Джордж, за Бога, прибери пистолета и помисли какво да направим. Няма ли друг начин да постъпим при случилото се освен...

– Той ще се ожени за нея – изръмжа Фаръл.

Майлс рязко извърна глава към него.

– Как ли пък не. Стана грешка.

– Точно така, господине, и тази грешка е изцяло ваша – сръза го Едуина.

– Госпожо, знам къде се намира спалнята ми.

– А аз знам отлично каква е племенницата ми, мръсен негоднико – изкрещя Едуина истерично. – Как смееш да твърдиш, че единствената ти вина в случая било прибирането ти да спиш?

Майлс стисна зъби, за да облекчи болката в главата си.

– Но това е самата истина, госпожо.

Едуина Фаръл гневно премигна и отново даде пълна воля на високия си глас:

– Застреляй го, Джордж, и да приключим. Едва го гледам. Вие обезчестихте невинно младо момиче, Майлс Уинчестър. Крехка, нежна гургулица, която не подозира нищо за распасаните ви навици, за похотта ви

към...

– Достатъчно. – Майлс прокара нетърпеливо ръка през косите си. – Стореното – сторено. Не можем да го върнем.

– Само по този въпрос сме единодушни, господине – просьска Едуина.

Майлс не й отговори, а се обърна към Джордж Фаръл:

– Поемам цялата отговорност за запазване на репутацията на госпожица Лъвлейс.

– Ха! – изсумтя Едуина Фаръл. – Страхувам се, че жалката ви любовница ще разкаже всичко. До сутринта цялата къща ще жужи от новината.

– Аз ще се погрижа за Лидия – отвърна Майлс, отново обръщайки се единствено към Фаръл. – А що се отнася до госпожица Лъвлейс, разполагам със средствата да уредя щедро възмездяване, за да забрави цялата история.

– Негодник! – изпищя отново Едуина и едва бе възпряна от ръката на съпруга си. Очите й блестяха, сякаш самият дявол се бе вселил в нея. – Няма сума, която да възстанови физическото увреждане, което нанесохте на това младо момиче, а още по-малко – да заличи от ума й кошмарния спомен! Моята племенница, господине, не може да бъде купена!

Веждите на Майлс се стрелнаха нагоре.

– Много опропадени млади жени са намирали неочаквана утеха в богатството, госпожо Фаръл. Не намирам нищо пошло в подобно уреждане.

– Говорите като истински негодник – не се стърпя Едуина. – Джордж, престани само да държиш този пистолет и направи нещо.

Лицето на Фаръл беше студено под свъсените бели вежди; излъчването му на командир не губеше нищо от това, че в момента не е с униформа.

– Баща ви бе най-смелият и почтен мъж, когото някога съм познавал, Уинчестър, както и дългогодишен приятел. Ден не минава, без да се сетя за него и да не почувствам липсата му. Изказвам се великодушно, когато заявявам, че вие скверните неговата памет. Само това да бе причината – пак не бих пренебрегнал случилото се. Но тъй като то се отнася и до племенницата ми, абсолютно наложително е да се намеся. Или ще се ожените за племенницата ми, или ще постъпите на служба във флота под мое командване като капитан на фрегата.

– Джордж!

– Тишина, жено.

Като всяка истинска съпруга Едуина Фаръл въобще не му обърна внимание.

– Няма да позволя да се пазариш с този негодник. Ти какво – ума ли си загуби?

Майлс съвсем ясно виждаше липсата на каквито и било признаци на лудост в обкръжените с бръчки очи и Фаръл; от тях се излъчваше просто спокойна решителност. Командирът не си даде труда да спомене, но знаеше със сигурност, че на Майлс му е известно с каква власт разполага: като най-висш офицер в района по времена война, Фаръл наистина имаше правото да наложи на младия мъж каквото наказание реши. В момента Майлс би предпочел дуел на разсъмване, вместо да се жени. Ала умният Фаръл, естествено, не му предложи подобна алтернатива. Избра нещо несравнимо по-коварно.

Майлс не успя да се отърси от усещането, че Фаръл го преценява. Погледна по-възрастния мъж с присвити очи. Пламъче на задоволство се мяркаше в тъмните му зеници сякаш командирът отлично съзнаваше, че всъщност не предлага никаква истинска алтернатива на Майлс, а по-скоро го насилва да признае най-голямата си и непростима слабост, която така и не бе успял да овладее.

В капана е. Оковите бяха по-различни от онези в Триполи преди осем години, но гневът пред безсилието имаше същия горчив вкус. Майлс можеше единствено да се надява, че отмъщението му ще е сладко и вечно.

– *He!* Джордж, за Бога, не можеш да позволиш нашата прекрасна Теодора да попадне в ада, като я свържеш с този човек! Защо наказваш нея, когато вината безспорно е негова? Казвам ти да го застреляш на място. Няма да позволя...

И Теди вече не бе в състояние да издържа повече. Нито минута. Като уви чаршафа плътно около себе си, тя стана от леглото и се изправи на леко разтрепераните си крака. Движението ѝ накара леля ѝ да замлъкне, а Майлс Уинчестър да я погледне с недружелюбните си тъмни очи. Той се приближи към нея, а тя инстинктивно се отдръпна, отблъснатата от самата мисъл, че би могла да приеме протегнатата му за помощ ръка. За пръв път насочи очи към него и го дари със студен предупредителен поглед. Нещо дълбоко вътре в нея я разтърси.

Той, безспорно, бе най-заплашително изглеждащият човек, когото някога бе виждала и ни най-малко не приличаше на красивия любовник, в чийто обятия само преди минути си представяше, че е. Ако бе видяла лицето с белег на бузата, с язвителната, присмехулно извита уста или

безразличните черни очи под свъсените вежди, щеше да помисли, че е попаднала в плен на някакъв кошмар. И никога нямаше да му се отдаде. Но нежното докосване на устните му върху нейните, прелъстителните нотки в гласа му, дори великолепно усещане от допира на тялото му до нейното, я потопиха още по-дълбоко в блаженството на съня ѝ, обещаната и чакащата я там страст, топлина... и любов...

Но този мъж не знаеше нищо за тези чувства. Унесена в съня, тя без съмнение си е въобразила почувстваната нежност, надигналото се желание – докато не усети болката. Болката се оказа прекалено истинска и я изтръгна от окъпания в лунна светлина сън, за да я върне в суровата действителност.

Не е било никакъв сън. Беше отдала девствеността си на напълно непознат мъж, при това със забележителна липса на колебание. Наистина – откликна сякаш някак, без да го съзнава, е чакала именно него и точно този момент цял живот; беше жадна, зряла и напълно склонна да му се отдаде.

Руменината така видимо заля страните ѝ, че се наложи да отклони поглед от него, преди тези проблясващи тъмни очи да съзрат нейната готовност или и най-малкото доказателство за удовлетворението ѝ. Без съмнение дори сега, с примка на шията, той се радва на лекотата, с която постигна завоеванието си. И се наслаждава все едно е капчица първокласен алкохол, чийто вкус човек продължава да усеща в устата си. И само дето от задоволство не млясва с устни.

От друга страна, един мъж не може да е така нахален или да проявява такава увереност в способностите си, без да има огромен опит в това отношение. Вероятно лекотата на завоеванието му всъщност не му е донесло никакво удовлетворение. Сигурно не е открил нищо специално в цялата случка. Или в нея самата. Та нали в крайна сметка я бе сбъркал с друга жена; жена, която очевидно е очаквал да завари в леглото си. На такъв тип мъже завоеванията явно лесно се удават и то много по-често, отколкото на повечето други.

Вдигна поглед към него и посрещна преднамерено хладния му взор. Не откри никакво задоволство в дълбоките му очи. Нито някакво друго чувство. Те бяха безизразни и безжизнени черни бездни. Все едно гледаше в яма.

Усети как я полазват тръпки.

– Не – обяви тя, вирвайки леко брадичка, за да го погледне право в очите.

Беше поне с петнадесет сантиметра по-висок от нея, а може би и

повече. Широките му плещи и ръцете с добре оформени мускули само засилваха впечатлението, че стига да реши, би я смачкал. Или така ѝ нашепваше съвсем скорошният спомен, когато бе притисната към гърдите му. Кожата му бе възпламенила всеки сантиметър от нейната. Дори в момента ноздрите ѝ усещаха разгорещения му мъжки мирис...

По страните ѝ отново се разля руменина. Защо, по дяволите, няма воля да устои на този мъж? Тя, която се бе опълчила на Кокбърн, не бе допуснала проява на никаква слабост, за да съхрани живота на брат си, сега се изчервяваше за щяло и не щяло и се бе превърнала в някаква незнаеща какво да каже глупачка. Стига толкова. Майлс Уинчестър, реши тя, я бе унизил достатъчно за тази вечер.

– Не – повтори тя и изопна рамене все едно бе облечена в царски одежди, а не едва прикрита с чаршаф. – Лично аз бих предпочела обезщетение. – Думите ѝ бяха посрещнати с присвиването на черните очи. – И наистина се надявам, че ще сте щедър, господин Уинчестър. Стореното от вас не бе нито толкова впечатляващо, нито толкова вълнуващо, колкото съм си представяла, че ще бъде. Би било проява на небрежност от моя страна, ако не потърся удовлетворение за... разочарованието си.

Въздухът помежду им сякаш се нажежи. Съвсеното лице на Уинчестър стана още по-зловещо и Теди изпита обезпокояващото чувство, че той е ловецът, а тя – негова жертва, която вече е попаднала в капана.

– Теодора! – възкликна леля Едуина. – Как е възможно да говориш за станалото така... невъзмутимо? И за обезщетения? Никога не съм очаквала подобно нещо. Съгласна си да приемеш пари от мъж, който току-що те е обезщетил, пазариш се за още, защото той... защото ти... Не, не. Това е невероятно!

Стиснатите устни на Майлс Уинчестър се извиха в тънка усмивка; очите му нито за миг не се откъснаха от тези на Теди.

– Според мен дамата и аз бихме могли да се споразумеем.

Поради някаква причина тонът му – приглушен, почти интимен – накара сърцето на Теди да забие по-силно и тя отстъпи крачка назад, като притисна по-плътнo чаршафа към гърдите си. Изведнъж усети необходимост от въздух – студен повей, който да избистри главата ѝ, да разсее магията. Стори ѝ се, че гласът на леля ѝ долита отдалеч:

– Какво си мислиш, Теодора? Та ти току-що си претърпяла огромна загуба, за която той е виновен. Съсипал те е.

Наистина, ако сега се разплаче, ще предизвика съчувствие, но никога през живота си Теди не бе хленчила и не възнамеряваше да допусне Майлс Уинчестър да я предизвика да го направи. Особено след като и

дватама знаеха, че тя се държа като жаден, подаващ се съучастник в цялата постъпка. Почти нямаше значение, че по погрешка влезе в спалнята му тази нощ. Теди можеше да избяга по всяко време, а не го стори.

Ласките му дадоха основателна причина да остане в леглото, в прегръдките му, с него.

Същевременно трябваше да признае, че при подобни обстоятелства редица млади жени щяха да леят сълзи от срам. Жалко, но дори заради леля си, тя не можеше да се разплаче. Просто искаше цялата тази история да приключи и, ако има начин, да извлече някаква облага. Дълбоко се съмняваше, че ще чуе каквото и да било извинение. А и все повече й се искаше да е колкото е възможно по-далеч от Уинчестър. Той я караше да се чувства странно, да усеща тялото си – неща, които й се случваха за пръв път в живота. Никак не й допаднаше подобно състояние. А и не възнамеряваше да се съгласява на прибързана женитба, която да попечи на плановете й да се справи с Кокбърн и да спаси Уил.

– Джордж, поговори с нея.

Теди сви рамене.

– Говори колкото искаш, чичо Джордж, но възнамерявам да се омъжа едва след като се влюбя. А съм убедена, че никога не ще се влюбя в него. А сега, ако ме извините...

Тя взе дрехите и обувките си от пода и мина покрай всички с гордо вдигната глава. Едва стигна до прага и Деймиън Коул, с див поглед в очите, й препречи пътя. Все още хванал дръжката на вратата, той я изгледа за миг от главата до петите, изчерви се от ярост до корените на разбърканата си от съня коса и изруга:

– Дяволите да те вземат, Уинчестър! – Мина покрай нея, за да влезе в стаята със стиснати юмруци, напъхани в джобовете на смарагдовозеления му халат. – Дяволите да те вземат теб и покварените ти навици и дано гориш в ада!

Уинчестър успя да избегне първия удар на Деймиън и хвана ръката на братовчед си в своята доста по-едра десница. Очите му изригнаха огън, а стиснатите му устни процедиха:

– Дамата не се нуждае от защитници, Деймиън. Не смятам, че искаш да постъпиш точно така.

Младежът замахна към привидно неподвижния си братовчед, а гласът му потреперваше от гняв.

– Това си имал предвид, копеле такова, когато ми каза да забравя за нея и да жали мъжа, който ще я има. Всъщност през цялото време си възнамерявал да я направиш своя. Не ти ли стига, че самото ти

съществуване срами името Уинчестър? Не ти стига една жена в леглото, така ли? Трябва да обезчестяваш сладки невинни девственици с единственото намерение да задоволиш похотта си и да ги унищожиш за всеки друг мъж? Какво дяволско изчадие си ти?

Майлс не трепна.

– Нищо не знаеш за обстоятелствата, Деймиън. Спести си приказките и иди да спиш.

– Как ли пък не, по дяволите! – Деймиън отново замахна и Майлс отново парира удара. – Ще те убия за стореното, братовчеде. Или поне ще издъхна в опит да го направя. Утре на разсъмване, Майлс. На северното пасбище. Ти ще посочиш с какво оръжие.

– Не прави това, Деймиън – изкънтя гласът на Уинчестър.

– Ти ще посочиш с какво оръжие, страхливецо!

Уинчестър застина. Но Теди не смяташе да допусне неговата арогантност и упоритото благородство на Деймиън да ръководят събитията. Беше видяла достатъчно ужаси и нанесени щети през тази война, за да се довери на преценките на мъжете, особено когато ставаше въпрос да защитят проклетата си чест. Беше виждала мъже да загиват за много по-глупави неща. Освен това, поради някаква неразбираема причина, бе сигурна, че благородният Деймиън има малко шансове да победи братовчед си на каквато и да е арена. Определено нямаше да допусне някой да рискува живота си за нещо, което бе и нейна грешка.

– Благодаря ви, капитан Коул – намеси се тя и привлече погледите не само на мъжете, но и на леля си, – но определено смятам, че дори със смъртта си нищо няма да успеете да докажете.

– Но как? Честта ви трябва да бъде възмездена! – извика Деймиън и сърцето на Теди се сви. Той се потупа с юмрук по гърдите. – И аз, госпожице Львлейс, ще съм вашият защитник.

– По дяволите, Коул. Корабът и екипажът му те чакат в Балтимор. Не ставай глупак... – намеси се Фаръл, но Деймиън не чуваше вече нищо.

Застана срещу Уинчестър, отстъпи крачка назад и като избърса устни с ръка, сякаш думите, които се канеше да произнесе, горчат в устата му, повтори:

– Утре на зазоряване, Майлс. Или ще те убия в съня ти.

Направи още една крачка и със стисната в юмрук ръка замахна отново към братовчед си.

Ненадейният удар се стовари в челюстта на Уинчестър и отметна главата му назад. Но тялото му въобще не се поклати, а краката му

останаха потънали на същото място в дебелия червен килим. Теди се приготви за най-лошото, когато забеляза как ръцете му се свиват в юмруци. Усети напрежението в треперещата ръка на леля си, която я хвана за рамото. Дори Джордж Фаръл сякаш се скова в очакване на нещо... което така и не последва.

Теди не се впусна в разсъждения дали това се дължеше на самообладанието на Уинчестър, но ръцете му, все така стегнати в юмруци, останаха до тялото.

– Е, вече може да се каже, че сме квит, братовчеде – изръмжа Уинчестър със свъсени вежди над черните очи. – Наистина ще се срещна с теб утре на зазоряване. А сега всички вие се разкарайте оттук и вървете по дяволите.

Глава 3

Ниско стелещата се мъгла леко изсветляваше, когато Теди излезе от страничната врата на голямата къща и забърза по калдъръмената пътека към конюшната на Мирамер. Стъпките ѝ отекваха в тишината. Нищо не се виждаше на няколко крачки. Можеше да реши, че следващата стъпка ще я отведе в сърцевината на кълбо от храсти орлов нокът, ако не бе така жив спомена за разкошната гъста трева, която – тя знаеше – започваше веднага от пътеката и се простираше чак до река Джеймс.

Рано предишната вечер, при залез слънце, тя излезе от горещите стаи и мина по същата тази пътека, насърчена от живописните описания на леля си за красотите на Мирамер. До голяма степен те се дължаха на разположението на плантацията точно при един остър завой на река Джеймс. Реката опасваше къщата от три страни и постройката изглеждаше като рядък скъпоценен камък. Величествена тераса, повдигната на колони, се простираше от предната фасада към двете страни на сградата и осигуряваше панорамен изглед към реката и околните поля. Теди се запита колко ли английски военни кораби са минавали край великолепната плантация с готови за стрелба оръдия. Тези кораби са се виждали от всеки прозорец на къщата и сигурно – предположи тя – са представлявали зловеща гледка на фона на околната красота.

Приятелите на леля Едуина имаха и друг обект за коментари – конюшните на Мирамер. Ако се изключат няколкото първокласни жребци, собственост на Рейнолдс, славата на Уинчестър като притежател на най-хубавите коне в околията беше безспорна. А и двамата мъже си бяха спечелили репутацията на комарджии, особено ставаше ли въпрос за облози при конни надбягвания. Според леля Едуина съперничеството между Уинчестър и Рейнолдс напоследък се бе разпалило сериозно и това обстоятелство щеше да донесе доста забавления за местните жители, тъй като предстояха много надбягвания. Самата тя – със страст към залаганията, а и с любов към конете – обеща на Теди да бъдат най-редовни посетителки на състезанията, ако не за друго, поне да покажат поддръжката си за Джул Рейнолдс. Именно от него Джордж Фаръл бе купил черната арабска кобила Клио, която подари на съпругата си преди няколко години. А Теди сама се бе убедила, че Рейнолдс е първокласен познавач на коне: при последната ѝ среднощна среща с Кокбърн Клио доста умело се изплъзна от взвода американски войници – самите те с

бързи коне – и хукна по огрените от луната поля, без да покаже и най-малък признак на безпокойство.

В този момент обаче на Теди много ѝ се искаше, заради Деймиън Коул, конюшнята на Уинчестър да разполага с не по-лоши екземпляри.

Още в първата клетка намери точно каквото търсеше; жребец, тъмен като нощта, от чийто очи сякаш я гледаше самият Луцифер.

– Чудесно – промърмори тя, плъзгайки одобрителен поглед по добре оформените мускулисти хълбоци и гърди – сигурен знак за бързината и издръжливостта на коня.

Северното пасбище, както бе успяла да научи, се намираще най-малко на около три километра от основната сграда, а зората почти се бе пукнала.

Бързо мина край яслите, но не пропусна да забележи повече от дузината коне, затворени в клетките. Стигна до задната стаичка, обзаведена оскъдно с легло и малка печка, и се насочи към такъмите. Сръчно подбра юзда и се върна при жребца.

– Чудесно момче, чудесно момче – повтаряше тя напевно, което би успокоило и най-темпераментния кон. Ушите на животното щръкнаха, а ноздрите му се разшириха, опитвайки се да надуши миризмата ѝ. – Слава Богу, че никой не те пази, миличък – измърка тя, доволна от късмета си. Бавно влезе в клетката и протегна ръка към ноздрите му. Топлина сгръ пръстите ѝ, когато той издиша в дланта ѝ. – Толкова си красив – пророни тя, като непрестанно наблюдаваше ушите му. Те още стърчаха, но конят не направи никакво движение, с което да я окуражи да продължи. – Добро момче си ти – прошепна тя и прокара ръка по врата му.

Животното веднага наведе глава и побутна ръката ѝ, сякаш я подканяше да я плъзне по муцуната и между ушите. Теди се усмихна и бръкна в джоба на роклята си, измъкна две бучки захар и му ги даде.

– Трябваш ми, момчето ми – отново прошепна тя и го тупна нежно по якия врат.

С лекота надяна юздата. Той съвсем покорно я последва от яслата и излезе навън в сутрешната мъгла.

– Господарят ти добре те е тренирал – отбеляза тя. Хвана се за гривата и се метна на широкия му гръб. Придърпа, доколкото ѝ бе възможно, полите на роклята си над голите си крака. Успя да се покрие едва до коленете – надолу се виждаха стройни мускулисти прасци, с каквито малцина от познатите ѝ дами можеха да се похвалят. – Добре. А накъде ли е север? Дали...

– Ей! Ти там, спри! Чу'йш ли ме?

Теди бързо се озърна. При страничната врата на плевнята стоеше висок строен негър; с една ръка, стегната в юмрук, гневно махаше, а с другата вдигаше тирантите си към раменете.

– Едничък господарят язди Див вятър! – извика той и отново замахна с юмрук. – Даже и Саймън не го яха!

Див вятър неспокойно се разтърка на място – очевидно бе нетърпелив да тръгне. Теди усети огромната му сила и обвини юздите два пъти около китките си, преди здраво да ги стисне с две ръце. Този жребец сигурно е достоен за Клио? Тя вдигна вежди и попита чернокожия мъж:

– А къде е господарят му?

Човекът я гледаше удивен и бавно се приближаваше към нея; тялото му бе напрегнато.

– Лошо е да яздите в таз мъгла. Много опасно, дори за господаря опасно. И на туй отгоре на гърба на Див вятър. Слезте, госпоице, инак ще се нараните. Пък ако господарят Майлс ви види на гърба на най-хубавия му кон, ще ви гръмне.

Тя едва дръпна юздите и Див вятър реагира, като отстъпи няколко крачки назад.

– А къде е господарят му? – попита повторно тя, без въобще да обръща внимание на предупрежденията. Бе яздила слепешком в най-тъмната нощна доба, по непознат за нея терен, върху гърба на буйната кобила. Мъглата не я плашеше. Нито мисълта за гнева на Майлс Уинчестър. Съмняваше се, че би я застрелял. Присви очи и отново се обърна към мъжа: – Не е ли в къщата?

Ако не го наблюдаваше извънредно внимателно, щеше да ѝ убегне неволният му жест. Нямаше никакво съмнение – главата му едва забележимо се наклони надясно; очевидно нататък бе север. Не успя да се въздържа, усмихна се и широко дръпна юздите на Див вятър.

– По дяволите, къде сте тръгнали, госпоице? – изкрещя мъжът.

– Да спася всички, разбира се – извика Теди през рамо и заби пети в хълбоците на жребца, като същевременно отпусна леко юздите.

Див вятър мигом премина в галоп. От неочаквано силния устрем раменете на Теди за малко не изкочиха от ставите. Притисна плътно гърди към врата на животното; едва успяваше да диша. Опита се да си възвърне седящата стойка, но тутакси усети вливането на кожените юзди в китките ѝ. Мъглата веднага ги обгърна. Тя продължи да се бори с юздите, но Див вятър ускоряваше, ускоряваше ли темпото.

Теди потисна първите признаци на паника. Очите ѝ неволно се напълниха със сълзи. Развяваната от вятъра грива шибаше бузите ѝ; тя

зарови лице във врата на Див вятър. Сякаш огън изгаряше ръцете и краката ѝ, докато се опитваше да се задържи на коня. Нямаше да издържи още дълго; не можеше да мери сили с развилнелия се жребец.

През сълзи зърна неясните очертания на дървета сред мъглата. Парите като че ли се вдигаха или поне изтъняваха достатъчно, за да ѝ дадат възможност някак да направлява коня си. Ако той ѝ позволи, разбира се. Под копитата на Див вятър вече се чуваше шум от утъпкана пръст. В прилив на нова надежда тя отново се опита да овладее юздите. Животното бе избрало пътека, която вероятно отиваше към северното пасище.

В следващия миг се убеди, че е така. Див вятър бе свършено наясно накъде я води. Той търсеше господаря си. Наистина беше забележително добре трениран и обучен. Само да успееше да се задържи на гърба му.

Ръцете ѝ изтръпнаха, ала най-сетне Див вятър намали темпото. Теди надигна глава. На лекото възвишение недалеч от реката мъглата вече се бе вдигнала чувствително. Отдавна се бе зазорило. Беше закъсняла.

– Не... – развика се тя, но молбата ѝ застина на устните. Изстрел раздра тишината наоколо. – Не...

Преди Див вятър да спре, тя се плъзна от гърба му. Краката ѝ не я удържаха и тя се свлече на колене върху влажната трева. Мъглата сякаш погълна отчаяния ѝ вик.

– Недейте, моля ви...

С мъка се изправи и се взря в дрезгавината. В следващия миг го видя да тича към нея през мъглата: невероятно висок, с издути от вятъра бели ръкави, а лицето му – мрачно, изкривено от гримаса. В ръката си държеше пистолет с все още димящо дуло.

Привлече я в обятията си точно преди краката ѝ отново да омекнат. Лицето му побледня и стана безизразно като смъртта.

– Убил си го, Уинчестър – промълви задавено тя и пръстите ѝ се впиха в ръцете му.

– Жив е – долетя грубоватият му отговор.

– Но чух изстрел...

– Никого не бих убил заради жена. Дори заради теб. – Устните му леко се отпуснаха, но той не се усмихна. – Можеш ли да стоиш на краката си?

Гласът му бе дълбок и нежен, а английският му акцент придаваше на думите му меко, прелъстително звучене. Очите му сякаш я изгаряха. Теди изпита неудържимо желание да побегне.

– Да, мога – уверено отвърна тя, макар никак да не бе сигурна дали е в състояние да го стори.

Ала бе готова на всичко, за да не усеща ръцете му върху талията си, да отдалечи тялото му от себе си. Отклони поглед и за момент почувства как силата се възвръща в крайниците ѝ.

– Откраднала си коня ми.

Дъхът му гореше челото ѝ.

Тя сведе очи към черните му ботуши, но бързо ги вдигна, за да не си помисли той, дори за миг, че се извинява.

– Нямах избор. Успях се.

Готвеше се да се отдръпне, но и двете ѝ ръце се озоваха в неговите едри длани. Прокара палци по резките, оставени от юздите.

– Имаш късмет, че си останала жива – подметна той с безразличен тон.

Но пръстите му продължаваха да се плъзгат по кожата ѝ и пробудиха спомен, който бе най-добре да забрави.

Руменина плъзна по страните на Теди. Отново се опита да се отскубне, но той я държеше здраво; обърна дланите ѝ нагоре. Пръстите ѝ мигом се свиха, за да закрият мазолите по възглавничките в основата им, където би трябвало да има единствено мекота.

– Госпожице Лъвлейс! – Деймиън Коул изплува от мъглата, а тонът му бе пълен със загриженост. – Господи, Майлс, та тя е яздила Див вятър. Истинско чудо е, че не е била убита!

– Може да бъде обесена – изсумтя Уинчестър. – Откраднала е коня ми.

– Благодарете на небесата, че не ви е застрелял, капитан Коул. – Теди издърпа ръцете си от хватката на Уинчестър. Обърна му гръб и заговори на Деймиън с тон, който обикновено не пораждаше никакво възражение от страна на брат ѝ и дори на баща ѝ, ако трябваше да е докрай честна. – А и за това, капитан Коул, че не ви се е удала възможност да го застреляте, особено от някакво криво разбрано чувство за справедливост.

Коул силно се изчерви.

– Едва ли е криво разбрано, мила ми госпожице Лъвлейс. Ние, от Вирджиния, сме известни с болезненото си чувство за чест. – Коул хвърли хладен поглед към Уинчестър. – Някои от нас, имам предвид. Аз специално, няма да допусна отнетото ви целомъдрие да остане невъзмездено, а репутацията ви – опетнена. Нито бих позволил да се стигне до някакво пошло парично обезщетение.

Просто нямаше начин да спори с мъж, така твърдо решен да се държи като средновековен рицар. Започна да го осъзнава още снощи, когато напуснаха спалнята на Уинчестър и Деймиън Коул почти не й остави възможност да влее малко здрав разум в главата му. Неговият командир, чичо й Джордж, също бе претърпял неуспех. Всички се бяха оттеглили по стаите, затръшвайки вратите.

Тази сутрин положението бе не по-малко опасно. Ако не и повече. Пръстите на капитан Коул стискаха пистолета така силно, че кокалчетата му бяха побелели, сякаш едва имаше търпение да се върне на полето, за да изстреля куршум в сърцето на Уинчестър. Ако Теди не се намесеше и не предложеше някакво разрешение, това неминуемо щеше да стане, и поне един живот щеше да се погуби напразно, жертван в безсмисления дуел. През последните три месеца бе станала свидетелка на достатъчно кръвопролития и те й стигаха за цял живот. А и нещо в Деймиън Коул – някаква цялостна отдаденост на определена цел – й напомняше за нейния брат. Вероятно с това се обясняваше майчинското чувство да го закриля, което изпитваше към този мъж, макар едва да го познаваше.

– Едно споразумение според вас не е ли достатъчно? – попита тя и веждите й се вдигнаха нагоре. Красивото лице на Коул видимо застина.

– Ако не друго, самата мисъл за подобна наглост е достатъчна причина да застрелям братовчед си. Стига ми фактът, че е дръзнал да направи предложение. Сега се намирате във Вирджиния, госпожице Лъвлейс. Тук не всички сме варвари. И така, братовчедо, ако благоволиш да се върнеш на полето на честта, мисля, че е мой ред.

Вкопчвайки се във внезапна, макар и безумна мисъл, Теди хвана ръкава на Коул и запита:

– Ако се омъжа за братовчед ви, капитан Коул, ще оставите ли пистолета и ще се съгласите ли да забравим този въпрос?

Коул видимо се сепна и премигна. Очевидно бе поразен.

– Мила моя госпожице Лъвлейс – подхвана той бавно, – напълно ли сте сигурна... Искам да кажа, че братовчед ми никога не ще се съгласи... – Той млъкна, преглътна с усилие и хвърли объркан поглед към Уинчестър. – Ами тогава вероятно ще трябва да приема, че въпросът е уреден.

– Чудесно – обади се Теди напористо. – Значи всичко е наред.

– Но има и други, които... Искам да кажа... – Деймиън премигнаше, явно смутен от предложението й. – Аз например... Мила госпожице Лъвлейс...

– Наричайте ме Теди, капитан Коул. Предпочитам да ме наричат

така, наистина. – Хвана енергично полите на роклята си, за да изтръска росата и се извърна към Уинчестър. Усети по-скоро привличане, отколкото отблъскване от свирепото му изражение. Никога не бе позволявала човек или обстоятелства да я сплашат. Не възнамеряваше да го стори и сега. И въпреки това пръстите ѝ се впиха по-навътре в диплите на дрехата, когато погледът му сякаш проникна дълбоко в съзнанието ѝ. – Бихме могли да стигнем до някакъв вид брачно споразумение, което да задоволява и двамата ни, предполагам.

Майлс не помнеше някога да е бил толкова потресен. А пък жена да го изуми така – съвсем. Да го измамят се бе случвало веднъж, само веднъж. И въпреки това, за по-малко от двадесет и четири часа, пламенната Теодора го завари неподготвен поне три пъти – като се започне от вълнуващата и всъщност неконсумирана докрай среща в леглото му снощи, на която, без съмнение, се дължеше до голяма степен лошото му настроение днес сутринта. Но дори с опънатите от миналата нощ нерви и с непрестанното, болезнено пулсиране в челюстта, Майлс бе насочил пистолета си към небесата, а не изпрати оловния куршум към крака на Деймиън. Всъщност младият му братовчед, така сякаш отдаден на благородна саможертва, си го заслужаваше. На всичкото отгоре бе ударил Майлс по челюстта и го бе нарекъл страхливец: все основателни причини за един джентълмен да се хване яростно за пистолета.

Майлс можеше с лекота да убие гордия си братовчед. Не го стори, обхванат от някакво неловко чувство, може би съвест. Глупаво наистина, като се има предвид, че само секунди го деляха от изгарящия изстрел, който неминуемо щеше да последва. Изобщо не се съмняваше в решимостта на Деймиън да го застреля. Очевидно и Теодора Лъвлейс не изпитваше никакво колебание в това отношение.

Теди. Странно как съкращението на името ѝ прилягаше много повече от Теодора. Теди. Искаше да усети как звучи от неговите уста. Когато тя го произнесе, сякаш повя свеж вятър, разрошил нивите след дъжд.

Точно зад гърба си усети дъха на Див вятър. Не се обърна. Не биваше да дава възможност на Деймиън, който не откъсваше поглед от него, да разбере какво го смущава. Теди също се бе вторачила в лицето му. Никога не бе срещал толкова решителна жена, а и тези необикновени очи – ледени, непроницаеми, теменуженосини. В спалнята му, на светлината на лампата, искряха с виолетови пламъци под дългите гъсти мигли. Приличаше на богиня...

Майлс стисна зъби. Той, естествено, ще ѝ откаже. Да се ожени? Неприемлива мисъл, дори ако се налага да понесе някой куршум в

гърдите, за да докаже колко противна му е подобна мисъл. Няма да позволи на никоя жена да го плени.

И все пак нещо издаваше нейната неувереност. Не поведението ѝ, което продължаваше да е смело и дръзко като на мъж. Нещо друго... Очите му се спряха върху устните ѝ, върху нежната извивка на скулите. Долови едва забележимо потрепване. Тя определено не се страхуваше от него, колкото и странно да му се струваше това. Но тази дама далеч не бе така уверена, както изглеждаше.

Изпита неочаквано, объркващо желание да се подчини на играта ѝ. Удиви се, понеже ненавиждаше естествената склонност на жените към измама. Никога досега не му бе хрумвало да се включи в подобна игра само заради интригата. А и залогът бе прекалено голям. Ако действията импулсивно сега, дали пък няма да се обвърже със съпруга за цял живот.

Тя премигна насреща му. Излъчваше необичайна смесица от невинност и лукавство, дързост и свършена безпомощност. На случаен наблюдател би се сторило, че оставя всичко в негови ръце. Но го бе направила, тъй като подозираше отговора му. Тя също залагаше, и то всичко защото бе сигурна в неговия отказ.

Майлс погледна Деймиън. Изглежда, че желанието на братовчед му да го простреля в сърцето можеше да бъде надминато единствено от благородната му страст да защити Теди. Някои подценяваха волята на Деймиън, но Майлс не бе сред тях. Той почти четеше мислите на братовчед си и усещаше как напрежението му нараства в очакване да чуе съдбоносния отговор. Ясно бе, че за Деймиън дори славата на бойното поле бледнее пред идеята да се ожени за красива, но с трагична съдба млада жена, която той да спаси от позор.

Всъщност и двамата желяеха той да откаже.

Очите му се приковаха в тези на братовчед му.

– Остави пистолета, Деймиън. Няма да ти е нужен повече. Госпожице Львлейс – Майлс се постара галантно да наклони глава, доколкото му бе възможно, – може да се венчаем, когато ти е удобно.

С известно задоволство отбеляза как страните ѝ пребледняха. Чувствените ѝ устни леко се разтвориха от изненада и Майлс изпита силно желание да ги притисне към своите. Не успя да се въздържа да не я докосне и здраво обви рамото ѝ с ръка, при което усети стегнатите ѝ мускули. Привлече я до себе си и закова блестящите ѝ очи в своите.

– Нали няма да промениш решението си? – прошепна той, докато отчиташе плъзналия из вените му огън от момента, в който я докосна.

Тя се напрегна и се постара да изглежда безразлична.

– След като веднъж взема решение, Уинчестър, никога не го променям.

Очите му се присвиха.

– И все пак би могла.

– За Бога, Майлс – намеси се Деймиън, съкрушен от рухването на плановете си. – Съвсем си откачил. Та предложението ѝ е доста милостиво към теб.

Майлс погледна братовчед си с въпросително вдигнати вежди.

– Наистина, Деймиън. Защо да приема цял живот да се разкайвам, когато с един бърз изстрел всичко може да приключи? – Очите му се задържаха на розовите ѝ устни, само на сантиметри от неговите. – Наистина – промърмори той. – Повечето мъже биха сметнали, че нямам капчица здрав разум. Но от друга страна, те и без това вече мислят така. – Със странна неохота я пусна. Тонът му възвърна обичайните си грубовати нотки. Кимна към завързания за дъба кон. – Отведи госпожица Лъвлейс обратно в къщата на гърба на Зевс, Деймиън, и уведоми командира Фаръл, че ще се срещна с него в салона след час. Преди това трябва да напълня бъчвите. – Сграбчи юздите на Див вятър и хвърли кос поглед на Деймиън. – Ще ми помогнеш ли да се кача?

– По-скоро бих те застрелял, братовчеде – увери го Деймиън, но независимо от суровата си реплика помогна на Майлс да яхне жребеца.

Теодора Лъвлейс извърна лице към първите слънчеви лъчи, които разкъсаха мъглата. Очите ѝ се задържаха върху издигащите се към хоризонта хълмове, а мислите ѝ литнаха не по-малко далеч. Майлс се почувства пренебрегнат. Застанала там, сред вдигащата се мъгла, с разпуснатите си коси, които приличаха на абаносов водопад под меката утринна светлина, тя излъчваше някаква спокойна сила, която заплени Майлс. Наистина, особената ѝ привлекателност не се измерваше само с физическата ѝ красота, макар да представляваше възхитителна гледка за всеки мъж, особено ако я е държал гола и прекрасна в обятията си предишната нощ.

В този момент – докато откъсваше очи от нея и неоправдано остро заби пети в хълбоците на Див вятър – му хрумна, че е приел женитбата съвсем не толкова заради честта, а заради всички съблазнителни сцени, които се мяркаха в главата му. И докато Див вятър препускаше, а от бруленето на вятъра очите на Майлс се пълнеха със сълзи, му мина тревожната мисъл, че се жени за нея поради една единствена причина: така никой друг мъж, в това число и Деймиън, няма да я притежава.

Над камината висеше картина от Рембранд, от тавана се спускаше великолепен кристален полилей, отвъд френските прозорци подовете преливаха в тревиста, огряна от слънцето, морава, осеяна с орлови нокти. Лекият утринен бриз развяваше дантелените пердета и довяваше в стаята аромата на разцъфнали рози. Върху страничния шкаф различни по големина кристални гарафи, пълни с разнообразни напитки, чакаха да задоволят всеки вкус, а над тях се виждаше портретът на впечатляващ, решителен червенокос мъж.

Несъмнено рисуван от Джошуа Рейнолдс, определи опитното око на Теди. Почти пожела баща ѝ да не се беше посвещавал с такава страст на образованието ѝ. Тогава салонът на Уинчестър, а и цялата му къща, щяха да предизвикат по-непринудено възхищението ѝ със своето великолепие. Вероятно щеше да седи по-спокойно на ръба на изящния фотьойл в стил Хипълуейт и да очаква появата на собственика в наивно неведение, а не леко притеснена от кралската обстановка, в която попадна. Ако Уил бе с нормален разсъдък и жаден за знания, баща им безспорно щеше да насочи припечелваните като книжар средства към неговото образование и да остави на Теди по-типичните за жените занимания: готвене, кърпене и поддържане на домакинството. Вместо това едрото здраво тяло на Уил, съчетано с недоразвития му разсъдък, го обричаше на живот във въглищните мини, а Теди израсна образована неazole от връстниците си момчета и мечтаеше за неща по-подобавщи за амбициозни млади мъже. Не бе изненадващо, че заедно с тази амбиция и познания тя притежаваше идеалистична и оптимистична представа за света. Както и непоклатима увереност в собствените си способности да се справя почти с всичко.

Като се изключи готвенето и кърпенето.

Как успя да попадне в подобно затруднено положение. Образованието и амбицията очевидно не помагат особено да се контролират най-дълбоките човешки страсти.

Уинчестър трябваше да отхвърли предложението ѝ. Та тя очевидно не съзнаваше напълно какво говори, когато го изрече. Беше подтикната, естествено, от желанието да попречи на двамата братовчеди да се възползват от pistolетите си. Беше негов дълг да прояви достатъчно здрав разум и да откаже. Защо, по дяволите, прие?

Часовникът на полицата отмерваше времето безмилостно като самата смърт. Очите ѝ следяха чичо Джордж, който прекосяваше салона

напред-назад сигурно за стотен път. Ботушите му потропваха по лъснатия под пред камината и отекваха с известно нетърпение. Теди си представяше как леля Едуина протрива килима, също крачейки напред-назад, докато изчаква в доброволно изгнание в спалнята си на горния етаж.

Чичо ѝ спря, отвори капака на златния си часовник и изръмжа нещо под нос. Натика красивата вещ обратно в джоба на тъмносинята си морска униформа и поднови сноването от камината до прозорците и обратно, свъсил вежди. Човек би казал, че обмисля тревожното положение на страната. От фотьойла в ъгъла Теди го наблюдаваше и се чувстваше като малко, безпомощно момиче.

Дочу стъпките на Уинчестър само секунди преди вратите на салона да се отворят със замах. Сякаш носен от вятъра, той влезе, без да се спира на прага и без да затваря след себе си. Дори не си даде труда да вдигне очи от листа в ръката си и да погледне посетителите. Почти механично се насочи към страничния шкаф, като при това загърби Теди и чичо ѝ, и си наля прозрачно питие. Вдигна чашата си, отпи и отново продължи да изучава листа.

Часовникът удари пет пъти. Теди погледна чичо си, който бе спрял наред стаята, червенината, плъзнала над колосаната яка по цялото му лице, не вещаеше нищо добро.

Уинчестър измърмори нещо, изпи питието си наведнъж и рязко се извърна, приковавайки очи в чичо Джордж.

– А, Фаръл.

Наистина ли се смекчиха суровите му черти? Възможно ли бе това да е нещо като извинение от страна на Уинчестър? В края на краищата бе закъснял двадесет минути и приличаше на човек, изцяло погълнат от други неща, потопен в своите дела, напълно пренебрегвайки висшия американски морски офицер. С разбърканите си от вятъра тъмни коси, със загорялото си лице и навитите до лактите ръкави на ризата, Уинчестър имаше вид на доволен плантатор, изцяло потънал в усилена работа. Високата му силна фигура говореше за очевидното му благополучие. За съвсем кратък миг на Теди ѝ се стори, че зърва едва доловима мекота в погледа, една по-човечна искрица. От това разстояние обаче и при струящата през прозорците слънчева светлина, белотата на ризата му я заслепи и тя не бе напълно сигурна дали не греша. Бавно се надигна от фотьойла и позволи на слънцето да я огрее. Погледът на Уинчестър мигом се насочи към нея. Тогава тя си даде сметка, че очите ѝ наистина са я подвели: изражението му бе студено и безизразно. Нищо чудно тогава, че сърцето ѝ се сви при нахълтването му в салона.

– Странно колко дълбоко сте потънал в работа, Уинчестър – обади се чичо Джордж предпазливо, видимо старателно подбрал думите. Пак започна да крачи напред, назад и се спря, едва когато се озова лице в лице с Уинчестър. – Като се има предвид, че сме в пълна блокада, не ви е хрумвало тайно да измъкнете кораба си, нали?

Уинчестър вдигна вежди, но погледът му не трепна.

– Та това би било незаконно, господине.

– Точно така. – Чичо й явно не остана напълно доволен от отговора. – Чух, че в Ричмънд са готови да изкупят цялата продукция от този район.

– Не са. Един малък кораб стока – това е всичко, което бих успял да продам в Ричмънд. Но пък и войната няма да продължава вечно я.

– Вероятно се чувствате в доста затруднено положение, а, Уинчестър?

– Не ви разбирам, господине.

В тона му имаше уважение, но лицето му остана безизразно, макар от него да лъхаше някаква съпротива, готовност да оспорва.

– По дяволите, гледате на войната единствено като на нещо, което ви създава неприятности. – Изпъчи се и гърдите му почти докоснаха тези на Уинчестър. Застрашително сниши глас: – Какво стана с теб в Триполи, за Бога?

Устните на младия мъж едва се раздвижиха.

– Бях в ада и се завърнах. Нямам никакво намерение да предприемам същото пътуване втори път.

Внезапен хлад премина през огряното от слънцето и ухаещо на рози помещение. Теди се изненада. Уинчестър се обърна, напълни чашата и отново я изля в гърлото си; въздъхна с наслада, която накара устата на Теди да се напълни със слюнка. Потрепването на мускулите по шията му прикова погледа й, докато не забеляза, че той също я наблюдава настойчиво.

– Искате ли малко вода, госпожице Лъвлейс? – попита той.

Тя премигна, несъмнено смутена, че е видял как го зяпа и е забелязал изненадата й.

– Не. Аз...

Почти грубо той пренесе вниманието си към Фаръл:

– Не ви извиках тук, за да обсъждаме тютюневата ми реколта, командире.

Чичо Фаръл, скръстил царствено облечените си в ръкавици ръце на гърба, хвърли на Теди кос поглед изпод рунтавите си вежди.

– Искрено се надявам, че е така, Уинчестър. Но трябва да призная, зарадвах се да видя капитан Коул жив и здрав тази сутрин, а и дори не беше ранен. Един от двамата ви очевидно е проявил достатъчно здрав разум да отмени дуела.

– Дължим го на госпожица Львлейс заради ненавременната ѝ поява и намеса.

За свое смайване Теди силно се изчерви под погледите на двамата мъже, насочени едновременно към нея. При това гневните искри в очите на чичо ѝ бяха къде-къде по-малко. Тя вирна леко брадичка и промълви:

– Чичо Фаръл, не можех да допусна да излязат в мъглата и да се избият заради онова неблагоприятно... – Преглътна и се пребори с желанието си да извърне очи смутена. – ...което бе моя... грешка... отчасти, имам предвид.

Ето. Призна си, макар самото изричане като че ли превърна случилото се в нещо ужасно отвратително. Ала изглежда унижението ѝ не бе достатъчно, та трябваше да се добави и втрещеният в нея поглед на съучастника ѝ. От всичко това ѝ идеше да побегне.

Чичо ѝ се намръщи още по-силно.

– Разбирам.

Тя преглътна с усилие и скръсти ръце пред гърдите си като покорна млада девица на път към бесилото.

– Съгласих се да се омъжа за Уин... – Извърна поглед. – ...за него.

Чичо ѝ рязко се обърна към младия мъж и с изненада видя, че той леко кимна в знак на съгласие.

– До края на седмицата трябва да откарам няколко лодки нагоре по реката до Ричмънд, командире – обади се Уинчестър. – И имам няколко дни работа там. Сватбата може да се състои скоро след това, в удобно за вас време, разбира се.

Фаръл изсумтя.

– По дяволите, човече. Нищо, свързано с тази история не е удобно. В момента се води война, не забравяйте. Докато ние разговаряме, сър Джереми Кокбърн, касапинът от английския флот, е в залива, на борда на кораба си, въоръжен с шестдесет оръдия. Едно негово хрумване е достатъчно да подкара цялата флотилия нагоре по река Джеймс и да унищожи с обстрел и къщата ви, и цялата тютюнева реколта от тук до Чарлстън. Освен това тръгвам за Вашингтон, за да говоря с президента и с губернаторите, и да осигуря пристигането на кораби тук. Оказва се, че целият ни флот, като се изключи един кораб при Балтимор, е под командването на Оливър Пери и се намира при езерото Ери, за да попречи

на снабдяването на английския флот от Канада. С други думи, докато не си осигурия достатъчно кораби, тук, на юг – което ще ми отнеме поне две седмици – ние не сме в състояние да спрем това английско чудовище, ако реши да блокира и да нападне целия щат Вирджиния. А той вече доказва колко го бива да прави блокади. Трудно е да се досети човек какво може да му хрумне. Затова – никаква прибръзана сватба, или по-точно предаване на племенницата ми в ръцете на мъж, с когото да изживее остатъка от окаения си живот, не е нито особено удобна, нито ще донесе някаква утеха някому. И не ме интересува дали тя е съгласна, или... – Той хвърли на Теди предупредителен поглед. – Иска ми се леля ти да остане неосведомена за становището ми по този въпрос, млада госпожо. Нека се надяваме, че планирането на сватбата в перспектива ще я поразее и ще компенсира досегашните ѝ тревоги около всичко случило се. Мисля, че е справедливо да ѝ доставим това удоволствие, като се има предвид, че снощи плака цяла нощ.

Уинчестър огледа Теди сякаш бе кон за продан, който се нуждае от сено и ясла. Теди прихвана виолетовите муселинени поли на роклята си и усети как гневът ѝ се възпламенява.

– Ще се грижа изключително добре за племенницата ви – обади се Уинчестър с делови тон.

– Наистина се надявам да е така – изръмжа Фаръл толкова свирепо, че всички настръхнаха. – Давам ви думата си: ще следя поведението ви. – По устните му пропълзя усмивка, но въобще не стигна до очите му. – Бас държа, че и през ум не може да ви мине, но имам още една причина да ви държа нащрек Уинчестър. Умея обаче да бъда и сговорчив роднина. Само кажете и ще ви поставя начело на фрегата с петдесет оръдия и два пъти повече екипаж. Вашият кораб и вие самият ще бъдете от огромна полза в момента.

Уинчестър остана загледан безизразно във Фаръл; безчувственото му мълчание, на фона на отчаянието в тона на чичо ѝ, стана причина по гърба на Теди да полазят студени тръпки. С какво да се обясни тази видима незаинтересованост към съдбата на родината му? Нима този мъж няма нито душа, нито съвест и единствената му грижа е да пласира реколтата си тютюн?

Чичо ѝ процеди някаква ругатня, но очите му не се откъснаха от тези на Уинчестър.

– Хайде, Теодора. Заминаваме за имението ни Тимбърнек до час.

Теди напусна огряното от слънце място до прозореца и закрочи редом с възрастния мъж, като гледаше право напред. Едва след няколко

секунди си даде сметка, че всъщност сезира в разтворената яка на ризата на Уинчестър, където бялата материя контрастираше със загорелия цвят на кожата му. Тя сякаш сияеше и мамеше не очите й, а ръцете й да я погледат.

Човекът, за когото ще се омъжи след две седмици, беше, безспорно, нетърпим, студен, пресметлив и циник. Усети как кръвта й се смразява. Попадна в капан. И нямаше кого да вини освен себе си.

– Ще ви уведомя, когато уточним датата на сватбата – обеща чичо й.

– Ще очаквам с нетърпение, господине.

– По дяволите! Да не мислите, че ви вярвам.

После, като истински джентълмен, чичо й леко се поклонил на Уинчестър, подаде ръка на Теди и я изведе от салона.

Почти бяха стигнали парадното стълбище, когато Теди погледна чичо си и се смая като видя, че той не е намръщен, както очакваше. Вместо това в ъгълчетата на устните му играеше усмивка. Толкова се изненада, че за малко да се препъне.

– Чичо Джордж, ама ти се смееш?

– Така ли? – Подхвана я за лакътя и двамата поех извитото стълбище. – Да, наистина, изглежда не всичко по отношение на Уинчестър е загубено напълно.

– Какво да е загубено?

Чичо й доби замислен вид.

– По време на война мъжете се сблъскват с отвратителни неща, Теодора. Понякога преживяват нечувани мъчения, особено ако са пленени от врага. Претърпяват огромни загуби и се чудят защо, по дяволите, съдбата ги е пощадила, а най-близките им приятели са загинали. Някои успяват да живеят с такива спомени, други – като Уинчестър – никога не се възстановяват напълно. Никой не знае какво точно му се е случило в Алжир. Отначало мислехме, че е загинал заедно с другарите си – включително и баща му – когато складът с мунициите на кораба им избухнал в пристанището на Триполи. Смятахме, че никой не е останал жив след експлозията. Но шест месеца по-късно Уинчестър се появи ненадейно в един от лагерите ни в пустинята, който се намираще поне на тридесет километра от Триполи. Очевидно е бил затворен от коменданта на Алжир. Успял е някак да избяга и да извърви това разстояние през пясъците. Но никога не сподели какво е преживял през тези шест месеца, прекарани в затвора. И се съмнявам дали някога ще го стори. Затова, мила моя, когато мъж като Майлс Уинчестър може да откаже нещо –

като например насила да бъде заставен да се ожени – и не го направи, това ми се струва странно. Но също така ме изпълва и с надежда за него.

– Ще ми се и аз да изпитвам същото. И въпреки това, ето, каня се да се омъжа за него.

– Не се отчайвай. Ти си жена с характер, Теодора. Всичките ти писма до леля ти свидетелстват за това. Тя намираше огромна утеха в тях, особено когато отсъствах от дома. А знаеш, че по-голямата част от времето си прекарвам в открито море.

Теди се загледа в покритите с червен килим стъпала и изпълнен със самоирония тон отбеляза:

– Силните жени обикновено не се озовават в подобно положение.

– Напротив. Случва им се по-често, отколкото предполагаш. – На горната площадка възрастният мъж се спря и я потупа нежно по ръката. – Вероятно греша и Бог ми е свидетел, че леля ти може би има право да е убедена в липсата ми на интуиция. Но според мен предстоящата женитба може да се окаже резултатен начин Уинчестър да се освободи от обзелите го дяволи. И това ще стане несравнимо по-лесно отколкото с помощта на всички заплахи, които бих му отпразил.

– Нямам никаква представа за какво говориш, уверявам те.

– Още по-добре – отвърна той.

Топлотата в очите му предизвика болезнена горест в душата й заради предателството, което вършеше спрямо този благороден мъж. Мъчителното чувство стана още по-силно, когато той добави:

– Остави подробностите на мен, мила моя. И не се безпокой. Не е изключено случилото се с теб да се окаже от полза за американския флот. А сега – да побързаме. Заминавам за Вашингтон днес следобед.

Поеха по коридора. Теди не спираше да хапе долната си устна, а мислите й неизменно се въртяха около войната. И Уил.

– Вирджиния наистина ли е така уязвима за нападение, както каза преди малко?

– От страна на Джереми Кокбърн ли? – Фаръл изсумтя. – Напълно. Според мен в момента го спира единствено предположението му, че войската ни тук е повече от три хиляди души. В действителност разполагаме с около триста. Ако Кокбърн узнае истинското положение, преди да пристигнат корабите, с които да му се противопоставя, положително ще се насочи навътре в щата.

– И ще бъдат погубени още невинни хора – пророни Теди, замислена за брат си, окован в трюма на *Гърмяща змия*. – Когато събереш нужните ти кораби, възнамеряваш ли да нападнеш Кокбърн?

Лицето на Фаръл придоби загрижен вид.

– Той разполага с по-големи плавателни съдове и с повече оръдия, но нашите топове са по-тежки, а и по-малките кораби имат своите предимства при подобно нападение. Затова смятам, че една изненадваща наша атака ще бъде успешна. За момента обаче мисля само за защитата ни в случай, че му омръзне да поддържа блокадата. Но стига сме говорили за това. Дори твърде интелигентните жени със силен характер не бива да се заплитат в машинациите на войната. Тя е отвратителна история, както казва леля ти. Хайде да вървим. Мисли за сватбените приготовления.

Теди измърмори нещо, което можеше да мине за съгласие, и тъй като сутринта преля в изпълнен с дейност следобед. Майлс Уинчестър излезе от съзнанието ѝ. Слава Богу че този мъж щеше да бъде в Ричмънд поне за две седмици и няма да ѝ се мярка пред очите, за да я разстройва. Нужно ѝ бе да разсъждава ясно, ако ще продължава да се възползва от прикритието на Нощния ястреб. И трябваше да измисли как да запази живота на брат си, като едновременно задоволява жаждата за информация на Кокбърн и не предава плановете на чичо си. Не можеше да си позволи да застраши свободата на хората, които бе започнала да обича.

Глава 4

Теди спря Клио в гъстите храсти и слезе. Прошепна в ушите на кобилата няколко успокоителни думи, скри се в шубраците и впери поглед в големия, потънал в тъмнина залив. Чуваше как на по-малко от тридесет метра приливните вълни се разбиват в брега. В късния среднощен час, когато тъмнината е най-зловеща, ритъмът им ѝ действаше почти успокояващо.

Дори тук, на брега, никакъв бриз не разхлаждаше стелешката се августовска горещина. Теди издуха една своенравна къдрица, залепнала на челото, и бутна шапката си с широка периферия по-назад към тила. Капка пот се стече по гърба ѝ и потъна в препасания с колан черен панталон. Той, както и широката пелерина, бяха от тежка вълна и не по-малко неудобни от високите до коленете черни ботуши. Всичките ѝ дрехи воняха на застояла вода и ром. Не се притесняваше, че преди нея ги е носил някакъв непрокопсаник и разбойник. Тревогата ѝ идеше от предупреждението на Кокбърн да не използва оръжието, което ѝ бе дал – пистолет и къс нож, срещу хората в лодката, с която пристигаше на брега, защото постъпката ѝ би била равносилна на самоубийство.

Очите ѝ се взираха в тъмнината, за да различат очертанието на кораба. Къде, по дяволите, бе *Гърмяща змия*? Не можеше да рискува и напосоки да подаде сигнал. Почти катастрофалната ѝ среща с американските войници при носа с фара преди две вечери я правеше предпазлива. Тази нощ реши да отиде малко по на север и да избере за срещата залива с обрасли в хрусталаци брегове. От борда на *Гърмяща змия* щяха да видят дадения оттук сигнал с фенера, дори корабът да бе пуснал котва при фара, където би трябвало да се намира в полунощ, според уверенията на Кокбърн.

Толкова ѝ се искаше да е сигурна. Засага не бе попаднала на никакви войници, но след като даде сигнала и лодката стигне до брега, шансовете да бъде разкрита се увеличаваха значително. Не изпитваше ни най-малко желание отново да прибягва до вещината си в боравенето с пистолет. Миналия път се измъкна само благодарение на късмета си, но докога можеше да разчита на него?

След няколко минути луната се подаде иззад облаците и окъпа водите с ярка сребриста светлина. Теди огледа хоризонта от север на юг. На по-малко от километър се виждаше носа с фара; на фона му се

очертаваше силуетът на военния кораб. Теди бръкна в джоба си, извади кремъка и желязото и запали фенера. Излезе от храстите, вдигна го високо и го завъртя в малък полукръг. След по-малко от тридесет секунди светлина от кораба ѝ даде да разбере, че сигналът е приет.

Теди загаси фенера и отново приклепна в шубраците. Чакаше, без да откъсва очи от *Гърмяща змия*, а ушите ѝ се напрягаха да доловят всеки звук, който би подсказал, че са я забелязали не само от кораба. Чуваше се единствено лекият плясък на вълните. След няколко минути от сянката на кораба се отдели тъмният силует на лодката и се плъзна към брега. Шумът от допира на греблата до водната повърхност едва се долавяше. Теди провери дали Клио е добре завързана и се измъкна от храсталака, като придърпа широкополата шапка ниско над очите. Пелерината се развя около нея, докато се спускаше по доната, плавно преминаваща в пясъчлива ивица. С приближаването на лодката сърцето ѝ биеше все по-учестено. Ето, вече почти заби нос в брега. Тя тутакси разпозна сред малцината мъже от екипажа едрата, широкоплещеста фигура на брат си.

– Уил! – провикна се, докато се препъваше в пясъка. Тичаше към вълните, без да обръща внимание на водата, която мокри ботушите ѝ. – Уил... – Едва поемайки си дъх тя се качи в лодката и обгърна раменете му. – Топъл си – прошепна немошно, а гласът ѝ секна, когато пръстите ѝ напипаха набраздения от бича гръб. Върху някои от подутините имаше дебели корички, но други не бяха зараснали и кървяха. – Слава Богу, жив си...

– Добре съм, Теди – отвърна той. Гласът му звучеше страшно уморено. – Не плачи, Теди.

– Никога не плача – отвърна тихо тя и премигна, за да спре напирещите сълзи. – Хранят ли те?

– Да, малко – Той преглътна. Дишаше на пресекулки, сякаш всяко поемане на въздух причиняваше болка в гърдите му. – Достатъчно, за да се оправям с въжетата и да кърпя платната. Но не стига, за да събера сили да избягам.

Теди го хвана за голите рамене и се взря в очите му.

– Не се опитвай да бягаш, Уил. Дори да смяташ, че имаш силите. Обещай ми, че няма да го правиш. Иначе те ще те убият.

Привлекателното му лице се натъжи. Адамовата му ябълка с мъка се движеше.

– Не ме карай да ти обещавам, Теди. Моля те, недей.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне от цялата несправедливост на

неговата съдба. Природата му бе отнела възможността да се развие умствено, така че Уил винаги се бе гордял с необикновената си сила и подвижност. Да не се възползва от физическите си дадености, бе все едно да се откаже от малкото самоуважение, което му оставаше. Несъмнено беше прекалено много за него да го кара да се сдържа, но щом от това зависеше животът му, тя нямаше как да постъпи другояче.

– Трябва да ми обещаеш. Прошепни ми го, Уил. Те няма да те чуят, няма да го сметнат за твоя слабост. Един мъж притежава огромна сила, ако разбере кога не бива да се бие. Татко ни учеше на това, помниш ли? Хайде, моля те, обеща ми.

Уил премигна няколко пъти, а устните му потрепераха. Мускулите на гърдите и ръцете му се напрегнаха, докато се опитваше да се освободи от опасалите го въжета.

– Не мога да ти обещаю такова нещо, Теди – едва пророни той. – Тези хора ме раняват. – На лунната светлина очите му проблясваха. – Изпратиха те някъде. Всеки път, когато те видя отново, си толкова тъжна. Убиха приятеля ми. Нарязаха го на парчета и го хвърлиха на акулите.

Тя прокара треперещите си пръсти по бузата му. Копнееше да му поиска прошка за всичко: за това, че бе измислила този план и го бе накарала да я последва. Сами в Лондон, гладни и без пари, тя мислеше, че няма нищо по-лошо на този свят. Но да наблюдава как Уил страда и да е лишена от възможността да му помогне...

Мислено си заповяда да се стегне. Отдавайки се на отчаяние, няма да помогне на никого. Уил трябва да продължи да й вярва, а тя трябва да изглежда силна заради него.

– Скъпи Уил – прошепна тя, – ще направя така, че всичко да е наред. Всичко. Повярвай ми. И един ден ще плаваш свободно на кораб...

– Стига!

Заповедническият тон на Кокбърн изплющя като удар на бич в тъмнината.

Със стиснати зъби Теди погледна през рамо, Лунната светлина се отразяваше в металните копчета на униформата на Кокбърн и придаваше блясък на очите му. Кимна й към брега и предложи ръката си в бяла ръкавица, за да й помогне при слизането. Теди потисна желанието си да я отблъсне демонстративно. Все пак не я пое и сама стъпи във водата, която стигаше до коленете й.

– Пак ще дойда – каза тя на Уил. – Обещавам.

– Не отивай с него, Теди.

– Трябва.

Кокбърн я чакаше на известно разстояние от лодката.

– Значи не искаш да ни чуят – Теди не спести ехидството си. – Колкото по-малко са информирани, толкова по-лесно се манипулират. Чудя се дали доверието им към теб ще намалее, ако разберат, че правиш конспирация с жена.

– Много дръзко сме настроени тази вечер, а? – присмя се Кокбърн.
– Сигурно разполагаш с интересна информация.

Теди стисна зъби и процеди:

– Разреши на брат ми да се изкъпе.

Кокбърн само вдигна вежди.

– Някои от раните му още не са зараснали. Нужни са му грижи.

Кокбърн скръсти ръце на гърдите си – от движението сабята му издрънча.

– Толкова много изисквания, Теодора. Интересът ми е събуден до краен предел.

– Американците са струпали войници, защото очакват да нападнеш Вирджиния. – Говореше, без да мигне, сякаш всяка дума беше чиста истина. – Броят им надхвърля три хиляди.

– Така ли? – Той замълча и Теди се напрегна, очаквайки най-лошото. – Подозирах нещо подобно – продължи Кокбърн най-накрая. – Каж ми още нещо. Например за маневрите на флота им.

Образът на чичо ѝ Джордж изплува в съзнанието на Теди: веждите му бяха свъсени от мрачна решителност. Несъмнено Фаръл ненавиждаше Кокбърн почти толкова, колкото и тя.

– Повечето кораби са в езерото Ери. Според тях не са им нужни тук, при наличието на толкова войници. Смятат, че три хиляди са достатъчно.

– Само глупак би предприел нападение срещу такава сила – изсумтя Кокбърн. – Как да се бие човек по вода, когато няма срещу кого? Мен трябваше да пратят да защитавам Канада или още по-добре – английските брегове срещу французите, а не да ме оставят тук да гния в тази горещина. Да поддържаш блокада е скучно, а бездействието превръща хората ми в мързеливци. Имаш ли някакви други новини?

– Американските капитани говорят предимно за Нощния ястреб, който най-често се появява на юг, близо до Албемаръл – изрече тя дочутия слух. – Подозират, че е съдружник на някой контрабандист.

Очите на Кокбърн се присвиха.

– Близо до Албемаръл ли? Една наша фрегата патрулира в онези

води, а корабът на капитан Осгуд е в устието на река Джеймс и е готов да залови всеки товар, готов да се отправи на юг към Албемаръл. Никой капер не би дръзвал да мине край него. И все пак... – Прокара замислено палец по дръжката на сабята си, – този Нощен ястреб заслужава внимание. Събери повече информация за него. Обречен е всеки, който дръзне да премине блокадата на Джереми Кокбърн!

Приповдигнатият му тон бе отблъскваш.

Теди не възнамеряваше да насърчава самохвалството му.

– Говорят единствено за Нощния ястреб – повтори тя.

– Доста дързък човек трябва да е – изрече Кокбърн замислено. – Или пък е глупак. Но това ще се разбере. Да, наистина този Нощен ястреб може да разсее скуката ми за известно време. Може би дотогава бездействието ще направи американските войници неспокойни и командването ще ги върне във Вашингтон, решавайки, че нямам никакви намерения да нападам Вирджиния. Веднага ми съобщи, ако предприемат подобно нещо, Теди.

– Позволи на брат ми да се изкъпе и се погрижи за раните му – отвърна тя през стиснати зъби.

Кокбърн сви рамене и придърпа трикрилата си шапка по-ниско над очите.

– Ще видя какво мога да направя, Теди. Все пак не мога да допусна неподчинението му да остане ненаказано, нали?

– Той е окован – изсъска тя и ръката ѝ неволно се насочи към пистолета, втъкнат на кръста. – А и не умее да лицемерничи.

– Сигурно си права. Но от време на време в очите му се мярка страшен израз, Теди. А Бог ми е свидетел, силен е колкото за петима. Не трябва да го забравям този факт, иначе ще загубя контрол над целия си екипаж. Налага се да дам урок на всички.

Пръстите на Теди започнаха да се свиват около дръжката на пистолета, а гневът я завладяваше все по-силно.

– Избери си някой друг за урока, не Уил.

– Знаеш ли – прекъсна я Кокбърн със същия язвителен тон, – не преставам да се чудя как един умствено недоразвит тип е брат на такава умница като теб. – Със светкавично движение се протегна и хвана ръката ѝ точно в момента, когато пръстите ѝ обгърнаха дръжката на пистолета. Притегли я към себе си и ѝ се усмихна зловещо. Дъхът му бе неприятен. – Не се опитвай да ме надхитриш. Веднага ще разбера дали ме лъжеш. Тогава ще обеса брат ти с най-голямо удоволствие и ще оставя тялото му на гагите. Ясен ли съм?

Теди го погледна още по-свирепо, но отказа да отговори.

Той я отблъсна от себе си и прокара ръка по предницата на униформата, сякаш искаше да заличи всякакви следи от нейния допир.

– Проклета, нахална женска – просъска той. – Жалко! Защо повече мъже не са като теб? Нищо чудно един ден да накараш някой нещастник дълбоко да съжалява, че някога те е взел за съпруга. Ще се срещнем след две седмици в полунощ пак тук. Ако трябва да влезеш във връзка с мен преди това, просто дай сигнал. Ще плаваме в тези води. И внимавай сведенията ти да са важни за мен.

Кокбърн подигравателно вдигна шапка и като мина покрай нея, се върна при екипажа си.

Тя изчака лодката да стигне до *Гърмяща змия* и едва тогава се шумгна в храсталака. Развърза Клио и я яхна. Измъкна пистолета. Усещаше тежестта му в ръката си. Отново напрегна слух дали няма да чуе шум от приближаващи се войници, но не долови друго освен приглушеното плискане на вълните. Вероятно даденият с фенера сигнал беше останал незабелязан. И въпреки това, когато излезе с Клио от храсталака, а луната отново се скри зад облаците и всичко потъна в тъмнина, усети как я обземат мрачни предчувствия.

– Успокой се – присмя се сама на себе си Теди. – Американски войници няма да застрелят Нощния ястреб, ако го срещнат. Смятат го за съюзник.

Освен, мина ѝ през ума, ако са я видели как съзаклятничис с Кокбърн на брега. Тогава ще се опитат да я заловят и ще я предадат в ръцете на Джордж Фаръл. Никога нямаше да ѝ повярват.

В гърлото ѝ заседна буца. Чичо ѝ можеше да бъде не по-малко отмъстителен от Кокбърн, ако разбере, че е бил измамен. Не веднъж и дважд Теди бе ставала свидетел на неговата ярост, преминаваща в бяс зад затворените врати в имението Тимбърнек. Каквото и да казваха офицерите му в такъв момент, те не успяваха да го успокоят. Гневът му не стихваше часове, след като те си тръгваха с наведени глави и зачервени лица. Ако я заловят, Теди знаеше, че никога няма да успее да обясни на чичо си защо го е предала. А тогава Уил със сигурност щеше да загине.

Имаше основателни причини да е предпазлива. За жалост именно те караха въображението и да се развихря. И най-обикновените шумове ѝ се струваха заплашителни. Струваше ѝ се, че нощта никога не е била толкова тъмна или въздухът – така неподвижен.

По дяволите, никога не бе губила кураж, нито се бе поддавала на въображението си. Изправи се на седлото и насочи Клио към пътеката

от утъпкана пръст. Тази пътека, която граничеше с брега, бе опасана от двете страни с високи дюни чак до носа с фара, а оттам продължаваха още по-нататък. За да стигне до Тимбърнек, възнамеряваше да завие на запад, при гората, и така да избегне ездата по откритото поле или по използваните пътища. Щеше да се приближи към имението и конюшната му откъм задната страна и под прикритието на дърветата. Не се съмняваше, че движението ѝ там ще остане незабелязано. Само пътеката преди гората да не бе така оголена и да не я правеше толкова уязвима!

Клио изведнъж вирна глава и рязко спря с щръкнали напред уши. Устата на Теди пресъхна. Очите ѝ се опитваха да различат нещо в тъмнината. Слухът ѝ се напрягаше за всеки звук. Само след секунди бухал избуха от близко дърво, но въпреки това ушите на Клио оставаха щръкнали.

– Хайде, момичето ми – промърмори Теди, едва смеейки да диша. – Карам те да се чувстваш нервна, нали?

Клио откликна на нежното притискане с колене и пое по пътеката с темпо, с каквото бягството би било невъзможно. Ако не бяха бодливите храсти наоколо, Теди щеше да препусне с всички сили към Тимбърнек и нито веднъж нямаше да погледне назад. И точно така щеше да постъпи, щом стигнат до оголения участък.

Въпреки всичко, точно преди Клио да излезе от прикритието на храстите и да се изкачи по дюната, за да стъпи на пътеката, Теди я спря и се ослуша. Нощта продължаваше да е спокойна, а въздухът – неподвижен.

Насочи Клио към дюната, но когато се изкачи на билото, мигом дръпна юздите. Само на десетина крачки напред по пътеката, с лице към нея, се открояваше едрият силует на кон с ездач.

Теди усети как цялата настръхва. Дланите ѝ в кожените ръкавици овлажняха. Пулсът ѝ се учести и тя едва удържаше Клио, да не пристъпи по пътеката. Нито конят насреща, нито ездачът му трепнаха.

Конникът се беше промъкнал като нощта.

Изведнъж лунна светлина огря видението. Да, Теди стократно би предпочела да е призрак. Човекът насреща бе доста висок и изглеждаше силен. Обгръщаше го огромна черна пелерина, а шапката, дръпната ниско над очите засенчваше цялото му лице. Конят също бе едър и изглеждаше точно толкова заплашителен. Вероятно стоеше така смълчан и неподвижен по изричното нареждане на господаря си. Дори на бързоногата и темпераментна Клио ще ѝ бъде трудно да избяга от такъв кон, реши ли ездачът да я подгони. А най-вероятно така щеше да постъпи.

Защото, ако възнамеряваше да я убие, вече щеше да го е сторил. Ръката в ръкавица, отпусната на бедрото не държеше оръжие. Колкото и странно да бе, Теди бе сигурна, че независимо от зловещия си вид, мъжът не възнамерява да я нарани. Засега.

Вик някъде зад рамото на Теди разкъса тишината. Преди да успее да се извърне, се чу друг; този път отпред, при завоя на пътеката, на не повече от триста метра. Шумът несъмнено от конски копита по утъпканата пръст на пътеката, накара Теди без никакво колебание да забие пети в хълбоците на Клио. Тя се страхуваше много повече да не я заловят американските войници, отколкото от срещата с мистериозния, обвит в пелерина, непознат. Освен това подозираше, че той също се готви да побегне.

Точно когато Клио мина в галоп край него, той извърна коня си и я последва. Само след няколко скока предните крака на едрия жребец се изравниха със стройните крака на Клио и двата коня запрепусаха с шеметна скорост един до друг по пътеката. През насълзените си от вятъра очи Теди хвърли поглед към спътника си. С развятата си пелерина мистериозният странник приличаше на огромна граблива птица... на изскочил от тъмнината на нощта ястреб.

Сърцето на Теди се сви. О, не. Дали не е попаднала на Нощния ястреб? Не бе предвидила подобна среща, когато реши да се възползва от легендата. Смяташе, че делата, с които се занимава, ще го задържат доста по на юг. От къде знаеше мястото за срещата ѝ с Кокбърн? Не, не биваше да я разкрият – още не, поне докато Уил продължава да е окован в трюма на *Гърмяща змия*. Имаше толкова много неща, които трябваше да свърши.

Отчаяно се приведе над пулсиращия врат на Клио и с насърчително нашепнати думи накара кобилата да препусне още по-бързо. Тя се подчини и се откъсна от другия ездач, но само за малко. Този път жребецът я настигна с още по-голяма лекота и докато Клио галопираше с всички сили, личеше, че жребецът съвсем не препуска с най-бързото си темпо.

Теди се опита да потисне надигания се страх. Все някак ще му се изплъзне. Няма да допусне да я заловят и разобличат. Американските войници може би биха проявили милост към нея, но дали този мъж би сторил същото?

Чу се изстрел, нещо изсвистя край ухото на Теди. Прехапа устни, за да не извика и притисна глава още по-плътено към врата на Клио. На около петстотин метра напред виждаше тъмните прозорци на фара. Оставаше ѝ съвсем малко, преди да свие и да се възползва напълно от

прикритието на дърветата, които покриваха цялата територия от осем километра – толкова я дяляха от Тимбърнек. Сред гъстата гора Клио лесно щеше да се изплъзне от несравнимо по-тромавите коне на американските войници. Но си представи, че едрият жребец лесно ще преодолее дърветата. Как, по дяволите, ще се измъкне от него или от ездача му?

Завоят се намираше в непосредствена близост, но жребецът не се откъсваше от нея и ѝ препречваше пътя към храсталаците. С безразсъдна смелост, която смая и нея самата, Теди внезапно дръпна юздите и накара Клио да свие надясно; така препречи пътя на жребеца. Ездачът изръмжа някаква ругатня и също дръпна юздите. Клио се плъзна покрай отстъпващия жребец и се насочи към стръмния бряг. В устрема си кобилата едва не падна по колене и направо намъкна юздите от ръцете на Теди; шмугна се в храсталаците.

На Теди ѝ бе нужно да прибегне до цялото си умение, за да се задържи върху гърба на Клио, която препускаше на зигзаг сред дърветата. Зад гърба си дочу тътена от копитата на поне десет коня, които постепенно останаха назад. Чу се нов изстрел – вече по-далеч. Американските войници се бяха впуснали в преследване на Нощния ястреб, а той, по някаква причина, се бе отказал да я последва. И въпреки това, когато най-последе съумя отново да хване юздите, Теди не успя да намали стремглавия галоп на кобилата сред дърветата. Не се и опита да спре Клио, когато тя нагази в плиткия поток, който се виеше на юг, към граничещите с Тимбърнек земи. Остави Клио да препуска почти километър във водата, за да бъде сигурна, че никой няма да успее да проследи пътя ѝ до къщата на леля ѝ.

Дори след като изчака Клио да се поуспокои и я настани за нощта в яслата на Тимбърнекската конюшня, сърцето на Теди продължаваше да бие лудо. Изкачи се по пълзящите върху стената растения и най-последе влезе през отворения прозорец на спалнята си в задната част на къщата. Вече се намираше в безопасност, ала докато оглеждаше огрътатата от лунна светлина околност, нещо ѝ подсказа, че това няма да е единствената ѝ среща с мистериозния Нощен ястреб.

– По дяволите! – изръмжа Майлс и тикна юздите на Див вятър в ръцете на Саймън. Свали пелерината, намръщен погледна окървавената си лява ръка и се отправи към задната част на конюшнията. – По дяволите! По дяволите! По дяволите! – продължи да повтаря той, докато сваляше

кожените ръкавици и небрежно ги метна върху сандъка, който някога бе принадлежал на баща му. Последваха ги вълнената пелерина и шапката с широка периферия. Прехапа устни, за да преодолее болката и отново изруга: – По дяволите!

– Господарю?

Саймън стоеше зад него. Нито настроението на Майлс, нито окървавената риза му направиха впечатление. Изглежда просто бе привикнал с всякакви необичайни неща. В края на краищата работеше при рода Уинчестър през повечето от петдесетте и колко там години – откакто Максимилиан, дядото на Майлс, бе купил него и майка му на пазара за роби в Чарлстън. Почти нищо вече не изненадваше Саймън. Бе станал свидетел на прекалено много неща през живота си.

Майлс се извърна, без да престава да разкопчава копчетата на лепената си риза.

– Не е особено разгорещен – отбеляза той, плъзгайки поглед по Див вятър, при което очите му видимо се стоплиха. Тази вечер жребецът надмина всички очаквания на Майлс. – Свали му седлото, а аз ще го разчеткам.

– Няма да ви дам да го правите с тая ръка. Да донеса ли уиски?

С енергично поклащане на главата Майлс свали ризата и я метна върху сандъка.

– Куршумът само ме е одраскал.

Прокара пръсти по окървавената бразда на ръката си. Още три сантиметра надясно и ръката му можеше да остане неподвижна, ако куршумът бе счупил костта.

– Планът значи успя, а?

Майлс изгледа строго Саймън. Бе доловил неприкрития сарказъм в тона му. На езика му застана остра реплика, но конярят се бе извърнал и водеше Див вятър към яслата.

– Помни си мястото, Саймън – извика все пак Майлс след него, а после се огледа из малката стаичка за някаква превръзка.

Едва различимо „Ъхъ“ се чу откъм яслата на Див вятър.

– Ако искаш да знаеш – да, планът ми успя – изпита нужда да добави Майлс, докато продължаваше да тършува из шкафа, пълен с какво ли не. – Точно както предполагам, нашият самозванец избра за срещата мястото на север от носа. Видях всичко, Саймън. За жалост същото сториха и хората на Фаръл. Проклет безразсъден глупак. Щях да го спипам, ако не се бяха появили войниците. Къде, по дяволите, са бинтовете?

Саймън го погледна от прага с подчертана надменност. После,

клатейки глава и мърморейки: „Тези безразсъдни глупаци“, извади бинтовете от задната част на шкафа, точно където Майлс бе ровичкал. Връчи му ги и попита:

– И него ли гръмнаха?

Майлс затръшна вратичката на шкафа и стисна зъби. Пръстите му се свиха върху бинтовете.

– Не, по дяволите, защото тогава още даваха само предупредителни изстрели над главите ни.

– И все пак вас ви гръмнаха.

– Защото не успяха да ме заловят. И него щяха да го прострелят, по дяволите, но той вече бе успял да се измъкне.

Веждите на Саймън се стрелнаха нагоре.

– Измъкнал се е? Изтървахте го значи?

– Разбира се – изкрещя Майлс. Мрачна усмивка се появи по лицето му. – Съзнателно не го проследих, иначе и хората на Фаръл щяха да сторят същото. Не възнамерявам да им помагам да го заловят, искам аз да го хвана. Освен това конят му нямаше да успее да надбяга конете им в открито поле, като мен. Очевидно е подозирал същото защото потърси прикритие в гората.

Саймън скръсти ръце на гърдите си, а върху устните му се появи дяволита усмивка.

– Конят му, казвате.

Майлс енергично бинтоваше пострадалата си ръка.

– Слушай, Саймън, не ми пука, ако ще да язди трикрако магаре. Този самозванец пречи повече на плановете ми да прекарам тютюна си, отколкото всички англичани по тези брегове. Войниците на Фаръл кръстосваха нагоре-надолу по брега тази нощ и трябва да ти кажа, че не търсеха английски кораби. Те търсят мен, защото смятат, че съм някакъв проклет шпионин. Английските капитани са си определили цената. Но този самозванец... – Майлс прекъсна бинтоването и свъси вежди. – Та той накара войниците на Фаръл да стрелят по мен, дяволите да го вземат. Те смятат, че старият им съюзник, Нощния ястреб, изведнъж е започнал да шпионира в полза на Кокбърн. Саймън, те не си дават сметка, че сме двама и мъжът, когото преследват е самозванец. Не знаят, че не съм виновен за нищо...

– ...освен, че пренасяте стока контрабандно и давате подкупи.

Погледът на Майлс стана леден.

– Флотът не би обесил човек за подобни прегрешения, Саймън.

– Но ще гледат т'ва повече да не става.

– Хич не възнамерявам да им давам подобна възможност. Ще открия кой е проклетият самозванец и каква услуга прави на Кокбърн. А после може и да го предам в ръцете на Фаръл да го обеси... ако аз не съм го убил преди това.

– Трябва да го уловите, преди да го убиете.

Майлс се ухили самонадеяно.

– Ще го заловя.

– Тъй казахте и преди две вечери. Нали тогаз намислихте плана.

Майлс изгледа Саймън изпитателно.

– Ти май намираш всичко това за доста забавно, а?

Саймън сви рамене и отпуска кокалестата си фигура върху ниския стол до печката. Взе парцал и започна да лъска кожата на юздата. Без да вдига очи от заниманието си, отбеляза:

– Казвам само, че май си намерихте майстора.

– Как ли пък не!

Саймън само се изкиска.

– Той си играе с всички ви.

Майлс се намръщи и приключи с бинтоването на ръката.

– Той няма представа какво прави. Изглежда млад, дребен е и прилича повече на юноша. Казвам ти, извади късмет, че успя с игричката си дотук. Но късметът му е на път да свърши.

Саймън вдигна очи; погледът му бе странен.

– Не съм ви виждал толкоз сърдит от сума ти време. Има ли т'ва нещо общо с женитбата за госпоицата, дето открадна Див вятър? – Без да дочака отговор, Саймън отново се изкиска и бавно поклати глава. – Казвам ви – и двамата си играят с вас. И т'ва не ви 'аресва. Ама хич. Вижте се само: както стоите ей тъй, с ръце на бедрата, сте съвсем кат' дядо си. Само дето неговите коси бяха червени и беше още по-едър. Но Мира не я беше страх от него, тъй да знаете. Тя от никои не береше страх. Също като госпоицата: няма страх ни от вас, ни от Див вятър. А т'ва не ви 'аресва.

Майлс го изслуша със стиснати зъби. Знаеше, че няма смисъл да спори със Саймън, особено когато човекът се забавляваше така открито за негова сметка. Прокара ръка през косата си и изръмжа:

– Отивам да си лягам.

– Да пратя ли Джили? – стрелна го Саймън с очи.

Майлс не отклони поглед – беше му ясно за какво става въпрос. Саймън бе задал същия въпрос последните две вечери. Сега щеше да получи същия отговор. И двамата го знаеха.

– Не тази вечер, Саймън.

– В последно време сте страшно уморен. Не съм ви виждал такъв. Джили ще почне да се пита дали си нямате друга жена, тъй да знаете.

Майлс изглежда навъсено Саймън.

– Няма да се чуди дълго, особено ако ти се навърташ наоколо. Ти май си наясно с всичко тази вечер, а?

– Знам само онуй, дето виждам. Не мисля, че сте изморен таз вечер.

– Така ли? Нищо, че току-що надбягах цял взвод войници, нищо, че цял ден пълних и товарих бъчвите за пътуването до Ричмънд утре, а? Та кой не би се изморил? Искам да поспя, Саймън. Искам да бъда сам.

Негърът леко поклати глава и заби поглед в юздата в ръцете си.

– Не сте сам в онуй легло и го знаете. Оназ госпоица е там, през цялото време мира не ви дава. И не мож' я прогони. Затуй не щете Джили, знам аз.

Майлс се въздържа да възрази, макар съзнанието му да отказваше да приеме думите от Саймън. Той да не е в състояние да прогони жена от мислите си? Невъзможно. Наистина, след онази нощ, когато завари Теди в леглото си не прибягваше до услугите на русата си прислужница. Просто предпочиташе да е сам, да не се възползва от многобройните дарби на Джили. Колкото до люляковия аромат сякаш се бе загнездил в постелите му, дори след като ги изпраха: явно ароматът се носеше из въздуха. Нищо повече. Фактът, че люляците на Мирамър не бяха цъфтели от четири месеца не го накара да се усъмни в теорията си. Не искаше да признае, че се е увлякъл. И въпреки това Теди го бе накарала да се съгласи на тази женитба. Но, проклет да е, ако допусне образът ѝ да завладее съзнанието му.

– Така ли? – повтори той. – Ще ти кажа, че всички тези спорове ме изтощиха, Саймън. Сега, като си помисля – все пак изпрати Джили. – Погледна Саймън самодоволно и тръгна да си върви, като подхвърли през рамо: – И ѝ кажи да донесе ром.

Глава 5

– Виж колко е прелестно това ръкоделие, Теодора! Майка ми очевидно го е бродирала месеци наред, преди да се омъжи за баща ми.

През прозорците на предната гостна на Тимбърнек нахлуваше следобедното слънце и леля Едуина вдигна на светлината избродирана салфетка от възможно най-фин и бял лен. Въздъхна, преди отново да повтори:

– Наистина е прелестна. Имам и покривки от същия вносен френски лен. Но нищо не отстъпват на онова, което ще завариш в Мирамер.

Последните думи изрече самодоволно и внимателно поднесе изящната бродерия на Теди, сякаш се страхуваше, че тя ще се разпадне. Очевидно Едуина не бе използвала хубавите ленени салфетки по предназначението им. Теди можеше да си представи как би реагирала леля ѝ, ако някоя от салфетките се озове в трапезарията на Мирамер или – още по-лошо – бъде смачкана в ръцете на небрежен гост за вечеря.

С не по-малко старание Теди остави леката като воал тъкан върху купчината ленени постели, натрупани до нея на дивана. Камарата в краката ѝ вече достигаше до коленете и заплашително се накланяше, а от другата ѝ страна надиплените платове щяха да се сринат при най-лекото ѝ помръдване.

– Прекрасна е – съгласи се Теди и прокара пръст по прецизно избродираните орнаменти.

В момента ѝ бе трудно да си представи, че е потомка на поколения талантиви и трудолюбиви жени, които часове наред са редили бод след бод по ефирни материи, а извезаните покривки, увити в муселин, са прибирали в дълбоки сандъци без почти никакво намерение някога да ги използват или дори да ги разглеждат, докато не ги дарят на дъщеря или племенница години по-късно. Теди съзнаваше, че няма търпение за подобно ръкоделие, а и едва ли би ѝ хрумнало да съхрани изработеното.

С известна изненада младата жена видя как едрото тяло на леля ѝ отново потъва в сандъка, точно в момента, когато Маги влезе тромаво в стаята с тежък наръч разноцветни рокли в ръце. Колко ли ленени покривки и рокли са нужни на една жена, за да се омъжи по правилата, особено за човек като Уинчестър? У него определено нямаше нищо порядъчно, нито в обстоятелствата около женитбата им. Леля ѝ обаче, въпреки първоначалния си ужас, бе успяла някак да загърби щекотливия

въпрос за лошата репутация на младоженеца и отчаяно се бе хвърлила в редица сватбени приготовления, сред които бе и подготовката на чеиза. Теди не намери сили да откаже, особено след като големият сандък бе свален от тавана и отворен. Меките сиви очи на леля Едуина се насълзяваха при всеки спомен и издаваха мъката ѝ, че никога не бе родила дете.

Като по-голяма от двете сестри, навремето Едуина се бе впуснала да търси безгрижен, независим живот, характерен за дъщерите на преуспяващите лондонски търговци. Без да се съобразява със задушавашите ограничения на традицията относно поведението на една девойка, тя отхвърли доста предложения за женитба и замина за Америка без придружителка, но не и без средства. Много от подробностите около начина ѝ на живот – доста извън общоприетите норми тогава – продължаваха да бъдат тайна за Теди, като се изключат някои дреболии, споменавани в писмата ѝ, или онова, което с мъка бе успяла да изтръгне от баща си. Теди си имаше причини да смята, че леля Едуина е имала няколко мъже в живота си. Според нейните твърдения обаче, тя никога не била отдавала сърцето си на мъж, докато не срещнала стегнатия американски капитан Джордж Фаръл. Тогава била на зряла възраст – тридесетгодишна. Венчали се месец след запознанството и така сложили край на безразсъдно романтичното и страстно ухажване. За разлика от сестра си Еуджиния, майката на Теди, която отрано и ревностно се бе посветила на брака и майчинството си, Едуина избягвала тези занимания. Затова пък Еуджиния била благословена с две деца, но починала прекалено млада при раждането на третото, което не преживяло нощта. Две сестри със свършено различни съдби и въпреки това и двете бяха дали свидни жертви в името на любовта си.

Теди разкопча горните няколко копчета на памучната си рокля и изложи оголената си шия на лекия повей на вятъра. Следобедната горещина бе потискаща. Заобиколена от купища бял лен и рокли във всички цветове на дъгата, потънала в неспирното бърбене, свързано с планирането на всяка предстоящата венчавка, Теди почти забрави, че в момента тази страна е във война. Но тя се усещаше, надвиснала като тъмен облак в окъпания от слънце ден. Нямаше как да се избяга от присъствието ѝ и това само засилваше чувството колко ненавременна е тази сватба сега.

– Животът, мила, трябва да продължи – бе казала леля ѝ при видяното нежелание на Теди да се включи в приготовленията. – Това, че можете си играят на война, определено не е причина да не подготвим пищен сватба и да не ти осигурим нови тоалети, особено като се има предвид необходимостта да бъдеш утешена.

Ако на Теди ѝ трябваше утеха, тя определено не би я търсила в гардероба. Но нямаше намерение да споделя грижите си с леля Едуина. Жената проявяваше огромна щедрост страните ѝ бяха поруменели от вълнение и не преставаше да бърби възбудено за предстоящата сватба и за цветята, които ще са нужни.

Теди я остави да се забавлява. В края на краищата чичо Джордж се връщаше днес, след двуседмично пребиваване във Вашингтон, и леля Едуина щеше да се побърка, ако не беше сватбата, за която да мисли в негово отсъствие.

Тропотът на конски копита накара и трите жени да извърнат глава към предните прозорци.

– Това сигурно е чичо Джордж – обади се Теди, докато Маги поставяше купа дрехи на стола до нея.

Едуина поклати глава и се опита да мине край купчините лен и рокли, натрупани из цялата стая.

– Джордж никога не язди сякаш огньовете от царството на Хадес са по петите му. Някой друг е. – Стигна до прозореца и видимо пребледня. После отправи към Теди колеблива усмивка. – Ха, за Бога, та това е самият Уинчестър.

Сърцето на младата жена замря, а устата ѝ пресъхна.

– Какво ли, по дяволите, иска? – попита гласно Едуина и изражението ѝ стана така виновно, че Теди за малко да скочи от дивана.

– Какво значи това, лельо?

– Ами, Теодора, мога само да кажа, че... – Възрастната жена вдигна вежди и придоби невинен вид. – Ако трябва да гадая, а е редно да не го правя, бих казала, че посещението му има нещо общо с писмото.

Теди стисна зъби, преди да попита:

– Какво писмо?

Едуина махна небрежно с ръка.

– Не е точно писмо... – Отново премигна и веждите ѝ се сключиха. – По-скоро нещо, като договор.

Стомахът на Теди се сви.

– Съставен от кого?

– Ами от Джордж, разбира се, с малка помощ от мен. Чичо ти е великолепен оратор, Теодора, но няма дарбата да напише и едно изречение. Очакваше, че ще е тук, когато Уинчестър пристигне, да... Искам да кажа – имаше чувството, че Уинчестър би искал да го обсъди. Чудя защо ли се забави Джордж.

Теди отново стисна зъби, а после промълви:

– Става въпрос за брачно споразумение, нали?

Цялата къща се разтресе от рязкото тропане по входната врата. Пребледнялата като платно Маги застина на място, а когато Едуина ѝ кимна, тръгна все едно господарката ѝ, макар и неохотно, я изпраща на сигурна смърт. Прислужницата излезе и затвори вратите зад себе си.

Теди се изправи и от рязкото движение купчините лен се сурнаха по пода.

– Вие и двамата знаете, че той няма да го спазва, лельо Едуина, независимо какво е написано. Той ще откаже да го подпише. Няма да приеме да бъде унижен.

– Никой мъж не приема това, Теодора. Именно поради тази причина ще го подпише. В това чичо ти е убеден. Трябва да ни имаш доверие, мила. Не бихме допуснали нещо да застраши щастието или безопасността ти.

Обзета от безсилен гняв, че не може да оспори казаното, Теди стисна полите на роклята си. Приеха я в Тимбърнек открито и искрено, с любещи обятия. Сърцето ѝ се късаше, защото се налагаше така бързо да напусне този дом.

– И въпреки това е унизително – промълви тя накрая, когато гневът ѝ се поуталожил. – Трябваше да ми кажете, преди поканите да бъдат разпратени. – Внезапно ѝ хрумна нещо и тя погледна леля си с присвити очи. Едуина тутакси започна да чисти несъществуващо петънце на ръкава си. – Но, естествено, споразумението нарочно е било съставено и предадено след като поканите са били разпратени, нали, лельо Едуина?

Едуина си придаде безпомощен вид.

– Джордж се занимаваше с това, мила. Нали знаеш какви са мъжете – вечно пренебрегват подробностите.

Теди скръсти ръце върху гърдите си и забеляза как леля ѝ се приближи до един стол, сякаш търсеше най-подходящото място откъдето да води битка с врага.

– Едва ли може да се нарече подробност, лельо Едуина. По-скоро допълнителна гаранция, че няма да се откажа от венчавката и така да рискувам да ви изложа пред приятелите ви, нали?

– Трябва да признаеш, мила, че сърцето ти е изключително милозливо.

Теди изсумтя.

– Уинчестър ще си помисли, че и аз съм участвала в съставянето.

– Още по-добре, ако го стори – отбеляза Едуина и приглади полите си с бързо движение. – Гледай на това като на делово споразумение,

нищо повече. Като чуеш условията, ще ни бъдеш много благодарна, мила, уверявам те.

– Уинчестър не би търпял да му се казва какво да прави. А и аз също.

Едуина вдигна очи, премигна и дари Теди с една от напълно неразгадаемите си усмивки.

– Да, понякога дори се чудя защо си даваме труда да се опитваме.

Кънтенето на ботушите му се чу в коридора секунда преди вратите на гостната да се разтворят. В този миг на Теди за пръв път ѝ се прииска да избяга, да се стопи на пода, да я отвее слабия бриз. Не че се страхуваше от Уинчестър. Едва ли. Но контролът върху живота ѝ – нещо, на което държеше и бе положила огромни усилия да съхрани – отново ѝ се изпълзваше. А след като не знаеше какво съдържа споразумението, тя се намираще в доста неизгодно положение, за да възстанови позициите си. Особено когато насреща си имаше мъж като Уинчестър.

Вдигна очи и почувства как цялата изтръпва. Огньовете на Хадес наистина бяха оставили отпечатъка си върху него. Приличаше на човек, роден от буря, на дивак, пристигнал да унищожи спокойствието на огрятата им от слънце и осеяна с лен и дрехи гостна. Присъствието му бе така заплашително, че за миг отне възможността на Теди да диша, омаломощи крайниците ѝ. Стоеше срещу нея висок и едър, с разветви от вятъра тъмни коси, а ризата и панталоните му бяха прашни. Чертите на лицето му издаваха какви усилия полага да се съдържа. Под разтворената риза гърдите му се надигаха и отпускаха, опъвайки плата при всяко вдишване. Очите му блестяха. Ръцете му ту се свиваха в юмруци, ту се разпускаха, като се удряха в бедрата и мачкаха листа хартия. Разкрачи се и застана решително, сякаш му предстоеше битка.

От подсъзнанието на Теди изплува спомена за тази топла, пареща плът, притисната към нейната.

Майлс видя как Теди поруменява. Господи, никога не бе срещал по-безочлива жена. Очевидно не изпитваше никаква необходимост да прикрие вината си. Тя не се готвеше да извърне глава, не се суетеше нервно наоколо, не побягна от стаята с едва проронено извинение. Стоеше пред него с упорито вирната брадичка и го гледаше право в очите, което за миг го разтърси. За един бегъл миг той се почувства глупаво, че нахълта така при тях, че разваля...

Огледа стаята. Навсякъде бяха разхвърляни купчини лен и дрехи. Възрастната жена, която изглеждаше подобаващо скандализирана, сякаш нямаше никаква представа защо е пристигнал така ненадейно,

направо от полето. Прислужницата го зяпаше с отворена уста и не бе в състояние да издаде нито звук, след като изпищя при нахлуването му в къщата. И коварната му бъдеща булка стоеше там, заобиколена от бял лен – същинска бледожълта роза, готова да разцъфне. Стойката ѝ бе величествена, направо царствена. Той си представи колко стегнати би усетил мускулите на гърба ѝ, ако го докосне. Но копринената кожа щеше да излъчва същата топлина, която придаваше блясък на дълбоките ѝ, страстни, теменужени очи.

Стисна здраво листа в ръка и насочи поглед към Едуина Фаръл. Преди да намери по-подходящ и по-спокоен тон, съответстващ на атмосферата в окъпаната от светлина гостна, възрастната жена елегантно се надигна от стола.

– Господи, господин Уинчестър, приличате ми на човек, който спешно се нуждае от едно питие. Маги, мила, донеси нещо за пиене на господин Уинчестър. – Тя запърха с клепки под безупречно сресаните си бели коси. – Какво бихте желали, господин Уинчестър?

Майлс стисна зъби. Нищо не дразни повече един мъж от стая, пълна с жени, които очевидно не забелязват, че е бесен.

– Нищо – отвърна той. Надяваше се в тона му да е проличало цялото му нетърпение. – Командирът тук ли е?

– Никак не ни затруднявате, наистина – продължи любезно Едуина, все едно не забелязваше нетърпението му. – Маги, донеси за всички ни лимонада. А и малко сладки. Теодора, нали и ти смяташ, че е прекалено горещо, за да прием чай?

– Да, наистина, лимонада ще е по-добре.

Тя едва говореше, но Майлс долови известна арогантност в тона ѝ, сякаш напълно съзнаваше каква игричка играят с него. Проклети женоря!

– Няма ли да седнете?

Едуина Фаръл посочи фотьойл, в който човек с неговото телосложение никога не би се почувствал удобно. Цялата сцена пред очите му приличаше на добре режисиран план да го раздразнят още повече и да отнемат силата на аргументите му. Наистина, колкото повече стоеше тук, толкова по-глупаво и нелепо се чувстваше. Не, по дяволите, няма да търпи подобно поведение.

– Съпругът ви вкъщи ли е, госпожо Фаръл?

Едуина Фаръл се засуети наоколо – започна да вдига малки купчинки ленени изделия от столовете и да ги поставя в огромния сандък, отворен пред камината.

– За Джордж ли питате?

Извърна се към него и направи пауза, а веждите ѝ се стрелнаха нагоре. В ръцете си държеше нещо прилично на бял дамски чорап заедно с изкустителен копринен жартиер. Докато говореше, жестикулираше – типично в неин маниер – а от движенията ѝ чорапът се развяваше и още повече се набиваше в очите на Майлс. Той откри, че му е трудно да не си представи чорапите върху нечии дълги женски крака. Помнеше, че са изключително добре оформени, дълги, особено бедрата, и в съзнанието му се мерна точно докъде ще стигнат жартиерите.

– Господин Уинчестър, попитахте ли нещо?

Майлс едва не извика от раздразнение.

– Съпругът ви, госпожо Фаръл...

– А, ето я и лимонадата. На онази масичка, Маги. Опасявам се, че няма много място другаме.

Едуина мина бързо край него – копринените чорапи се вееха зад гърба ѝ. Макар материята да го докосна по ръката с ласката на повей от вятър, кожата на Майлс пламна като жигосана с нажежено желязо. Извърна се със стиснати зъби, само за да открие, че му натикват чаша лимонада.

– Наздраве! – подкани го Едуина и отново мина край него с разветите чорапи. – О, Теодора, виж тези. Правени са в Париж от най-фин...

Теодора сграбчи чорапите и жартиерите от ръката на леля си и ги притисна към тялото си.

– Лельо Едуина, господин... Искам да кажа – Уинчестър...

– О! – Едуина Фаръл замръзна на място и премигна срещу Майлс, все едно напълно забравила за присъствието му. – Предполагам, не се интересувате от чеиза на Теодора, господин Уинчестър.

– В момента никак – изръмжа Майлс, но в думите му имаше някаква закана, която не убугна на бъдещата му булка.

С известно задоволство забеляза как огромните ѝ очи леко трепнаха, а красивата ѝ гръд се развълнува. Странно, но изпита чувство за победа, сякаш бе сринал първите защитни бариери на врага. Но нищо в излъчването на Едуина не подсказваше, че се смята за победена. Вероятно защото отново успя да го отклони от намерението му. По дяволите!

– Госпожо Фаръл – дрезгаво изрече за пореден път той – налага се да разговарям със съпруга ви.

Настанявайки се отново на стола, Едуина Фаръл му се усмихна извинително.

– Но Джордж не си е вкъщи. Очаквам да се върне скоро. Защо не го

изчакате?

– Благодаря, но бързам. Имам доста работа.

Вдигна чашата с лимонада, пресуши я на един дъх и само дето не премлясна с устни, докато подаваше празната чаша на Маги с някакви неясно измърморени благодарности.

– Дали аз не мога ли да ви помогна? – предложи Едуина Фаръл.

Майлс поклати отрицателно глава и погледна безизразно бъдещата си невеста.

– Може би госпожица Лъвлейс би могла да го стори. Какво ще кажете за кратка разходка из градините на Тимбърнек?

Едуина скочи от стола си.

– Няма да позволя...

Колкото и невероятно да бе, втренченият взор на Майлс я накара да млъкне.

– Прегрешението ми към племенницата ви, госпожо Фаръл, е достатъчно голямо. Повече няма как да я нараня. В момента не се нуждае от придружителка, не сте ли съгласна? – Майлс се насочи към вратата и направи жест с ръка. – Госпожице Лъвлейс, ако обичате...

– Но...

За своя изненада Майлс видя как Теди хвърля поглед към порумениялата си леля, измърмори нещо, а после събра полите си и се измъкна от заобикалящите я купчини лен и дрехи с невероятна грация – нито едно парче плат дори не помръдна, докато преминаваше. Движенията й излъчваха особена елегантност, която отново напомни на Майлс за дългостеблена роза. Но когато мина край него и ароматът на разцъфнал люляк го облъхна, реакция на тялото му му напомни, че прелестната роза притежава и опасни тръни. Те биха могли да проникнат опасно дълбоко, ако отново им позволи.

Докато я следваше през гостната към страничната врата, откъдето се излизаше на верандата, той се постара да си внуши, че женската привлекателност, колкото и мистериозна да е, започва и свършва в леглото. Убеден в това, бе сигурен, че ще се отегчи от разговора си с нея в градината. А това беше разговор, свързан с точките в официален документ. Каквото и безгрижен брътвеж да подхване, несъмнено само ще го ядоса допълнително. Не би могла да му изясни отделните точки. Не бе ли станал току-що свидетел на женската способност да обърква всичко?

И въпреки това, когато избърза, за да задържи вратата отворена за нея и в замяна получи едва забележимо кимване, той не изпита досада. Напротив – отдавна не се бе чувствал така жизнен. Разбира се, от гняв

кръвта на мъжа кипва, а Бог му е свидетел, че ако ще диктуват условията на женитбата му, естествено, ще побеснее. Да, това бе обяснението. Просто е разгневен, прецени той и закричи редом с госпожица Теодора Львлейс по верандата и оттам по добре поддържаната морава към скупчените в единия ѝ край дървета. Страшно ядосан, напомни си той, когато слънчевата светлина сякаш отприщи сини огньове в красиво оплетените ѝ коси. Достатъчно ядосан, за да изругае, прецени той, когато тя се спря внезапно под най-уханния храст орлови нокти и извърна към него очите си с нежния цвят на теменуги.

Никога не бе срещал по-жизнена жена. И усети как го обзема желание – силно и същевременно неприемливо.

Едва тогава листът в ръката му сякаш го изгори и отново възпламени гнева му.

– Някакъв проблем ли имаш, Уинчестър?

Той пристъпи към нея, искаше да ѝ покаже превъзходството си, да ѝ внуши силата на гнева си и да проникне отвъд хладното ѝ самообладание. Размаха документа към небето, но тя не даде никакъв признак на безпокойство.

– Отлично съзнаваш защо съм тук – изръмжа той.

– Имам известна представа.

– Макар проклетият документ да не се нуждае от твоя подпис, а само от моя, ти очевидно си се съгласила с него. С всичките му точки.

– А защо да не го сторя? – Тя премигна насреща му. Лицето ѝ, обрамчено от свободно падащите къдрици, имаше ангелско изражение. – Всичко е направено, за да ме защити най-добре.

– Да те защити най-добре? – повтори той гневно и прокара ръка през косата си. – Никога никой от рода Уинчестър не е бил обвързан с подобно брачно споразумение, по дяволите!

– А, разбирам...

Той присви очи и я погледна, озадачен дали наистина разбира какво ѝ говори.

– Няма да ми се диктува как да се държа – произнесе той бавно.

Свършено оформените ѝ вежди се склочиха, сякаш логиката на нещата бе ясна за всички, освен за самия него.

– В такъв случай не го подписвай, макар да се опасявам, че тогава чичо ми ще се погрижи да те мобилизира и то доста бързо.

– Очевидно точно такава е намерението му. Хрумвало ли ти е, госпожице, че си пионка в тази игра на война? Та той просто те използва като средство, за да ме направи отново капитан на кораб.

Тя сви рамене.

– Ако наистина е така, той само се възползва от доста ненадейно предоставената му възможност. Чичо ми няма нищо общо със случило се в леглото ти, Уинчестър.

Тя се обърна и тръгна, а той закричи редом с нея. Изглежда я изпитателно – искаше да разбере дали е запазила някакъв спомен от случилото се. Изразът върху лицето ѝ остана непроницаем, докато бавно минаваше между дърветата. Всяка друга жена определено щеше да се вживее в ролята си на жертва и внимателно щеше да експлоатира случилото се в своя полза. Но не и тази пред него.

– Има ли някои конкретни точки, които те разстройват, Уинчестър, или просто си възмутен от идеята да ти диктуват какво да правиш?

– Ни най-малко не съм разстроен.

– О! – Тя склочи ръце на гърба си и вдигна лице нагоре, сякаш единствено я интересуваха люлеещите се клони над главите им. – Жените се разстройват, а мъжете затръшват врати, крачат напред-назад, яздят яростно и се дуелират в мъгливи сутрини. Каж ми защо не уби братовчед си?

– Аз... – Той направи пауза, намръщи се и откри, че също се е загледал в клоните, чувствайки определена неловкост заради промяната в разговора. – Деймиън е твърде млад. Не знае почти нищо за живота.

– За разлика от теб.

Той я стрелна рязко с очи, но тя продължаваше да гледа нагоре, излагайки на показ изящната си шия и трите разкопчани перлени копченца на якичката на роклята. Изглеждаше така уязвима, така по детски невинна, че за миг Майлс се изуми как подобно същество бе успяло толкова лесно да влезе под кожата му и сега го кара да се разкрие.

– Понякога ми се струва, че съм изживял три живота – промърмори неохотно той и неволно свъси вежди към нещо несъществуващо в далечината. – Няма значение. Деймиън сам ще се погрижи да загине. И няма да има нищо рицарско в поведението му. Аз просто отложих неизбежното.

– Разбирам. – Тя ускори крачка, сякаш внезапно забрави за клоните над главите им. Той изпитваше чувството, че е напълно наясно къде отива. – Та започна да казваш... – Тя го погледна и тръгна с по-широки крачки, сякаш искаше да се приспособи към неговите. Никога досега не бе вървял редом с жена така, без усилие. – Що се отнася до споразумението, Уинчестър, вероятно искаш да го прегледаме точка по точка?

– Чудесно. – Майлс разтвори смачкания лист, изписан с дръзкия

почерк на Фаръл. – Съгласен съм. Ето например точката за нашето щастие. Прекалено двусмислена е. Направо невъзможна, бих казал. Никога не съм срещал щастлива жена през живота си, което ми причинява доста тревоги, понеже половината ми плантация е застрашена, ако ти прецениш, че си поне мъничко нещастна.

– Така ли? Коя половина?

Веждите му се вдигнаха нагоре, а тонът стана по-остър.

– Искаш да кажеш, че не знаеш? Все нещо си имала предвид, когато си съчинила проклетото споразумение.

Тя като че ли се замисли, а плътните ѝ устни леко се свиха.

– Предполагам, става въпрос за къщата. Наистина е изумителна. А и градините наоколо. Напомня ми за величествено английско имение, собственост на някой важен граф, разположено на върха на хълм.

– Редно е да ти се струва така. Дядо ми не би се задоволил с нещо по-малко. Естественият терен на Мирамер се стеле по брега на река Джеймс и е отлично място за къщата. А нея самата я е строил дядо ми тухла по тухла. Пекъл ги е тук, в самата плантация.

Тя го наблюдаваше съсредоточено.

– Разбирам – повтори тя и продължи: – Ти наистина имаш имение, достойно за граф.

Той тихо се изсмя и обясни:

– Земята тук е много по-обширна, отколкото в Англия. Предполагам, относително малките имения в родината ти те карат да мислиш, че човекът, който притежава толкова много декари, е особено значим. За да оцелее тук един плантатор, трябва да разполага с доста земя, за да осигурява нови терени за изсмукващия плодородието тютюн, да не говорим за горите – източник на материал, необходим за построяването на кораби, с които реколтата да се транспортира, и за изграждането на сушилни и складове. – Погледът му се насочи към хоризонта. – По дяволите, още не може да се каже, че разполагам с достатъчно земя. Тютюнът изпива почвата и хората преждевременно. Понякога си мисля, че бъдещето ми принадлежи на друго място.

– Не на Мирамер?

– Винаги на Мирамер.

– Тогава не всичко е съвсем честно, а? Ако присвоя къщата, къде ще живееш?

Смръщеното му лице отново се обърна към нея, сякаш моментната му слабост бе преодоляна. Почти изръмжа в отговор:

– На проклетия си кораб, под командването на чичо ти.

– О, да, естествено. Но ти ясно даде да се разбере, че желанието ти за това е дори по-малко, отколкото да се сдобиеш със съпруга. Едно подхлъзване... – Очите ѝ се присвиха и бързо се стрелнаха към него, а после мигновено се отклониха. – Е, може да се предположи, че си го правил и друг път и то вероятно по-успешно... Но пък затова всичко става само по-мъчително, предполагам. Това наше подхлъзване би могло да обвърже двамата ни в живот, обречен на нещастие. Вероятно ни се полага някакво наказание, но не чак дотам, не смяташ ли? Съгласен ли си с мен?

– Да – чу той собствения си отговор, въпреки че нямаше ни най-малка представа за какво говори тя. Единственото, което разбра, се свеждаше до подхода ѝ – да се отнесе към женитбата толкова дипломатично, колкото е възможно да се очаква от една жена. Очите му срещнаха нейните. – Госпожице Лъвлейс, нещата ще станат далеч по-лесни, ако съобщиш точно какво искаш, за да си относително щастлива.

Очите ѝ се замъглиха и някаква сянка внезапно премина през лицето ѝ.

– Мир – отвърна тя почти на себе си, сякаш напълно забравила за присъствието му; поради някаква неразбираема причина тя се чувстваше отвратително.

Бе очаквал съвършено друг отговор – претенции за купища дрехи, бижута и обувки, за да блести пред обществото. Нямаше да се изненада, ако бе споменала деца или бе настояла да получи едното крило на къщата изцяло за свое ползване; дори да бе загатнала за възможността да си намери любовник.

Майлс щеше да ѝ осигури всичко това, че и повече дори. Но мир? По дяволите! Самият той се бе отказал да го търси преди доста време. Определено не бе в състояние да помогне на някой друг да го намери.

Не знаеше какво да отвърне. Тя очевидно не очакваше отговор или вероятно си даваше сметка колко големи са изискванията ѝ към него. Без да го погледне, събра полите си и се затича надолу по склона към ливадата, осяяна с диви цветя. Няколко коня пасяха до оградата, а по на север, сред дърветата, се виждаше блестящата лента на река Йорк.

Навлизайки сред дърветата, Майлс се спря, за да я погледа: тя тичаше към пасбището, а тъмните ѝ къдрици се пилееха по раменете и гърба. Коя, по дяволите, бе тази жена-дете? В един момент демонстрираше овладяна еlegantност и спокойствие, а в следващия – вместо да приеме всичко с нехарактерна за годините си мъдрост, препускаше сред дивите цветя като момиче, опиянено от досега с природата.

Той се заслуша как тревата хрущи под ботушите му, докато следваше оставената от нея диря. Тук, в полето, се усещаше вятърът от залива и въздухът се изпълваше с упойващи аромати. Майлс вдиша с пълни гърди. Почувства как слънцето го гали по челото, как вятърът издува ръкавите му. Имаше нещо просто и първично в тези усещания – те го отдалечаваха от суетнята на всекидневието, в което оставаше малко време за забавление и наслада, то бе изпълнено със зареждането на огромните бъчви или с прибирането на тютюневата реколта. Почувства се странно развълнуван от всичко, което ставаше в момента.

Настигна я едва при оградата, зад която пасяха конете. Измъкваше от джоба си нещо, което много напомняше на сладките на леля й; подаде първо на изключително красива черна кобила, а после и на дорестите й дружки в заграждението.

– Чичо ти разбира от коне – отбеляза той и се облегна на оградата, за да я наблюдава по-добре.

– Всичките са красавци и красавици, особено Клио – съгласи се тя, докато черната кобила заравяше нос в полите й.

Майлс си помисли, че тя ще падне от напречната греда, на която седеше, и като я хвана неволно, я придърпа към себе си. Очите им се срещнаха в момента, когато раменете им се докоснаха, а усмивката, появила се на устните й, мигом изчезна. Отново през лицето й премина сянка и тя се сви, сякаш очакваше да я ударят.

Тази мисъл го накара да се намръщи. И въпреки това не я пусна. Внезапен повей на вятъра залепи една нейна немирна къдрица върху гърдите му, които се виждаха през разтворената отпред риза. Ухаеше по-сладко от цяло поле диви цветя.

– Мислиш ли, че би била щастлива в Мирамер, госпожице Лъвлейс? – попита той нежно. – Или чичо ти ми поставя невъзможна задача?

В отговора й нямаше никакво кокетство:

– Бих могла да опитам.

– И аз съм склонен. – Ръцете му отпуснаха хватката си, а тя отново бръкна в джоба и предложи нови сладки на конете. – Уверявам те, нищо няма да ти липсва. Достатъчно е да ми кажеш дали всичко е по вкуса ти. – Той отново погледна листа. – Следващата точка се отнася до възможността леля ти и Фаръл да идват и да си отиват, когато поискат...

Тя го погледна и развеселените пламъчета в очите й не му убогнаха.

Той смръщи вежди, преди да продължи:

– Предполагам, осигуряват си начин да се уверят доколко си доволна и щастлива. Нямам нищо против да идват, стига да не се бъркат в управлението на плантацията ми.

– Леля ми е дискретна, Уинчестър.

– Майлс – неволно я поправи той, преди да успее да се възпре. Защо, по дяволите, трябваше да го е грижа как го нарича тя? Отново се загледа в споразумението. – Колкото до последната точка – не се съмнявам, че си напълно съгласна.

– А не би ли трябвало?

Той рязко вдигна очи, отново смаян от отговора ѝ.

– Напротив. – Сви широките си рамене, но все пак се почувства леко неудобно от факта, че се налага да обсъждат и този въпрос. Дяволите да го вземат Фаръл! – Предполагах, че се подразбира от само себе си и не е нужно да се споменава в споразумение. Особено ме изненада използваният термин.

– А, терминът...

Той се загледа как тя си играе с конете и изпита силно раздражение, че не е привлякъл цялото ѝ внимание.

– Защо само за една година? Не се ли подразбира при повечето уговорени женитби, че условията са валидни за цял живот? Защо се набляга на необходимостта да спим в различни легла само в продължение на година?

Тя направо замръзна, а после широко отворените ѝ очи се насочиха към него. Би приел смайването ѝ за искрено, ако не бе убеден, че е взела дейно участие в съставянето на документа. Без съмнение нейното постоянно щастие и неговото закрепостяване към един от корабите на Фаръл зависеха от спазването именно на тази точка. Не че искаше нещо друго. Всъщност тази точка от споразумението напълно го устройваше. Нямаше абсолютно никакво намерение да споделя занапред общо легло с госпожица Теодора Лъвлейс. Нямаше да позволи на никоя жена да го постави на колене за втори път в живота му, възползвайки се от нечуваната и невиджана страст, която успяваше да предизвика у него. Щом се бе забъркал в такива обстоятелства, то една уговорена женитба е точно онова, от което се нуждаеше.

– Всъщност подтекстът сигурно гласи, че по някое време след тази година един от двамата ни би могъл да промени решението си.

Тя премигна насреща му с прямота, която го накара да занемее.

Все пак вдигна вежди и подхвана:

– Което, разбира се, е...

– ...глупаво.

– Точно така.

И двамата се извърнаха към конете.

– Не се споменават деца – отбеляза той най-накрая, усещайки как лошото настроение отново го завладява, без да разбере защо. – Предполагам, не ти трябват деца, за да се чувстваш щастлива.

– А на теб?

Той помълча малко, а после отговори искрено:

– Май не съм мислил по въпроса. Изглежда не съм готов за такъв вид отговорност.

– А дали пък представите за щастие не се променят с времето? Защо например един ден да не решим, че... Разбира се, не преди да е минала година...

– Да, може би чак тогава...

– И то само заради създаването на деца...

– Естествено.

– Ако се споразумеем, предполагам, че бих могла...

– Да, хубаво е да се опита.

– Веднъж или...

– Или два пъти, според успеха ни.

– Да, разбира се. Не винаги...

– Точно така. Не е изключено да се наложи да опитаме няколко пъти. А и зависи колко деца ще искаме. Ако въобще поискаме деца.

– Прав си. Може и никога да не поискаме.

– Напълно вярно.

Ястреб закръжи над главите им и в продължение на няколко секунди привлече вниманието и на двамата.

– Но ако все пак имаме едно дете – обади се тя накрая, – допускам, че ще искам още. Единственото дете е така самотно, ако няма сестра или брат.

Очевидно потъна в мислите си, защото млъкна, но не преставаше да гали Клио по муцуната. Именно в този миг Майлс осъзна колко много неща иска да знае за нея, но дали някога тя ще бъде склонна да му каже всичко за себе си. Интуицията му говореше, че тя разкрива само онава, което желае да разкрие. Нищо повече. Какви тайни можеше да има такава млада и невинна жена? Изгубен любим, вероятно. Какво друго? Тази мисъл изведнъж го поразя. Да не би да е оставила млад мъж в Англия, да е трагично разделена с него заради войната? Млад, горд и благороден мъж, готов да пожертва живота си, за да осигури всичко, което

тя заслужава?

В гърдите му се надигна омраза, когато погледът ѝ се насочи към него. Прекалено многото слънчева светлина, цветя и приказки за деца му размекваха мозъка и разбъркваха мислите, дявол да го вземе. Откъде изникнаха тези представи, по-достойни за някой любовен роман. Ръцете му стиснаха пръта на оградата, а добре оформената му брадичка се вирна по характерния горд начин за представителите на рода Уинчестър. По челостта му заигра мускулче. Сякаш някой английски младок е в състояние да ѝ осигури повече удобства от него! Та той почти се съгласи да подпише брачно споразумение, за да ѝ гарантира щастие, нали? Дори се впусна в разговор за деца, колкото и нелепо да му се струваше. Ще ѝ даде името си, кръвта на Уинчестър ще тече във вените на децата. Наистина, макар попаднала погрешно в леглото му и дала му девствеността си, тя едва ли имаше основание да се оплаква от онова, което ѝ предстоеше. Можеше само да бъде благодарна за жертвите, които той щеше да направи, за да я задоволи. По дяволите, не бива да се размеква по отношение на нея или да я жали, дори да е оставила любим в Англия, защото бъдещето на Мирамер е в изящните ѝ ръце.

И въпреки това не му се струваше редно в момента да изтъква колко голям късмет има тя. За предпочитане е с времето да я насочи към точно това заключение и да успее да прогони облаците от теменужените ѝ очи.

Може би така щеше да върне усмивката на устните ѝ.

Майлс никога не бе обръщал достатъчно дълго внимание на която и да било жена, особено ако наградата щеше да бъде само една усмивка. Но все пак тази перспектива му се стори по-привлекателна, отколкото да опази нива тютюн от червеи цял сезон. Несъмнено Фаръл бе съчинил споразумението, като е имал точно това предвид.

По дяволите всички изпитания; никнеха отвсякъде, накъдето и да се обърне. Ако Фаръл е възнамерявал да го накара да се почувства уловен в капан, беше успял, по дяволите, а инструментът му бе своенравната, но понякога и странно покорна, неразгадаема госпожица Лъвлейс.

Той се извърна, но откри, че тя го е оставила с мислите му и вече е сред ливадата с дивите цветя.

– Проклетата жена – измърмори той, загледан след нея.

После я последва, макар да съзнаваше колко необичайно дълга пощивка си позволява. Да, знаеше отлично още колко работа го чака през деня, да не говорим за купчината документи, които трябваше да прегледа.

По-късно, когато слугите си легнат, той отново щеше да поеме по крайбрежните пътища, за да дири изплъзващия му се самозванец. А това можеше да продължи до зори.

И въпреки всичко му достави удоволствие да се поразходи сред слънчевата светлина и дивите цветя. Странно, но докато прекосяваше полето сам, денят някак странно загуби способността си да го омайва и да го отвлича от задълженията му. Мина му през ум, че не е изключено госпожица Лъвлейс да има нещо общо с предишното му опиянение. В края на краищата тя не го бе отегчила ни най-малко. Всъщност дори можеше да се каже, че го заплени.

Вече не я виждаше, защото бе изчезнала сред дърветата. Върна се в къщата и се подписа в долния край на споразумението, което връчи на прислужницата, и се сбогува с напълно смаяната Едуина Фаръл.

Напусна Тимбърнек дълбоко убеден, че е постъпил по единствено възможния начин.

Глава 6

Венчавката щеше да се състои по обяд. Сякаш да напомни за неприличните обстоятелства, които я наложиха, майката природа реши да демонстрира бурен нрав още от сутринта. Нощес горещината изчезна и на зазоряване въздухът буквално можеше да се начупи на парчета, а огромни лилавочерни облаци препускаха от запад. Електрически заряди разкъсваха заплашително тъмните бездни на небето; гръмотевици разтърсваха земята, караха порцелана в шкафовете да подрънква и принудиха всички да станат в неприлично ранен час. Дъждът се лееше като из ведро. Вятърът фучеше около къщата. Застанала до прозореца на спалнята си, облечена в памучен халат, Теди не видя нищо обещаващо в развихрилата се буря.

Час по-късно слънцето изплува и започна бавно да напича подгизналата земя. Навсякъде се надигаше пара и на бели талази се стелеше около къщата. Леля Едуина разпореди да се отворят широко всички прозорци, за да се улови и най-слабият повей на вятъра. Никакъв полъх обаче не се появи.

Горещината ставаше още по-потискаща.

Половин час преди да слезе по величественото стълбите и да влезе в парадната гостна, за да стане съпруга на Майлс Уинчестър, Теди стоеше по средата на огромната си спалня само по копринени чорапи, жартиери и долна риза от тънка като хартия материя. Маги се суетеше наоколо, оправяше косите ѝ и от време на време посипваше раменете ѝ с оризова пудра, за да накара кожата да засияе. Това беше доста трудна задача в подобна горещина, но Маги очевидно силно желаше да успее. Младата прислужница ту се кикотеше, ту бърбеше припряно, сякаш това бе най-щастливият ден в живота на Теди.

Младата жена се взираше през засенчения с дантелени завеси прозорец в далечината, където проблясваха водите на реката, а мислите ѝ бяха на английския военен кораб, хвърлил котва някъде из залива. Прехапа устни, за да потисне желанието да се освободи от прислужницата и сама да се приготви. Умението просто да стоиш неподвижно и да оставиш други да се занимават с тоалета ти явно се възпитаваше с векове. От цялото суетене около нея, Теди, в чиито вени определено не течеше благородническа кръв, се чувстваше страшно неловко. Внушителната къща на леля ѝ, красивата спалня, възхитително обзаведена в розово,

изобилната храна, както и впечатляващата ѝ зестра, чеизът под формата на дрехи и домакински потреби, напълнил сандъците ѝ и достатъчен за пет жени, всичко това ѝ правеше огромно впечатление. Теди не бе си представяла никога, че може да живее така и бе дълбоко признателна на Едуина. Ала с лека ръка би заменила целия този разкош за свободата на Уил. Да се забавлява дори за миг – независимо дали улисана в разговор с леля си, дали потръпваща от допира на фината френска коприна на чорапите, или потопена в ароматизираната с дъх на люляк вана – всякакви подобни наслади ѝ се струваха скверни и изпълваха Теди с чувство за вина.

Именно защото бе обзета от угризения, гледаше на предстоящата женитба като на наказание, което трябва да изтърпи. И как иначе – живее в разкош, докато Уил се буди всяка сутрин, окован във вериги, без да знае дали това не е последният му ден на земята. Женитбата за Уинчестър бе нищожна цена в сравнение с положението на Уил, който всекидневно се изправя лице в лице с Кокбърн.

Снощи, точно след полунощ, Теди посрещна лодката на контраадмирала. По нейно настояване срещата бе изключително кратка – знаеше, че увеличава риска да бъде забелязана, ако по-продължително се задържи на окъпания от лунната светлина бряг. След като се увери, че Уил е жив, тя съобщи на Кокбърн някои факти, които бе чула, докато чичо ѝ разговаряше с капитаните си – ставаше въпрос за Нощния ястреб и за предстоящите маневри при устието на река Елизабет. Спомена, че Фаръл е и по следите на капер, който действа по на юг, по река Джеймс. Беше научила, разбира се, много повече подробности: духът на войниците, явно изнервени от безплодното преследване на обгърнат в пелерина странник, падаше; сериозно се тревожеха Кокбърн да не нападне слабо защитения форт Макхенри и да не навлезе във вътрешността на щата. Фаръл ни най-малко не успокои тревогата им със съобщението, че ще минат седмици, преди да събере достатъчно сили, та да се изправи срещу англичанина. Дори този срок беше твърде кратък. Построяването на кораб е бавна работа, а на Фаръл тепърва му предстоеше да убеди Медисън колко по-необходими са трите тежковъоръжени фрегати, които се строяха близо до Балтимор, в залива Чесапийк, отколкото на север, при Сейнт Лорънс, където да преследват английските товарни кораби. Ако Медисън не променеше решението си, на пътя на Кокбърн, при едно нападение на Вирджиния, щяха да застанат само неколкостотин войници.

Теди не спомена нищо от тези тревожни новини на англичанина, обзета от терзания да не би да го тласне към нападение, именно защото

американците се страхуват от това. Стори й се че остана доволен от информацията за Нощния ястреб. Трябваше умело да насочва желанието на английския капитан за незабавни действия. По-добре да се занимава с тайнствения нощен ездач или с капера който очевидно ще се опита да пробие английската блокада от колкото да нападне малобройните американски войници или американския флот. Така поне живееше с мисълта че не предава никого.

Нищо не спомена за предстоящата си женитба, която щеше да намали възможностите й да събира полезни данни. Не че не бе мислила по въпроса през многобройните безсънни нощи. Една жена не се сдобива с добро образование, без да натрупа самочувствие и самоувереност. Вярваше, че ще успее да се справи, независимо от обстановката. Ако не бе такава, би потънала в дълбоко отчаяние след смъртта на баща им, когато бяха останали без никакви средства. Всяко съмнение в освобождаването на Уил, можеше да превърне двамата с брат й в послушни пионки в игрите на Кокбърн. Естествено, той щеше да ги унищожи така лесно, както уби Аарон, за да се отърве от слабоумното момче и същевременно да даде урок на екипажа си.

Ключът към това да останат живи бе да има полза от тях. Интуицията й подсказваше, че Кокбърн цени силата и уменията на Уил достатъчно високо, за да не го убие поради моментен каприз, стига Теди да му носи информация. Когато се премести в Мирамер, ще намери начин да продължи да го прави. Снощи успя да избегне и Нощния ястреб, и американските войници, нали? А да се измъква от огромната къща на Уинчестър ще бъде къде-къде по-лесна задача.

– Пристигна.

Леля Едуина, обгърната в синя тафта, въздъхна видимо облекчена, нахълтвайки в спалнята на Теди.

– Естествено, че ще пристигне – отбеляза Теди с хладни нотки. – До края на живота си този мъж е в капана на брачно споразумение.

– А, да – вярно. Трябва да си ни благодарна за предвидливостта, мила, независимо че прибягнахме до малко по-твърди методи.

Теди сви устни и погледна леля си с лек укор.

– Предполагам, това е най-много, което ще изречеш като признание, че сте постъпили подло. Мисля, че трябваше да знам за споразумението, преди той да го размахва пред носа ми.

Леля Едуина се захвана да оправя дантелените маншети на ръкавите си и ненадейно попита:

– Възразяваш ли конкретно срещу някоя от посочените в

споразумението точки?

Нещо в тона на леля ѝ накара Теди да смръщи вежди.

– А трябва ли да възразявам?

Леля Едуина я изгледа за миг, после грациозно сви рамене.

– Според мен – не. Така щастието ти е гарантирано, смятам. Да, ние помислихме за всичко. Трябва да призная, че очаквах Уинчестър да възрази срещу...

Леля ѝ млькна и Теди наклони очаквателно глава.

Очите им се срещнаха. Младата жена усети как руменина се разлива по страните ѝ. Бързо сведе поглед.

– А, онова ли...

– То е в твоя защита, мила. Сън нямаше да ме хване при мисълта как съм предала сладкото дете на скъпата ми Еуджиния в ръцете на непрокопсаник... И той да има право да... Е, разбираш какво искам да кажа.

– Напълно.

– Предполагам, че Уинчестър е наясно със задължението си. Все пак подписа документа.

– Подозирам, че възможността да служи при чичо му се нрави още по-малко.

Леля Едуина придоби замислен вид.

– Да, той не отстъпва от думата си. Трябва да го призная. – Сви рамене, забелязвайки любопитния поглед на Теди. – Но с мъж като Уинчестър човек никога не е сигурен докрай. Нищо не е в състояние да го удържи: ни договори, ни споразумения, ни задължения или каквото и да било. – Вдигайки уморено ръка към челото си, Едуина добави: – Кой каквото ще да казва, но денят е изключително горещ за сватба. Добре стана, че Джордж се подсигури, иначе не беше изключено младоженецът да се откаже. Чичо ти е поставил няколко от своите хора при изходите.

Веждите на Теди възмутено се вдигнаха нагоре.

– А не е ли сложил и войници на коне, които да вардят при портите на имението?

Леля Едуина премигна няколко пъти, после потупа устните си с обличения в ръкавица показалец.

– Виж, за това не се сетих.

Теди за малко да зарови лице в ръце, но се спря – сети се за предупреждението на Маги да избягва резки движения в потискащата горещина, за да не развали прическата си.

– Господи, лельо Едуина!

– Не се притеснявай, момичето ми. Гостите няма да се досетят. Оръжието на пазачите е добре замаскирано.

– Споразумението бе единственото необходимо оръжие.

– Както отбелязах – с човек като Уинчестър никога не си достатъчно сигурен.

– Той никога няма да побегне. Може да му приписват много неща, но не е страхливец. И ще спази споразумението.

– Изглеждаш ми доста уверена, мила. Та ти едва го познаваш.

Теди се замисли за миг, преди да отвърне:

– Права си, но знам, че никога няма да напусне Мирамер. Според мен това е всичко, което притежава.

– Така си е. Жалко, но в момента не съм в състояние да споделя увереността ти. Вложила съм едно малко състояние и цялата си репутация в предстоящата венчавка. По време на война е необичайно хората да се впускат в разточителни удоволствия. Ала в това отношение жителите на Вирджиния са по-чудати дори от английските благородници. След пристигането си тук научих, че влечението на жителите на Вирджиния към празненствата е така вкоренено, както и пословичното им гостопримство. Добрата храна, подобрите напитки и подходящите разговори в изискана компания се възприемат като изкуство и се практикуват с ентузиазъм. Събитие като днешното задължително трябва да има пълен успех. И определено няма да дам възможност на Уинчестър да го провали. Та ако той не се държи подобавашо, някои от гостите могат да решат да си тръгнат още довечера, Теодора, а заради отдалечеността на отделните плантации тук нищо не се цени повече и не нарушава монотонността на живота, като гости, които ще пренощуват в дома ти. Взemi, моля те, това. Трябва да седна.

Теди се намръщи на тикнатата в ръцете ѝ порцеланова купа с кубчета лед.

– Това пък откъде се взе?

Леля Едуина се отпусна на тапицирания стол до отворения прозорец, разтвори дантеленото си ветрило и започна да си вее.

– През зимата чичо ти наема истинска армия от мъже да пренасят ледени късове от реката и да ги складират в зимника. Стопят се едва през октомври. Този лично го взех от зимника. Трябва да кажа, че да се налагаш от време на време с парче лед се отразява добре на всеки. Сложи си лед на китките, Теодора. Ще те охлади и успокои, преди да си облечеш роклята. Днес Уинчестър изглежда много застрашителен.

– Уинчестър винаги изглежда така.

Теди сложи късче лед на китката си, после го плъзна към подмишницата си. Точно тогава образът на Уинчестър изплува в съзнанието ѝ. Побиха я приятни тръпки. Дъхът ѝ секна. Бавно плъзна леденото кубче надолу по ръката си. Към китката ѝ се стече тънка струйка вода. Пресегна се за друго парченце. Имаше нещо неописуемо приятно да усеща как ледът се топи върху разгорещената ѝ кожа.

Този път прокара късчето по рамото си и по извивката на шията. Божествено... И сякаш малко неморално. Изкуши се да се предаде на възбудата. Затвори очи, а устните ѝ неволно се разтвориха.

Отново в съзнанието ѝ изникна образът на Уинчестър, пълен с енергия, свиреп. Спомни си как вятърът рошеше косите му, докато той стоеше наред полето, осеяно с диви цветя. Тогава изглеждаше развълнуван и много по-човечен. Испитаната към него топлина я накара да се безпокои. Когато се загледа в очите ѝ, очаквайки да чуе представата ѝ за щастие, ѝ се стори, че долови известна уязвимост у него. Странна мисъл, като се има предвид колко мъжествен беше и как присъствието му ѝ влияеше по някакъв първичен, дълбок и засягащ същността ѝ начин.

Късчето лед се изплъзна от ръката ѝ и потъна в пътекката между гърдите. Мигом отвори очи и се извърна, преди леля Едуина или Маги да видят какво е станало. Сведе поглед и почти усети как страните ѝ пламват. Зърната на гърдите ѝ придобиха изострена чувствителност и улавяха болезнено всяко помръдване на тънката материя.

– Трябва да се облека – обяви тя с леко дрезгав глас.

Същевременно почти изпитваше страх от предстоящото усещане от плъзгането на роклята по тялото. С всеки поет дъх гърдите ѝ набъбваха и натежаваха все повече, а между бедрата ѝ се появи особена болка. Какво, по дяволите, ставаше с нея?

– Толкова е горещо... – промълви тя.

– Да, мила. – Леля Едуина стана и сложи топлите си, окуражаващи ръце върху раменете на Теди. – Всички сме неспокойни от горещината. Маги, би ли се заела с всичките тези копченца. Нямам си доверие в момента. Освен това пръстите ми треперят само при мисълта какво може да стане в тази топлина с глазурата на сватбената торта. Мисля, че е редно като домакиня да отида и да я нагледам. Дано не се развали и смачка. Всъщност ми хрумна и една чудесна идея: ще накарам Джордж да извади още вино. От хубавата реколта. Извинявай, мила, но е невъзможно да се намери и капчица шампанско, откакто поставиха блокадата. Ще се наложи да се задоволим с вино. В изобилие обаче. Май ще е

най-добре да излезем навън в градината. Така гостите сами ще си потърсят място, където подухва макар и слаб бриз. Дано тогава никой не обърне внимание на съсипаната торта. – Чу се изшумоляване на тафта и с няколко крачки тя се озова пред Теди. Нежно постави пръст под брадичката ѝ и я извърна така, че очите им се срещнаха. – Но, мила моя, ти изглеждаш изплашена. Точно както изглеждаше майка ти в деня на сватбата с баща ти. О, мило мое момиче... – С въздишка леля Едуина притегли Теди в силна, ухаеща на рози прегръдка. – Нека ти кажа: един брак зависи от жената, Теодора. С твоята скрита сила можеш да постигнеш успех с човек като Уинчестър. Мисли за предстоящото събитие като за сделка. Това винаги помага, дори когато нещата изглеждат толкова мрачни.

Сделка. Теди се вкопчи в думите на леля си. Разбира се – с живия си ум и с познанията си по математика тя ще допринесе значително за управлението на плантацията. Освен това ще има с какво да запълва съзнанието си, за да не полудее от невъзможността да освободи Уил или себе си от лапите на Кокбърн.

За първи път през този ден върху устните ѝ разцъфна усмивка. Застана неподвижно и позволи на Маги да се справи с безбройните, облечени в коприна, копченца на гърба.

Щом попадна в подобно положение спрямо мъж като Уинчестър, в предстоящия брак ще има нужда точно от делово партньорство.

* * *

Мисълта, блеснала в главата на Майлс при вида на булката, го завари неподготвен. *Приеми командването под ръководството на Фаръл.* Поне тогава трудностите, с които трябва да се справя, ще му бъдат познати. Не бе очаквал да изпита подобно вълнение, когато Теодора Лъвлейс се появи на входа на гостната.

Сякаш потънала в море от бяла коприна, огрята от слънчевата светлина, тя имаше изключително самоуверен вид. Всички погледи се извърнаха към нея; тя ги прикова и спечели. И никой не откъсна очи от царствената ѝ фигура, което смая дори циник като Майлс. Макар да му се искаше, не забеляза никакво лукавство в усмивката, нито издайнически самодоволни пламъчета в очите ѝ, които да говорят за тържество от спечелената битка. Нямаше никакви признаци, подсказващи колко е доволна от постигнатото. Красотата ѝ не се нуждаеше от подсилване с никакви театрални жестове. Вероятно тя схващаше това, въпреки проявявания от време на време наивитет.

Следователно излизаше, че е много по-опасна от всяка лукава, двулична, находчива и изобретателна жена, която Майлс някога бе срещал. Или бе отвеждал в леглото си. А той се женеше за нея.

Да открие, че е бил впримчен от хитра жена бе едно, макар и да бундеше възмущение. Но той знаеше как да държи изкъсо такава измамница и до известна степен да я контролира. Би я прогонил от мислите си именно защото притежава подобни качества. За него би било по-лесно да се окаже женен за такъв тип съпруга, особено в къща с размерите на Мирамер. При желание Майлс би наредил нещата така, че да не я среща с месеци.

Но Теодора Лъвлейс не беше от този тип хитруши. Майлс просто никога не бе срещал жена като нея. Нито пък и мъж, ако трябваше да е точен. Бе се изправял лице в лице с безброй врагове, когато воюваше по моретата – все извратени, двойствени и жадни за кръв. Но никой никога не бе го въвлечал в подобна, определено неловка ситуация така умело. В момента предпочиташе заливаните от бурни вълни палуби на Левитан и солените мокри пръски по лицето си пред стените на задушната гостна, където ноздрите му се свиваха от дима на свещите в позлатените полилеи. С удоволствие би се изправил пред заканителните подвиквания на легион размахващи пистолети мъже, готови да плякосат кораба му, вместо да понася самодоволните погледи на всички собственици на плантации в радиус от тридесет километра. Това бяха мъже, които не криеха презрението си към него и които, без съмнение, бяха дошли тук, за да станат свидетели на падението му. Колко ли бяха доволни да го видят впримчен по този начин? Обстоятелството, че една жена постигна онова, което правителството не успя, само усилваше сладостното им тържество. Всички знаеха за крайно отрицателното отношение на Майлс Уинчестър към войната. По-голямо отвращение изпитваше единствено към женитбата. Усмивките им едва ли ще станат по-широки, ако откаже да встъпи в брак и приеме командването на кораб под ръководството на Фаръл, за да защитава бреговете на щата.

Отново го поразя неочаквана мисъл, която го изпълни със самопрезрение. Господи, не можеше да повярва, че е допуснал жена да му направи такова силно впечатление, особено след Триполи, след предателството на Манал. Наложил си да си припомни, докато наблюдаваше как Теди пристъпва към него, че когато срещна Манал, тя също бе самото олицетворение на невинността. Измъкна се от затрудненията си с лекота, също както и Теди. Оставаше му единствено да се пита, дали бъдещата му съпруга, както и злочестата Манал, ще стане негова предателка.

Очите му се впиха в тези на Фаръл, когато безстрашният командир му подаде ръката на булката, Майлс я прие с дискретно и възпитано кимване на главата, а Фаръл присви очи, очевидно като вид предупреждение. Майлс почти бе готов да съобщи на уважавания командир, че цялата артилерия на флота под негово ръководство не притежава и наполовина силата и въздействието на тази млада красавица, хвърлена в примката на този брак.

Стисна пръстите й здраво, понеже усети, че потреперват. Но когато тя най-после вдигна поглед към него, в очите й не съзря страх. Светлата й кожа не блестеше от топлината или от прекалено стегнатата рокля, а поради някаква друга причина, твърде тайнствена, за да бъде обяснена лесно. Тя нямаше да рухне до него – в това той бе сигурен.

Забеляза как очите й се сведоха, а дългите й мигли пуснаха сенки върху страните й, веднага след като видя, че е облечен официално. Зачуди се дали оценява жертвите, които прави в името на нейното щастие. Жегата, която сякаш никак не й влияеше, в момента го съсипваше. Стана му горещо от мига, в който тя се появи в стаята като пролетен вятър. Вратовръзката изведнъж започна страхотно да го стяга. Панталоните и самото от фин габардин задържаха топлината – имаше чувството, че ще експлодира всеки момент. Почувства се като обхванат от пламъци, когато плъзна поглед по извивката на шията й, а после и по-надолу, към изящно заоблените й гърди. Кожата й блестеше, сякаш покрита с роса, и пръстите го засърбяха да я докосне.

Рязко се извърна с лице към свещеника, застанал пред камината. По пребледнялото лице на човека веднага прецени, че всъщност въобще не успява да прикрие бушуващия в гърдите му огън. С половин ухо изслуша церемониалната реч. През всичкото време погледът му остана прикован към портрета на Джордж Фаръл над полицата. Поради някаква причина този по-млад вариант на командира напомни на Майлс за собствения му баща, какъвто го помнеше в най-славните му дни, когато бяха в пристанището на Триполи. Тогава всички бяха дълбоко убедени, че планът им ще успее, а Майлс – най-много.

Затвори очи и се опита да прогони спомена, но той не само не изчезна, а го обгърна като змия. Чу младата жена да казва нещо; дрезгавият й тон бе като балсам за душата му. Само да бе в състояние да си представи с цялата си невинност какви демони го терзаят, каква лудост го обзема, щеше да побегне от салона, от бремето на женитбата и с радост щеше да прегърне всякакво друго разрешение. Беше толкова прекрасна в сватбената си рокля и със спокойното изражение на лицето си,

сякаш необоримо доказателство за несправедливостта на съдбата.

Откри, че се е загледал в огромните теменужени езера, пълни с очакване. Дали тя се досещаше колко сериозно обмисля да я запази за някой млад мъж, когото е оставила в Лондон, да я спаси от себе си и от неизбежния студен, празен брак, който щеше да последва.

– Господине?

Съзнанието на Майлс почти не реагира на въпроса в гласа на свещеника.

Розовите ѝ устни леко се разтвориха и тя тихо прошепна:

– Уинчестър?

Зад гърба си дочу изръмжаването на Деймиън:

– Братовчедо, сложи проклетия пръстен на ръката ѝ или аз ще го сторя.

Не. Независимо от цялото обзело го в момента благородство да спаси тази млада и невинна красота, Майлс знаеше, че никога не би отстъпил Теди на Деймиън. За миг си представи как ентусиазираният му братовчед с радост заема мястото на младоженеца, разсъблича булката му от белите ѝ копринени одежди, сваля копринените ѝ чорапи и дантелените жартieri и я отпуска на пода в стаята си в Мирамер, а Майлс, долу в кабинета си, чува страстните им стонове.

Подобно нещо определено не му се нравеше.

Семплата златна халка лесно се наниза на пръста ѝ. Майлс с лекота произнесе думите, които завинаги го свързаха с тази жена. Свещеникът набързо приключи церемонията, после вдигна безцветните си вежди към младоженеца, очевидно очаквайки нещо. Като сведе поглед към булката, Майлс долови смълчаното нетърпение, настъпило наоколо – всички очи бяха насочени към него, с надеждата да бъдат възнаградени. Точно това, по дяволите, възнамеряваше да стори. Достатъчно се бяха забавлявали за негова сметка досега.

Очите му за миг се сляха с тези на Теди, после се наведе към устните ѝ. Колко хубаво, че именно в този момент тя порумения, погледна надолу, а цялата ѝ стойка говореше за благочестивост и въздържание. Истинска роза, която чака той да я откъсне.

Колко смирено прие съдбата си. От друга страна едва ли можеше да избегне целувката на пламенния младоженец.

Някой се изкашля. Моментът отмина. Очите ѝ се стрелнаха към неговите. Наред с цялата невинност в тях се четеше и дълбоко облекчение. Облекчение. Внезапно се смути. По дяволите, тя едва прикриваше радостта си, че той не я целуна. Да, тя бе обзета от опияняваща радост,

когато постави ръката си върху неговата и хвърли зашеметяваща усмивка не на него, а на гостите.

Булката определено изглеждаше щастлива. Тогава защо той се почувства като изключен от веселбата?

Миг по-късно тя потъна в прегръдките на леля се и бе заобиколена от натруфени жени. Някой промърмори нещо в смисъл, че дамите ще се оттеглят за известно врем, докато сервираат обяда. Затворен в задимената от пури гостна, пълна с обсъждащи войната плантатори, никой от които ни най-малко не държеше на него, Майлс предпочиташе да получи двадесет камшични удара отколкото да ги слуша. Мушна пръст под колосаната си бяла яка и се зачуди как най-бързо да задоволи внезапната си жажда за ром.

– Поздравления, братовчедо – обади се Деймиън с известен сарказъм. – Сега вече си сигурен, че ще направиш горкото момиче нещастно до края на живота му.

Без да дочака отговор, Деймиън енергично се отдалечи и застана сред група млади американски офицери, събрали се близо до вратата.

Фаръл мина край Майлс, изръмжа нещо прилично на поздравление и отмина. Майлс стисна зъби и реши сам да потърси ром. Нечия ръка го докосна точно преди да стигне до отворените двойни врати към фойето, където кудкудякащи жени бяха наобиколили булката, и го спря на място.

– Не е редно да си тръгнеш сега, стари приятелю. Това ще помрачи удоволствието за всички ни.

При сърдития поглед на Майлс дяволитата усмивка на Джул Рейнолдс само се разтегна по-широко, а появилите се около очите му бръчици с нищо не загрозиха изключително привлекателното му лице. Точно както тъмната хубост поддържаше лошата слава на Майлс в района на Тайдуотър, така златистите коси и сините очи на Рейнолдс подхранваха репутацията му на завършен флиртаджия и любовник в страна, където плейбоите – особено красивите и неженените – бяха малцина. Тук аристократите се трудеха, женеха се и създаваха огромно потомство. Плантациите го изискваха от своите собственици. Рейнолдс обаче, много по-заможен от мнозина, имаше вид на човек, решил единствено да се забавлява и наслаждава. Дори небрежният, макар и безупречен възел на бялата му вратовръзка подсказваше за пренебрежението му към общоприетото.

Майлс рядко бе срещал човек равен му по ръст или широкоплещест като него и не по-малко силен. Дори в изкуството на ездата Рейнолдс

можеше да се мери с Майлс. Не му отстъпваше и в бързината на ума или в остротата на езика. Във всяко отношение, освен в едно, съдбата сякаш ги бе направила равни.

Ако не беше здраво стиснатият бастун с дръжка от слонова кост, Майлс подозираше, че Джул отдавна щеше да го е поканил да се надбягват, само за да докаже, че е по-бързоног. Ала този мъж не се спираше пред опасностите при преследване удоволствията. Веднъж това се оказало фатално за Рейнолдс. Преди няколко години бил заловен в леглото със съпругата на собствения му флотски командир, който се завърнал по-рано от предвиденото от Триполи. Вместо да убие Рейнолдс, което би било справедливо, флотският командир предпочел да го осакати, независимо че по този начин губеше отличен морски капитан. Двамата излезли на дуел. С безмилостна точност командирът прострелял Рейнолдс в дясното бедро, раздробил костта и го оставил – поне за американския флот – безполезен инвалид, неспособен да управлява кораб. Пред Рейнолдс нямало друга възможност освен да напусне бурния морски живот и да се отдаде на плантацията си.

Според хорските приказки невярната съпруга, пишна блондинка, поне с двадесет години по-млада от мъжа си, последвала Рейнолдс в плантацията му Маунт Еъри. След година, прекарана в усамотение, Рейнолдс отново се появил сред обществото и с характерната си нахаканост отрекъл мълвите. Колкото и странно да било никой повече нито видял, нито чул нещо за въпросната дама. Колкото до самия командир – той се пенсионира преждевременно и се установил във Вашингтон, където се заловил с политика.

Рейнолдс не изглеждаше ни най-малко смутен от всичко случило се; бе събрал огромна колекция от инкрустирани със скъпоценни камъни бастуни, които допълваха тоалетите от огромния му гардероб. Стратта му към морето бе намерила отдушник в отглеждането на коне и участие в конни състезания, на което физическият му недъг не пречеше. Стратта му към жените остана не по-малко силна. Често бе споделял пред Майлс, че раняването му и обстоятелствата, свързани с него, само възбуждали по-голям интерес у жените.

Свързваше ги своеобразно другарство, подхранвано от общите им интереси, от равните им способности и еднаквото им презрение към войната и пламенните ѝ защитници. Независимо от това бяха постоянно нащрек един спрямо друг и не пропускаха да се съревновават. Освен това Майлс не вярваше напълно на Рейнолдс.

Откри, че всичките му подозрения се възобновиха, щом очите на

Рейнолдс се насочиха през рамото на Майлс към жените, все още отрупани във фоайето. Майлс улови лекото трепване на клепачите на Рейнолдс, което – придружено с едва забележимо разширяване на ноздрите – безпогрешно подсказваше, че внезапно е събуден интересът му.

Майлс не се стърпя и без да премисли думите си или да смекчи тона си рече:

– Дръж се прилично, Рейнолдс. Човек би изпитал желание да те убие само заради присъствието ти в една стая със съпругата му. А какво остава, ако я гледаш по този начин.

Погледът на Рейнолдс се насочи към Майлс. Обезоръжаваща усмивка се появи върху устните му.

– Дори мен не ме бива чак толкова, колкото и неприятно да ми е да го призная. Но трябва да добавя... – Той кимна с главата към фоайето, а погледът му отново се насочи натам, – ...че като я съзерцавам, ми е полеко да понасям горещината. Къде, по дяволите, я намери?

Одобрителните нотки в тона на Рейнолдс раздразниха Майлс и определено го накараха да застане нащрек. Хвърли поглед през рамо към морето от рокли в пастелни тонове и видя няколко доста масивни разголени гърбове. Нямаше начин стройната фигура на Теди да не се открие. Даде си сметка, че ако всички тези жени бяха загърнати само в чаршаф, пак щеше да я различи безпогрешно. Особено в гръб. Очевидно бе съхранил този спомен в съзнанието си.

Макар начинът, по който бялата коприна обгръщаше бедрата ѝ, да го изпълваше с примитивно задоволство, точно в момента не му се искаше да си припомня чудесните ѝ форми. Тя се наведе да приеме букет цветя от някакво детенце. Коприната се опъна, подчерта тънката ѝ талия и обгърна ханша ѝ. Откри се забележителна гледка – наслада за всеки мъж с гореща кръв, пък бил той и без капка въображение. Рязко и съзнателно Майлс се обърна към Рейнолдс и застана така, че да му попречи да види картината. Дари го с хладна усмивка, която стана още по-широка, когато забележа видимото недоволство в клюмналия нос на Рейнолдс.

– Запознахме се преди три седмици – отвърна Майлс и удоволствието му стана двойно, когато облечен в ливрея прислужник му поднесе кристална чаша.

Виното се спусна като хладен поток по гърлото му.

Веждите на Рейнолдс се стрелнаха нагоре.

– Явно срещата е била доста пламенна.

– Определено.

– Радвам се. – Рейнолдс се загледа в чашата си с вино, преди да продължи: – Слуховете, разбира се, описват съвършено други обстоятелства.

– Винаги така правят.

За разлика от Майлс, Рейнолдс отпи бавно, замислено, наслаждавайки се на богатия вкус на напитката.

– Човек никога не знае на кои точно приказки за теб да повярва. Досега не съм се изненаждал дори от най-невероятните слухове, а, позволи ми да добавя, чувал съм какво ли не за прекарването ти в пустинята заедно с няколко жени от харема на алжирския бей... – Той направи пауза, ала Майлс не се обади. Рейнолдс сви безразлично рамене и продължи: – Но не ми помагаш особено, като не ми казваш точно какво се е случило тогава. Вероятно именно затова вярвам на всичко чуто за теб. Трябва да ти призная: пристигнах тук напълно убеден, че встъпваш в прибръзан брак, скрепен със споразумение. Не разбирам как си попаднал в подобно положение, особено след като те познавам, но това всъщност не ме тревожи. Просто не мога да повярвам на приказките как се е случило всичко. Наистина, сега, когато видях младата дама, искам честно да си призная: напълно разбирам защо не си могъл да се въздържиш. Дори аз щях да пренебрегна предпазливостта и да рискувам. И вероятно, щях да предпочета тегобата на женитбата, вместо относителната свобода да получа куршум в бедрото.

– Единствено по този пункт сме еднородни.

– Напротив, стари приятелю. Напълно вярвах на слуховете, докато не видях младата ти съпруга да влиза в тази стая. Именно тогава се убедих, че мълвата е преувеличена. Та кой мъж със здрав разум ще се съгласи да вземе такава жена за съпруга с обета да страни от нея? Подобно нещо не очаквам дори от теб. Обзалагам се, имаш достатъчно демони, които те измъчват, без да си налагаш и такъв вид изтезание.

Рейнолдс вдигна вежди, без да престава да го изучава с поглед, независимо че изрече всичко убедено и с нужния сарказъм. Майлс пресуши чашата и отвърна на вътрешния му взор.

– Загрижеността ти е трогателна. Не се каниш да извлечеш някаква полза, нали?

– В никакъв случай.

– Просто проявяваш любопитство, така ли?

– Като приятел си наясно, че никога не клокарствам.

– Тъхъ.

– Но не можеш да ме виниш, че се чудя, приятелю. Мисълта, че

тази жена е свободна дискретно да си търси удоволствие на друго място, няма начин да не разпали въображението на който и да е.

Майлс процеди през зъби:

– Особено твоето.

Рейнолдс придоби дълбоко оскърбен вид.

– Не ме гледай така. Никога не съм преследвал жена – омъжена или не – против волята ѝ. – Злорадата му усмивка накара очите му да засияят. – Искам жените да се интересуват от мен и да ме очакват с нетърпение. През последните десет години се старая да намирам именно такива. Нали знаеш какъв вид придобива жената, когато я пренебрегват? С течение на времето започва да прави опити да отрече потребностите си и се захваща с уж странични неща. Преструва се, че не обръща внимание на чувствата си, започва да се облича в девическо бяло с всякакви дантели и финтифлюшки в отчаян опит да изглежда незасегната. Но гладът у нея постепенно се натрупва и дори най-благочестивото и въздържащо се младо създание едва се удържа. Тялото ѝ вече не ѝ принадлежи. И най-лекият повей на вятъра събужда страстта ѝ. Тя трепери, завладяна от нея, и постепенно заприличва на мъждукащо на вятъра пламъче на свещ. Няма друг избор освен да се поддаде, иначе ще полудее. Някой мъж трябва да ѝ помогне. Защо това да не съм аз?

– Та ти нямаш нито една филантропична искрица в сърцето си!

Рейнолдс се захили.

– Познавам няколко жени във фойето, които определено не биха се съгласили с теб.

Усмивката на Майлс бе хладна.

– Тогава не ти липсват занимания за днес следобед. Да се справиш с всичките, вероятно изисква доста вещина и концентрация, особено когато съпрузите им са наоколо. Няма да ти остане време за нищо друго.

– При обикновени обстоятелства това само би направило неизбежната победа още по-сладка за мен. Да имаш обаче, две любовници, всяка от които не подозира за съществуването на съперницата си, е истинско бедствие и би предизвикало писъци и дърпане на коси. Аз, естествено, с удоволствие ще си потърся развлечение на друго място.

Рейнолдс кимна с глава към събралите се наблизо мъже в униформи. Майлс се зачуди дали внезапното изостряне на чертите му е предизвикано от невъзможността да плава повече по моретата или събеседникът му за пореден път просто споделя презрението на Майлс към войнолюбците. В следващия миг Рейнолдс се ухили зловещо.

– Странно, но изведнъж ми се иска да не съм обвързан с никаква

любовница, която да се вкопчва в мен и да хленчи, сякаш не получава всичко, което ѝ се полага. Някоя жена не приема лесно факта, че я пренебрегват, независимо от обстоятелствата. Те са още по-безпощадни, ако се опиташ да ги разкараш. В момента не съм в настроение да понеса подобно поведение от когото и да било, а най-малкото – от въпросните две жени във фоайето. – Рейнолдс дълбоко си пое въздух. – Определено се нуждая от нещо ново.

– Опитай с разходка в градината – предложи Майлс. – Розите на Едуина Фаръл били невероятни. Намират се в уединен участък встрани от къщата. Никой няма да те намери там.

– Сигурно така и ще постъпя. Човек никога не знае къде ще открие онази рядка съвършена роза. – Рейнолдс наклони глава и се облегна с двете си ръце на бастуна, а веждите му се свъсиха. – Доста си пиперлия днес, стари приятелю. Малко прекалено дори за теб. Да не би да размишляваш за последния облог, който ти отправих?

И двамата никога не се въздържаха и от най-дръзките облози, с които се предизвикваха на пистата за конни състезания. Майлс бързо поклати глава.

– Напротив, поддържам облога. Получавах двете ми кобили, ако твоят жребец Доблест спечели надбягването на Дяволската нива в събота. Аз получавам жребец Годолфин, ако загуби.

Облогът бе доста екстравагантен и носеше сериозна загуба за победения. А за спечелилия означаваше три коня с най-скъпото и ценено родословие в цяла Вирджиния и в Англия, както и перспективата да се отгледат нови потомци, от които печалбите при бъдещи състезания щяха да са неимоверни. И двамата мъже го съзнаваха. Както и всички в областта Тайдуотър. Затова и двамата знаеха, че ще дойдат хора отвсякъде, за да наблюдават надбягването.

– Не бързай да се усмихваш – предупреди Майлс и устните му си извиха самоуверено нагоре. – Див вятър е побеждавал Доблест два пъти на същата дистанция.

– Точно това имам предвид. Няма защо да изглеждаш така мрачен. Докато аз... – Рейнолдс оправи маншета си. На кутрето му проблесна пръстен с диамант. – Имам основателни причини да се страхувам от този ден. А от друга страна, имам предчувствие, че нещо хубаво ще ми се случи. Но не очаквам от теб да ме разбереш. – Рейнолдс здравата тупна Майлс по рамото. После се спря и точно преди да се отдалечи, каза: – Извинявай, но пред очите ми продължава да стои картината на твоята венчавка. Как само успя да се въздържиш от задължителната целувка!

Но от друга страна да устоиш на изкушението в спалнята е свършено различно от съдържаността в претъпканата с хора гостна, нали? Защо да се подлагаш на изпитание? О, ето че женската групичка е на път да се разпадне. А две дами отчаяно се оглеждат наоколо. Ако обичаш, стари приятелю, покажи ми най-краткия път до онази розова градина. Няма защо да предизвиквам бедствие, щом има начин да го избегна.

Майлс с удоволствие го стори. Докато наблюдаваше как Рейнолдс безпрепятствено се измъква през страничната врата с подвижност, невяротна за състоянието му, той усети, че го обзема желание този мъж да остане в градината през остатъка от деня или поне докато отведе Теди от къщата, което възнамеряваше да стори при първа възможност. Това му желание, разбира се, се дължеше на обстоятелството, че го чака работа вкъщи, а не на смехотворното хрумване за необходимостта да държи Теди далеч от русокосия съблазнител.

Та какво толкова можеше да се случи?

Предпочете да отхвърли тази мисъл. В момента искаше само да избегне евентуалната възможност. Огледа фойето и очите му се спряха на едра блондинка, съпруга на сивокосия лейтенант, който в момента разговаряше с Деймиън. Забеляза как тя непринудено се оттегли в единия край на фойето, а очите ѝ непрекъснато шареха из гостната, докато си вееше небрежно с ветрилото. Тъй като съпругът ѝ се намираще в стаята, беше явно, че не търси него. На около метър и половина от нея стройна червенокоса жена бе привидно увлечена в разговор с по-възрастна дама. Червенокосата проявяваше същите признаци на безпокойство и с не по-малка нервност размахваше ветрилото, макар по устните ѝ да трептеше приветлива усмивка, сякаш искрено се интересува от думите на събеседницата си.

На Майлс внезапно му хрумна злодейска мисъл. Остави чашата си и се приближи към блондинката. Леко се смути от погледа, който тя му отправи, след което се извърна и застана видимо изплашена от неговото внимание. Сигурно тъкмо този израз предизвиква русокосият Рейнолдс по лицата на доста жени. Всъщност лукавият чаровник Рейнолдс бе далеч по-опасен от Майлс, колкото и заплашителен и зловец да изглеждаше.

И въпреки това, от време на време се оказваше доста неприятно, че се ползваше с подобна репутация. Спря се, наклони глава и устните му се извиха в нещо като усмивка. Очите ѝ се спряха на белега му и видимо се разшириха.

– Госпожо Едуардс, не се съмнявам, че розовата градина на Едуина

Фаръл ще ви хареса. – При смаяния вид на жената – напълно разбираем, защото никога до момента не бе разговарял с нея – той сниши още повече глас: – Струва ми се, там ще намерите онзи, когото търсите.

Тя премигна насреща му, размаха ветрилото пред пищната си гръд и силно се изчерви. После бързо наведе очи.

– Да, май точно от глътка въздух се нуждая. Бихте ли ме упътили, господине?

Той галантно го стори. Изчака точно три минути, после се приближи към червенокосата и само след секунди показа и на нея пътя към розовата градина.

Ако всичко вървеше по план, Рейнолдс щеше да има работа през по-голямата част от следобеда. С усмивка, избликнала от дъното на душата му, Майлс се обърна и влезе отново в гостната.

Глава 7

Точно в два часа Едуина удари камбанката – знак гостите да се съберат в трапезарията ѝ, където всички се насладиха на обилен обяд, който би направил чест на всяка благородническа къща в Англия. От мястото си начело на масата Едуина се усмихваше лъчезарно и спази обещанието си да остави виното да се лее в изобилие. Гостите не се въздържаха и изпиха количество, пропорционално на потискащата жегга.

Седнала между двамата братовчеди, Теди вдигна чаша, когато Деймиън се изправи, за да произнесе четвъртия си за следобедна тост.

– За Вирджиния – провикна се той да заглуши жуженето от разговорите. Страните му бяха зачервени, а косите – леко разчорлени. Но независимо от младежкия му ентузиазъм, гласът му отекна с благородство, което дълбоко натъжи сърцето на Теди. Той вдигна чашата си по-високо. – За Вирджиния. Да прием за това, земите ни да останат свободни, мъжете – честни, а жените – плодovити.

Теди обърна очи към Уинчестър и откри, че той настойчиво се взира в нея. Тя поруменя и се наведе над чашата. Стори ѝ се, че всички присъстващи наблюдават разменените погледи и жестове помежду им с нездраво любопитство. Смущението ѝ още повече се усили. Дали пък не го породиха думите на Деймиън?

Пресуши чашата си и се опита да не поглежда недокоснатата чаша с вино пред Уинчестър. Той държеше в масивната си ръка друга, пълна с кехлибарена течност. Продължаваше да се държи със същото спокойствие, с което прие цялата сватбена церемония, и въпреки това Теди не можеше да се отърве от мисълта, че поведението му все повече бие на очи, колкото повече напредваше обяждът, а разговорите ставаха по-оживени. Ако възнамеряваше да демонстрира неудоволствие от присъствието си на масата, успяваше отлично.

Навсякъде около него кипеше веселие. Тридесетината гости пиеха на воля, хранеха се с апетит и се наслаждаваха на остроумията си. Но макар Уинчестър да остана някак странно откъснат от всичко, Теди изпита неспокойното чувство, че той всъщност се държи като мечка гризли, която ревностно пази бърлогата си. Подобно поведение ѝ се стори странно дори за него. Поради някаква неясна тревога тя се размърда на мястото си. Все пак беше по-добре да приеме тази проява на нетърпение като желание фарсът да приключи. Гледа я така втръчено само защото

очаква кимването ѝ – знак да си тръгнат. Да, това беше. В момента обаче представата да се озове в Мирамер насаме с него ѝ се струваше по-малко привлекателна от убежището, каквото представляваше знойната трапезария на леля ѝ. Не бе съвсем готова да напусне пределите ѝ. Нека Уинчестър се чумери и да я зяпа колкото иска. Никога през живота си не се бе подчинявала от страх.

Усети, че се е увлякла в царуващото веселие. Не че Деймиън Коул не се погрижи осезателно за това. Без да обръща внимание на смръщеното изражение на братовчед си – или може би точно поради тази причина – и подкрепен с поне половин дузина чаши вино, Деймиън забавляваше Теди с истории от детството си по бреговете на Тайдуотър. Но внезапно изражението му помръкна, а гласът му стана дрезгав и тъжен.

– Не приемай името Уинчестър, ако не уважаваш историята му, Теди – посъветва я Деймиън с известна горчивина. – Съпругът ти имаше осем чичовци, които не доживяха до старини. И една леля – моята майка, лека ѝ пръст. Тя живя достатъчно дълго, за да ги погребее всичките в Мирамер. Един ден добре ще опознаеш мястото. – Той хвърли кос поглед към братовчед си. – Понякога Майлс отива там нощем, явно да разсъждава за своята тленност. Няма начин да не те спохожда чувство за вина, когато всичките ти братя и сестри са умрели още през детството си, а ти, по неразбираеми за всички причини, си бил пощаден.

– Стига, Деймиън – долетя строгият глас на Уинчестър. Многозначителните нотки в тона му, накараха Теди да настръхне.

Тя сложи ръка върху рамото на Деймиън с надеждата да насочи мисълта му към друга тема.

Но той сякаш не я забелязваше. С очевидно нежелание се извърна и започна да си играе със столчето на чашата, като продължи:

– От март до септември там изобилно цъфтят виолетки. Според майка ми те са родени от всички сълзи, пролети там за така рано прибраните деца от рода Уинчестър. Всичките ми вуйчовци били млади, все неженени, с изключение на бащата на Майлс. Сражавали се редом с него по време на революцията. Не е нужно да уточнявам, че да били блестящи. Всички притежавали инстинкта на герои и проявявали голяма храброст, независимо пред какви трудности се изправяли. До един загинали благородно по бойните полета.

С натежало сърце Теди забеляза как Деймиън пресушава чашата си и дава знак да му наляят още вино.

– Не им завиждай за смъртта, Деймиън – промълви тя толкова тихо, че се усъмни дали Уинчестър я е чул.

Нещо обаче ѝ подсказваше, че той долавя всяка думичка, независимо от шумните разговори наоколо. Деймиън вдигна решително брадичка.

– Дори и да не нося честното име Уинчестър, във вените ми тече същата кръв, като пролятата по онези бойни полета, а гордостта ми е не по-малка. Не си прави илюзии: ще поддържам славното име на рода Уинчестър и храбро и с чест ще участвам в битките, подобно на вуйчовците ми.

Теди усети как цялата изстива. Стисна ръце в скута си, за да се въздържи да не изтръгне чашата с вино от Деймиън.

– Няма никакъв героизъм в преждевременната смърт. Тя е трагедия. Благородно е човек да защитава страната и свободата си. Но да флиртуваш със смъртта само за да поддържаш традициите, свързани със семейното име, е съвършено друго и съвсем не е най-мъдро като поведение.

– Мъдро?

Острият смях на Деймиън прерязва Теди като с нож. Тя едва не се отдръпна, когато той вдигна замъглените си очи и ги насочи към братовчед си, а устните му се извиха и едва просъска:

– Мила моя госпожо Уинчестър, никой мъж няма да приеме мълчаливо опозоряването на семейното име от когото и да било. Особено ако това е жалък арогантен тип, тънещ в самоомраза.

– Деймиън, моля те... – прошепна Теди, осъзнавайки как се разтреперва от предчувствие за нещо ужасно, което ще се случи в сватбения ѝ ден край изисканата маса на леля ѝ, а тя не е в състояние да го предотврати. Как, по дяволите, стана така? – Веднага ме придружи навън, Деймиън – настоя тя, сложи длан върху неговата и дръпна стола си назад.

Той се освободи от ръката ѝ, а гласът му прозвуча още по-високо поради обзелата го злоба. Поведението му накара някои от гостите да погледнат към тях.

– Подигравка е да седи тук, сред нас. Тъпче корема си и брои парите си. Не му пука, че оставя други мъже да загинат, докато бранят неговите земи и неговата свобода.

Теди остана неподвижна в очакване да чуе бруталния отговор от Уинчестър. Едва успя да прошепне:

– Той няма да позволи да го нападаш. Престани, преди да...

– Преди да... какво? – присмехулно попита Деймиън и захвърли бродираната салфетка. Краката на стола му се плъзнаха по пода, докато той се отблъскваше от масата. Всички в помещението застинаха и се смълчаха. – Не мога да изложа името Уинчестър повече, отколкото той

успя да го направи. Да, ние всички наистина сме глупаци, щом позволяваме това да продължава. Самото му съществуване е подигравка за нас. Той трябва да бъде хвърлен в затвора и там да изгние! Трябваше да бъде кастриран заради онова, което ти причини, а не да му се дава възможност да те има отново и отново, да напълни утробата ти със сатанинското си семе...

Теди скочи на крака. До себе си усети как и Уинчестър е станал прав. Без да се замисли, се извърна към него и сложи ръце на гърдите му. Под бялата ленена материя на ризата му усети разгорещената му кожа. От него се излъчваше силна енергия, която той сякаш не можеше да удържа повече. Как ще упражни каквото и да е влияние върху него, след като не се справи дори с Деймиън Коул?

Вдигна очи към неговите – дъхът ѝ секна. Самият дявол щеше да се стъписа от свирепото му изражение. Наоколо им цареше пълна тишина.

– Недей – промълви тя протичко.

Прехапа треперещите си устни, когато очите му се впиха в тях.

– Дори аз няма да отмина такова нещо с мълчание – промърмори той, а мекотата в гласа му не съумя да прикрие гнева, който клокочеше в гърдите му. – Никой няма да разговаря по подобен начин със съпругата ми и да му се размине.

Теди усети как стомахът ѝ странно се сви.

– Но аз вече му простих.

Студените му очи се възряха в нейните.

– А на мен прости ли?

Душата ѝ се разтърси; там се надигаше нещо свирепо и непознато. И то съвсем неочаквано. Ноктите ѝ се забиха в дланите и тя спусна свитите в юмуци ръце от гърдите му. Сведе очи, напълно объркана.

Зад гърба ѝ Деймиън се провикна:

– Хайде да довършим онова, което започнахме на полето на честта, братовчеде. Не си спомням да ми бе предоставена възможност да дам своя изстрел. Ако не ме лъже паметта и тогава се скри зад полите на съпругата си.

Уинчестър така бързо реагира, че Теди загуби усещането за пода под краката си, когато той я грабна с една ръка през кръста и я прикри зад гърба си. Неразбираща какво става, тя се извърна и се опря на ръката, която все още стоеше върху извивката на талията ѝ. Надигна се на пръсти и се опита да надникне през рамото му. Щракването от затвор на пистолет изведнъж смрази кръвта ѝ.

Деймиън стоеше с широко разтворени, обути в ботуши крака, а

пистолетът му бе насочен към гърдите на Майлс. От подобно разстояние, при такава голяма мишена, дори мъж, замаян от прекалено много вино, нямаше начин да не уцели. Моментът на смайване отмина – чуха се женски писъци, от челото на масата чичо Джордж скочи от стола, а ръката му тутакси посегна към късата му сабя. Няколко младши офицери постъпиха по същия начин, но всички застинаха, щом Майлс вдигна ръка.

Странна, вълча усмивка се появи върху лицето на Деймиън.

– Изплаших ли те, братовчедо? – Размаха пистолета по посока на хората наоколо. – Тези поне са изплашени. Стоят мълчаливи като риби, понеже знаят, че и най-малкото движение ще ме накара да натисна спусъка. Или просто с нетърпение очакват да свърша тази работа вместо тях? Тук няма човек, който да не ми благодари, ако те убия. А новата ти булка – вероятно най-много от всички.

– Остави пистолета – обади се Майлс спокойно и така уверено, че Теди изпита истинско облекчение. – Остави го и можем да си вървим у дома в Мирамър.

– У дома? – изсумтя Деймиън. – Отивам в морето, братовчедо, както ще постъпят всичките ми съотечественици. Ще излезем от Балтимор, за да освободим страната ни от тиранията. Аз поне не мога да пресметна в пари цената на робството на заловените ни моряци, на разложения ни национален дух! За това заслужава да се бие човек. За нашата свобода! Без нея животът не си струва да се живее. Непосредствената заплаха за нашата свобода обединява всички ни и въпреки това ти дръзваш да се разграничиш от нас. Преди да поемеш сетния си дъх, братовчедо, ни кажи защо така презираш предците си и страната си. Кажи ни, по дяволите! Или, за Бога, ще сторя непоправимото, защото в момента ненавистта ми към теб няма граници. Говори!

Последните думи на Деймиън почти не се чуха – той сепнато извика, когато пистолетът бе избит от ръката му. Оръжието се плъзна по пода и Майлс го настъпи с ботуш.

– Съвсем навреме се появи, Рейнолдс – отбеляза Уинчестър, обръщайки се към високия, русокос мъж, който сякаш изникна от въздуха зад стола на Деймиън.

Мъжът се разсмя и разкри ред удивително бели зъби на фона на загорялото си от слънцето лице. В сините му очи проблясваха закачливи пламъчета.

– Все още никой не е в състояние да ме обвини, че не се появявам навреме, стари приятелю. Радвам се, че успех да ти помогна.

С елегантен жест той вдигна бастуна си с дръжка в перлен цвят. Теди си даде сметка, че именно с него е избил пистолета от ръцете на Деймиън. Докосна с ръка, обвита в безупречна ръкавица, рамото на младежа и това бе напълно достатъчно да възпре Деймиън от по-нататъшни действия. Както и силното смущение, предположи Теди, ако съдеше по избилата руменина върху страните на Деймиън, причинило внезапната му неспособност да погледне когото и да било в очите. Нахакаността и дързостта му изцяло се бяха стопили.

– Хайде, продължавайте с веселбата! – подкани Рейнолдс с подкупваща усмивка, на която гостите не можеха да устоят: повечето приеха сцената като обичайна свада между братовчеди.

Властното присъствие на Рейнолдс и брилянтният начин, по който обезоръжи Деймиън възвърнаха увереността на присъстващите, че всичко вече е наред. Леля Едуина нареди да се донесе още вино и оръжията да бъдат прибрани.

Теди не си даваше сметка, че силно притиска корема си с ръка, докато съвсем неочаквано не се озова под мишницата на Уинчестър. Той я придърпа близо до себе си. Дъхът в гърдите ѝ отново секна. В прегръдката му се долавящо подчертано собственичество. Жеста му Теди, кой знае защо, свърза с Рейнолдс. Колкото и странно да ѝ се стори – предвид на смразяващото ѝ предчувствие отпреди малко – някакво скромно задоволство стопли кръвта във вените ѝ. Или това бе просто топлината, която я обливаше винаги щом Уинчестър се окажеше близо до нея?

– А аз си помислих, че си си тръгнал – заяви Уинчестър на Рейнолдс.

– Не и преди да се запозная с булката. – Магнетичният поглед на младия мъж се насочи към Теди и се задържа върху нея. – Съвсем непредвидено ме забавиха в розовата градина на леля ви, госпожо Уинчестър. Извинете ме, че пристигам със закъснение на обяда.

– Извинен сте, господине.

Теди не успя да възпре разцъфтяването на една усмивка върху устните си. Нямаше представа до каква степен тя се дължи на съперническото другарство, което долови, че съществува между двамата мъже. Вероятно просто попадна под омаята на неотразимия му чар и красивото му лице. Съмняваше се дали някоя жена е в състояние да му устои, дори в сватбения си ден.

Рейнолдс наклони глава и заговори тихо с кадифения си глас:

– Наричайте ме Джул, мила. Всички приятели ми казват Джул. – Сините му очи се стрелнаха към Уинчестър. – Като изключим съпруга

ви. Но пък представа нямам за какъв точно ме смята. Впрочем, изглежда никой тук не знае какво е отношението му към когото и да било. Готов съм да се обзаложа, че не ме смята нито за приятел, нито за враг.

– Спасихте живота на съпруга ми. – Гласът ѝ прозвуча дрезгаво – той, естествено, го долови безпогрешно, – което недвусмислено издаваше, че сърцето ѝ е пленено по някакъв начин. Да не би от Уинчестър? Дяволите да я вземат, но започва да си въобразява какво ли не. Просто не желаше този мъж да бъде убит. Не искаше никой да бъде убит. Този път усмивката ѝ се разля по цялото лице. – Смятам ви за мой скъп приятел, Джул.

– Виждаш ли, стари приятелю. Казах ти, че хората адски ме харесват. Трябва съвсем скоро да ви посетя в Мирамер.

– Настоявам да го сторите – изучурулика Теди и остана страшно доволна, долавяйки видимото раздражение на застаналия до нея Уинчестър. – Вие сте истински герой, Джул – добави тя сладко.

Рейнолдс засия.

– Той не се готвеше да ме убие – изръмжа Уинчестър. – В следващия миг щеше да ми подаде проклетия пистолет. Никога не е можел да пие, без да му се замае главата.

Рейнолдс, загледан в Теди, вдигна русите си вежди.

– Виждате ли? Това е благодарността, която получавам, че спасих живота му и опазих хлапето да не попадне в затвора. – Рейнолдс дружески потупа Деймиън по рамото, което накара младежа отново да се изчерви и да потъне още по-ниско в стола си. Като изглеждаше напълно смяян Рейнолдс продължи: – Старият ми приятел сега ще ме обвини, предполагам, че по някакъв начин съм нагласил всичко, за да изпъкна като герой и то единствено, за да спечеля сърцето ви, мила моя.

– Мина ми подобна мисъл – призна Майлс също вперил поглед в Теди. – Ще кажа на прислугата да донесе багажа ти.

Тонът му не търпеше възражение. Нито хватката на горещата му ръка върху нейната. Повелителните му думи стопиха желанието ѝ да му се противопостави. Той не изглеждаше ни най-малко смутен от разигралата се сцена. Излизаше, че Уинчестър не е склонен да спори с никого, независимо от обстоятелствата. Ледена тръпка пробяга по тялото ѝ при мисълта, че се е омъжила за човек, готов от упоритост да рискува оловен куршум в гърдите, само за да постигне своето.

– За Бога, нали не се готвиш да я откъснеш от мен така бързо – възрази Рейнолдс, видимо обиден. Вдигна вежди, преди да продължи: – Чуй ме, стари приятелю. Лелята на съпругата ти се справи блестящо с

разигралото се бедствие, отвеждайки набързо гостите в големия салон, където оркестърът ще засвири менует всеки момент. Не ми казвай че не чуваш божествените звуци. Нали не се готвиш да откажеш на съпругата си да потанцува в сватбения си ден?

Уинчестър видимо стисна зъби, но погледът му не се откъсна от Теди.

– Не танцувам.

– Жалко, стари приятелю. Не вярвам да се изненадаш особено, ако узнаеш колко добре се справям с менуета.

– Ни най-малко, Рейнолдс. Яздиш кон по-добре от всеки, когото познавам. – Черните вежди над бездънните тъмни очи се стрелнаха нагоре, заличайвайки всякаква следа от похвала, каквата на Теди ѝ се стори, че долавя в тона му. – Скъпа моя, изборът, естествено, е твой.

Теди хвърли поглед към Рейнолдс. Усещаше съсредоточеното внимание на Уинчестър върху себе си.

– Съпругът ми иска да съм щастлива, Джул.

– Разбирам го – една щастлива жена придава смисъл на живота. Не очаквах, че старият ми приятел го е осъзнал. Но осъзнаването и осъществяването са две съвършено различни неща. Дълбоко се съмнявам, че отчита това. О! Засвириха нов менует. Да опитаме ли, мила моя?

Теди се загледа в протегнатата ръка на Рейнолдс и се учуди как в общо допусна да се озове в подобна ситуация. Двама съвършено неприличащи си мъже, всеки властен по своему. Някои от познатите ѝ жени биха извършили убийство, за да са на нейно място.

– По-добре друг път – отвърна тя с искрена усмивка. – Страшно сте чаровен, Джул. Непременно ни елате на гости в Мирамер.

С една ръка подхвана полите си и се опита да изтегли другата. Малко се изненада, че Уинчестър ѝ позволи. С вирната брадичка се спря, колкото да докосне рамото на Деймиън, после мина енергично край смаяния Джул Рейнолдс. Във фойето се отправи към извитото стълбище и започна да се изкачва, ала гласът на Уинчестър я закова на място.

– Теди.

Леко се извърна и стомахът ѝ се сви, щом погледът ѝ се спря върху него: стоеше в подножието на стълбището с ръка върху парапета. Каква, за Бога, е причината за това вътрешно безпокойство? Ако бе романтична по природа, вероятно щеше по-бързо да намери обяснението. Звучността на плътния му тембър щеше да е достатъчна, за да омекнат краката ѝ. Никога досега не се бе обръщал към нея по име. В това се проявяваше нещо смущаващо интимно. И, естествено, никак не ѝ помагаше

фактът, че в момента изглеждаше така привлекателен в добре скроения си костюм; буквално привличаше погледа като магнит. Всяка жена би се замаяла от вида му.

И въпреки всичко набитото, неромантично око на Теди долови, че цялото му поведение някак се противопоставя на общоприетото. Сякаш чрез изисканото си облекло всъщност се надсмиваше на присъстващите. През цялото време изразът на лицето му оставаше дистанциран и някак безразличен, а в тона му постоянно се прокрадваше сарказъм. Побелелият от напрежение белег на бузата му само засилваше впечатлението от арогантното му държание.

Осмисляйки всичко това, би трябвало да не харесва този мъж, а още по-малко да се интересува дали ще бъде застрелян, или не. Би следвало лесно да повярва и в най-лошите приказки за него. Нямаше причини стомахът да я присвива така. Вълнението, което я обземаше, съвсем не я успокои. Доста се гордееше, ако не с друго, то поне с това, че добре се познава, разбира мислите си, наясно е с желанията си. Фактът, че изобщо не схващаше какво става с нея, я разтревожи. А когато погледът на Уинчестър се закова върху откритата част от гърдите ѝ, си помисли дали не е по-добре да беше затворничка на кораба на Кокбърн. Тогава поне разбираше врага насреща си.

Инстинктивно вдигна ръка и направи отчаян опит да се закрие. От мястото на Уинчестър в подножието на стълбата вероятно изглеждаше, че всъщност му предлага по-добър изглед към женските си прелести. Дълбокото деколте, идея на леля ѝ, разбира се, никак не ѝ помагаше. Хладните ѝ пръсти докоснаха пътеката между гърдите, която изчезваше в деколтето. Тъмни огънове проблеснаха в очите му. Погледът му не се откъсваше от нея и я парализираше; бе невъзможно да побегне. Тялото ѝ откликна въпреки волята ѝ и се обля с такава топлина, че краката ѝ отмаляха, а връхчетата на гърдите издуха тънката копринена материя.

Част от нея изцяло се наслади на това състояние. Бурно, с радост. Макар и за кратък миг.

Хвана се за парапета и стиска зъби, преди да промълви:

– Ще бъда готова след минута.

Гласът ѝ прозвуча задъхано, сякаш погледът му ѝ пречеше да говори.

Най-после очите му се вдигнаха към нейните. Някакъв тик пробяга по бузата му.

– Не се налага да бързаш излишно.

– Искаш ли нещо от мен?

– Просто ми стана любопитно. – Устните му се извиха в бегла усмивка, лицето му придоби приятелски и обезоръжаващ израз, но Теди подсъзнателно прецени, че така е по-опасен отколкото в най-намръщенния си вид. Звучите на цигулки около тях само увеличаваха объркването и неудобството й. – Мисля, че си първата жена – омъжена или не, която отказва нещо на Рейнолдс. Стои напълно смаян и зяпа през прозореца на трапезарията.

– И ти би искал да му дадеш приемливо обяснение така ли?

– В собствените си очи той се смята неотразим за жените.

– Напълно разбираемо е. Той е великолепен. – Веждите му се вдигнаха нагоре и тя му отвърна със същото. – Няма да съм искрена и ще изглеждам като глупачка, ако не го призная, Уинчестър. И двамата знаем колко съм права. Да не би случайно да ме изпитваш?

Изведнъж той сякаш стана с няколко сантиметра по-висок. Съвси вежди.

– Да те изпитвам? За Бога – не. Не ми е хрумвала подобна мисъл. Просто ми е любопитно, по дяволите. На жените им е трудно да отказват на Рейнолдс. Това е всичко.

Теди изпита желание да увеличи временното си надмощие:

– И ти му завиждаш, така ли?

Погледна я свирепо:

– Глупости. – Прокара ръка през косите си, а веждите му се смръсчиха още по-силно. Направи неопределен жест към трапезарията, но очевидно се въздържа да не се насочи натам. Отново я изгледа сърдито, преди да добави: – Искаш ли да знаеш истината? Ни най-малко не ме интересува дали щеше да решиш да му правиш компания на дансинга през цялата останала част от следобеда.

– Разбирам.

– Не ти вярвам. Жените вечно си въобразяват какво ли не.

– А ти очевидно си имал неприятности с женските надстроения и преди.

Веждите му отново се сключиха. Тикът стана по-видим.

– Опитът ми с жените, преди да те срещна, в никакъв случай не ме е подготвил да се справя с тебе, съпруго.

Теди усети как устните й неволно се извиха в усмивка.

– Благодаря ти, Уинчестър.

Отговорът й сякаш още повече го озадачи.

– Ти си жена, която обърква.

– Защото отказах на Джул ли? – Смехът й бе непринуден. –

Уинчестър, в това няма нищо мистериозно. Отказах му, защото не мога да танцувам.

Той я погледна смяяно.

– Не можеш да танцуваш?

– Точно така. Никога не се научих. Вероятно е по-добре да знаеш още от самото начало: никак не ме бива в женските занимания. Неумението ми да танцувам или да свиря на пиано са сред най-дребните ми недостатъци. Искрено се надявам, че не очакваш дълги, спокойни следобедни събирания, през които ще ме слушаш как свиря или извивам глас в песен, защото не мога и да пея. А ти пееш ли?

Той се поколеба за миг, преди да отвърне:

– В Мирамер не е звучала музика, откакто майка ми почина. По онова време бях десетгодишен. Нямам спомен някога да съм пял. Освен това не разполагам с време за подобни занимания.

– Извинявай, Уинчестър. – Даде си сметка колко тихо прозвучаха думите ѝ. – Естествено, че не би очаквал подобни неща. А Джул вероятно би разтърсил гредите с дълбокия си глас.

Не се въздържа и го погледна с присвити очи.

– Ако желаеш, не се съмнявам, той ще те научи да свириш на пиано. Способностите на този мъж да търси развлечения и да им се наслаждава са неизчерпаеми.

– Мисля си, че на всеки от нас малко забавления от време на време биха се отразили добре.

Погледът на Уинчестър стана по-дълбок и тя се напрегна, напълно убедена, че ако му предостави и най-малка възможност, той ще срине всяка преграда, която тя възнамерява да издигне помежду им. Наистина, коментарът вероятно е прозвучал странно, като се има предвид в какъв разкош живее и как безцелно си прекарва времето, откакто преди по-малко от месец се появи в къщата на леля си. Независимо от цялата си проникателност, на Уинчестър никога не би му дошло наум, че тя няма и минутка отдых или облекчение, изтормозена от затвора, в който се бе превърнал нейният живот и този на Уил.

Докато стоеше там, поради съвсем неясна за нея причина, за миг я обзе желание да стори нещо немислимо. Какво ли в маниера на Уинчестър трогна някаква самотна частица в душата ѝ, та тя изпита внезапно желание да сподели товара си. Дали пък този мъж не би я разбрал?

Силно прехапа устни и мислено си заповяда да се стегне. Как така ѝ хрумна, че е безпомощна и не е в състояние сама да се справи? Безобразие! Как въобще ѝ мина през ума, че е възможно да поеме подобен

риск? Вярно, Уинчестър е така впечатляващ – човек лесно би предположил способности за велики и героични постъпки. А и пулсът ѝ наистина се ускоряваше всеки път, когато застанеше до нея. Доколкото ѝ бе известно обаче привлекателният външен вид на един мъж и способността му да причинява сърцебиене на жените никога не са допринасяли за превръщането му в герой. Ако ѝ е останала и капчица разум, ще помни, че той е последният човек, към когото може да се обърне за помощ. Уинчестър се интересува единствено от себе си. Това тя знае със сигурност. Тогава защо ѝ е толкова трудно да го има предвид в момента? Вероятно защото досега инстинктите ѝ никога не са диктували на разума ѝ.

Не трябваше да гледа повече Уинчестър. Божичко, какво ли не си въобразява, че съзира в тези дълбоки очи! А и още по-лошо: не е изключено да се издаде какво изпитва, а това пък съвсем не желае.

– Трябва да вървя – заяви тя и извърна поглед.

Наистина, трябва да побегне от него или ще загуби част от себе си на това стълбище. Обзета от тревога и смущение, тя вдигна поли и се нареди да продължи нагоре, но замръзна – ръката му обви талията ѝ.

– Почакай.

Изключено е да не си е въобразила скритата молба в гласа му. Уинчестър никога не би умолявал никого – най-малкото нея – за каквото и да било. Дяволите да ги вземат романтичните мисли. Очевидно е станала жертва на сватбените приготовления, поддаваше се на аромата на рози и жасмин, усеща влиянието на топлината, виното и музиката. Всичко се бе съюзило, за да забрави здравия си разсъдък. Уинчестър продължава да е все същият черен негодник. А тя е шпионка на Кокбърн. Женитбата им е фарс. Уил е още затворник. Това, че е станала съпруга, не променя нищо.

Не се извърна, дори когато освободи ръката си от неговата и побягна по стълбите като бяло копринено облаче. Той не откъсна очи от нея, докато тя не изчезна в коридора на втория етаж.

Чувствайки се изненадващо нелепо, Майлс се отдръпна и се пребори с внезапно обзелото го силно желание да хукне след нея и да я разтърси, за да изкопчи истината. Очевидно нещо неочаквано я бе разтревожило. Не че не познаваше способността на жените да се разстройват от какво ли не. Някои от познатите му превръщаха целия си живот в тревоги и им се наслаждаваха непрекъснато. Но просто не му се вярваше Теди да се разстрои, освен ако няма основателна причина. И, по дяволите, въобще не му идваше наум каква би могла да бъде тя.

Почеса се по врата, за да облекчи напрежението от стегнатата яка; неволно пак се намръщи. Тази проклета жена го караше да се чувства като свършено неопитен мъж. А това напълно го объркваше.

Няма да се поддава на подобно настроение! С широки решителни крачки се отправи към трапезарията; приближавайки се, музиката зазвуча по-силно. Намръщи се, облян от обилните летни аромати. По дяволите тази музика и виното. По дяволите бялата й копринена рокля. По дяволите и нейния непринуден смях. Така спонтанно се разсмя. И така омагьосвашо. Допусна да му замае главата. Точно както бе позволил Рейнолдс да му влезе под кожата, без да има ни най-малка представа защо. През всичките години на тяхното познанство, при всичките спечелени облози или загубени надбягвания, при цялото им съревнование един с друг, Рейнолдс никога не бе такъв трън в очите на Майлс, както този следобед.

Именно затова той изобщо не смекчи резкия си тон, когато завари Рейнолдс да помага на Деймиън да се надигне от стола.

– Остави го! – изръмжа Майлс. Гневът му веднага направи впечатление на чувствителния Рейнолдс. – Нека сам се оправя.

Русокосият се засмя дружелюбно.

– Не го ли засрамахме достатъчно за един следобед? Най-малкото можем да му помогнем да се настани в каретата.

– Той си е виновен – сръза го Майлс. – Да не е пил толкова.

– Събитието смя всички ни, стари приятелю. Нищо лошо не се е случило.

Майлс изсумтя нещо неразбираемо и насочи ядосан, безмилостен поглед към братовчед си.

– Дори да трябва да го вържа за седлото, той ще язди до мен през целия път до Мирамер. Съп... Искам да кажа – Теодора, ще разполага с цялата карета.

Без да обръща внимание на смаяното „Аха“ на Рейнолдс, хвана Деймиън за реверите и го изправи на крака.

Погледът му неволно се смекчи, когато младежът вдигна към него воднистите си зачервени очи и с мъка изрече:

– Прости ми, братовчеде. Страшно се срамувам. Аз...

– Стига. – Майлс прокара ръка по предницата на униформата му, за да я оправи, и го обърна към вратата. – Съсредоточи се върху необходимостта да вървиш изправен.

Деймиън се стегна като човек върху палубата на разлюлян от вълните кораб.

– Виното замая главата ми. То...

Независимо от законите си преди миг, Майлс го хвана под ръка и му помогна да тръгнат към вратата.

– Всичко ми е ясно, Деймиън.

– Но аз наистина бях изгубил контрол над себе си, Майлс. Можех да те застрелям.

– Не, нямаше да го сториш.

– Толкова ли бе сигурен в появата на Рейнолдс?

– Той изненада и двамата ни. Не, Деймиън. Човек има един особен поглед в очите, когато се готви да убие.

– Искаш да кажеш, че не съм в състояние да извърша действието докрай и по някакъв начин очите ми ме издават?

– Да, точно така.

– Обиждаш ме, братовчедо.

Майлс изсумтя и процеди през зъби:

– Напротив. Тази мисъл може да те успокои.

– Да ме успокои? Та нали съм войник? И във вените ми тече кръвта на Уинчестърови. Ето, успя както винаги да ме вдъхновиш.

Майлс спря – вече бяха излезли във фойето.

– Да те вдъхновя за какво? – осведоми се той.

Замъглените очи на Деймиън се вторачиха в него.

– Ами да се науча да убивам, разбира се. Ако ще загивам трагично млад, добре е да отнема живота на няколко от проклетите англичани.

Майлс стисна по-здраво ръкава на Деймиън, докато младежът се мъчеше да се освободи.

– И ако оцелееш, как ще живееш с мисълта за кръвта на тези хора върху ръцете си?

Деймиън се облегна върху рамото на Майлс. След кратко мълчание отвърна:

– Ами като теб. Сигурно ще се измъчвам и тормозя. Но това те прави още по-голяма загадка от предците ни. Все едно – както и да постъпя, няма да опетня името Уинчестър.

Майлс прехапа устни, за да не изрече думите, които бяха на езика му. Деймиън се отскубна от него и се насочи към входната врата, широко отворена от прислужник в ливрея.

– Боже, стари приятелю, държиш се така бащински.

Майлс дори не погледна към Рейнолдс, макар думите да го смутиха.

– Така сърчно и безшумно се придвижваш, Рейнолдс. Започвам да

си питам дали въобще ти е нужен бастун.

Рейнолдс гръмко и жизнерадостно се засмя.

– Нищо чудно в следващия миг да заявиш, че именно аз съм Нощния ястреб, за когото всички приказват.

Майлс стрелна Рейнолдс с поглед.

– Това признание ли е?

Злорадата усмивка на Рейнолдс подсказваше, че възнамерява да запази тайните си. На глас обаче изрече:

– Няма така лесно да се отървеш от мен. Вярно е, че да бъде запозрян човек в наши дни е достатъчно да притежава черен кон. – Рейнолдс вдигна вежди очаквателно, но Майлс само го изгледа хладно. – Ние, американците обичаме, когато сред нас се крие предател.

– Значи ти си сред тази група, така ли?

Рейнолдс го изгледа озадачено.

– А ти не си ли? Та свободата ни е заплашена. Впрочем отлично го знаеш. Вероятно по-скоро мислиш за други неща. Например за живота на братовчед си.

– Твърдо е решил да загине геройски. Войната се явява достатъчно удобно средство. – Тонът му беше суров. Вниманието му бе привлечено от далеч по-важен въпрос, който вече няколко вечери му пречеше да спи. Или самозванецът не бе дръзвал да излиза след последната им среща или му бяха поникнали криле. – Хванаха ли този тайнствен Нощен ястреб?

Рейнолдс поклати глава.

– Не че съм чул кой знае какво, разбира се. Та аз прекарах по-голямата част от следобед в опит да се измъкна от розовата градина на Едуина Фаръл. Там нямаше никакви морски офицери. Само съпругите им. Но, предполагам, ти не знаеш нищо по въпроса...

Майлс го дари с хладна усмивка.

– Поради каква причина бих...

– Да, да, естествено. Убеден съм, че всеки американски морски офицер би ми завидял за маневрите, които демонстрирах в розовата градина. Но да се върна на въпроса ти. Стори ми се, дочух някой да споме нава, че Нощния ястреб бил забелязан снощи след полунощ на юг от носа.

Майлс стисна зъби. Пропуснал го е. Онзи пак му се бе изплъзнал. По дяволите. Часове след полунощ продължи да претърсва района около носа. Внимателно наблюдаваше закотвения военен кораб за някакви издайнически сигнали. Не забеляза нищо. Срещата вероятно е

продължила съвсем кратко. Прекалено кратко. А измъкването на самозванеця бе станало така безшумно, както изгряването на луната над хоризонта.

– Успял да избяга, преди войниците да достигнат брега. – добави Рейнолдс. – Доста хлъзгав тип. Не завиждам на хората, натоварени със задачата да дебнат появата му в тъмнината. Струва ми се невероятно трудно. Сигурно никога няма да го заловят.

Не, те няма. Но Майлс ще успее. И когато го стори, онзи ще си получи заслуженото, задето се е опитал да го прави на глупак. С всеки изминал ден цената, която самозванецът щеше да заплати, ставаше все по-голяма.

– На Дяволската нива, следващата събота.

След краткото напомняне за надбягването, Майлс напусна фоайето и къщата, за да изчака появата на съпругата си. Под безмилостното лятно слънце той крачеше напред-назад по алеята, докато Деймиън дремеше на седлото. След тридесетина минути Теди се появи, съпроводена от слугите, които носеха чеиз, достатъчен за десет младоженки. Цялото търпение на Майлс се бе изчерпало. Нови петнадесет минути бяха посветени на съзлививи сбогувания, прегръдки и внезапното решение кобилата Клио да замине с Теди за Мирамер, като подарък от семейство Фаръл.

С церемониална и хладна учтивост Майлс помогна на съпругата си да се настани в каретата, по чиито врати изпъкваше гербът на рода Уинчестър. Провери дали Клио е добре завързана, качи се на Зевс и заби пети в хълбоците му. Ако настроението му бе друго, щеше да сподели каретата с Теди. Въздухът около нея бе някак по-свеж. Но през този ден не възнамеряваше да се подлага на нови изпитания.

Принудиха го прекалено много пъти да се види като глупак – повече, отколкото бе по вкуса му. Налагаше да се пребори с това чувство. Да постигне нещо. Дори чисто физическото усилие – пък било то и като обере цяла тютюнева нива – би го накарало да се почувства удовлетворен. Или още по-добре – да напълни и натовари огромните бъчви. Или да подготви нова нива за засаждане. След сутрешния дъжд почвата е влажна и пръхкава; превъзходна за садене.

Възнамеряваше да складира в трюмовете на кораба си първокласен тютюн, за да бъде готов да отплава до месец. Войната няма да му попречи. Както няма да го спрат съпругата му или някакъв самозванец.

Глава 8

От високия прозорец в западното крило на Мирамер Теди наблюдаваше залеза със скръстени ръце и сключени вежди. Природата ѝ предоставяше великолепен, носещ наслада изглед. Но колкото и странно да бе, потъващите слънчеви лъчи я изпълваха с безпокойство.

Би трябвало да се чувства като мъркащо от удоволствие коте пред купичка сметана. Всичко бе преминало съвсем гладко. Тя, заедно с целия си багаж, вече бе настанена в най-представителната, според всеобщото мнение, плантация в цяла Вирджиния. Спалнята ѝ, разположена в предоставеното ѝ крило, имаше размери на малко жилище в Лондон, и се намираще достатъчно далеч от когото и да било в къщата и особено от Уинчестър. Не го бе виждала откакто я настани в каретата с обичайното си пренебрежително отношение. Дори Деймиън бе потънал някъде из дванадесетте спални на Мирамер, несъмнено, за да си отспи и да преодолее опиянението от виното и срама си преди да се включи във военните действия и да получи цялата слава, които утрешният ден щеше да донесе.

Би трябвало да е доволна, че никой не я безпокои. А защо, по дяволите, не се чувстваше удовлетворена?

Хвърли поглед към хоризонта, без да е съвсем сигурна какво точно очаква да види. Пред очите ѝ се ширна половин километровата алея между черната желязна порта и тухления зид около къщата – виеше се между тютюневите ниви, няколкото големи бараки и колибите на слугите чак до пътя. Неугледни тютюневи ниви се стелеха от двете ѝ страни. Вятърът поклащаше леко листата на стеблата. В един от парцелите работници се придвижваха сред високите стебла, като сечаха с остри ножове върховете им; други пренасяха товарите до складовете. В съседна нива – там тютюнът не бе избуял така високо, малко негърче, въроръжено с дълъг прът, гонеше угоени пуйки. Теди не успя да си обясни защо го прави – на птиците им бе позволено спокойно да кълват стеблата. В трета – голи до кръста негри забиваха дълбоко рала в черната почва. Други преобръщаха земята с мотики и я оставяха разорана и пръхкава. Зад тях се придвижваха деца и правеха равни купчинки от пръстта.

Наблюдавайки всичко това и при положение, че не бе свършила нищо освен да се преоблече, и то с неохотната помощ на мълчалива млада негърка с големи очи, Теди си даде сметка колко безполезна и

безсмислена е всъщност ролята на господарката на плантацията. Освен ако не предприеме нещо. Изобщо не желаше да се чувства ненужна. Изолирана и безполезна. Нищо чудно, че е толкова неспокойна.

Миг преди да обърне гръб на прозореца, погледът ѝ попадна на един мъж – ореше земята непосредствено отвъд предната стена на имението. Нещо в движенията му, начинът, по който се придвижваше зад коня, лекотата, с която направляваше ралото, ѝ направи силно впечатление. Докосна с пръсти стъклото, загледана в играта на мускулите по гръба и раменете му, която караше кожата му да блести с махагонови оттенъци. Имаше едри ръце с масивни китки и дълги пръсти – в момента стискаха дръжките на ралото. От дъха ѝ стъклото се замъгли и тя го избърса, за да вижда. Беше обърнал ралото и сега пред нея се очертаваше великолепия му гръб: широк в раменете, постепенно се стесняваше към талията, за да прелее в добре оформен таз и бедра под прилепнали черни панталони. Очите ѝ се присвиха – по гръба му пълзяха резки: белези от удари с камшик. Такива следи никога не изчезват напълно. По някаква неясна причина си помисли, че Уинчестър никога не би прибягнал до подобни методи с робите си.

Мускулите на бедрата му се стегнаха, докато натискаше с крак палешника и забиваше ралото по-дълбоко. Спря, прокара ръка през лицето си, после свали бялата кърпа от главата си. Със странно вълнение тя проследи как прокара кърпата през лицето си. Нещо в движението ѝ се стори познато; така познато, както и буйните черни коси, които в момента паднаха върху раменете му. Тогава той се извърна и тя успя да зърне лицето му.

Преглътна и усети гърлото си съвсем пресъхнало.

Беше Уинчестър.

Той каза нещо на работещ наблизко орач – едър мъж с грациозни движения, а после се обърна към децата, които оформяха гнездата за садене. Дватама мъже размениха още няколко думи, след което Уинчестър одобрително кимна. После съвършено неочаквано се усмихна, лицето засия и дори от разстояние се забелязаха появилите се в очите му ириви пламъчета.

Теди силно се притисна към прозореца; пръстите ѝ продължаваха да лежат върху стъклото. Усети как я облива топла вълна. С леко отворени устни проследи как той се обръща да огледа свършената работата. При това движение кожата на гърдите му проблесна под слънчевите лъчи. Под черните косъмчета тя искреше като разтопен бронз. Господи! Как добре помнеше топлината на тези гърди, които се притискаха към

нейните, играта на мускулите под допира на пръстите ѝ, замайващото усещане от силно мъжко тяло, опряно в нейната трепереща снага. Усети някаква празнина в себе си, копнеж, който бе така дълбок и първичен, че едва не извика.

– Нуждаете ли се от нещо, госпожо?

Теди рязко се обърна и едва не се залепи за прозореца. Жена, облечена в рокля от сив муселин, каквито носеха прислужниците, стоеше зад гърба ѝ. Появата ѝ изглеждаше още по-зловеща заради безшумните стъпки, с които бе прекосила стаята. От друга страна Теди трябваше да признае, че и цял взвод войници да бяха минали само преди миг през спалнята ѝ, въобще нямаше да ги чуе.

– Не-е... – заекна тя, неспособна да се отърси от чувството, че са я заловили да прави нещо нередно.

Сивите очи на жената се насочиха към прозореца и се спряха на нещо отвън.

– Днес е решил да поработи на нивите. Повечето бели не стъпват в тютюневите парцели и никога не вършат работата на най-низшите ратаи.

Теди я стрелна с очи, но се въздържа от язвителната реплика, понеже нещо в тона на жената ѝ се стори странно: бе съдържан, но същевременно издаваше някакво собственическо чувство. Теди се пребори с обзелата я неловкост, без да откъсва поглед от прислужницата. Бе с около педя по-ниска от нея, няколко години по-възрастна и с приятна фигура: тесни рамене, слаби ръце и ханш като на младо момиче. Добре ушитата рокля ѝ стоеше безупречно и бе силно опъната само на гърдите, където сякаш щеше да се пръсне при всеки дъх, който си поема. Вдигнатите коси под бялото боне имаха цвят на лен, а върху извънредно бледото ѝ лице като единствено цветно петно се открояваха пълните ѝ розови устни. Както при повечето прислужници лицето ѝ бе безстрастно и в поведението ѝ нямаше нищо необичайно. Тогава, кое караше Теди да се чувства така несигурна?

Тя погледна през прозореца и Уинчестър мигом привлече погледа ѝ. Отново забиваше рало в земята, а мускулите му потрепераха ритмично при всяко движение. Бързо се извърна и забеляза втренчения взор на прислужницата. Този път не се бе подвела. В дълбоките сиви очи на жената безпогрешно се четеше някакво предизвикателство.

Очевидно двамата с Уинчестър са били любовници. Не се съмняваше, че връзката им продължава.

Теди имаше чувството, че е получила удар в корема. Дори да бе

трепнала, жената не показва, че е забелязала каквото и да е. Дълбоко разстроена, без да разбира ясно защо, Теди се приближи към тоалетката и прокара пръст по подредените позлатени четки и гребени. Не пропусна да отбележи, че прислужницата се задържа при прозореца.

– А ти коя си?

– Казвам се Джили, госпожо. Аз съм прислужница на Майлс Уинчестър.

Израснала без обкръжението на гувернантки и слугини Теди нямаше ни най-малка представа какви точно са задълженията, произтичащи от положението на Джили. Сети се обаче, че не я беше забелязала снощи, когато Деймиън бе домакин на вечерята. Това ѝ подсказа, че Джили не е от общата прислуга, която обикновено има работа в кухнята и на долния етаж. Безупречната ѝ рокля и гладките бели ръце издаваха, че не е готвачка или помощничка в кухнята. Ако наистина е прислужницата на Уинчестър, то поради каква причина се намираше сега при Теди в западното крило? Дали не е дошла да предяви претенции.

Взела деликатно кристално шишенце за парфюм в ръка, Теди се постара да си напомни, че всъщност никак не я интересува с кого задоволява похотта си Уинчестър. Нищо чудно, че прие брачното споразумение. Животът му, а и очевидно връзката му с Джили, щяха да продължат така, както и преди да се ожени. Все едно Теди не съществува.

Всеки от тях щеше да има напълно самостоятелен, отделен живот. Сделка. Тя трябва да мисли единствено за избавлението на Уил.

Тогава защо я обзе такава непоносимост към тази жена?

С трясък остави шишенцето върху мраморната повърхност на тоалетката и привлече погледа на Джили. Без да откъсва очи от огледалото, Теди измъкна фуркетите от косите си и остави къдриците да се посипят по гърба ѝ. Прокара пръсти през гъстите кичури, после ги сплете на плитка. През цялото време съзнаваше колко внимателно я наблюдава Джили. Пристъпи към гардероба с позлатени орнаменти, отвори широко вратите, посегна и метна поизносена синя рокля на леглото.

– Ще излизате ли, госпожо?

– Отивам да пояздя.

– Веднага ще уведомя прислужниците в кухнята.

Теди я погледна, преди да свали роклята от закачалката.

– Не ме интересува на кого ще съобщиш. Искам да пояздя сама. Не е нужно никой от кухненския персонал да ме придружава.

Джули вдигна вежди, а устните ѝ се свиха раздражено. Добре. Теди възнамеряваше да я ядоса колкото е възможно повече.

– По-скоро мислех за вечерята, госпожо. Май... Искам да кажа – съпругът ви винаги вечеря в осем в официалната трапезария.

– Тогава ще се наложи той и Деймиън да се хранят без мен тази вечер.

– Капитан Коул ще вечеря в стаята си.

– В такъв случай съпругът ми ще се наслаждава на храната необезпокояван от никого, в благословена самота.

– Едва ли. Аз ще му правя компания.

Пръстите на Теди се вкопчиха в илика; не отмести поглед от манието си. Не възнамеряваше да се хване на въдицата. А и какво я интересува кой сяда заедно с Уинчестър на масата. Или споделя леглото му. Има далеч по-важни задачи, с които да се занимава. Не на последно място бе да се запознае с терена на плантацията и да даде да се разбере, че възнамерява да влиза и излиза, когато поиска, независимо от режима, наложен от Уинчестър. Още утре всички в тази огромна плантация ще узнаят за присъствието ѝ.

Разкопча и последното копче.

– Свободна си, Джили.

Но когато вдигна поглед, откри, че прислужницата е напуснала стаята също така безшумно, както и се бе появила.

С току-що запалена пура в едната ръка и чашка бренди в другата Майлс се изтегна в огромната позлатена вана, донесена от дядо му Максимилиан. Преди тя била притежание на турски паша, дошъл на посещение при крал Джордж в двореца в Лондон преди петдесет години. Всмуквайки дълбоко от тънката пура, Майлс се загледа как тъмнината се настанява отвъд прозорците на спалнята му и за миг се учуди как старият дявол е успял да избяга с плячката си. Според легендата пашата, безпаметно омаян от кралската любовница Мира, я обсипвал непрекъснато с внимание и ѝ подарил ваната. Фактът, че Максимилиан бе задигнал и ваната, и всепризнатата красавица под носа както на английския крал, така и на митично богатия паша, говореше красноречиво за прословутия чар и невероятната дързост на мъжете от рода Уинчестър. Както и за безпределната обич на Мира към него. Ако ги били заловили по време на бягството им, кралят не би се поколебал незабавно да ги накаже и то най-строго.

Пашата вероятно е бил изключително едър мъж – Майлс лежеше спокойно във ваната, потопен във вода до брадичката. Протегна крака,

облегна глава на ръба и притвори очи. Мускулите го боляха от преумора, а кожата му бе опъната и поизгоряла от слънцето. Беше вечерял обилно с вино, варено говеждо и картофи. Усещаше крайниците си приятно изтощени. Какво тогава го правеше така неспокоен, по дяволите?

Загледа се в тавана. Къщата бе тиха като гробница. Странно, но тази вечер пустотата сякаш се чувстваше по-остро от обикновено. Зачуди се дали и в западното крило е така тихо. Навремето там живееше майка му. Беше го обзавела по свой вкус в меки пастелни тонове. Спалните изобилстваха с пухени завивки, френски чаршафи, легла с балдахини и тюлени пердета по прозорците за разлика от тежките кадифени завеси и обикновените тапицирани мебели в източното крило, обитавано от мъжете. Всяка жена би се чувствала уютно в западното крило. Защо тогава се притеснява, че младата му съпруга може да не одобри всичко?

Приятната топлина на брентито се разля в стомаха му. Но вместо да го отпусне, тази вечер алкохолът възбуждаше мислите му. И то – все опасни мисли. Плътски мисли. Мисли за Теди и женствените ѝ форми; Теди, която е под един покрив с него, потопена в ухаещата на люляк вана и наблюдаваща същото притъмняващо небе.

Обзе го силен копнеж, изостри сетивата му и притъпи разума му. Затвори очи и се отдаде на спомена. Гъвкавото ѝ младо тяло се притискаше към неговото. Сякаш отново усети нежната ѝ кожа под задебелените си пръсти, върху му ливна водопада на пухкавата ѝ коса, изящните ѝ гърди сияеха в мрака. Онова божествено мъчение, което откри между гладките ѝ бедра, макар и за съвсем кратък миг, дълбоко го разтърси. Невероятната сила, с която си наложи да си възвърне контрола и да се оттегли, все още го смайваше, особено като знаеше колко силно бе разпалено желанието му. Явно в тази неутолена докрай жажда се коренеше привличането, което изпитваше към нея. Беше факт, че спомените не избледняват и не го оставят на мира. Но след като човек е успял да овладее спомените си от Триполи, би трябвало с лекота да заличи и тези няколко минути, прекарани в леглото. Не би трябвало да има значение, че страстта му остана неудовлетворена. Но не успяваше да я изпъди от мислите си. А и тази вечер нямаше никакво желание да прогонва образа ѝ.

Пресуши чашата и дръпна дълбоко от пурата. Все едно огньове подпалиха кръвта му, а спомените оживяха още по-неумолими и изцяло го обсебиха. Някога бе твърде страстен мъж, а похотта властваше над него също така безмилостно както и досега владееше Джул Рейнолдс. Бе напълно убеден, че Триполи е оставил траен – и физически, и

психически – отпечатък върху него, а преживяното там е достатъчно да погуби сексуалността и у изпълнения с най-неудържими страсти мъж. Но изглежда грешеше.

Нечии длани се спуснаха по раменете му е познато движение, но не предизвикаха никакъв ответ, ако се изключи желанието му да се избави от тях. Както обикновено се бе прокраднала безшумно в спалнята му. Надигна се и се намести по-напред във ваната: явен знак, че предпочита да го остави на мира, но ръцете ѝ, макар и бавно, продължиха да се плъзгат по мускулите на гърба му. Той долови нейното колебание и се възползва. Надигна се от водата и излезе от ваната, като грабна метнатата на близкия стол кърпа. Даваше си сметка, че цялата му мъжественост – набъбнала и болезнена – е на показ. Ала тя бе плод единствено на мислите му допреди секунди. И двамата знаеха, че му е необходимо много повече от нейния досег, за да го възбуди така бързо и силно. Двамата знаеха също, че нейните страсти не бяха получавали удовлетворение от няколко седмици насам, ако се изключи случилото се преди две вечери. Беше смела жена, за да се реши да пристъпи в спалнята му тази вечер. Предпазливото му, хладно държане по време на вечерята трябваше да ѝ подсказва достатъчно.

Джили леко пое дъх, а очите ѝ – със сигурност нарочно – не се откъсваха от ерекцията му.

– Майлс...

За жена, научила се да владее израза на лицето си дори при най-големите бедствия, сполетявали реда в къщата, тази вечер тя не приличаше на себе си. Косите се пилееха свободно спуснати по тесните рамене, а тенът ѝ напомняше алабастр под светлината на свещ. Дълбоко разкопчаната ѝ рокля му позволяваше да зърне нежната материя на долната риза, едва покриваша гърдите ѝ. Пръстите ѝ си играеха с копчетата и едната ѝ ръка се протегна към него, докато той енергично триеше раменете си с кърпата.

– Дай на мен, Майлс.

– Няма нужда.

Улови ръката ѝ във въздуха и нежно я стисна, впивайки очи в нейните.

– Не тази вечер, Джили.

– Защо не тази вечер? – тихо и умолително попита тя, като започна да разкопчава останалите копчета на роклята. Притегли ръката му към себе си и го остави да усети целия плам на наедриялата ѝ гърд. – Тази вечер ти имаш нужда от мен, господарю. Толкова силно те желая. Дай да

облекча копнежа ти.

С непривична настойчивост тя пристъпи към него и притегли главата му към своята – поднесе му устните си и притисна тялото си към неговото, за да му достави по-голямо удоволствие. Колкото и да не му се вярваше, откри, че е напълно студен към нея. Тази вечер му беше физически невъзможно да я люби. Майлс се стегна вътрешно, преди устните им да се докоснат.

– Съжалявам, Джили.

Все едно я зашлеви. Лицето ѝ доби ледено изражение. Очите ѝ се спуснаха надолу и отбелязаха изчезналото му желание със стисване на устните.

– Както кажеш, господарю.

Той захвърли кърпата и взе тъмносиния копринен халат, който плътно завърза на кръста. Не изпитваше никаква потребност да дава обяснение. Никога не бе го правил пред никоя жена, особено пред тази, която от началото на връзката им преди осем години знаеше, че той не е обикновен мъж с обикновени желания. През годините тя се бе сблъсквала многократно с неговото пренебрежение или отхвърляне, но никога не му бе искала обяснение. Тази вечер обаче тя издаде раздражението си както бе показала привързаността си само преди секунди.

Реши да не ѝ обръща внимание, макар да изпита нещо подобно на угризение. Вратата се затвори зад гърба ѝ с трясък, тишината отново го погълна. За миг се загледа в тъмнината отвъд прозорците – ясно видя как огромното легло зад него се отразява в стъклото. Само глупак би се отдал на спомени там, където те го преследват най-силно. През последните няколко нощи не бе сънувал ужасите на затворничеството, не бе изживявал и кошмарите, свързани с отказа му от опиума. Вместо това допирият на чаршафите до тялото му действаше като досег до копринената кожа на женски нозе, а изшумоляването им напомняше бездънните въздишки на невинна девойка. Грабна чашата и свещта и излезе от стаята с намерението да намери покой някъде из дълбините на притихналата самотна къща.

С чиния в едната ръка и чаша вино в другата Теди мина през странна врата към коридора, който разделяше на две внушителна сграда. С растящо любопитство продължи по оскъдно осветения проход, като спираше да надзърне в малкото стаи, оставени разтворени. Музикалният салон с високи прозорци с изглед към реката тънеше в тишина и

тъмнина, а лунните лъчи озаряваха пианото със синкаво сияние. Мина край няколко малки всекидневни, всичките неприветливи, оскъдно мебелирани; после отмина четири затворени врати. Без свещ, с която да осветява пътя си, изследванията ѝ бяха силно ограничени. Освен това бе нетърпелива да свали костюма за езда и да облече нещо по-подходящо за голямата жега. Дори след като бе разкопчала горните копчета на сията си рокля, за да разхлади пламналото си тяло, кожата ѝ лъщеше от избилите капчици пот.

Спря се пред леко откряната врата. През процепа струеше, макар и слаба, светлина от запалена свещ и придаваше на стените меки златисти оттенъци. Побутна вратата и откри, че сиянието се излъчва от полици, отрупани с луксозно подвързани книги от пода до тавана. Не се нуждаеше от никаква друга покана.

Първо ѝ направи впечатление миризмата: познатата миризма на хартия витаеше из цялото помещение. Книжарницата на баща ѝ миришеше по същия начин: на нещо задушевно, топло, приканващо, сякаш я насърчава да се отърси от всичките си грижи и да се зарови между страниците. Но в тази стая се долавяше и приятният аромат на пчелен восък, тютюн и на нещо друго, което в момента ѝ убягваше, но накара сърцето ѝ неволно да се разтупти, а същевременно да забрави, че навлиза в чужда територия.

Краката ѝ потънаха в плюшения червен килим и това я предизвика да захвърли обувките. Размърда пръсти сред дългите му влакна, отпивайки от виното. Помещението не бе нито особено голямо, нито претенциозно, независимо от изящните предмети. Сред този лукс се долавяше и известен безпорядък – нещо необичайно за другите строги и студени стаи на Мирамер на този етаж. Подобно на кухненското помещение, което току-що бе напуснала, и това тук бе обитаемо, бе стая, в която се живее, и това още повече ѝ напомни за бащината книжарница. Огромно резбовано бюро от махагон заемаше пространството между прозорците с вдигнати кадифени завеси. Повърхността му и подът наоколо бяха отрупани с отворени или смачкани писма. Върху бюрото имаше масилница, множество пера за писане и попивателна хартия. До тях, на разстояние една протегната ръка от стола с висока облегалка, се виждаше наполовина пълна кристална гарафа, няколко тънки пури и свещ. През обърнатите на юг прозорци се разкриваше окъпана от лунна светлина моравя. Слънцето вероятно изпълва тази стая със светлина и топлина от средата на утрото до късен следобед. Нищо чудно, че столът зад бюрото бе обърнат към прозорците, сякаш нетърпеливо очаква изгрева.

Остави пълната с храна чиния на свободен ъгъл на бюрото, отхапа парченце сирене, отпи от виното и плъзна поглед по полиците наоколо. Пристъпи към тях и се препъна в купчина книги на пода, някои от които бяха отворени и с прегънати листове. Загледа се по-внимателно – хм! Интересно. Оказаха се книги по медицина и право. Страниците им бяха доста прелиствани, а полетата – гъсто изписани с бележки. Наведе се още по-близо и видя, че най-много бележки има около абзаците, свързани с бременност и раждане. Вдигна поглед. Вниманието ѝ бе привлечено от полицата до камината. Надигна се и прокара пръст по екстравагантните и необичайно позлатени корици на дългия ред с книги, чиито заглавия не можеше да разчете – бяха изписани със странни букви. Изпълнение любопитство, остави чашата и извади една книга. В момента, в който я разтвори, я облъхна остър мирис и погъделичка ноздрите ѝ. Хвърли поглед по страниците, а веждите и се смръщиха още повече.

– На арабски са.

Тя се извърна, притискайки книгата към гърдите си. Усети как кръвта изчезва от лицето ѝ в момента, когато срещна очите на Уинчестър. Седеше в отпусната, небрежна поза на стола пред бюрото с чаша бренди в ръка и с дяволски пламък в погледа.

– От самия владетел на Тунис са, от бея Хамуда – продължи той.

Гласът му кълтеше като далечна гръмотевица, но същевременно бе омекотен, вероятно от огромно количество бренди.

Само това накара Теди да остане на място и да не побегне.

– Хамуда беше типично неблагоприятно, брутално, дебело животно – обади се той отново, явно безразличен към навлизането ѝ в негова територия. – Подобно на другите варварски владетели бе в състояние да седи дни наред на дебелия си задник върху ниска пейка, покрита с везана кадифена възглавничка, и със скръстени отпред крака. От това място, без каквито и да било движения освен да кима с глава и да раздава нищо незначещи усмивки, приемаше всеки генерален консул, готов да предложи значителна парична сума в замяна на мира. Застави седем европейски крале, две републики в Европа и американския континент да поднесат почитанията си пред морски флот едва ли по-голям от два реда бойни кораби. – Стисна зъби, а гласът му дотолкова се сниши, че Теди трябваше да се напряга, за да го чуе. – Ненавиждах това копеле. Но преди да напусна Средиземноморието, той ме извика в палата си в Тунис и ми подари Корана и куп коментари към него, в знак на благодарност, задето съм унижил съперника му в Триполи, Юсуф Караманли, бея на Алжир.

Той почти не помръдваше, но гънките на копринения му халат проблясваха под светлината на свещта. Теди никога не би си представила, че Уинчестър би носил дреха с този цвят. Коприната подчертаваше мускулите му и вероятно заради това привлече погледа на Теди към места, където иначе не би погледнала.

Гърдите му бяха оголени; повдигането и спускането им само засилваше впечатлението от великолепно оформеното му тяло. Нежни черни косъмчета го покриваха от врата до корема, а очевидно и по-надолу, но там погледът спираше заради пристегнатия кръста му колан, чийто краища се полюшваха предизвикателно между леко разтворените му бедра.

Теди усети как гърлото ѝ се сви. Халатът се стелеше, очертавайки бедрата му и разголваше дългите му крака. Гънките едва прикриваха издупчината между бедрата му. Ако човек искаше да се взре достатъчно настойчиво, непременно щеше да разграничи формата и големината на...

Теди потрепери от неудобство и унижение. Изведнъж осъзна, че под копринения халат той е съвършено гол. Стисна силно книгата – кокалчетата ѝ побеляха – и се опита да не обръща внимание на плъзналите по тялото ѝ тръпки, които се спускаха надолу към корема ѝ. С вперения в нея поглед Уинчестър не ѝ помагаше особено да се овладее. Фактът, че говореше с такъв безизразен тон за съвършено непознати за нея събития, само засили убеждението ѝ, че е способен, ако реши, да я повлече със себе си в дълбините на дяволските си спомени. Усети как сърцето ѝ се свива.

– Внимавай – обади се той, загледан в гърдите ѝ. – Тези книги са направо безценни.

Сведи клепачи, но докато отпиваше от брендито, погледът му не се откъсна от потреперващата ѝ гръд.

Теди, безсилна да издържи повече на този взор, направи опит да върне книгата на полицата. Дали съдбата обаче пожела така, или треперещите ѝ пръсти се оказах виновни, но безценният том се изплъзна и падна отворен върху килима. Дълбоко притеснена, тя се наведе да го вдигне, но цялата застина – два крака застанаха от двете страни на книгата. Не беше в състояние дори да преглътне. Едва успяваше да си поеме дъх. Той се бе придвижил съвсем безшумно, точно както бе останал напълно смълчан, когато тя бе влязла в стаята. Ако не бе се обадил, тя никога не би разбрала, че седи в стола с високата облегалка до прозорците.

Старайки се да не вдига очи, тя сграбчи книгата изправи, готова да

побегне, ала пръстите му докоснаха рамото ѝ – явно бе предусетил намерението ѝ. Погледна притиснатата към корема си книга и се запита дали той чува ударите на сърцето ѝ. Намираще се така близо до нея – съвсем осезателно долавяше дълбоките му вдишвания коренно различни от нейните плитки поемания на въздух. Потокът на дъха му погъделичка косъмчетата по челото ѝ и я обля с топлина. Тази вечер от него се излъчваше дива енергия и направо я приковаваше с невидими вериги. Тя вдигна поглед към него.

Така, както беше само по чорапи, подът се залюля под краката ѝ. От гърдите ѝ се изтръгна дълбока измъчена въздишка. Топли пръсти се спуснаха по ръката ѝ и преминаха в бавна и нежна ласка, плъзгайки се към лакътя ѝ.

Теди стоеше почти опряла гърди в него; имаше чувството, че я засмуква някакъв дишащ огън дракон. За част от секундата очите ѝ се разшириха и тя се уплаши, съзирайки митичния звяр в дълбоките му тъмни очи. Някаква непозната част от нея откликна на този огън. Поради рязкото ѝ извъръщане към полиците, лакътят ѝ се заби в ребрата на Уинчестър.

– Съжалявам – едва прошепна, докато отчаяно се опитваше да постави книгата обратно.

– Дай на мен – предложи той.

Устните му бяха така близко до ухото ѝ, че тя замръзна от страх да направи каквото и да било движение.

Ръката му обви нейната и бавно насочи книгата към полицата. Пръстите му бяха топли, изключително дълги и добре поддържани, като на английски благородник. Но по ръцете на никой английски благородник нямаше подобни белези: най-отчетливият бе широк поне сантиметър и се простираше от палеца до китката под формата на бяла ивица. Теди преглътна – опита се да нормализира дишането си.

– Обвиниха ма в кражба – прошепна той, сякаш прочел мислите ѝ. – Щяха да ми отсекаат ръката, ако им бях позволил. Алжирският бей се прояви като изключително добър домакин, няма що.

– Съжалявам – пророни тя.

Отново се сети за жестоките белези по гърба му. Изтърпял е какви ли не мъчения там.

– Недей. Заслужавах си обвинението.

Погледът ѝ се вдигна към него.

– Изненадана си? – Безмилостните му устни се разтегнаха в лека усмивка. – Когато в продължения на месеци държат затворен един

човек в дупка заедно с мъртви и умиращи, когато му подхвърлят парчета козе сирене на земята и го принуждават да яде като куче, по-добре е да плюе на скрупулите си, за да оживее. Готов е на всичко. Виждал съм как окичени с ордени адмирал и мъже, ръководели нации, лижат храната от пода, където се разхождат плъхове; виждал съм ги как лазят на колене и плачат да ги оставят живи; виждал съм ги как крадат и убиват, за да оцелеят. Виждал съм ги как умират.

– Нищо чудно, че спомените ти те преследват така.

Той вдигна вежди, а лицето му придоби хладно изражение.

– Това ли си чувала за мен? Че съм обсебен от спомените си?

– Хората винаги търсят начин да си обяснят неизвестното. Правят го от естествено любопитство, предполагам.

– А ти, скъпа съпруго?

Теди се отдръпна малко от него и се облегна върху ръба на бюрото – полагаше крайни усилия да овладее треперещите си крайници. *Съпруго!* Не, сигурно си е въобразила мекотата в тона му, когато произнесе тази дума. Това бе нейното действително положение. Нейната роля. Не го е изрекъл като нежно обръщение, макар сърцето ѝ да прескочи един удар. Мъж, така дълбоко измъчван в един миг, не е в състояние да проявява нежност в следващия. Дали е така? Мъж, известен с пренебрежителното си отношение към общоприетите ценности, който не дава пет пари за лоялността, не би могъл да работи на полето редом с ратаите. Вярно ли е? Мъжът, за когото разправят, че е загубил цялата си духовност, не би трябвало да се интересува как се появяват бебетата на този свят и как се помага на родилките. Нали? А може би греша? Погледът ѝ се плъзна към купчината писма, нахвърляни по бюрото. Противоречиви сили владееха Уинчестър. Беше трудно да се разгадаят, а още по-трудно – да се разберат. Как въобще щеше да постигне помирение с противоречив мъж като Уинчестър?

Гласът му я обви с чувствена пелена и ѝ подейства странно успокояващо.

– Ти си доста любопитна, дори за твоя пол. Рядко жена би пропуснала вечеря, за да тръгне да разузнава плантация.

– Човек не разузнава, докато се друса върху гърба на коня.

– Умната жена би успяла да го стори.

Устните ѝ леко се извиха нагоре и тя прокара пръст по ръба на бюрото.

– А, значи поне смяташ, че съм умна.

– О, да.

С нищо не показва, че е видял руменината, обляла страните ѝ. Придвижи се така, че все още го виждаше, но, слава Богу, застана зад бюрото и посегна да си налее още бренди. Теди се загледа как пръстът ѝ се плъзга напред-назад по повърхността на писалището.

– И какво откри? – попита той най-сетне. – Нямаше те повече от три часа.

Значи все пак е забелязал. Теди пренебрегна потреперването в стомаха си, вирна брадичка и преглътна, ала междувремежно успя да улови как погледът му се насочва към деколтето, образувало се от разкопчаните копченца. Впи пръсти в ръба на бюрото, за да се възпре да не посегне към врата си.

– Открих, че задната част на къщата е по-гостоприемна, отколкото парадния вход. Както и в Англия, овцете поддържат моравите ти добре подкастрирани, пуйките пазят нивите от червеи... Отврат.

Крайчетата на устните му се извиха нагоре, а в очите му се появиха дяволити пламъчета. Теди бе виждала това изражение по лицето на Уил колчем се готвеше да стори някоя беля. Сепна се от тази мисъл. Изключено. Няма нищо по момчешки пакостливо в този мъж. И въпреки това...

– Представи си да прекараш цял ден на поле, завзето от червеи – подхвана Уинчестър бавно, наслаждавайки се на всяка дума. – Постоянно ги търсиш с ръце и съзнаваш, че ще унищожат голяма част от реколтата, преди да откриеш дори и половината.

Теди преглътна. Знаеше, че страните ѝ пребледняха, но разбираше също, че Уинчестър преднамерено се държи като момче, което съзнателно дразни харесваното момиче. Тя вирна брадичка, изправи рамене и отвърна:

– Бих подпалила нивата и бих се захванала с нещо друго.

Той я наблюдаваше съсредоточено; дяволитото му изражение бе изчезнало.

– Като какво например?

Тя се замисли за миг, а погледът ѝ се плъзна през рамото му към бързите и мощни води на реката.

– Бих построила мелница на един от притоците, които минават през имението. Ще го преградя, а мелницата ще построя от многобройните дървета в плантацията. Трябва да е здрава, та с лекота да върти воденичните камъни. Ще засея жито и вероятно царевица, за да има храна за добитъка. Да, наистина смятам, че бих станала мелничарка. Почвата тук ми изглежда достатъчно плодородна.

Млъкна. Даде си сметка, че страните ѝ внезапно са пламнали, а Уинчестър я наблюдава особено съсредоточено. Сведе поглед и отново нервно заопипва ръба на бюрото. Няма начин да не си е въобразила одобрението в погледа му.

– Разсъждаваш като някои доста заможни мъже нагоре по реката. Постъпиха точно така, когато червеите нападناха нивите им. Случи се, преди някакъв щастливец случайно да изпусне пуйките си сред тютюневите насаждения и така успя безболезнено да спаси реколтата си. Пуйките, както открил той, с особена изобретателност откриват червеите и ги изяждат в огромни количества. Те са любимата им храна. Опазват нивите чисти от червеи по-добре от всички ратаи, с които разполагам, дори и да ги бях оставил да се занимават само с това.

– Този човек трябва да бъде канонизиран.

Уинчестър изсумтя.

– Той намери онова, което някои биха нарекли незаслужена награда. Откритието му накара мнозина да помислят, че притежава дарбата да ръководи. Сега е във Вашингтон, в екипа на Медисън, ако не се лъжа.

Сарказмът му не убегна на Теди.

– Е, превратност на съдбата – отбеляза тя.

– Но за една нощ тя може да промени живота на всеки.

Погледите им се срещнаха и останаха приковани един в друг – и двамата се сетиха за намесата на съдбата през онази нощ, когато тя се озова в леглото на Уинчестър. Мълчанието стана многозначително.

Теди извърна очи и се постара гласът ѝ да прозвучи безгрижно:

– Открих, че за да се запозная както трябва с всичко в границите на владенията ти, ще са ми нужни поне три дни. Но открих още, че робите ти охотно ме упътват и са доста дружелюбни и усмихнати. Очевидно добре се грижиш за тях и те са доволни от съдбата си.

– А ти си мислила, че ги бия, така ли?

– Подобни неща съществуват в Америка. Поне така съм чувала.

– Може да сме варвари, но не сме глупави. Англичаните обещават свобода на робите в замяна на информация. При такава уловка малцина, които бих нарекъл мои предани хора, ще останат, ако не се отнасям добре с тях. Според моето виждане робите сами по себе си никога няма да приберат реколтата или да напълнят бъчвите. Умен е онзи плантатор, който не забравя за интересите на негрите. Затова не бива да пренебрегва личната им свобода, правото им на собственост, правото на женитба и раждане на деца. Но преди да започнеш да си въобразяваш, че съм кой знае колко благороден, не забравяй, че някои от нас бият жените си, ако

не им се подчиняват. – Над ръба на чашата очите му не трепваха. – Изглежда, не ми вярваш напълно. Да не би репутацията ми да не е толкова лоша, колкото си въобразявам? Или просто ти си наистина така безстрашна, както изглеждаш?

– Кое предпочиташ? – предизвикателно попита тя.

Ръката с чашата се отпусна. Облегна се с другата върху бюрото и се приближи заплашително близо до нея, очите му блестяха.

– Безспорно бих предпочел смела жена. Ти наистина си едно изключение, скъпа съпруго.

– Както и ти, Уинчестър.

– С теб няма да ми е скучно – отбеляза той тихо.

– Изглеждаш изненадан.

– Такъв съм. Ти постоянно ми напомняш колко много още имам да науча за жените.

Настойчивият му поглед я накара да прехапе неволно устни. Ефектът от действието ѝ не бе нито очакван, нито съзнателно предизвикан: той просто се взря още по-настойчиво в нея.

Теди се отблъсна от бюрото.

– Недей. – Той се пресегна и постави ръце върху нейните, за да ѝ попречи да се отдалечи. Гласът му прозвуча изненадващо настоятелен: – Моля те, не си тръгвай още.

И въпреки това в тона му не се долавяха нито умотелни нотки, нито остротата на заповед. По-скоро предложение, изречено безстрастно. Теди почувства странно привличане, склонност да изпълни желанието му, сякаш той упражняваше невидима власт над нея – тя не я разбираше, но и не я отхвърли.

Той приседна в края на бюрото. Коприната на халата очерта мускула на добре оформеното му, стегнато бедро. Когато вдигна чашата, за да отпие, Теди преглътна заедно с него – буквално усети по устните си пашетата течност.

– Остани тук с мен, Теди – пророни той лениво, продължавайки да я съзерцава с присвити очи. – Пий бренди с мен, докато слънцето изгрее.

– А ти ще ми откриеш ли своите тайни, Уинчестър?

– Не е изключено да се изкуша. – Странната приглушена интимност в тона му предизвика приятна топлина по тялото ѝ. Част от нея копнееше да остане тук, да го погали, да посрещнат заедно зората, да стане съпричастна към тайните, измъчващи дълбоко душата му. – Искаш да избягаш от мен. От какво се страхуваш?

Тя едва удържа ръцете си да не сграбчат полите на роклята.

– Не от теб се страхувам.

– Наистина. Та аз съм обвързан с брачно споразумение. От какво да се страхуваш?

– Не това е причината.

Тя отстъпи назад, защото той се надигна, остави чашата и заобиколи бюрото.

Тъмни огънове бушуваха в очите му.

– Представи си за миг, че това споразумение не съществува. – Като нощен звяр той тръгна дебнешком към нея. Колкото повече напредваше, толкова повече – макар и неволно – тя отстъпваше. Най-сетне усети стената зад гърба си, а той се озова опасно близо до нея. – Представи си, Теодора... – Говореше с дрезгав, натежал от желание шепот, но очите му оставаха безизразни, докато се плъзгах към устните ѝ и по-надолу, към мамещата плът, разголена от разкопаната рокля. – Тогава щеше ли да се страхуват от мен?

Теди с усилие си пое въздух.

– Не – отвърна тя искрено, макар да чувстваше, че ако се приближи само още на сантиметър, ще се строполи на пода.

Когато той го стори и обви ръка около тила ѝ, а с другата я подхвана през кръста, в съзнанието ѝ се мярна мисълта дали все пак не се е досетил, че краката ѝ положително ще ѝ изневерят.

– А сега? – попита той и я привлече към себе си. Бе невъзможно тя да не усети възбудата му. – Сега страхуваш ли се от мен?

– Не – едва пророни тя, но не намери сили да откъсне очи от неговите. Отпусна ръце на гърдите му и остана изненадана от забързаните удари на сърцето му. – Дори сега не се страхувам от теб.

– А би трябвало. – Предупреждението прозвуча недвусмислено. Както и скритото обещание. – Ти си достатъчно съблазнителна, за да изкушиш всеки мъж да наруши обета си. Дори това да означава, че се обрича на вечни мъки в ада. Ти се оказа права, моя прекрасна Теодора – продължи той дрезгаво. – Преследват ме спомени. Спомени, как ти си под мен...

Тя потрепери и затвори очи, за да попречи на оживялата представа да обземе и нея. Той прекара палец по брадичката ѝ и същевременно нежно плъзналата му по гърба ѝ ръка притисна гърдите ѝ към неговите – обзе я чувството за потапяне в неговата топлина. Тя направо се давеше в нея, потъваше стремглаво, обзета от великолепните усещания, които той предизвикваше с нашепваните думи и изкусителния допир на

пръстите си.

– И ти си спомняш – пророни той с видимо задоволство. Подхвана брадичката ѝ и поднесе устните ѝ към своите. От широките му гърди се изтръгна шепот: – Устните ти бяха сладки като череша онази нощ, зрели...

Тя неволно затвори очи.

– Моля те, недей...

Но независимо от умолителния ѝ тон пръстите ѝ се впиха в раменете му.

– Няма да успея да се задоволя само с една целувка – прошепна той. – Трябва да те имам цялата. Всяка частица от теб.

Тя потрепери, потопена в пробудени желания, а устните ѝ копнееха за неговите, младото ѝ тяло имаше нужда да се освободи от натрупващото се напрежение, което свиваше стомаха ѝ и разпалваше огън между бедрата ѝ. Дори да искаше, нямаше да успее да прикрие отклика си.

– Иди се легни, Теодора – каза той грубо, а очите му изведнъж станаха хладни. – Аз няма да се спра. Само ще ти причиня болка. Върви.

Пусна я така внезапно, че тя почти залитна. След като отвори широко вратата, той мина край нея и я изгледа студено и враждебно. Настани се на стола зад бюрото и заби глава в разпилените отгоре листа. Отново бе станал хладен и далечен.

Теди се отдръпна от стената и приближи към бюрото. Едва съдържаше гнева и раздражението си, което пролича от леко разтреперания ѝ глас:

– Ти ми позволи да съзра мъжа зад звяра тази вечер. Защо?

Той дори не я погледна.

– Очевидно допуснах грешка. Глупаво бе от моя страна. Не ми е нужно твоето съжаление.

– Няма и да го получиш, уверявам те. Всякакво съчувствие, което бях готова да изпитам към теб, изчезна напълно.

Той рязко вдигна очи.

– Защото не те любих ли?

Теди се изчерви силно.

– Говорех за... приятелство помежду ни.

Черните му вежди се вдигнаха озадачено.

– Между мен и теб?

Теди стисна зъби и се постара да изглежда невъзмутима под втречения му взор.

– Глупаво би било някой да пожелае да е приятел с теб, нали?

– Определено.

– Деловото партньорство е доста по-приемливо.

– Напълно съм съгласен.

– Добре. Ще се срещнем тук утре в единадесет и аз ще очертая моята роля в това партньорство.

– Да се уговорим за десет.

– Готово.

Тя сведе глава, извърна се и направи три крачки, преди гласът му да я закове на място.

– Не ме интересува дали хората ме харесват, Геди. Това никога не ме е занимавало.

Хвърляйки поглед през рамо, тя отвърна:

– Тогава ще си умреш тъжен и самотен, Уинчестър. И всичките ти усилия плантацията ти да процъфтява ще отидат напразно.

Напусна стаята, преди измъчения израз в очите му да я накара да промени решението си.

Глава 9

– К'во ви става, че, приличате на човек не спал цял месец?

Премигвайки на светлината на сутрешното слънце Майлс стрелна Саймън с поглед, който би смразил доста хора. За последен път бе гледал така сурово хората, които определи да ремонтират и натоварят Левитан за предстоящото плаване. Майлс бе събрал екипажа сред типове, ползващи се с най-долна слава по бреговете на Вирджиния и Албемаръл. Имаше грубияни, дори направо престъпници, а нищо чудно и дезертъори, но всички бяха готови на какво ли не, за да забогатеят бързо и лесно. При по-внимателно вглеждане приличаха на банда хитри, коварни пирати. Ала бяха все безстрашни мъже. Майлс им обеща да ги направи богати, когато достигнат Антилите. Оказа се добро средство против отлаганията и скуката – чести спътници при подобно начинание.

Независимо от всички пречки, те нито веднъж не подложиха на съмнение обещанието му, нито възразиха срещу плановете му. Явно сред тях все още се ползваше със завидна репутация. Саймън обаче, за огорчение на Майлс, изглежда не се влияеше от бурните и мрачни настроения на господаря си. На свъсения му поглед отвърна с усмивка, а после закрачи редом с него.

Според установения вече навик и този предобед те минаха през жилищата на ратаите, за да се погрижат за болните и да нагледат няколко жени в напреднала бременност. Това беше задължение на всеки собственик на плантация, защото лекар имаше само в Ричмънд – твърде далеч, за да го викат при всяко заболяване. През годините Майлс бе изродил няколко бебета, бе шил ръце, разпрани от ножовете, с които се прибираше тютюна, бе намествал счупени крайници, дори неведнъж бе упълномощаван като магистрат и имаше право да венчава своите роби.

– До събота съвсем ще капнете – повтори за кой ли път Саймън.

– Чувствам се прекрасно – промърмори Майлс и бързо пое към основната сграда по пътеката между две ниви с избуял до кръста тютюн. – Див вятър ще спечели надбягването дори ти да си на седлото.

Саймън изсумтя и плю в прахта.

– Дъл' пък не остарявате? Нещо ми се види, че стъпвате някак вдървено. Е, то все иде ден, когато на мъжа не всичко му е наред.

Без да обръща внимание на Саймън и на не дотам прикритите му намеци, Майлс се спря да огледа листата на едно от растенията. Точно

според очакванията му лепкава влага покриваше едрите и тежки листа – сигурен знак, че е време тютюнът да бъде прибран.

– Внимавай какви ги приказваш, Саймън. Да не наредя цял ден да режеш тютюн тук.

Усмивката на Саймън стана още по-широка.

– Ами просто казвам к'вото виждам.

Майлс отново тръгна към къщата.

– Прекалено много си се разприказвал. Иди се погрижи за Див вятър. И не го оставяй да се приближава до Клио. Като я надуши, никое заграждение няма да го спре, реши ли да я подгони.

– Тъх... То си е тъй винаги. Ама аз вече се сетих – увери го Саймън и закрачи по-бързо с дългите си крака, за да не изостава от Майлс. – Сигур Джили още тропа с тенджерите и ще прати разциврените слугинчета при майките им. Прай го цяла сутрин. Е, то стана след кат госпоица Теди се мерна в кухнята и се отнесе с нея сякаш е слугиня. Ама виж, госпоица Теди е истинска дама, свежа и млада кат пролетно цвете. Яде за двама, шъ речеш, снощи е била омаломощена от нещо. А Джили таман тогаз почна да фърля посудата и да вика.

– Не съм отговорен за настроенията на Джили – промърмори Майлс, но напълно съзнаваше, че именно той е причина за днешното й поведение. Никога не бе подозирал, че може да е ревнива. – Вече осем години Джили ръководи домакинството. Жените често са склонни да се смятат за господарки при такова положение. Това вероятно обяснява странното й държане.

Саймън изсумтя.

– Само казвам к'вото виждам. Госпоица Теди стана преди вас.

Майлс усети как тялото му се напруга. Самият той се надигна в зори, след като цяла нощ прекара в опити да прогони измъчващите го спомени, но никак не успя. Да се напие с ром му се струваше възможен изход, защото след срещата с Теди в кабинета изпадна в още по-мрачно настроение и изпита потребност да пие още. Кръвта болезнено пулсираше главата му, докато правеше обичайния оглед на нивите.

– Какво, по дяволите, я е накарало да стане толкова рано?

– Погрижи се за коня си и набра куп диви цветя. Намерих я при склада до реката.

Майлс стрелна Саймън с очи.

– Какви ги вършеше там?

– Задаваше въпроси. Броеше бъчви. Приказваше.

Майлс стисна зъби.

– Господи, а ти какво й каза?

– Тя зададе сума ти въпроси. Не помня сичко, к'вото казах. Тя е дяволски красива жена.

– Не ме утешаваш особено, Саймън. Тя е толкова умна, колкото и красива. Няма да й е нужно много време да се досети, че всичкият този тютюн няма да замине нагоре по реката към Ричмънд, а на свършено друго място.

– Не съм й казал таквояквото нещо – отрече Саймън и изпъчи гърди. – Нищо, че ми беше трудно, щото е толкова убаво. Само я разведох туктам.

– И това може да се окаже достатъчно. – Майлс извади златен часовник от джоба на панталона, отвори го и възкликна: – Мина десет. Закъснях. Господ знае какво ще открие тази жена, ако се зарови в счетоводните книги. Боже, как не се сетих за това!

– К'во се разтревожихте?

– По дяволите, Саймън, тя не е... нормална. Нормалните жени лежат в леглото до обяд, пият шоколад и ядат кифлички. Най-накрая в два слизат по стълбището изкъпани и облечени за късен обяд. – Натъртваше думите си с пръст, насочен към небето, и ускори крачка. – Нормалните жени си намират женски занимания – все неща, свързани с игли, конци, платове. Нормалните жени пеят песни, играят глупави игри на карти, клюкарстват с приятелки и общо взето присъстват ненаатрапливо в живота на мъжа. С времето наистина стават такива досадници, че човек се оттегля в крилото си без никакви угризения. След като някому се е паднало да бъде обременен с жена, нека поне да е нормална, Саймън. Особено ако възнамерява да запази тайните си или уединението си. На никого не му е притрябвала любопитна, разпитваща, волева, умна и свръхенергична съпруга, която да си вре нося навсякъде.

– Май е от светлината на нивата. Изведнъж ми се стори, че сте по-млад и ведър.

– По дяволите, Саймън. Теодора Лъвлейс няма нищо общо с това, че съм станал по-ведър или крача като младо момче. Тази жена е същински трън в очите ми.

Майлс се опита да не обръща внимание на резките нотки, появили се в гласа му. Да прогони образа на Теди, загледана в него с дълбоките си теменужени очи, навлажнила чувствените си устни, се оказваше толкова трудно тази сутрин, колкото и през цялата нощ.

– Що не й кажете к'ви ги вършите в Албемаръл?

Майлс се закова на място и навъсено погледна Саймън.

– Как ли пък не! Жените по природа са коварни и двулични същества, Саймън, и съвсем не им е възможно да проявят здрав разум. Езикът им се развързва в най-неподходящи моменти, особено трябва ли да запаят нещо в тайна. За тях няма никакво значение дали от това не зависи живота на някой мъж. Нищо не е в състояние да ги спре. Наистина ли мислиш, че ще поверя на жена, особено на такава, която почти не познавам, бъдещето на Мирамер? – Резкият му смях прокънтя във въздуха. – И Господ да е на помощ на всички ни, ако реши да го сподели с лея си, която се вре навсякъде. Ще ме мобилизират под командването на Фаръл преди да настъпи следващото утро, а Мирамер ще стане поредната жертва в тази проклетата война. Нямам никакво намерение да поемам подобен риск.

Саймън скръсти ръце на гърдите си и сведе замислено глава.

– И к'во ще правите?

– Ще й намеря занимание, Саймън. По дяволите – няколко занимания едновременно, та да я ангажират. – Спря се и се замисли. – И да я държат настрана от местата където не искам да ходи, като складовете при реката например.

– Ами то май шъ трябва да я гледате с две очи от сутрин до вечер.

– Тогава, така и ще направя. И пак ще си струва.

При влизането в кабинета си припомни тези думи с известна ирония. Завари я, покачена на столче, на което, той знаеше, две от крачетата се клатят. Повдигната на пръсти, се опитваше да достигне най-горната лавица. Фактът, че бе влязла в кабинета му не предизвика очакваното раздражение. За своя голяма изненада, независимо от опасенията си преди малко, откри, че нищо у нея не му се струва неприятно или дразнещо. Тя дори изглеждаше доста привлекателна. Ако трябваше да е честен – беше направо балсам за душата. Приличаше на лютиче в семплата си бледожълта рокля, дори ръцете го засърбяха от желание да обгърне тънката й талия. Както бе протегнала ръка и леко извила гръб гърдите й се очертаваха невероятно примамливи. Присвитите му очи се плъзнаха към кръста й, към ханша, където се поклащаше края на плитката й.

Даде си сметка, че не може да откъсне поглед от нея. Никога не му се бе случвало нещо подобно с друга жена. Налагаше се, естествено, да мобилизира всичките си сили. През нощта му бе хрумнало, че Фаръл – проникателен и невероятно умен човек – е решил да се възползва от възможността да подложи на изпитание характера и волята на Майлс, предлагайки му съблазнителната и привлекателна племенница като зрял плод, чието достигане е забранено за умирация от глад мъж. Теди

вероятно ни най-малко не се досещаше за намеренията на чичо си, но това нямаше никакво значение. Тя бе пионка, а предназначението на пионките е да ги използват в игрите.

Игра. Устните му се извиха в саркастична усмивка. Човек не оцелява след двадесет дни прекарани в самота в пустинята, ако не притежава желязна воля и изключително силна физика. Бе издържал какви ли не изпитания, поставени му от бея. Щом го проверяват дали може да устои на жена, която и да е тя, би трябвало с лекота да се справи.

– По дяволите – промърмори тя, понеже пръстите ѝ не успяваха на косъм да достигнат до желаната книга.

Той хвърли поглед върху заглавието на тома, към който се стремеше. *Тактически и стратегически военновременни морски маневри – Залявяне на неприятеля неподготвен*. Самият той бе чел този труд и то неведнъж, особено след като го изпратиха в Средиземно море да се бие с пиратите. Заглавието не обещаваеше нито занимателно, нито леко четиво. Странен избор за жена, като се има предвид, че по лавиците имаше всевъзможна класическа литература, включително и романтична поезия, изписвана от майка му.

Очевидно бе взел странна птица за съпруга. Никоя от познатите му жени не би проявила интерес към морски маневри. А защо го прави Теди? Разбира се, жена, която не обръща внимание на обичайните женски занимания, ще проявява и особен вкус при избора на четиво, нали?

Полите ѝ се вдигнаха, когато тя се протегна още малко нагоре. Не носеше фусти отдолу, нито френски копринени чорапи. Краката ѝ бяха голи и доста мускулести. Не беше обута с изящни пантофки. Странната му съпруга бе изнамерила отнякъде нещо, което приличаше на боти до глезените. Без съмнение бяха твърде по-подходящи за езда или за разузнаване из плантацията му, отколкото всякакви пантофки.

Чудноватото ѝ хрумване да напъха изящните си крака в такива практични – за някои цели – обувки не убягна на Майлс, но го озадачи. Издиша шумно. Тя се извърна рязко, за да погледне през рамо, но от движението ѝ едното краче поддаде и столчето се срина под нея. За миг тя увисна във въздуха.

– Майлс! – изпищя тя, но той вече бе прекосил килима и обхванал талията ѝ с ръка, точно преди да се строполи на пода.

– Всичко е наред – увери я той и я обгърна с две ръце, само за да установи, че лицето му е заровено в гърдите ѝ. Мигом я приплъзна понадолу, но нещата само се влошиха – сега тя бе прилепнала към него от бедрата до гърдите. Изпита чувството, че е създадена специално за него

– така добре формите на тялото ѝ се сливаха с неговите. Ухаеше на цветя, на летни ливади, на утринно слънце, на люляков букет. – Е, ще пуснеш ли косите ми – изръмжа той, но грубостта на тона му нямаше нищо общо с впилите се в косите му десет пръста, които му причиняваха странно приятна болка.

– О, съжалявам – промърмори тя с разтреперан глас. Пръстите ѝ се разтвориха и се плъзнаха по раменете му. Той не успя да прецени дали тя се вкопчва в него, или го отблъсква. – Аз... Можеш да ме пуснеш да стъпя на пода – завърши Теди.

– Разбира се.

Господ знае какво го прихвана в момента и защо му хрумна да търси нови мъчения точно сега, но той преднамерено бавно отпуснаше тялото ѝ, сякаш искаше да запомни всяка извивка, докато то се свличаше, плътно допряно до неговото. Тя остана загледана в оголените му гърди и отказа да срещне погледа му. Щом краката ѝ докоснаха килима, се отскубна и се наведе към счупеното столче.

– Остави го – обади се той.

– Съжалявам, че го счупих.

– Не се извинявай.

– Съжалявам, наистина. Не си дадох сметка... – Погледна го и прехапа устни. – Май отново се извиних.

Всеки мъж можеше да се загуби в тези дълбоки теменужени бездни, да забрави всичко, освен че е мъж, а тя – жена. Пресегна се, взе книгата от лавицата и ѝ я подаде.

– Заповядай.

Тя я пое, погледна заглавието и му я върна, вдигайки поглед към полиците.

– За Бога, за какво ми е тази книга? Искях онази вдясно.

Той се поколеба – беше сигурен, че тя се стремеше именно към тази книга.

Устните ѝ се разцъфнаха в усмивка. Нещо в него се разтопи като масло на бавен огън.

– Онази там – уточни тя.

Погледна нагоре и извади тънкото томче от полицата.

– Сонетите ли?

– Точно така. Сонетите. – Взе книгата от ръката му и отново го дари с усмивка. – Да, точно тази. Благодаря ти.

Нещо му се стори доста странно. Може би внезапната готовност, с която раздаваше усмивките си. Не че не остана очарован от тях и не

копнееше да получи нови, но инстинктивно долови, че зад дружелюбния си приветлив маниер тя всъщност прикрива нещо. Представа нямаше какво е и какво общо има с труда по морска тактика. Остави книгата за маневрите върху бюрото. Не му убягна как под гъстите си мигли тя определено проследи къде я слага. Изпълни се с подозрения, но си наложи да заговори непринудено.

– Предполагам, търсиш с какво да се заловиш? – подхвана той и кимна към притиснатата до гърдите ѝ книга.

Тя сви рамене.

– Търсех подходящо четиво, което да отнеса в голямата сенчеста беседка край поточето към северното пасбище.

– Знам мястото.

Веждите ѝ трепнаха.

– Често ли ходиш там?

Изведнъж го обзе чувството, че е навлязъл в забранена територия, в прекрасно място, което е нейно и само нейно, независимо, че всичко наоколо му принадлежи.

– Рядко – отвърна той.

Лицето ѝ засия.

– Прекрасно е. Така сенчесто и хладно. Там човек се чувства напълно уединен.

Остана потресен от думите ѝ. Знаеше по какви причини той търси усамотение. Но защо тази невинна млада жена се стреми към същото? Повечето представителки на нейния пол ненавиждат да са сами.

Насочи вниманието си към натрупаните книжа върху бюрото. Значи на нея ѝ допада спокойствието и уединението. Какво странно има в това? И защо всичко свързано с нея му се струва така дяволски интригуващо и толкова го привлича, особено уханието ѝ тази сутрин, сякаш е огромен летен букет? Ако продължава така, нищо няма да постигне, а нали искаше да ѝ намери занимание, така че тя да не разполага с много свободно време да седи в сенчести беседки или да блуждае из плантацията му.

– Вероятно си забелязала колко писма и документи съм натрупал.

– Мъжете не обичат редовно да водят кореспонденцията.

Изгледа я проницателно.

Вдигнатите ѝ вежди и широко отворените ѝ очи с невинен израз само засилиха впечатлението му от искреността на казаното.

– Направо ненавиждат подобни занимания. Обикновено, писмата трябва да са пълни с прекалено много любезности и разни други

излишни неща, да не говорим за необходимостта от красив почерк...

Тя хвърли поглед към бюрото, отрупано с небрежно изписани бележки и отново изви вежди нагоре.

Майлс потисна желанието си да грабне листа, в който тя се вирише в момента и се почувства като ученик, извикан да дава обяснение пред директора. Търпението не бе от характерните му черти и небрежният му почерк го издаваше. Но никога не бе изпитвал и най-малка потребност да се чувства неудобно от това, за Бога. И в никакъв случай не възнамеряваше да започне да го прави сега.

– И баща ми – като теб, предполагам – ненавиждаше да се занимава с тази част от работата си – продължи тя, вдигайки отново очи към неговите.

– И явно е затънал в бумащина.

– Напротив. Прехвърли ми воденето на кореспонденцията, както и на счетоводните книги.

Майлс се почувства някак странно поставен на място. Трябваше да се досети. Такава умна жена, естествено, ще участва в семейните дела. Идеята тутакси му допадна, а и изпитваше безкрайно любопитство към живота ѝ в Англия.

– Баща ти с търговия ли се занимаваше?

Брадичката ѝ се вирна поне пет сантиметра нагоре, а в очите ѝ проблесна горделиво пламъче.

– Не, той бе определено от хората с идеали и страхотно амбициозен. Притежаваше книжарница в сърцето на Лондон. Малко магазинче, стъгнено в тясна тъмна уличка, но се радваше на изключителен успех, особено сред учените и истинските ценители на книги.

– Разшири ли начинанието си?

– Не. Изпрати ме да се образовам. – Очевидно бе показал учудването си, защото брадичката ѝ се вирна още повече, а страните ѝ се обляха в руменина. – В частно училище – добави тя припряно. – Ръководеше го един от клиентите на баща ми. Там, разбира се, не приемаха момичета, но баща ми и директора се споразумяха. Бяха същевременно и близки приятели. И двамата с доста прогресивно мислене.

– Явно. А ти как се справи?

– Преоблякох се като момче и пътувах всеки ден от Лондон до училището. Не беше възможно да живея сред останалите ученици, нали?

Майлс едва се въздържа да не плъзне поглед към заоблените ѝ гърди. В момента му бе трудно да си представи, че тази жена някога е била дете с плоски гърди и тесни бедра.

Не дочака коментара му.

– Според мен останалите питомци така и никога не се досетиха, а учих там доста години, дълго след като... Искам да кажа, след като различията помежду ни вече трудно можеха да бъдат прикрити.

Погледът ѝ рязко се отклони от очите му и тя силно се изчерви.

Съзряването вероятно е настъпило при нея със силата на лятна буря. И въпреки това, докато нейните връстнички са бърбили за рокли и за настъпващите в телата им промени, Теодора е проклিনала съдбата си и плътно се е пристягала с бинтове, за да прикрие женствеността си, та да успее да продължи образованието си.

Обзе го непреодолимо желание да я вземе в прегръдките си. Като стисна здраво ръба на бюрото, той успя да прогони подобна мисъл.

– Могла си да намериш работа като високо платена гувернантка. А вместо това си предпочела да работиш редом с баща си, както би постъпил негов син.

– Нуждаеше се от мен – отвърна тя простиичко.

– Нямах братя, които да се занимават със семейния бизнес, така ли?

– Един. – Тя се приближи към прозореца и се загледа в далечината, където водите на реката проблясваха отвъд възвишението. – Работеше в каменовъглените мини. Това бе единствено достъпното за него, макар да обожаваше морето. Роди се с някакво мозъчно увреждане. Според единодушното мнение на лекарите било в резултат на трудното раждане.

Като я наблюдаваше, Майлс някак интуитивно долови, че не умствената недостатъчност на брат ѝ е причина за появилата се по лицето ѝ тъга.

– В Англия, ли е?

Тя видимо се поколеба, после вдигна ръка и докосна стъклото на прозореца.

– При англичаните е.

Трудно доловимата, старателно прикрита меланхолия в тона ѝ накара Майлс изведнъж да си даде сметка колко погрешно я е възприемал, когато за пръв път я съзря в залата на Мирамер преди близо три седмици. Тогава сметна въздържания ѝ непринуден маниер за прикритие на сложни кроежи и коварно сърце. През онзи ден въобще не бе в състояние да си представи каква жизненост притежава тя, нито да приеме за естествена невинността ѝ, макар никоя жена да не би могла да я имитира. Ако се бе позамислил, щеше да прозре зад хладното ѝ държане нещо

различно. Но той прекалено много бързаше да я постави сред всички красиви, но коварни жени, които познаваше. Очевидно бе допуснал сериозна грешка спрямо нея.

Загледа се в сияйния ѝ профил и мрачно се запита кой ли от тях двамата таи повече тайни. В момента бе готов да се обзаложи срещу най-добрите коне от конюшната си, че е тя. Внезапно и съвършено ненадейно, като гореща вълна, го заля прилив на любопитство, потребност да узнае, да проумее, да задържи и докрай да разбере тази жена. Вероятно още по-обезпокояващо бе желанието му да повдигне воала на тайнственост, който я обгръщаше, и да разсее меланхолията ѝ. Но всичко това явно трябваше да почака. Никой мъж, независимо колко е изпълнен с решимост или е любопитен, не бе в състояние да разбули тайните на Теодора Львлейс за едно утро. Зачуди се дали и цял живот би му стигнал.

– Излиза, че си съвсем подходяща за онова, което съм намислил – заговори той с преднамерено делови тон.

Думите му предизвикаха очакваната реакция – очите ѝ засияха от интерес.

Нещо, свързано с брат ѝ дълбоко я разстройва... Брат, а не любовник, значи, както бе предполагал?

Отхвърли тези мисли и посочи с ръка бюрото.

– Дали ще успееш да въведеш някакъв ред във всичко това? Разбирам, задачата е грандиозна... – Вдигна едно писмо, после друго и им хвърли бегъл поглед. – Става въпрос предимно за делова кореспонденция, но има и няколко покани за сватби от хора, които не познавам... Въобще – за всякакви неща, които изискват отговор. Оформени, с необходимите официални любезности и написани красиво.

– А предполагам, ти не владееш изкуството нито на едното, нито на другото?

Погледна я изпитателно, преди да отбележи:

– Но нещо ми подсказва, че те са сред многобройните ти таланти, Теодора.

Тя се усмихна, а очите ѝ засияха, което изпълни Майлс с невероятен копнеж.

– Мога също така да приложа талантите си към тази камара от документи, Уинчестър. – Резултатът ще е страхотен. Сложи ръце върху счетоводните книги. – Баща ми твърдеше, че имам добра логическа мисъл и разбирам от математика. С удоволствие бих ти го демонстрирала. Обзалагам се: счетоводните ти книги не са отваряни от месеци.

Мъжкото му самолюбие се събуди и го накара да се намръщи.

– Не е минало чак толкова много време.

– Ха! Значи е точно както подозирах. – Само дето не премлясна от удоволствие. – Сметките на баща ми бяха съвсем неразбираеми, когато ми ги повери. Само за два месеца въведох идеален ред. Нищо не те възнаграждава така, както постигането на ред в нещо, Уинчестър. Виждаш нагледно как всичко се оформя. Да направя ли същото и за теб?

За малко да се съгласи. Беше толкова сладка и изкусителна, а усмивката ѝ – чаровна; излъчваше трогателна увереност. Почти беше склонен да ѝ прехвърли воденето на счетоводните книги, както бе постъпил баща ѝ. Несъмнено, щеше да въведе ред сред разбърканите цифри. Ала в процеса на работата неминуемо щеше да разбере, че експедираните товари нагоре по реката към Ричмънд всъщност представляват само малка част от целия му добив. Едно-две посещения в складовете, проверка по нивите и оглед на цялата дейност, която кипеше там, щеше да пробуди безумно интереса ѝ. И да я изпълни със съмнения. А защо да не се досети, че е приключил с почти три-четвърти от работата по товаренето на *Левитан* за плаването му към Антилите? Беше, в крайна сметка, прекалено интелигентна за жена.

– Не – отвърна той рязко, преди да се овладее и да си наложи да се усмихне. – Засега ги остави. Предпочитам първо да се заловиш с кореспонденцията. А после, ако искаш, да въведеш някакъв ред по полиците с книги. Подреди ги по тематика или по азбучен ред на името на автора.

Тя го гледаше изпитателно, сякаш долови желанието му да я отклони.

– Искаш да подреда библиотеката, преди да се заловя със счетоводните книги?

– Да.

Тя огледа заобикалящите ги стени с лавици.

– Но това ще отнеме месеци.

– Ако ти е отегчително...

– Не – прекъсна го тя решително. – Предпочитам да свърша това, вместо да наглеждам кухненския персонал. Там по-скоро ще преча, отколкото да съм от помощ... Не че не ми се стори весело място, така добре закътано в задната част на къщата. Ухае на божествени аромати, толкова е уютно и приветливо в сравнение с... Искам да кажа...

Тя се усети, прехапа устни и се загледа в далечния ъгъл на стаята.

Той се вторачи в нея, преди да отбележи:

– Значи къщата не ти харесва.

Очите ѝ се насочиха към неговите.

– Не съм казала такова нещо.

– Но предпочиташ кухненското помещение.

– Да. Мястото кипи от дейност... живот. Усещаш го във въздуха.

Отворените прозорци пропускат слънчевата светлина и лекия бриз. Била съм там едва няколко пъти, разбира се, но дори и тогава котета и кутрета играеха по пода, деца тичаха наоколо и взимаха от храната, която не бе редно да пипат и с това разстройваха готвачките.

Изпита странно стягане в гърдите.

– Искаш да имаш деца, така ли?

Тя премигна насреща му, а устата ѝ се отвори и затвори три пъти, преди да пророни:

– Не съм... казала, че...

– Предпочиташ котета и кутрета да си играят из къщата, така ли?

– С няколко би било доста весело. Като се изключи тази стая, къщата изглежда много голяма, но и много празна. Доста е тъжно. Все едно призраци бродят по коридорите нощем.

Никога не бе мислил за къщата си по този начин, макар от време на време да имаше чувството, че направо вижда движението на сенките. Изчака да се породи недоволство или съпротива към идеята ѝ, но това не се случи. Така че попита:

– Какво друго би искала, Теодора?

– Да отворя всичките тези заключени стаи. Има ли някаква причина, поради която къщата е затворена така?

Той сви рамене.

– В някои от стаите не съм стъпвал с години. Не ми е необходимо чак толкова много пространство, а и рядко каним гости. Джили предпочита неизползваните стаи да са заключени. – Изострянето на погледа ѝ го накара да добави: – Така е по-лесно за чистене, предполагам. Но като господарка на Мирамер ти имаш достъп до всеки сантиметър от къщата и земята.

– Добре. Тогава ще разворя всички прозорци, за да оставя вятърът да проветри къщата. Искам да сложа свежи цветя във всички помещения. И ще наредя всички да пият лимонада и чай на източната веранда точно в четири следобед, когато там е сенчесто и хладно.

– Всички?

– Да. И прислужници, и роби. – Погледна го и присви очи. – И ти също, Уинчестър.

– През живота си не съм пил чай нито в четири следобед, нито по друго време.

– Тогава не знаеш от какво удоволствие се лишавах.

– Явно.

Погледите им се срещнаха и останаха приковани един в друг в продължение на няколко мълчаливи мига. Прямотата с която правеше предложенията си му харесваше. Освен това не бе поискала кой знае какво. Наистина, така си е. Нямахше желание да ѝ откаже и затова изпита огромно съмнение дали ще бъде в състояние изобщо да отказва на Теодора каквото и да било. Някаква странна топлина обля сърцето му.

– Чудесно – съгласи се той.

Очите ѝ се разшириха.

– Чудесно? Значи ли, че приемаш всичко?

Той сви рамене и се зачуди защо му се прииска да се ухили, сякаш той е победителят, а не тя. Явно нейният чар му бе въздействал силно и именно това предизвика шеговито-дразнешите нотки в тона му:

– Да, съгласен съм с всичко. Не би ли искала и нова шапка, докато съм в такова добро настроение, между другото? Или няколко копринени рокли и пантофки...

Тя мигом застина.

– Значи не одобряваш дрехите ми?

Без да се замисля, той излезе иззад бюрото и направи две крачки към нея.

– Не. Нищо подобно... – Понечи да хване ръката ѝ, но се спря. Удари с юмрук бедрото си и се постара да не прилича на глупака, какъвто се чувстваше. – Дрехите ти... онези, което съм виждал... са много хубави. – Преглътна и се зачуди защо никога не постъпва както трябва с тази жена, и защо изпитва такава неистова потребност да постигне това. – Пошегувах се, Теодора. Не исках да те засегна.

– О! – Тя стисна замислено устни и сведе поглед. – Ти не си от типа мъже, които се шегуват.

– Имаш право.

Замисли се над думите ѝ, докато я наблюдаваше как неволно прокарва ръка по счетоводните книги. Дали би ѝ харесало да се шегува и играе с нея? Предположи, че да. Не си спомняше кога за последен път се е чувствал така безгрижен.

Стоеше толкова близо, че му се искаше да посегне и да хване неспокойно движещите ѝ се ръце в своите, да обгърне стройния ѝ кръст и да я притисне към себе си. С известна изненада установи, че в момента потребността от нея няма нищо общо с примитивното физическо желание, а е нещо несравнимо по-дълбоко, надигащо се от някаква пуста

самотна дълбина на душата му, където от години държеше плътно затворени всички прозорци и врати.

Не разбираше какво става. Когато тя вдигна сияйното си лице към него и очите ѝ срещнаха неговите, той се зарадва, че съпругата му е в пълно неведение.

– Теди... – Пръстите му докоснаха нейните. Тя не се отдръпна и той стисна ръката ѝ в своята. – Чуй ме. Аз...

– А, ето те, братовчеде. – Деймиън бе застанал на прага. – Тръгвам за Балтимор и... Я, какво става?

Нещо много издайническо се прояви в бързината, с която Теодора отдръпна ръката си. Жестът, с който притисна пръсти към устните си, го накара да се почувства доволен и омаян от руменината, заляла страните ѝ. За изненада на Майлс и за негова огромна наслада тя му приличаше на човек, който за пръв път в живота си не знае да какво точно да каже.

С чувството, че ленената му риза ще се пръсне под напора на развълнуваната му гръд и с невероятно широка усмивка Майлс се извърна към братовчед си.

– О, напълно си готов да преследваш славата, виждам.

Деймиън го погледна, а устните му леко се разтвориха.

– Не приличаш на себе си днес, Майлс – отбеляза той накрая. – Никак.

– Благодаря, Деймиън. Колкото и да ти е странно, днес не се чувствам както обикновено. Ще те изпратя.

– Какво?

Майлс направи няколко крачки към братовчед си, като не пропусна да отбележи, че младежът отстъпи неволно назад в коридора, сякаш към него приближаваше тигър.

– Ще те изпратя – повтори той. – И ще те напътя с няколко мъдри думи, които да те съпровождат в битките.

– Пил ли си, Майлс?

Майлс се намръщи и усети как чувството за лекота го напуска.

– По дяволите, просто ще те изпратя. Ще ти пожелаая успех.

– Ще ми пожелаеш успех? – повтори Деймиън, изпълнен с подозрение. Замислено разтърка брадичка с обвитата в бяла ръкавица ръка. Изведнъж лицето му грейна и той посочи към небето. – Сетих се какво става. Искаш да си напълно сигурен, че тръгвам. Това е обяснението. Не ти е приятна мисълта да се намирам под един покрив с Теди, нали Майлс? Или те е страх, че ще те застрелям, докато спиш?

Майлс стисна зъби, изгледа свирепо Деймиън, ала не каза нищо.

– Но ти не се страхуваш от нищо, нали така братовчеде? – продължи Деймиън. Приглади с ръка отрупаната с месингови копчета униформа и вдигна червеникаво-русите си вежди. – Странно е за човек, който разполага единствено с врагове. Въпрос е само на време някой от тях да получи достатъчно основание да те довърши.

– Добър път, Деймиън. И да не опетниш семейното име по бойните полета.

С леко кимване Майлс мина край братовчед си и се отправи по коридора към страничната врата. Крачките му бяха широки и решителни, а главата – гордо вдигната, като на плантатор, който има прекалено много работа и прекалено малко време, за да я свърши. Но изречените от Деймиън думи останаха в съзнанието му през целия ден и го нараняваха като забити в душата му остри ножове.

Глава 10

Барките се плъзгаха безшумно по водите на река Джеймс, от време на време осветявани от луната, която ту изплуваше, ту се скриваше зад облаците. Под тежестта на огромните пълни бъчви тримацтовите плавателни съдове газеха опасно ниско във водата, почти неуправляеми и при най-добро желание.

– Бързо към пристанището – заповяда Майлс от мястото си на първата барка.

Зад него Саймън и още трима от най-силните и предани роби потопиха весла във водите. Барките се насочиха наляво, едва избягвайки плитчините по южния бряг.

– Сега по-бавно – промърмори Майлс с очи, вперени в тъмнината: оглеждаше храсталците и отпуснатите клони на дърветата по брега.

Разчиташе единствено на греблото, за да определя дълбочината на водата под тях и да установи безопасността на курса им, съзнателно избран близо до брега – така намираха най-сигурно укритие. При най-малката грешка в преценката на дълбочината, особено като се има предвид тромавостта на барките и солидния им товар, щяха да заседнат в тинята. Мисълта, че тогава щеше да се наложи да изхвърли поне половината от бъчвите, за да освободи платноходките, караше Майлс решително да стиска зъби и да държи още по-внимателно греблото с обвитата си в ръкавица длан. Побутна широкополата си черна шапка към тила, наведе се напред и за пореден път се взря в тъмнината. Зад гърба му пелерината се издуваше от вятъра, предизвикан от ускорения хода на барките.

– По-бавно, момчета – повтори той. – Ако вярвам на инстинкта си, трябва почти да сме стигнали. Ето.

На не повече от тридесет метра пред тях, точно където водите на реките Джеймс и Елизабет се сливаха, проблесна светлината на фенер; беше толкова слаба, че щеше да я пропусне, ако не гледаше специално за нея. Барките постепенно забавиха ход и оставиха Майлс да ги насочи към светлината.

Според предварителния план голямата лодка ги очакваше, опряна до паднало във водата дърво на около десет метра от брега, което предлагаше на приближаващите се барки нещо като импровизиран док, където плитчините не ги заплашваха.

Под твърдата ръка на Майлс барките се извиха и леко се удариха

странично в лодката – така вече можеха да се задържат срещу течението.

Майлс прекрачи в голямата лодка и приятелски тупна по рамото самотния моряк вътре.

– Някакви признаци, че е наоколо, Уотс? – попита Майлс.

Уотс поклати плешивата си глава, без погледът му дори за миг да се откъсна от водната повърхност.

– Не, господине.

– Продължавай да наблюдаваш, Уотс. На английските фрегати им е доста трудно да се скрият по реката. Капитан Осгуд е някъде там. Бъди сигурен, че вече ни е забелязал. Просто му дай малко време.

– Ами ако Осгуд не цъфне, господине? Що да не е променил решението си?

– Ще дойде – отвърна Майлс с мрачна убеденост. – Хората му са гладни и уморени. Да не говорим колко им е досадило да дават дежурства по блокадата. Срещу сътрудничеството му в нашето начинание му обещах храна и вино за четиринадесет дни и две бурета от най-хубавия ми тютюн. Ще се появи. За да сме сигурни...

Той бръкна в дипломите на пелерината, извади две големи затворени бутилки и ги размаха на лунната светлина.

Уотс, родом от Корнуол, Англия, където отдавна бе открил прелестите на превъзходния ямайски ром, премлясна и отривисто кимна.

– Да, ще цъфне, господине. Ако ще и само зарад тоз ром. Ако е истински англичанин, няма начин да не дойде. Бас държа, не ви чакат никакви мъчнотии с т'варенето.

– Няма да имам проблеми с него. Да се надяваме, че Кокбърн ще го прати да патрулира по Елизабет, докато натоварим всичко. Не бива да ни отнеме повече от месец. Как се справят хората?

Уотс направи знак с глава към барките.

– Тез със сигурност ще ги държат заети, господине.

– Ами кораба?

– Както наредихте, господине, обковахме с мед корпуса и направихме нови платна. Ще е най-бързият по тез води.

– Трябва да е по-бърз от всеки английски или американски плавателен съд наоколо. Как са оръдията?

– И двайсте са в изправност, господине.

Синеокият бивш английски морски офицер, по-късно станал дезертьор, контрабандист и вечно жаден за приключения авантюрист, притежаваше забележително спокоен нрав и рядко повишаваше глас. Малко в

поведението му подсказваше, че веднага, след като дезертира преди седем години, той се превърна в страшилище за английските кораби по водите край Халифакс. Предприе последната си опасна авантюра преди две години. Тогава, при схватка с английски военен съд, едва не го заловиха – корабът на Уотс бе подпален, а екипажът му – затворен, измъчван и екзекутиран. Той самият се отгърва от плен, като се скри в горящите останки и скочи оттам в последния възможен момент. По-късно го спаси американска фрегата и го докара в Балтимор.

Англичаните предложиха тридесет хиляди долара награда за всеки заловен кораб, ако се окажеше, че Уотс е на борда му. До този момент издирването им обаче не бе дало никакъв резултат.

Докато търсеше екипаж, който да качи на *Левитан*, само преди година Майлс откри Уотс в пристанищна кръчма, прочула се като свърталище на най-големите негодници в Норфолк. Уотс, без пукната пара, гладен и разярен като боен петел, бе точно човекът, нужен на Майлс. Срещу службата на командир и надзирател при товаренето на *Левитан* Уотс се закле във вярност към Майлс и събра екипаж от безразсъдни смелчаци.

– Ето го – обади се Уинчестър и посочи към тъмнината, – чувам как приближава.

Уотс остана неподвижен, после поклати глава.

– Току-що пуснаха голямата лодка на кораба във водата. Чуваш ли греблата? – Майлс направи пауза. – Винаги можеш да усетиш един кораб, преди да го видиш, Уотс. Но, по дяволите, знаеш го отлично.

– Така е, господине. То е като с жените.

Майлс стрелна Уотс с поглед. Наистина бе така, но само преди три седмици Майлс не би се съгласил. Щеше да приеме приказките на англичанина за нелепости, ако сам не бе изпитал инстинктивното, необяснимо с нищо напрежение и изострянето на всички си сетива, което го обземаше мигове преди Теди да влезе в някой стая.

– Вече я виждам, господине. Ами ако има петнайсетина души на борда, въоръжени и готови да ни нападнат? Ако е капан?

– Не е никакъв капан. Имаме споразумение.

– Но той е ветеран от Трафалгар. Служил е под командването на Нелсън. Няма предателска жилка у себе си. Истински патриот е.

– И е забележително алчен. Бързо напредват. Чуй само как загребват веслата. А и лодката не е натоварена. Обзалагам се, че води само един-двама от своите хора. Най-доверените, предполагам. Дръпни се от светлината, Уотс. Аз ще говоря с него.

Като придърпа шапката напред, за да засенчи лицето си, Майлс намали светлината на фенера и спокойно изчака капитан Осгуд от английската фрегата *Леонард*.

След по-малко от двадесет минути лодката на капитан Осгуд се върна при кораба си, като влачеше след себе си добре натоварена барка. Докато хората на Осгуд се нахвърляха върху храната и тютюна, а самият капитан се канеше да се наслади на първата глътка ямайски ром и на дебелата пура в каютата си, Майлс се увери, че барките му продължават безпрепятствено по река Джеймс, за да поемат по водите на Елизабет, където *Левитан* бе пунал котва. Плаването им обратно мина пред очите на всички от борда на *Леонард* без инциденти.

Съботното утро беше весело, с необичайно чисто небе и никакъв повей от вятър, който да раздвижи стелещата се мараня. Независимо от това неколкостотин аристократични плантатори от целия район Глочестър се надигнаха от леглата още на зазоряване, навлякоха колосаните си официални дрехи, качиха се в лъснатите карети и се отправиха към Дяволската нива с натъпкани кесии и с нескрито вълнение. Нямаше да бъде обикновено надбягване – състезание между дузина или повече коне в няколко тура, за да се елиминират по-бавните. Днес щяха да бягат само два коня, с двама ездачи – и двамата джентълмени, известни, че не щадят нито грижи, нито средства, за да подобрят породите на, и без това елитните си коне. Щеше да има едно единствено надбягване: трикратната обиколка на дългата километър писта. Истинско изпитание за бързината на конете. Можеше да се залага само на единия или на другия.

Дяволската нива не бе като обикновените писти. За разлика от повечето, които представляваха тесни, прави пътеки с дължина около триста метра, Дяволската нива бе кръгла писта, дълга километър, а в близост до нея се намираха заграждения, където зрителите имаха възможност да огледат конете преди състезанието, за да направят залозите си.

Специално този ден прислужници с ливреи поднасяха охладени напитки и закуски под сянката на елегантната брезентова тента на червени и бели райета. Малко встрани четирима музиканти свиреха в сянката на огромната секвоя.

– Това е дело на Рейнолдс – обясни леля Едуина на Теди, като посочи с глава към цигуларите, тентата, закуските, каретите и елегантно облечените дами с придружителите им. – Само Джул Рейнолдс е

способен да намери достатъчно шампанско по време на блокада.

– Колко мило от негова страна – отбеляза Теди, слизайки от карета-та, а минаващата в момента край нея двуколка едва не я бутна.

Зад гърба ѝ леля Едуина с пухтене и сумтене се измъкна от купето, спря до Теди и отвори чадърче.

– Съпругът ти очевидно не смята, че такива неща са нужни.

Теди неволно се стегна. Разтвори копринения си чадър, за да се предпази от силното слънце, без да вдигне поглед изпод окичената с пера и панделки шапка.

– Джул Рейнолдс обича да се показва. За Уинчестър това не е характерно.

– Напълно съм съгласна. Но трябва да признаеш, че Рейнолдс прави нещата по-весели. Ако зависеше от Уинчестър, всички щяхме да бъдем оставени да се пържим на слънцето, без да има къде да се настаним, да не говорим за каретите и двуколките.

– Не съм съгласна, леля Едуина. – Теди вирна брадичка. – Уинчестър щеше да нареди да се погрижат за твоите коне.

– Като типичен жител на Вирджиния – изсумтя леля Едуина и на лицето ѝ се появи сладка усмивка, докато кимаше за поздрав на минаваща край тях позната. – За да разбереш колко мъжете в този район държат на конете си, Теодора, имай предвид, че вместо да извървят петте километра до черквата пеш, предпочитат да ходят десет до пасището и да пристигнат за службата, яздейки. – Хвана Теди под ръка и я подкани: – Хайде. Май надушвам шампанско. Ако ще да е само заради това, но ще заложа на Рейнолдс. А ти, мила моя?

– Ще реша, когато видя конете.

Това обаче не се оказа толкова лесна работа, защото около всяко от загражденията се бяха струпали много зяпачи. Повечето – мъже с цилиндри и сака с подплънки на раменете – пречеха на Теди да надникне между тях или над главите им.

– Такова нещо никога не може да се види в Нюмаркет – обяви леля Едуина с писклив глас, с което привлече недоволните погледи на неколцина, застанали на пътя им, мъже.

Леля Едуина изглеждаше твърдо решена да използва чадъра и лактите си, за да си пробие път. Разбута не една и две групички залагачи. Чуваха се такива баснословни суми, че Теди си помисли: единствено конните надбягвания са причина за икономическия разцвет на Тайдуотър и за луксозните мебели във всички грандиозни имения наоколо. Тези мъже залагаха цели състояния с лекота, равна го на безгрижието, с

което съпругите им пресушаваха чашите с шампанско. Теди забеляза и друга закономерност: колкото по-възрастни бяха мъжете, толкова по-млади бяха съпругите им, забавляващи се да пият в компанията на представителните морски и сухопътни офицери.

– Ето ни! – възкликна Едуина и застана на широката площадка откъдето добре се виждаха загражденията. С жест тя насочи вниманието на племенницата си към лявото заграждение. – Мила моя Теодора, това там е първокласен кон. Бъди сигурна, че жребецът Доблест няма равен на себе си по бързина и си личи колко е чистокръвен.

Въпреки ясния подтекст Теди предпочете да отсъди по-късно, след като огледа добре коня на Рейнолдс. Присви очи: абаносовият жребец беше стройно, гордо животно с елегантни крайници, чистокръвна английска порода. Риеше земята с осъзнато достойнство на аристократ, докато конярят поставяше седло върху гърба му и здраво затягаше каишите под корема. До коня стоеше Джул Рейнолдс, изискано облечен в копринено сако с винен цвят, снежнобяла ленена риза и прилепнали към бедрата панталони за езда. На врата му висеше широк бял шал, закопчан с огромна игла, украсена с рубин и диаманти. Високите до коленете черни ботуши бяха лъснати до блясък. С обвитата си във винена ръкавица десница стискаше бастун, чиято дръжка бе инкрустирана с рубини. В лявата ръка държеше камшик за езда. Невъзмутимият му маниер се открояваше сред тълпата развълнувани зяпачи и подсказваше за потомствения му аристократизъм, проявяващ се точно в такива случаи. Говореше спокойно на коняря, който се занимаваше с Доблест. Под слънчевата светлина косите му приличаха на разтопено злато. Очите му имаха необичайно син цвят. В един момент вдигна глава и усмивката му стана още по-ослепителна. Теди не се съмняваше, че очите на всички жени са приковани в него.

Леля Едуина се обърна.

– Струва ми се, гледа към теб, мила моя – промърмори тя и вдигна вежди въпросително, обзета от непреодолимо любопитство.

Теди се заигра с дръжката на чадърчето си, сигурна, че, докато Рейнолдс приближава към тях, всички погледи го проследяват. Изведнъж й стана непоносимо горещо в затворената до врата копринена рокля с цвят на слонова кост.

– Кой? – попита тя и отмести неспокоен поглед към съседното заграждение.

Там плебеят Див вятър, не по-малко едър и дългокрак от Доблест, риеше земята сякаш се срамуваше, че се намира в подобна

благородническа компания. Някоя уважаваща себе си английска конюшня не би държала такъв кон. Но след като веднъж го бе яздила, Теди знаеше, че външният му вид лъже.

Саймън стоеше до Див вятър. Уинчестър, за нейно облекчение, не бе наоколо.

– Скъпа моя госпожо Уинчестър – изрече Джул Рейнолдс с кади-фен глас, а очите му блеснаха, докато се навеждаше над протегнатата й ръка.

Поздрави леля Едуина и с лекота я въвлече в разговор, сякаш бе домакин, който изпитва наслада от присъствието на поканените в дома му гости. Нищо във външния му вид не издаваше, че е възможно само след броени минути да отстъпи един от най-прекрасните си расови жребци, което би било страхотен удар за всяка конюшня. На Теди й хрумна, че независимо от невъзмутимото си държание, Джул Рейнолдс едва ли ще приеме така леко загубата както се опитваше да внуши на всички наоколо.

Някакъв инстинкт й подсказваше, че под контешката външност този мъж е не по-малко хладнокръвен и пресметлив от Майлс Уинчестър. А не бе изключено дори и повече. Но независимо от подозрението, че е намислил някакво злосторничество, тя не бе в състояние да противостои на чара му и да не се наслади на веселите му приказки. Леля Едуина съвсем се захласна, особено след като Рейнолдс се наведе към нея и й прошепна нещо. Възрастната жена избухна в искрен жизнерадостен смях, който привлече няколко любопитни погледа. После обърна пак очи към заграждението и остави Теди изцяло на вниманието на Рейнолдс.

Той наклони глава по посока на Див вятър.

– Вразуми ли се съпругът ви да промени решението си? – Одобрително огледа шапката й и добави: – Може би затова закъснява?

Теди вирна брадичка.

– Ще дойде.

– Чудесно. – Рейнолдс се наведе напред, а гласът му бе мек като коприна. – Предвкушвам сладка победа днес. Смяе ли да запитам на кого ще заложите парите си, мила? Може би на красивия Доблест?

Теди хвърли бърз поглед към жребца.

– Опитът ми досега, Джул, ме е научил, че човек не бива да гледа само лъскавата козина, грива и опашка, за да прецени правилно качествата на даден кон, а още по малко – темперамента му.

– Изучавайте го колкото искате – пророни Джул Рейнолдс и като

свали шапка, многозначително я постави върху гърдите си. – Няма да останете разочарована.

Теди се хвана на уловката, макар част от нея да съзнаваше, че е неразумно да се впуска в двусмислени разговори, на каквито Джул Рейнолдс е безспорен майстор.

– Изглежда изключително капризен и нащрек – отбеляза тя и долови смайването на леля Едуина, внезапно загледала се в тях двамата.

– Независимо от това – отвърна той с все същите галещи нотки, – предаността му към вас, и единствено към вас, ще е вечна. Ще ви донесе нечувани наслади, уверявам ви.

– На мъжете не може да се вярва, господин Джул – високомерно отбеляза тя и леко насочи чадърчето си към него.

– Бих се насладил на възможността да ви убедя в обратното.

– Опасявам се, че ще ви разочаровам.

– Никога.

– Или поне силно ще ви раздразня. Аз проявявам упоритост и рядко променям мнението си.

– Нямам сили да се въздържа и да не си представя безбройните методи, които бих приложил, за да променя начина ви на мислене. В главата ми например се върти представата за дълги, спокойни следобеди, посветени на нежно убеждаване.

Теди безпомощно сви рамене и въздъхна престорено дълбоко.

– Усилията ви ще са напразни. Приемете, че е глупост, но винаги бих заложила на някое по-неугледно, покрито с белези животно. Под некрасивата си външност понякога те притежават силно сърце и благороден темперамент, макар често прикривани зад грубо поведение. – Той я погледна изпитателно и тя неволно се изчерви – даде си сметка колко откровено е говорила. – Наистина, Джул, загубена съм за тази кауза.

– Но вие не сте влюбена в него.

Цялата кръв се оттегли от лицето ѝ. Краката ѝ се подкосиха. Премигна насреща му – изобщо не бе очаквала подобен обрат.

Очите му се присвиха; игривите пламъчета бяха изчезнали.

– Не – промърмори той, – струва ми се, че не сте.

– За какво говорите, Джул?

Внезапната му лъчезарна усмивка накара дъха ѝ да секне.

– Едно нещо ще ви кажа за истинските мъже, мила моя. Те никога, ама никога не пропускат предоставената им възможност. На това можете да заложите всичките си пари. А що се отнася до неугледните животни, дори някога да са били благородни, те ще прекарат целия си живот

без да оползотворят дори една възможност, може би защото са прекалено горди и упорити, за да разберат, че е в ръцете им, преди да е станало прекалено късно.

Долови известна горчивина и хлад в тона му, сякаш той си спомняше нещо отдавна минало. Очевидно Джул Рейнолдс криеше доста нещица под елегантния си външен вид и никак не бе готов да ги споделя. Теди сложи ръката си в ръкавица върху неговата.

– Дори и Доблест някога е бил мръсен, предполагам.

Изразът на лицето му се отпусна и той отново се усмихна, а гласът му стана съзаклятнически нисък.

– Не казвайте на никого, но зад парадната си външност той е истински плебей. И мръсен като всички останали.

– Но добре се представя.

– Няма друг избор.

Теди му се усмихна и сърцето ѝ се стопли.

– Обещавам на никого да не казвам, Джул. А вие трябва да ми обещаете да останете мой приятел.

Джул въздъхна тъжно.

– Мила моя, продължете да ме гледате така и съм готов да обещая всичко.

С крайчето на окото си Теди долови някакво движение.

– Уинчестър – прошепна тя, почти на себе си.

Веднага щом го съзря, усети, че кръвта ѝ кипва, а роклята я задушаваше. Очевидно току-що пристигаше, но не се спря при Див вятър и Саймън. Насочи се право към Теди и Джул. Белите ръкави на ризата му се вееха. Силните му бедра бяха обути в прилепнали панталони, които потъваха в черните ботуши. Движеше се с решителни широки крачки. В очите му горяха тъмни пламъци, а стиснатите му устни очертаваха мрачна, безпощадна линия. Теди притисна ръка към сърцето си – то лудотуптеше под светлата коприна.

Джул хвърли поглед през рамо.

– О! Той пристигна. И очевидно е в отвратително настроение. Причината, несъмнено, ще се изясни всеки момент. Ако инстинктът не ме лъже, породено е от факта, че съпругата му заговорничи с врага.

– Не сме направили нищо нередно – каза Теди, но руменина заля лицето ѝ.

– Опитайте се да го кажете на него. Уинчестър явно ревнува. Я гледай ти. – Рейнолдс се взря в нея и добави замислено: – Жалко, че никога не бихте се изчервили така заради мен.

Теди го стрелна с очи.

– Джул...

Той вдигна ръка, за да я прекъсне, а после се наведе към нея и тихо продължи:

– След като ще загубя облога, което започва да става все по-очевидно, хайде поне малко да се повеселим. Ще се включите ли в играта?

Теди премигна насреща му.

– Не знам какво сте намислили... Не смятам, че е разумно...

– Доверете ми се и после ще ми бъдете благодарна. От личен опит знам, че, ако имаш насреща си мръсни неугледни зверове, никак не вреди леко да им се дръпне опашката. – Рейнолдс вдигна уверено вежди и изправи рамене, сякаш се готвеше за бой. – Нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие от това, да дам на съпруга ви заслужен урок.

– Урок? За какво, за Бога?

– За любовта, естествено. За какво друго?

Рейнолдс се обърна да посрещне Уинчестър, преди Теди да възвърне самообладанието си.

– Дано имаш хубав ден, стари приятелю – провикна се Рейнолдс и потупа Уинчестър по силното рамо, но не успя да заличи мрачното му изражение. – Наистина трябва да се постараш да предприемеш нещо за настроението си. Винаги си така навъсен. Да не си премислил и да искаш да се откажеш от облога?

– Никога.

Грубите нотки в гласа на Уинчестър се забиха право в сърцето на Теди. Едва се въздържахше да не го гледа непрекъснато, особено когато той прикова очи в нейните, а вятърът развя тъмните му коси. Сърцето в гърдите ѝ се обърна. Усети гърлото си свито и пресъхнало. Не можеше да си обясни какво става с нея. Изобщо не трябваше да харесва този мъж, особено като имаше предвид досегашното му поведение.

През последната седмица, след заминаването на Деймиън, бе разговаряла с Уинчестър едва три пъти. И все мимоходом, най-често във фойето или в широкия коридор. Разменяха кратко и делово по някоя дума, все относно разчистването на натрупаните писма върху бюрото в библиотеката. Обясни му, че вече се справя чудесно. Храниха се заедно само веднъж и то в официалната трапезария, където имаше достатъчно място за поне още двадесет души. Вечерята премина в тягостна тишина: Уинчестър остана студен и далечен, а Теди упорито реши да не му обръща внимание. Щом ще се държи като тромав глиган, помисли си тя, заслужава да страда. Ако изобщо ѝ обръщаше някакво внимание, я третираше

по-скоро като секретарка. Говореше винаги навъсено. Дори не благоволи да посрещне по-сърдечно леля Едуина, пристигнала ненадейно един следобед, а се задоволи само с един намусен поздрав.

Тогава защо Теди изпита чувството, че една определена празнина се запълни в момента, щом го видя да прекосява заграждението? Нима е възможно този мъж да ѝ е липсвал?

Под проникателния му поглед Теди имаше чувството, че не може да си поеме дъх. Нямахме нищо грациозно или джентълменско в поведението му. Той очевидно не изпитваше никаква необходимост да си придава благоприличен вид. Зачуди се дали има представа, че очите му горят като огньовете.

– Дами – промърмори той с леко кимване към Теди и леля ѝ.

Лаконичният поздрав с нищо не помогна да се разбере причината за раздразнението му.

– Знаеш ли, стари приятелю – намеси се Джул замислено, – и аз разсъждавах върху облога. Не ми изглежда честно ти да загубиш два коня, когато аз залагам само един.

Уинчестър скръсти ръце върху гърдите си и изгледа Джул с недоверие.

– Отново ли си във филантропично настроение, Рейнолдс?

– Просто проявявам щедрост. И не ме напуска чувството, че късметът е на моя страна, ако трябва да съм честен. Но не желая да ти нанасям прекалено жесток удар.

Уинчестър се усмихна вяло.

– Няма и да ти се удаде подобна възможност.

– Нима? И все пак не ти ли е хрумвала вероятността да загубиш?

– Не разсъждавам върху невъзможни неща.

– Тогава направи ми следното удоволствие. Отричаш ли, че ако загубиш двете кобили, ще понесеш сериозен удар?

– Би могло и така да се каже. Но именно в това се състои предизвикателството. Ако не съществуваше риск, за какво въобще е това състезание?

– Е, да не ти развалям радостта. По дяволите, ако знаех, че толкова държиш на предизвикателствата, щях да настоявам да заложиш половината от конете си. Кой знае дали няма да постъпя така следващия път?

– Добре. Готов съм да се обзаложа с теб на всичко по всяко време.

Внезапно наоколо настъпи тишина. Хората, струпани покрай загражденията, насочиха цялото си внимание към двамата мъже. Всички бяха наясно, че след като е сключен облог, няма извинителна причина

да се оттеглиш от него, освен ако залозите не станат прекалено високи. Въздухът се нажежи от растящото напрежение.

Майстор да използва драматичните моменти, Джул направи пауза, сякаш смаян от дръзкото предизвикателство на Уинчестър. Самата Теди не можеше да повярва на ушите си.

- На всичко? – попита Рейнолдс бавно.
- На всичко – потвърди Уинчестър.
- Толкова си уверен, така ли?
- Напълно.

Обхваната от безпокойство Теди гледаше ту единия, ту другия. Стояха съвсем близо един срещу друг с изпчени гърди, вирнати брадички, разкрачили крака и здраво стъпили на земята. Приятелското съперничество изведнъж се превърна в нещо несравнимо по-дълбоко. Аrogантността на Уинчестър граничеше с безразсъдство. Познавайки Рейнолдс, трябваше да предвиди дебнешката го опасност. Самата Теди се досещаше за това, особено след като заподозря Рейнолдс в зловец замисъл.

Тя разхлаби малко пръстите си върху дръжката на чадърчето и зачака. Усещаше се напрегната до краен предел. Уинчестър не би приел с охота да получи урок от когото и да било, най-малкото от Рейнолдс.

Джул се загледа в далечината за миг.

– Всичко значи. Така да бъде. Според мен нахалството ти надминава дори моето, стари приятелю, и изисква да вдигна залога до нови размери. Ако Доблест спечели, ще взема само една от кобилите и... – Джул насочи поглед към Теди – ...един следобед в компанията на очарователната ти съпруга.

Теди преглътна. Леля Едуина хлъцна и рязко пое въздух. Наоколо се разнесоха възклицания.

Уинчестър едва трепна. Единственият признак, че е чул предложението на Рейнолдс бе появилият се тик на брадичката. Очите му нито за миг не се отместиха от лицето на съперника му.

– Приемам – обяви той безизразно.

После хвърли смразяващ поглед на Теди, обърна се и се отправи към Див вятър.

Когато той се метна върху гърба на коня, Теди усети присвиване в стомаха. Обзе я огромно огорчение. Нещо в очите я засмъдя – не знаеше как да си го обясни.

– Голям палавник сте, Джул Рейнолдс – изсумтя леля Едуина, но начинът, по който го потуша по ръката, бе по-скоро игрив, отколкото

укоряващ.

Джул погледна леля Едуина с присвити очи.

– Как ми се иска да можех да се съглася с вас, госпожо. Щях да съм изключително щастлив човек. Но в този случай просто не ми е възможно. Забавлявайте се на състезанието, дами.

Кимна вежливо и се насочи към Доблест.

Теди също се извърна – искаше да избегне потока от думи, който усещаше, че напират върху устните на леля й. Но дали заради тълпата, или заради смазващата горещина, Едуина не проговори, докато не намери хубаво местенце, откъдето да наблюдават надбягването, което ще се започне всеки момент.

Дори тогава коментарът й бе съвсем кратък:

– Толкова ми допада компанията на Джул Рейнолдс. А на теб, мила? Такъв невероятно пленителен мъж, нали? Вечно е готов за някакво развлечение.

Теди не виждаше нищо забавно в новия облог. Но за да не заподозре леля й колко е разстроена, измърмори някакво съгласие през стиснати устни и насочи поглед към двата коня – и двата черни като нощта, неспокойни и чакащи сигнала да се впуснат напред. Мъжът встрани на пистата вдигна пистолета към небето.

Мигом се възцари тишина. Теди затаи дъх и стисна чадърчето, впила поглед в Уинчестър. Див вятър се изправи на задните си крака, ритна във въздуха с предните и изцвили пронизително. Потупване с камшик по врата му го накара да спусне предните си крака на земята. Уинчестър бе великолепен ездач, а жребецът изцяло му отговаряше по сила, решителност и сърцатост. Неговата увереност и арогантност не бяха без основание. Иначе никога не би рискувал да я остави да прекара един дълъг следобед с най-известния ухажор в цяла Вирджиния. Или може би проклетото му мъжко самолюбие не му бе оставило друг избор освен да приеме облога на Рейнолдс?

Стомахът й се сви при мисълта, че той може да загуби надбягването. Не се притесняваше заради предложения от Рейнолдс залог, боеше се, че гордостта на Уинчестър може да бъде наранена.

Изстрелът сякаш прониза Теди. Силен вик се надигна от тълпата. В неударим устрем двата коня хукнаха напред с пълна сила.

Глава 11

Галопирацията Див вятър не бе елегантен като Доблест. Сякаш бе изтъкан от огън – препускаше като гонен от тамян дявол, с изправена шия, все едно надуваше царевична нива в далечината; развятата му грива и опашка напомняха платна на пиратски кораб. Уинчестър седеше на гърба му като мощен бог на бурите, тръгнал да покорява разбушували се морета. До него Джул Рейнолдс поддържаше стойка на роден ездач и то с невероятна елегантност.

– Ако проклетият Див вятър спечели това състезание, ще бъде подигравка не само за всички собственици на чистокръвни коне, но и за цялата наука за отглеждане на расови жребци – отбеляза леля Едуина, проследявайки първата обиколка по пистата.

Като забеляза как леля ѝ стиска чантичката си, явно натъпкана с пари, Теди се обади:

– Да не говорим как загубата на Доблест ще помогне на кесията ти да олекне.

– По дяволите моята кесия – изсумтя Едуина. – Няма нищо по-приятно от гледката как един мъж сърба попарата, която сам си е надробил, и преглъща гордостта си. Твоят Уинчестър е така самодоволен. Време е да му се натрие носът. По дяволите, имам чувството, че Див вятър излиза напред. Виждаш ли, Теодора?

Теди се надигна на пръсти и се наведе над парапета, точно когато конете взимаха далечния завой. Като един те се устремиха към нея, плътно един до друг, а под копитата им се вдигаха облаци прах,

– Не съм съвсем сигурна – отвърна Теди над рева на тълпата.

Изведнъж гласът ѝ заседна в гърлото. По неизвестна причина образите на Уинчестър и Джул, устремени към нея, разбудиха някакъв бегъл, но тревожен спомен. Нещо в начина, по който седяха на конете, а вятърът издуваше ръкавите на ризата на Уинчестър и вееше пешовете на сакото на Джул ѝ се стори подозрително. Тя присви очи, но, докато те преминаха пред трибуната, докато проехтя тътенът от конските копита, докато се завихряха облаци прах, споменът изчезна.

– Карат ги да препускат с все сила – обади се Теди, хапейки долната си устна. – Продължават ли така, ще бъде чудо, ако не осакатят и двата коня.

Леля Едуина изсумтя и промърмори:

– Дай на един мъж възможност да докаже, че няма здрав разум повече от едно дете и той ще надмине очакванията ти. Гледат на надбягването като на изпитание на физическите им възможности. Какво значение имат два осакатени коня за мъжа, който ще излезе победител на тази арена, където стотици ще станат свидетели на триумфа му? Гордостта замъглява разума. Затова сме и в разгара на тази глупава война. Ако зависеше от жените в тази страна, проклетата война никога нямаше да започне. Щяхме да намерим начин да се измъкнем, без да се пролее и капчица кръв. Ние се ръководим от жал и съчувствие, а не от нахалство, арогантност и гордост, нито от желание за отмъщение. – Меките й сиви очи се насочиха към Теди. – Не казвай на Джордж, че съм говорила такива неща. Подобно на повечето си събрата той не търпи напредничавото мислене от жените. Мъжете не ни разбират и затова определят поведението ни като коварно съзаклятие и съучастие в престъплението. Не могат да си обяснят защо не посрещаме с аплодисменти мобилизирането на младите ни мъже и хвърлянето им на полето на битките. Няма нищо величествено или благородно във войната.

– Напълно съм съгласна с теб – увери я Теди. – Но според мен чичо Джордж те слуша повече, отколкото си даваш сметка.

– Естествено! Не оставям друг избор на клетника. Но пък и кой не би се вслушал в здравия разум? След двадесетгодишен брак дори и най-упоритият мъж променя начина си на мислене. Но даже да приеме мнението ми, не ми го съобщава веднага. Господи, какво ли щеше да направи Медисън, ако знаеше, че аз съм подсказала на Джордж най-добрите му стратегически идеи?

Теди се вторачи в лея си.

– Да не би да искаш да кажеш, че режисираш морски маневри от всекидневната си, лельо Едуина?

– Прекалено много очакваш от мен, мила.

– Не, мисля, че сериозно съм те подценявала.

– Глупости. Прекалено си интелигентна, за да направиш подобно нещо. Господи, ето ги пак идват!

Теди извърна рязко глава. Докато взимаха далечния завой, Див вятър продължаваше да е от външната страна, но вече с една глава напред. Сред облак прах те отново преминаха край трибуните и се впуснаха във финалната обиколка.

Буца заседна в гърлото на Теди. Тя се вкопчи в перилата, стисна здраво зъби и се повдигна на пръсти. Премигна и се опита да разпознае конете. Жилите по вратовете им силно пулсираха. Отначало Див вятър

водеше с една глава, после – Доблест. Ушите им бяха прилепнали назад, докато тичаха с всички сили. Като по някакво чудо нито единият, нито другият ездач бе използвал камшик досега.

– Идват – прошепна Теди, когато конете взеха последния завой.

– Доблест води – отбеляза леля Едуина и пръстите ѝ се впиха в ръката на Теди.

– Не, не води.

– Права си, по дяволите.

– Див вятър е начело, макар и с минимална преднина.

– По-добре стискай палци да не е така.

– Моля? Аз...

Теди преглътна думите си. Конете приближаваха финала. Гърдите им бяха издути, а вените по благородните им глави пулсираха.

Сред оглушителни аплодисменти те преминаха пред трибуната. Леля Едуина нададе съвсем не женствен възторжен писък и обгърна Теди с ръце. Устата на младата жена пресъхна. Доблест бе спечелил надбягването.

Песента на щурците изпълваше въздуха в ранната вечер, когато Теди пресече прага на парадния вход на Мирамер. Влезе във фоайето и видя как Джили бавно слиза по стълбите със сребърен поднос в едната ръка и празна кристална гарафа в другата.

– Уинчестър върна ли се? – попита я Теди, макар и забелязала обичайното ѝ хладно високомерие.

Теди обаче не възнамеряваше да допусне тази жена да я ядоса, независимо от почти пълната си убеденост, че ангажиментите на Джили към Уинчестър надхвърлят общоприетите задължения на една прислужница. Сякаш за да потвърди напълно впечатленията ѝ, Джили се спря едно стъпало над нея и постави ръка върху деколтето на сивата си рокля, която плътно очертаваше формите на стройното ѝ тяло. Въпреки намерението си, Теди усети как стомахът ѝ се свива само от представата, че Уинчестър се възползва от предлаганата му плът. Непреодолимо ѝ се прииска да ощице жената и едва се овладя. Вкопчи пръсти в полите си.

– Да – отвърна Джили, а после с тон, който очевидно подсказваше на останалата прислуга, че не би търпяла никакви възражения, продължи: – Но не желае да бъде безпокоен.

– Разбирам. – Теди повдигна поли и влезе в салона. Върху полицата намери пълна гарафа бренди. Взе я и на минаване край Джили

подхвърли: – Предполагам, че има чаша.

– Не желае да бъде...

– Да, вече ми каза. Свободна си за тази вечер, Джили.

– Но, госпожо...

Теди спря, хвърли поглед през рамо и мрачно се усмихна.

– Благодаря, Джили. Знам пътя.

Продължи нагоре по стълбите и по главния коридор на източното крило. Изпитваше странно самодоволство. Допусна, че се дължи на пълното смайване, изписано върху пребледнялото лице на прислужницата.

И въпреки това, щом Теди застана пред вратата на Уинчестър и вдигна ръка, за да почука, застина и всякаква увереност я напусна. Заляха я спомени. Преминаващите по стените сенки и едва доловимите аромати тук събуждаха чувствени образи, които бе по-добре да останат скрити.

Преглътна и изправи рамене. По някое време следобед реши, че е редно да поясни нещата. По някаква свършено неясна за нея причина искаше Уинчестър да разбере, че няма нищо общо с подхванатата от Джул Рейнолдс игра. Не можеше да допусне споменът за онази нощ да я възпре от изпълнението на задачата. Тя, в края на краищата, е силна и няма да позволи да се превърне в жертва на романтични фантазии, колкото и изкусителни да са.

Отново вдигна ръка да почука, но се спря и просто я отпусна върху дръжката. Под нежния натиск и благодарение на добре смазаните панти вратата се отвори. Тя прехапа устни. По-разумно бе да се обърне и незабавно да побегне. Тук тя провокираше нещо... нещо опасно и забранено.

В обширната спалня с тъмночервени завеси грееха весели златисти топли светлинки от запалените навсякъде свещи. С разтуптяно сърце и свито гърло Теди направи още две крачки. И тогава го видя – всъщност съвсем малка част от него – само главата и великолепните му рамене. Останалото бе потопено в позлатена мраморна вана, обърната към прозорците.

Майлс отвори очи и се загледа във великолепния залез. Макар вратата да не издаде никакъв звук, инстинктивно долови отварянето. Лекият повей от течението върху кожата му го възбуди много повече, отколкото успяха ръцете на Джили тази вечер. Някъде дълбоко в душата си изпита известна вина. Изненада се, че идва пак, след като не проявил

никакъв интерес към усилията ѝ да му достави наслада преди малко. Както и през предишните четири вечери.

Не би се тревожил, ако не бе сигурен, че липсата на интерес се дължи изцяло на мислите, посветени само и единствено на новата му съпруга.

Как можа направо да поднесе Теди на Рейнолдс върху сребърен поднос, с джуфка на упоритата ѝ брадичка и със зряла черешка между устните. Жалко, че нямаше кого да вини освен себе си.

– Напълни я, Джили – промърмори той и посочи празната чаша на масичката до себе си, без да извързва глава.

Зачуди се колко ли бренди ще се наложи да изпие, та да притъпи обзелата го тази вечер празнота. Не беше сигурен дали това въобще беше възможно, след като прекара по-голямата част от следобеда в опити да го постигне.

Отново затвори очи. Заслуша се в шумоленето на роклята ѝ, докато се приближаваше. Стъпките ѝ му се сториха странно колебливи. Чу се издрънчаването на кристал в кристал, докато пълнеше чашата. Дишаше учестено, сякаш през леко разтворени устни.

Странно как така внезапно се настрои на нея...

Именно тогава долови сладкия аромат на люляк. Огнена страст се разля по тялото му секунда преди да отвори очи и да сграбчи китката ѝ. Теди не свари да се извърне и побегне.

– Добър вечер, съпруго – дрезгаво поздрави той, а тялото му оживя, все едно пробудено от стогодишен сън.

Даваше си сметка, че при едно по-силно дръпване тя ще се озове във ваната при него.

Теди затвори очи и лицето ѝ се покри с изключително привлекателна руменина. Преглътна мъчително три пъти и едва тогава успя да изрече:

– Аз... Аз...

– Дошла си да тържествуваш. – Гласът му звучеше плътно, леко прегракнало. От всички причини, които имаше, за да ѝ се сърди, че бе участвала в представлението на Рейнолдс, в момента не му хрумваше нито една. Палецът му се плъзна по вътрешната страна на китката ѝ; под нежната кожа напипа учестения ѝ пулс. Излиза, че дори жени със забележителна дързост и интелигентност могат да останат безмълвни при определени ситуации. – Колко си смела, скъпа моя съпруго, да избереш да го сториш точно тук, в моята спалня.

Тя отвори очи, премигна тревожно, несигурна накъде е безопасно

да обърне поглед – бистрата вода във ваната във всеки случай, бе най-неподходящото място – преди да извърне пламналото си лице към прозореца.

– Представа нямах, че ще те намеря във ваната без... искам да кажа... че ще попадна, докато...

– Не, няма откъде да знаеш, че се къпя без дрехи, колкото и странно да ти изглежда. Иначе, предполагам, въобще нямаше да дойдеш, дори ако къщата гореше. Разбира се, имаше възможност да побегнеш в мига, когато отвори вратата. Но не го стори.

– Не допусках, че ще искаш да разговаряш с мен, освен ако не те сваря по някакъв начин неподготвен.

– В това отношение определено успя – увери я той тихо и присви очи, за да вижда по-добре сияйния ѝ профил.

Все още помнеше вкуса на устните ѝ, които в момента леко потрепераха.

– А и знаех, че очакваш някого.

– О! Това ли? – Изведнъж го обзе странно желание да ѝ обясни. – Тя е...

– По дяволите, имам представа каква ти е!

Долови известни пискливи нотки и напрежение в гласа ѝ. Същевременно установи с какво самодоволство, макар и за миг, се изпълват гърдите му, преди отново да изпита потребността да я извади от очевидната ѝ заблуда.

– Джили е с мен откакто се върнах от Триполи. Тя е...

– Не ми обяснявай.

– Но искам да го направя!

– Моля те, пусни ми ръката.

– Няма, защото ще си тръгнеш.

– Това е единственото порядъчно нещо, което мога да сторя. Ти си без дрехи.

– Права си. Но това не ми пречи да ти обясня. Особено когато става дума за недоразумение.

Нослето ѝ се вирна още сантиметър нагоре, а очите ѝ избягваха да срещнат неговите. Приличаше на изпълнена с негодувание учителка. Никога не бе изглеждала по-привлекателна в очите на Майлс, отколкото в този момент.

– Напълно разбирам, Уинчестър. Докато получавах образованието си, разбрах, че мъжете имат онова, което обикновено се нарича „потребности“. То, доколкото схванах, е естествено и извън контрола им.

Незадоволяването на тези потребности води до мъки и неудобство, да не говорим за отражението върху разсъдъка. Само за няколко месеца един мъж е в състояние напълно да полудее.

Майлс усети как устните му се извиват в усмивка: представи си как с широко отворени очи Теди скришом наблюдава съучениците си.

– Невероятно образована си по въпроса.

– Благодаря, Уинчестър. Така че напълно разбирам. Ни най-малко не ме ядосва или разстройва нещо, което е изцяло извън контрола ти. И никак не ме интересува кого избираш, за да удовлетвориш тази потребност...

– Естествено.

– ...пък било то Джили или русата вдовица с пискливия глас...

– Имаш предвид Лидия.

– Която ще да е. Наистина никак не ме интересува.

– Очевидно. Тогава не те интересува и фактът, че съм бил предан съпруг.

Тя преглътна и го стрелна с поглед, но бързо се извърна. Брадичката ѝ обаче се разтрепери.

– Не. Наистина никак не ме интересува. Защо да ме е грижа? Нали имаме споразумение?

– Вярно, обвързани сме с брачно споразумение – промълви той и прокара палец по китката ѝ. – Ами ако полудея, Теди?

– Джили няма да го допусне.

– Джили няма нищо общо с това. Нито пък Лидия или която и да е друга жена. С изключение на една.

На Теди направо не ѝ достигаше въздух. Цареше пълна тишина. Майлс пусна китката ѝ и зарови пръст под ръкава ѝ. През премрежени очи се загледа как гърдите ѝ се надигат. Цялото му тяло се вцепени.

– Каж ми защо дойде тук, преди да премисля и да наруша задълженията си според споразумението.

Тя се извърна към него – очите ѝ сияеха от неизказани желания. Устните ѝ се разтвориха, за да прошепне:

– И кои точно са тези задължения?

Той се надигна от водата, пламнал от страст; кръвта му кипеше неконтролируемо. Устните ѝ се разтвориха, очите ѝ се разшириха и тя щеше да падне назад, ако не бе я прихванал за раменете и притеглил към себе си.

– Няма да има никакви игрички помежду ни – процеди той през зъби; едва се съдържаше да не впие устни в нейните. Всеки сантиметър от

тялото ѝ се наместваше по неговото, сякаш бе създадена за тази цел. – Бъди спокойна. Ще оставя желанието ми към теб да ме подлуди, но няма да му се подчиня и така да попадна в лапите на чичо ти. Всичките ти усилия са напразни. Не можеш да ме съблазниш.

Тя премигна насреща му – очите ѝ представляваха две огромни теменужени езера.

– Не дойдох тук да те съблазнявам. Искам просто... да обясня, че нямам нищо общо със залога на Рейнолдс. – Сложи длани върху гърдите му и досегът ѝ предизвика вълни от желания по тялото му. – Исках... да ти кажа, че се молах ти да спечелиш надбягването. А също така исках... да облекча болката ти...

– Не ми е нужна утехата ти – изръмжа той и я стисна още по-силно – дивият му копнеж по нея се изплъзваше изцяло от контрола му.

Господи, как би предпочел да бе признала съзаклятието си с Рейнолдс. Това щеше да му донесе някакво спокойствие, щеше да укрепи съпротивата му. Колкото по-невинна бе тя и колкото по-чистосърдечно му предлагаше утехата си, толкова по-неустойчива ставаше. Никога не бе изпитвал подобни мъки. Умът му не побираше как ще оцелее.

Пусна я, сграбчи кърпа от близкия стол и я омота около кръста си – очите му нито за миг не се откъснаха от нейните.

– Предупреждавам те – процеди той през стиснати зъби, като се стараеше да се овладее. – Преодолявал съм изкушения къде-къде по-големи от сладко нашепваните ти слова или изваяното тяло. Побеждавал съм дяволски коварни врагове. Със зъби и нокти се изтръгнах от дължащата се на опиума лудост, обзела ме насред пустинята. *Няма да допусна една жена да ме постави на колене...*

Искаше да я разтърси, да я прогони от мислите си, ала откри, че е безпомощен, че ръцете му могат единствено да гаят нежно кожата ѝ. Хвана я за раменете и я придърпа към себе си. Сочните ѝ устни се развориха; усети дъха ѝ, който го прерязва като огнен меч. Едната му ръка подпря главата ѝ и пръстите му се заровиха в копринените ѝ къдрици, струящи като водопад по раменете.

– Никакви игрички – изръмжа той. – Чуваш ли ме?

– Никакви игрички – повтори тя шепнешком, докато ръцете ѝ обгръщаха врата му. – Майлс... – Подобно на гъвкава върба се изви в ръцете му и му поднесе устните си. – Не знам защо, но отчаяно искам да те целуна, Майлс.

– Не знаеш какво правиш, Теди...

– Знам, че не знам – пророни тя, надигайки се на пръсти, и той

усети дъха ѝ върху устните си. – Научи ме.

Майлс застина.

– Отвори очи, Теди. Погледни ме.

Гъстите мигли се вдигнаха нагоре.

– Какво значи *да се консумира брака*, Майлс?

Майлс стисна зъби.

– Не ми харесва в каква посока тръгва разговорът.

– В договора се споменава, че трябва да се въздържа от консумиране на брака, но никъде не се забранява целуването. Няма да нарушим споразумението, ако...

– Не ме слушаш какво ти говоря, Теди.

– Напротив. Чух те няколко пъти да подчертаваш изрично, че не си в състояние да бъдеш съблазен. Нямах представа колко ме окуражава това, Майлс, защото цялата съблазън и изкушение, в които ме обвиняваш, са съвсем неволни от моя страна. – Меката ѝ усмивка стана причина в гърдите му да заседне буца. – Напълно несведуща съм в съблазняването на мъж. Но в момента изпитвам необходимост... – Тя прокара пръсти по устните му и очерта контурите им. – Жените са жалостиви същества. Изпитваме неудържима необходимост да направим нещата по-добри. Искам да направя нещата по-добри за теб.

– Не можеш. – Той хвана ръката ѝ и се взря в очите ѝ. – Никой не е в състояние да го стори.

Веждите ѝ се стрелнаха над изпълнените ѝ със страст очи. Приличаше на най-умелата съблазнителна, която човечеството някога е познавало.

– Ти се страхуваш от нещо. Вероятно да не разбере какво се крие зад целия ти гняв.

– Няма да ти хареса онова, което ще видиш.

– Не съм съгласна. Не те бива да криеш всичко така умело, както си мислиш. Според мен го знаеш и именно това те плаши. Деймиън успя да надзърне в душата ти онзи ден, нали? И на теб никак не ти хареса. Затова се муси и фуча до края на седмицата. Би се чувствал по-добре, ако всички те смятаме за недодялан глиган, нали? Ако питаш мен, всеки има право на някаква утеха.

– Възхитително, няма що – промърмори той и присви очи. – Предизвикваш ме, нали?

– Винаги съм била изключително любопитна, ако това имаш предвид.

– По-любопитна си, отколкото е редно човек да бъде. А и ти

харесва да предизвикваш, да преодоляваш трудности, да откриваш непознатото, да пазиш тайни. Всички ние ги имаме. Подозирам, че дори и ти имаш тайни.

– Наистина всички ги имаме – промълви тя тихо.

– Ние – ти и аз – си приличаме. Само да ни размахат нещо пред носа, което не може да ни принадлежи, и ни обхваща маниакална потребност да го притежаваме. Като онова проклето брачно споразумение. Като го подписах, те направих недостъпна за себе си. В резултат на това не съм в състояние да се отърва от желанието да те притежавам.

Крайчетата на устните ѝ се вдигнаха нагоре.

– Наистина ли?

– В миналото успях да се справя със силните си чувства.

– Все това ми повтаряш. – Наклони глава и се загледа в устните му. – Продължавам да изпитвам силно желание да те целуна. – Очите ѝ се вдигнаха към неговите. – Не е провокация, Майлс. Честна дума. Ти постоянно се озърташ за врагове. Все си нащрек, струва ми се. Е, дали пък няма да ти е драго да чуеш, че те намирам за най-упорития и неподатлив мъж, когото някога съм познавала; притежаваш желязна воля.

– Такъв съм – простена той.

– Слава Богу – промълви тя и като придърпа главата му към своята, се надигна на пръсти, за да се притисне към него. Усещаше дъха ѝ върху устните си и трепкането на миглите ѝ по бузата си. – Една малка целувка няма да навреди на никого, нали?

– Не – чу се той да я уверява, докато я сграбчваше в обятията си.

На някои неща в живота, независимо от силата на човешката воля, няма начин да се устои. А и Бог му е свидетел колко правдоподобно му прозвучаха нейните аргументи. И защо не? Става дума само за една кратка целувка. Това в никакъв случай не е изпитание на волята.

Устните им се срещнаха и започнаха нежно и топло да се изучават. Гърдите им плътно се притискаха едни към други.

– Беше много приятно – прошепна Теди и сведе глава.

– Да – съгласи се Майлс и долепи чело в нейното, напълно овладял желанията си за момента.

– Добре ли си?

– Съвсем. А ти?

– Много добре. Предполагам, че... още една няма да ни навреди.

– Щом ще те направи щастлива, съпруго. В това отношение споразумението е пределно точно.

С пръст под брадичката ѝ той отново поднесе устните ѝ към своите.

Те потрепераха за миг под неговите, после се разтвориха при първия напор на езика му, за да му разкрият цялата свежест на устата ѝ. Мигом целият му здрав разум изчезна, ведно с всякакви задръжки. Приличаше на умиращ от жажда човек, получил първата глътка вода, Нямаше достатъчно голяма земна сила, която да му попречи да се напие до насита.

Искаше да я погълне цялата, да поеме дъха ѝ в гърдите си, да притежава самата ѝ същност. Ако тя му бе позволила, би я погълнал.

Притисна я силно в прегръдките си, плътно я допря до себе си и впи устни в нейните. Страстната стихия, която смяташе за отдавна угаснала у него, избухна с такава сила, че възпламени кръвта му и го изпълни с живот. Тази жена му възвърна чувството, че отново е истински мъж.

Тя извика, извърна глава и с усилие си пое въздух. Дланите ѝ се опираха в гърдите му, ала той не ѝ позволи да се отдръпне, още по-малко – да избяга.

– Какво има? – Устните му докоснаха падналите по слепоочието ѝ къдрици.

Изпълни дробовете си с нейния аромат, ръцете му не успяваха да се насладят на нежното ѝ тяло. Дълбоко в душата му го прониза остра болка, от която гърдите му се стегнаха.

– Секва ми... дъхът от теб – прошепна тя.

– А аз спирам да дишам, когато ти влезеш в стаята.

Тя наклони глава. На меката светлина се видя как страните ѝ поруменяха и Майлс изпита копнеж да я вземе в обятията си и нежно да я люби. Като се има предвид дълбочината на необузданата му страст само преди секунди и дивото желание да я задоволи, му бе трудно да си обясни сегашната си загриженост за нея.

– По-добре да си вървя – промълви тя и вдигна очи към него.

Там той зърна колебание, придружено от известна неохота. По някакъв странен начин това го трогна и заплени.

Едва не я помоли да остане при него, но се възпря. Защо да го прави, по дяволите? Не е самотен и не се нуждае от нея! Никога никой не му е бил нужен, а още по-малко нечие състрадание или нежност. И определено не му трябва жена, която възнамерява да го превърне в обект на безграничното си любопитство. Ако ѝ предостави дори и най-малка възможност, тя наистина може да проникне до дълбините на душата му. Току-що се убеди. А той не е мъж, който ще приеме това.

– Да, по-добре си иди – съгласи се той грубовато, подстрекаван от обзелите го мисли. И въпреки това я пусна с дълбоко нежелание. Наведе

се да вземе чашата с бренди. Отпи няколко големи глътки с надеждата да проясни мислите си. – Рейнолдс възнамерява да дойде утре по обяд – добави той като я наблюдаваше внимателно. – Ще остане няколко часа.

Тя посрещна рязката промяна в поведението му с вирната брадичка и нетрепващ поглед.

– Тогава трябва незабавно да си тръгна. Иначе ще прекарам половината нощ да се чудя какво да облека. Лека нощ, Уинчестър.

А после, преди той да усети, се надигна и го целуна по небръснатата му брадичка. Като облаче люляков аромат, обгърнато с коприна в цвят на слонова кост, тя се извърна и напусна стаята. Майлс остана загледан в затварящата се зад гърба ѝ врата. В спалнята му вече бе настъпил хлад и само след мигове щеше да проникне отново в душата му.

Хубавото на големите къщи е, че лесно можеш да се потопиш в нощната тъмнина, без да те забележат. Тиха като движението на облаците в среднощното небе, Теди притвори страничната врата зад себе си и забърза по пътеката към конюшнията. Под семплата памучна рокля носеше черна риза, панталони и високи до коленете ботуши. В единия ботуш бе напъхала пистолета си, в другия – ножа. Върху раменете бе метала черната пелерина, а в ръка държеше широкополата черна шапка.

Резето на вратата на конюшнията лесно се отвори и тя се вмъкна вътре. Премигна няколко пъти, та очите ѝ да привикнат към слабата светлина в помещението, после забърза към задната част и надникна в тъмната стаичка.

– Празна е – прошепна тя с облекчена въздишка.

През последните няколко дни, докато се наслаждаваше на вечерната си разходка из градините, отбеляза, че Саймън обикновено напуска конюшнията, за да се прибере в колибата си, някъде между девет и десет часа. Идеята да обяснява на коняря с вечно засмените очи, че обича да язди нощем, никак не ѝ се нравеше. За да осигури безопасност за Уил бе готова на всичко, а маменето на леля ѝ и чичо ѝ смяташе за едно от най-малките си прегрешения. Но Теди не бе родена лъжкия. Колкото и основателни причини да имаше, винаги изпитваше вина, колчем срещнеше погледа на леля Едуина. Същото щеше да стане и ако попадне на Саймън и се наложи да го излъже.

Стигна до яслата на Клио, пъкна юздата в устата ѝ и я поведе към вратата. С известна изненада забеляза празната ясла на Див вятър. И Уинчестър ли обича среднощните разходки върху гърба на коня?

Мисълта я накара да замръзне на място. Представяйки си неочаквана среща с него, започна да хапе долната си устна. Да обясни необичайното си облекло на Саймън беше едно – нямаше да ѝ е лесно, но щеше да се справи, но да мами Уинчестър, особено след все още пресните ѝ спомени от целувката му – беше друго. Испита съмнение доколко ще успее да измисли нещо приемливо и логично за поведението си. Ала обясненията ѝ с Майлс се числяха към най-малките ѝ грижи.

Все още не проумяваше какво точно ѝ стана в спалнята му. Държа се като лека жена и само дето не остана без дъх, когато го видя гол, разположил се в невероятно голямата вана като някакъв безстрашен и славен крал. Вана, която безпрепятствено би побрала едновременно и мъж, и жена.

А когато се надигна от водата, под светлината на свещите и със стичащите се по кожата му капки, приличаше на самия Нептун.

Усети как страните ѝ пламнаха. Не биваше да подценява този мъж. Даваше си ясна и тревожна сметка за това.

Господ да ѝ е на помощ, ако отново я обземе желание да го целуне. Съмняваше се дали ще се осмели, като си припомняше свирепостта на ласката му. Това със сигурност ще ѝ държи влага доста време... Въпреки че някои жени – с далеч по-слаби задръжки от нея, разбира се – не само биха се насладили на такава ласка, но и биха копнели за още. Среднощна среща под обсипаното със звезди небе би била безкрайно примамлива за тях.

Теди тръсна глава и прогони всички подобни мисли.

– Хич не бива да се държа така. Тази вечер трябва да се срещна с Кокбърн, както е по план, а не с Уинчестър.

Замисли се трескаво, за да намери друго логично обяснение за отсъствието на Див вятър. Хрумна ѝ нещо и настроението ѝ значително се подобри. Уинчестър е оставил жребца на пасбището. Точно така. След надбягването днес следобед, какво по-подходящо място, за да прекара конят нощта?

Прогони всичко свързано с Див вятър от главата си, яхна Клио и я насочи към задната страна на конюшната, а оттам – към нивата, където меката пръст щеше да заглуши тропота от копитата ѝ. Разчиташе на дърветата в северния край да я прикрият. До възвишението в близост до жилищата на прислужниците и робите, нарочно яздеше със съвсем бавно темпо. Когато стигна, слезе, съблече роклята и я скри при дънера на огромната секвоя. Пъхна ножа и пистолета на кръста, нахлузи широкополата черна шапка и отново се качи на гърба на Клио. Със сериозно

Ястреба и гълъбицата

изражение на лицето и леко смушкване с пети в хълбоците на коня, Те-ди насочи кобилата на изток, където в далечината проблясваха водите на залива.

Глава 12

На стотина метра северно от носа с фара, прикрит зад хрусталака по билото на една дюна, Майлс наблюдаваше огромния английски военен кораб, хвърлил котва недалеч от брега. Всичко му подсказваше, че тази нощ предстои среща между Кокбърн и самозвания Нощен ястреб. През последните няколко седмици самият той изпита известни затруднения да проследи движението на кораба на Кокбърн край брега. При липса на предварително уговорен час и място, самозванецът едва ли щеше да го намери.

Докато наблюдаваше кораба, Майлс все повече се убеждаваше, че той е нарочно там и чака. Тъмните палуби изглеждаха пусти и злокобно тихи, сякаш Джереми Кокбърн е наредил всички да се скрият и фенерите да се загасят. Освен ако не се готви да плякосва, Майлс не се сещаше за друга причина Кокбърн да хвърли котва така близо до брега. Ала от приказките, които Майлс бе чул за славолубието му, пустият район около носа с фара едва ли бе най-подходящото място за английски адмирал да стъпи на брега, за да нападне и унищожи Вирджиния. Кокбърн по-скоро би избрал гъсто населен район като Хамптън, за да граби.

Очевидно корабът бе тук поради много по-тайнствени причини. Но те занимаваха Майлс само отчасти. Хората на Фаръл патрулираха крайбрежието нощем, търсеха издйнически признаци за предстояща английска атака и се надяваха да заловят предателя Нощен ястреб. След като Майлс откри английския кораб така близо до брега, би бил пълен глупак да смята, че по някое време и хората на Фаръл няма да сторят същото. И със сигурност ще пристигнат да видят какво става.

Облечените му в ръкавици ръце стиснаха по-здроаво юздите на Див вятър. Приглушеният плисък на вълните действаше някак успокояващо и придаваше свръхестественост на обстановката. По индиговосиньото, тъмно небе се носеха сребристи облаци, гонени от неспокойния горещ вятър, който развяваше и пелерината на Майлс.

Неспокоен...

Размърда се на седлото, а очите му продължиха да шарят по палубите на военния кораб. Изчакваше да зърне издйническа светлина от фенер. С неизбежност, която започваше да го тревожи все по-малко и по-малко, мислите му се насочиха към Теди. Съпругата му, изплъзваща се като лунен лъч, и поради това така пленителна, както всяка жена

само би могла да се надява да бъде. Каза ѝ истината. Бе се превърнала в нещо, към което да се стреми, но сега си даде сметка, че потребността му от нея е много по-дълбока и забраната, записана на някакъв си лист хартия няма нищо общо с това. При всяка среща тя го омайваше все по-силно. Не защото му бе забранено да спи с нея; нито заради намерението на Рейнолдс да я ухажда открито под покрива на Мирамер. А заради онова, което тя представляваше. Даваше си сметка, че иска да прекара цял живот с нея, за да има време да разлисти всички нейни пластове. Защото, макар и за миг, тя бе донесла слънчева светлина в душата му.

А той искаше още светлина. Много, още повече.

Докато се таеше в тъмния храсталак и слушаше свирещия през тревата вятър, осъзна истинската дълбочина на своята самота. Как успя тя така бързо да я долови?

Див вятър изведнъж се напрегна. Ушите му се устремиха напред, а ноздрите му се разшириха от доловената миризма.

– Спокойно – промърмори Майлс и се наведе към врата на жребеца.

Очите му се взряха в тъмнината, за да проследят движението на някоя издайническа сянка. Нищо не съзря. Напрегна слух, за да долови тропот на копита. Този самозванец определено бе опитен ездач, а конят му, без съмнение – добър. Бяха се приближили без ни най-малък шум. Не за пръв път, макар и неохотно, Майлс изпита, възхищение към този смелчага, независимо от естеството на преговорите му с Кокбърн или заплахата, която представляваше за кроежите на Майлс.

С крайчето на окото си Майлс долови някакво движение. Ето там – на не повече от десет метра вляво от него – сред високите треви се появи сянка, а после самотен кон и ездач излязоха от храсталака. Майлс се стъписа, защото видя сякаш собствения си силует, когато повей на вятъра разпери пелерината на самозванеца.

Усети как го обзема гняв. По дяволите да върви възхищението му от изобретателността на този тип. Бе изложил главата на Майлс на огромен риск, за да постигне целите си, да не говорим за начина, по който невъзвратно бе накърнил репутацията на Нощен ястреб. Никой не може да постъпва така с един представител на рода Уинчестър!

Майлс заби пети в хълбоците на Див вятър. Жребецът изскочи от храсталака, за да се впусне стремглаво надолу по дюната, право срещу самозванеца. С гневно изръмжаване Майлс насочи с юзди коня си към натрапника. Чест направи на новопоявилите се, че макар и явно изненадан, обърна коня към съседна дюна с умение, нехарактерно за мнозина ездачи, и се шмугна сред високите треви край главния път. За нещастие

на човека обаче, което липсваше на Майлс и Див вятър като тихо придвижване, се компенсира от силата и решителността им.

С три широки крачки Див вятър се изкачи на дюната, а след още пет скока почти застигна самозванеца. Майлс задържа жребца успоредно на другия кон, пресегна се, за да хване юздите. Пръстите му тъкмо докоснаха кожената каишка, когато самозванецът рязко се изви и насочи коня си към гъсталака. Майлс изруга през зъби и пришпори жребца си да последва беглеца. Само глупак би вкарал коня си в гъсталака от преплетени трънливи храсти, препускайки с все сили в тъмна нощ, без лъч лунна светлина, който да го води.

Глупак или може би някой достатъчно отчаян, готов да предприеме всичко, само и само да избяга. Майлс разбираше подобна логика. И въпреки това, колкото и да му се искаше да залови този тип, не възнамеряваше да рискува да нарани Див вятър. Трябваше да успее да го хване, преди да се шмугне в гъсталака.

Този път се наведе силно напред и посегна към юздите на другия кон, преди Див вятър да се изравни напълно с него. Майлс съзнаваше опасността от поведението си: и двата коня препускаха стремглаво към издигащия се като стена пред тях гъсталак. Да се опиташ да овладееш друг кон с ездач, който няма намерение да се подчини, е трудна задача при всякакви обстоятелства.

Точно когато пръстите му се докоснаха до юздите и двата коня се блъснаха един в друг, на Майлс му хрумна, че е твърде вероятно човекът да е въоръжен. Защо не е извадил оръжието си досега? Да му се възхищава е едно, но да се отнася към него не като към опасен враг – съвсем различно. Бе постъпил глупаво. Никои Уинчестър никога не е свалял гарда си.

Очакваше всеки момент да го прореже нож или да чуе изстрел, който да впие куршум в плътта му. Вместо това усети ритник в кокалчето на глезена. После друг в коляното. Последва го трети. Човекът замахна с ръка и я стовари върху главата му. Друг удар го перна под брадичката. Сумтейки, той се поизправи на стремената, за да забави хода на Див вятър и да възвърне контрола си над него. Стойката му всъщност го правеше крайно уязвим. Осъзна грешката си секунда по-късно.

С дрезгав вик самозванецът перна Див вятър по врата с камшика си. Жребецът мигом се изправи на задните си крака и при това движение изкубна юздите от ръцете на Майлс. Докато риташе с предните си крака във въздуха, юздите на самозванеца се изплъзнаха от ръката на Майлс, насочил вниманието си да се задържи върху гърба на собствения

си кон. Все пак успя да сграбчи ръката на самозванеца, точно когато онзи се готвеше отново да нанесе камшичен удар по врата на Див вятър.

С рязко дръпване на ръката Майлс за малко да измъкне другия от седлото. Успя плътно да го притисне към себе си. Но нещо го скова по напълно необясними причини, а хватката му се поотхлаби. Сякаш усетил моментното си превъзходство, със светкавично движение беглецът заби лакът в ребрата му и отново размаха във въздуха камшика. Върхът му лизна Майлс по лявата буза, където остави резка. Подобно на вода, която се изплъзва от пръстите, самозванецът не само се освободи от хватката му, но и успя някак да се задържи върху седлото. Двамата с коня потънаха в тъмнината на гъсталака.

Майлс отчаяно се опитваше да хване юздите на Див вятър, който – превъзбуден – пак се изправи на задни крака и хвърли ездача от гърба си. Озовал се върху земята, Майлс със смайване видя как жребецът се понася след бегълците с вирната опашка и вдигната глава – за втори път днес ни най-малко не приличаше на претърпял поражение.

Скачайки на крака с яростна ругатня, проследи с поглед потъването на самозванеца в гъсталака. Див вятър прояви достатъчно здрав разум или поне така му се искаше на Майлс да смята, за да не го последва. С гордо изправена глава той се върна при господаря си.

– Какво, по дяволите става! – не се въздържа Майлс, сграбчи юздите и яхна коня. – По дяволите! По дяволите! По дяволите!

Побеснял, насочи Див вятър към мястото, където непознатият бе изчезнал, твърдо решен да преследва врага си и в ада, ако трябва. Именно тогава чу приглушен тропот на конски копита по главния път.

Стисна зъби.

– Господи!

Не беше самотен конник. Определено се приближаваше повече от един кон. Явно ставаше въпрос за цял взвод, а кой стоеше сред тревата на открито, като при това корабът на Кокбърн бе хвърлил котва на не повече от неколкостотин метра. Войниците не биха си дали труда да му задават никакви въпроси, ако го сварят тук.

Изглежда съдбата твърдо бе решила по един или друг начин да го предаде в ръцете на Фаръл.

Изпита горчиво раздразнение. Бързо прецени възможностите. Колкото и да вярваше в способностите на Див вятър, с известна тревога се запита колко ли сили са оставали на клетото животно след днешното надбягване и състоялата се току-що не твърде спокойна среща със самозванеца. Не му се струваше благоразумно да се впусне в бягство по

открития път пред конния взвод, особено като си спомни за прелитащите край него куршуми само преди няколко седмици. За миг му хрумна да потърси укритие в гъсталака, но нещо и в този вариант не му хареса. Явно, самозванецът съумява да прояви много по-голямо търпение от него. Представи си го как се укрива с часове, без да предприеме нищо, докато войниците претърсват района. Той не би съумял да направи същото. Съществуваше вероятността войниците да го последват в гъсталака, а той не възнамеряваше засега да ги насочва по следите на самозванеца.

Съобрази нещо и дръпна юздите на Див вятър, за да го насочи наляво, към брега. Това, безспорно, бе най-неочакваната посока, защото предполагаше отлично познаване на терена. Преследвачите не биха се сетили да последват никого натам. Точно както не би им хрумнало, че някой се крие в гъсталака и тихо чака възможността да се измъкне.

Корабът на Кокбърн все още се поклащаше, закотвен в залива, когато Майлс изкачи дюната и се спусна към бреговата ивица. Отново обхванат от гняв, насочи жребеца на юг. Едва когато се убеди, че никой не го следи, свърна към Мирамер.

Теди се взираше напрегнато в тъмнината на заобикалящия я гъсталак, не смеейки да диша. Слушаше тропота от конете на войниците, а сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите. Стискаше здраво юздите на Клио с разтреперани ръце и дланите ѝ под кожените ръкавици се потяха. Пот на тънки струйки се стичаше и по челото, и по шията ѝ. Раздразнено се опита да прогони бръмналите наоколо комари.

Напрегна слух – чу конете на войниците да се отдалечават на юг. Най-вероятно веднага щяха да се върнат в този район, щом съзрат кораба на Кокбърн. А нямаше начин да не го видят. Теди прецени, че разполага със съвсем кратко време да се измъкне.

Въздъхна дълбоко, прехапа устни и си наложи да възпре напирещите в очите ѝ сълзи.

– Успокой се – заповяда си тя тихо. Пое дълбоко дъх за да прогони напрежението от тялото си, паниката от сърцето си и ужаса от ума си. – Мисли ясно!

Трудна задача, особено като се има предвид, че за малко не бе заловена. От тайнствения Нощен ястреб. *Той очевидно чакаше появата ѝ.* От тази мисъл гърлото ѝ се стегна. Та той още можеше да я дебне, навън, прикрит в тъмнината, вбесен до краен предел. Можеше да я убие с голи ръце. Вдигайки я от седлото като перце, ѝ даде ясно да разбере

каква невероятна сила се скрие в мускулите му. Чудеше се защо не я уби тогава и така да сложи край на всичко.

По тялото ѝ пробягаха тръпки, но после я обзе такова раздражение, че от устните ѝ неволно се отрони вопъл. Какво ще предприеме Кокбърн, ако не се срещне с него тази вечер? Какво ще стане с Уил?

Трябва да намери начин да сигнализира на Кокбърн. Как да мисли за собствената си кожа в момента, когато животът на Уил изцяло зависи от милостта на Кокбърн?

Сръчно изведе Клио от хрусталака и я насочи към дигата. Вятърът продължаваше да свири леко във високите треви; по небето се носеха облаци. Не виждаше никакви признаци за присъствието нито на Нощния ястреб, нито на войниците. Засега.

Несъзнателно затаила дъх, напредваше и чак на върха на дюната дръпна юздите на Клио, за да я спре. Едва сега въздъхна с облекчение. Корабът на Кокбърн продължаваше да стои на котва на неколкостотин метра от брега. С треперещи ръце освободи фенера от седлото и го запаля. Бавно го разклати наляво-надясно, направи пауза и отново го разклати – това бе знакът за отмяна на срещата.

Само след миг от кораба дадоха ответен сигнал.

След две нощи ще опита отново да осъществи среща на това място. Прехапа пак устни, за да превъзмогне обзелото я отчаяние. В продължение на няколко минути гледаше как се вдигат платната на *Гърмяща змия*. Беше пропуснала една възможност.

Уил...

Преглъщайки надигналата се в гърлото ѝ буца, насочи Клио на юг и заби пети в хълбоците ѝ. Под копитата на кобилата се вдигна облак пясък. Вятърът изсушаваше стичащите се по бузите на Теди сълзи.

Два дни. Подсмъркна и се постара да си вдъхне увереност. Логиката диктуваше, че Нощния ястреб ще дебне за срещата ѝ след седмица, а не след два дни. Няма значение. Нали му избяга два пъти? Пак ще успее. Дори ако се наложи да раздава още ритници по глезените или коленете му и да размахва камшика, за да го накара да се махне. Тази нощ ѝ попречи, но проклета да е, ако допусне това отново да се случи.

След по-малко от половин час Теди дръпна резето на конюшния на Мирамер и въведе спокойната Клио в слабо осветеното помещение. Направи две крачки и замръзна, а сърцето ѝ се сви при вида на мъжкия силует на по-малко от метър от нея.

– Господи, Саймън... – сепнато прошепна тя, като се стараше да прикрие треперенето в гласа си.

Опитваше се да не се върти неспокойно в набързо навлечената през главата рокля, чиито най-горни пет копченца не бяха закопчани. Слава Богу, че остави пелерината и шапката до вратата на конюшните. В сегашното си състояние не би успяла да измисли никакво приемливо обяснение за странните дрехи.

Стройният коняр излезе от дълбоките сенки и застана под оскъдната светлина на фенера. Беше усмихнат, а поведението му – дружелюбно както винаги, но Теди не можеше да се отърси от чувството, че е човек, който не пропуска да забележи всичко.

– Госпожо – поздрави той с напевна интонация.

Поклони се леко и пъкна палци под тирантите си. Нещо в поведението му я накара да обясни появата си. Преглътна и направи неопределен жест към вратата.

– Не... Не ми се спеше. Затова отидох да... пояздя. – Отново преглътна, а мълчанието му я притесни. Постара се да си придаде вид на благородна господарка, на несъмнено страдаща от безсъние господарка, която току-що се е върнала от среднощна разходка. С равен добави: – Беше направо прекрасно. Точно от това се нуждаех.

– Не е убаво да одите далеч. Не се знай кой броди по пътищата нощем... Има крадци... дезертъори...

– Прав си – съгласи се тя бързо и прехапа устни. Направо ѝ идеше да побегне от втренчения поглед на Саймън. – А и определено не бих желала да срещна тайнствения Нощен ястреб, за когото всички говорят. Бил доста страшен. Така чух.

Саймън сякаш се замисли, над думите ѝ, но очите му не се откъсваха от нея.

– Много хора се плашат от него. А нема причина.

Вероятно наистина нямаше, особено щом снабдява всички с какви ли не контрабандни стоки, включително и с ямайски ром. Но тя определено имаше причина. Той заплашваше да обърка всичките ѝ планове. Колкото по-скоро насочи Кокбърн по следите му – толкова по-добре.

– Ако някой язди в нощна доба, Саймън, сигурно не му е чиста работата – отбеляза тя, без да съзнава иронията на репликата си, докато Саймън не вдигна въпросително вежда нагоре.

Мина край него на път към яслата на Клио, но извърна глава, за да не забележи той пламналото ѝ лице. Наложил се да дръпне по-силно юздата на Клио, понеже кобилата се съпротивляваше. Бърз поглед към яслата на Див вятър обяснил съпротивата ѝ. Черният кон подаде глава от клетката и леко ухапа Клио по хълбока.

– Виждам, че Уинчестър не е искал Див вятър да прекара цялата нощ навън и да се натъпче с трева – подхвърли Теди през рамо, докато въвеждаше Клио в нейното отделение и затваряше вратата. Потупа кобилата по врата и се обърна към Саймън: – Затова ли си тук толкова късно, Саймън? За да се погрижиш за Див вятър?

– Да. – Той кимна към камшика, който тя все още държеше в обвивката в черна ръкавица ръка. – Ще го отнеса в задната стаичка вместо вас, ако желаете, госпожо.

– Да, разбира се. Не ми е нужен. – Подаде му камшика, но се зачуди защо се чувства така неспокойна пред него. Та той няма как нито да прочете мислите ѝ, нито да надникне в душата ѝ, за да открие измамата. Измъчена усмивка се появи върху устните ѝ. – Благодаря, Саймън. Лека нощ.

Негърът я дари с широка сърдечна усмивка, която би трябвало да разсее всичките ѝ опасения, ала по някаква причина неспокойството не я напусна.

– Лека нощ, госпожо. Сигур ще спите добре.

Макар шансовете за това да бяха изключително малки, Теди откри, че както никога досега копнее да се уедини в стаята си. С бързи решителни крачки се насочи към горния етаж на западното крило. Дано там намери миг спокойствие и поуспокои разтревожената си душа, макар и за кратко.

Дилемата пред нея бе ясна: или успешно ще се справи с Нощния ястреб, или той ще я изобличи. Можеше само да гадае какво възнамерява да ѝ причини, ако я хване. Най-вероятно щеше да предаде предателската ѝ кожа на Джордж Фаръл. Дали ще я подложи на мъчения, задето се е представяла за него. Или ще я убие... Не. Няма да мисли за това. Нито пък ще му предостави подобна възможност.

За няколко дни ще гледа да научи всичко възможно за Нощния ястреб – от прислугата, от Уинчестър, дори от Джул Рейнолдс. А после ще предаде цялата информация на Кокбърн. Заедно ще намислят какъв капан да му устроят, а тя ще е примамката.

Мисълта да съзаклятничис с Кокбърн, за да заловят когото и да било, изпълни устата ѝ с горчив вкус, а стомахът ѝ се сви. Англичанинът се бе държал безмилостно към затворниците си. Как да предаде някого в ръцете му?

И все пак – доколкото животът на Уил е в опасност, тя трябва да премахне Нощния ястреб като заплаха. Освен това Кокбърн ще изпадне във възторг от подобен план и не е изключено да ѝ се отвори

възможност да поиска някаква размяна. Например Уил в замяна на Нощния ястреб. Вкопчи се в тази мисъл и се постара да отхвърли съмненията си. Излизаше, че няма друг избор. Освен това не предаваше приятел.

Но дори след като най-после затвори очи и се унесе, не успя да потисне неспокойното си чувство, породено от плана ѝ. А и нещо друго я тревожеше... Нещо ѝ убягваше, очертаваше се неясно в дълбините на съзнанието ѝ... Нещо, което не успяваше да определи...

* * *

– Виж го само! Нахалното копеле е подранило.

С гневно изсумтяване Майлс скочи от гърба на Див вятър и ядосано подаде юздите на Саймън. Опрял стиснатите в юмуци ръце на хълбоците си, Майлс присви очи срещу обедното слънце и се загледа в елегантната карета, която се приближаваше по алеята на Мирамер, теглена от два красиви бели коня. След каретата се виеха малки облачета прах, които сякаш подсказваха колко е нетърпелив пътникът в нея. Красиво изваяното Р върху вратичката и облеченият в безупречна ливрея лакей не оставяха никакво съмнение за самонадеяността, с която Джул Рейнолдс пристигаше, за да пожъне плодовете от спечеления облог.

– Сам си го напраихте – отбеляза Саймън с леко колеблив тон. – Няма за к'во да се цупите сега.

Майлс присви очи и проследи приближаването на каретата и спиралото ѝ пред парадния вход на Мирамер.

– Никога през живота си не съм се цупил, дявол да го вземе. А и дори да съм го правил, никога не е било за нещо, за което съм виновен.

– Тъхъ – отвърна Саймън неопределено, но несъгласието му бе очевидно. – Не видех кой да туря пистолет до главата ви и насила да ви кара да приемете облога на Рейнолдс.

– Нямахше нужда. Нямах друг избор освен да приема.

– Да не станете за присмех ли?

– Точно така.

– Тъхъ.

Майлс хвърли на негъра изпепеляващ поглед.

– Никой Уинчестър не се е отказвал от предизвикателство, Саймън.

Чернокожият изсумтя.

– Дядо ви щеше да заложите сичките коне от конюшната си, ама не и да се фане на бас с никой мъж, онзи да се лигави няколко часа с жена му. Дядо ви беше велик. И немаше да го е страх да откаже такъв бас. А

бе дяволски горд човек. Като боен петел. И хич не му пукаше, че сички ще разберат на к'во най-много държи на тоз свят. И веднага ще кажа, че туй не бяха нит' конете му, нит' тютюна, нит' парите, нит' гордостта му.

– Какви, по дяволите, ги плещиш, Саймън?

– О, не казвам празни думи, господарю – изрече Саймън с пълна убеденост. – Ъхъ. И не казвам забиколно, че май вече държите на жена си повеч отколкото си мислите.

– Стига, Саймън.

– И не казвам – продължи негърът с напевния си тон, – че ако да имаше как, щеше да дадете на Рейнолдс Див вятър само и само да си иде на минутата. Не съм и обелил дума, че за човек, дето го чака сума ти работа, прекалено се навъртате тук, сякаш ей сега ще убийте някой, и то не зарад цената на тютюна. Нищо таквоз не казвам, господарю. Щото знам колко сте умен. Почти колкото дядо си.

– Благодаря ти, Саймън. Дядо ми наистина бе славен мъж.

– Да. Но, но сички знаят, че и наполовина не го слепеше гордост кат вас. Нямаше да губи време да се цупи за грешките си. Щеше да е намислил план как да опраи нещата. Ъхъ.

Майлс стрелна Саймън с поглед и усети как гърдите му опъват ризата.

– И кое те кара да си толкова убеден, че аз нямам план? Не че ми трябва...

– Ами стоите тук и бърбите със старец кат мен, а Рейнолдс е на път да влезе и да изведе жена ви.

– Рейнолдс, по дяволите, няма да постигне нищо.

– Да, сигур. Не веднага.

И двамата се загледаха как лакеят отвори със замах вратата на каретата и Рейнолдс слезе с бастун в едната ръка и широкопола, украсена с перо шапка – в другата.

– Господи, погледни го – промърмори Майлс. – Никоя жена в района Глочестър няма по-голям гардероб от неговия. Виждал ли си някога сако с точно такъв оттенък на червеното, Саймън?

– Не, господарю. Бая фаща окоото. Няма начин госпоица Теди да не забележи.

Майлс отново изгледа Саймън свирепо.

– Нямам нито едно червено сако, Саймън, нито шапки с пера. Никоя не съм имал и няма да имам, и то само за да привлека вниманието на някоя жена. Затова не си въобразявай...

– Не казвам, че ви трябват таквиз неща. Госпоица Теди едва ли ще

ги забележи.

Майлс погледна смаяно коняря си, а после Рейнолдс, запътил се вече към входната врата.

– Точно така. Тя е необикновена жена. Извънредно необикновена. И един мъж не може да я смае с тривиални методи. Ако трябва да съм искрен – не тя ме тревожи.

– О, сигурен съм, тя шъ са опраи с Рейнолдс.

– Кое те кара да си толкова сигурен?

– О, тя знай да напраи каквото си иска с един мъж и той дори нема да са усети. – Саймън посрещна погледа на Майлс със съвършено невинно изражение. – Е, може да съм в грешка.

– Да, може и да грешиш – измърмори Майлс ядосано. – Колкото и рядко да ти се случва. Престани да ме поучаваш и се захващай за работа.

Саймън леко наклони глава.

– Ей сега се захващам с Див вятър.

Майлс кимна.

– Виж подковите му. Лявата задна май се разхлаби снощи. – При спомена за случката от предишната нощ изражението му стана мрачно. Замислено погали главата на жребца. – Следващия път самозванецът ще ни моли за милост, нали, момчето ми?

– Стига пак да не извади късмет и да не офейка, а? – промърмори Саймън с очевидна насмешка.

Майлс стисна зъби.

– Не го направи от умение, дявол да го вземе. Беше си чист късмет. Нищо друго.

Саймън леко се засмя и бавно поклати глава.

– Дядо ви и наполовина не го слепеше гордост кат вас. Ъхъ. Винаги знаеше, кога е победен.

– Победен? – изрева Майлс. – Искам да ти кажа, че битката още дори не е започнала.

– Ъхъ. На вас ви е натъртен задника днес сутринта, не на некой друг. А стоите тук и повтаряте, че той бил глупакът. Знайте ли к'во мисля?

– Предполагам, ще ми съобщиш, дори и да не желая.

– Ако питате мен, харесва ви да го гоните. Даже си имам науум, че сте забравили що въобще почнахте да го преследвате. Няма нищо общо дето шпионира или ни разваля работата. Искате го, щото не можете го фана.

– Глупости. Той представлява опасност за заплануваната ми операция.

Саймън изсумтя.

– Айде, Див вятър. Да ти кажа, мойто момче – никога не съм виждал толкоз инат мъж. И сляп. Нема надежда за него.

Майлс се загледа как Саймън и жребецът се отдалечават и изведнъж се зачуди защо не се чувства във форма тази сутрин, особено след като има предостатъчно причини да е доволен: реколтата бе изключително добра, корабът му бе почти натоварен и готов да отплава за Антилите и то под носа на подкупните английски морски офицери. Успехът изглеждаше безспорен. Мирамер щеше да продължи да процъфтява. Усилията му не бяха отишли напразно. Дори спомените от Триполи започваха да избледняват и вече не бяха така кошмарни и безжалостни.

Тогава защо, по дяволите, всичко, което имаше такова огромно значение за него – и продължаваше да има – изведнъж му се стори някак второстепенно и незначително? Какво му тежи? Какви неведоми сили напътстват мислите му? Сякаш сетивата му са под постоянен обстрел, желанията му – изострени, а волята му – подложена на непрекъснато изпитание. И като капак на всичко – всякакъв здрав разум и логично мислене го бяха изоставили.

По принцип не бе ревнив или брутален човек. Но въпреки това предвкуси насадата, която щеше да изпита, като тръшне Рейнолдс на земята.

Обикновено избягваше да мечтае. И въпреки това образът на съпругата му витаеше неизменно в мислите му – и денем и нощем. Поне кошмарите от миналото бяха изчезнали някъде.

Затова пък мъченията придобиха нов вид.

Сякаш дочула мълчаливия му повик, Теди се показа на вратата на къщата и се потопи в окъпания от слънчева светлина ден като изящна пеперуда, разтворила криле за полет. И подобно на пеперуда ще трепти и лети така, че никой да не може да я улови. Дори при появата си в спалнята му снощи, запази своята тайнственост. Ако Рейнолдс още не бе осъзнал това, скоро щеше да го стори.

Омайваща. Пленителна. Изкусително съблазнителна. Беше всичко това и същевременно то й се удаваше без никакво усилие. Майлс остана потресен, осъзнавайки, че е негова.

Е, не напълно. Засега.

Да я притежава физически, му бе забранено. Но да притежава душата й, както изведнъж му се прииска...

Бавно се насочи към тях. Постепенно закрачи с по-широка и лека стъпка. Светът стана по-хубав, когато тя откъсна поглед от Рейнолдс и се загледа в него. Усмивката в очите ѝ помътня, а устните ѝ потрепераха. Той се досети кой точно спомен я връхлетя и самият си припомни всичко, случило се в спалнята му снощи. Сякаш намагнетизиран заряд пробяга помежду им. Страните ѝ се обляха в такава привлекателна руменина, че розите, които красяха терасата, трябваше да сведат засрамено цветовете.

Усмивката, озарила лицето му, извираше направо от душата му. Обля го топлина и някакво странно задоволство.

Нямаше представа защо. Съпругата му само дете не се намираше в ръцете на друг мъж. А самият той я постави там. Но когато го стори, не бе обещавал да не се намесва.

Да, наистина, онова, което Майлс бе замислил, щеше да накара Рейнолдс да съжالياва, че въобще се е отбил в Мирамер този ден.

Глава 13

Теди не се плашеше лесно. А и нямаше слабост към драматизъм. За разлика от мнозина свои връстници, така и не се научи да ахка и охка без повод, за да привлече вниманието на околните. Дори в най-бедствени ситуации се стараше да запази мисълта си ясна и в много случаи със самообладанието си съперничеше и на най-хладнокръвните мъже. Херкулесов подвиг – така го наричаше баща ѝ, като имаше предвид, че е потомка на жени, известни с губенето на ума и дума по най-незначителни поводи. Независимо от двадесетте си години, на Теди не бе ѝ се случвало да припада от вълнение.

Именно по тази причина я обхвана известно безпокойство и объркване, когато усети коленете си да се подкосяват, а тялото ѝ да омеква, забелязвайки приближаването на Уинчестър към тях. Изненада се от собствената си реакция. Очакваше, наистина, пристигането на Рейнолдс да предизвика някаква бурна, типично мъжка проява, но бе убедена, че ще се справи с изблика на поредното мрачно настроение на съпруга си. Какво, по дяволите, ставаше с нея? Обикновено не се плашеше от необходимостта да се противопостави на един мъж. Беше го правила цял живот – в училище, с баща си, с Уил, а напоследък и с Кокбърн. Тогава защо изведнъж се почувства така слаба?

Колкото повече приближаваше той, толкова по-голяма немощ я обземаше. В следващия миг намери обяснението: изразът на лицето му не беше мрачен, а спокоен; очите му грееха от жизненост, обградени от ситни бръчици. Тези бръчици около очите... Никога досега не ги бе забелязвала. Сърцето ѝ подскочи. В прилепналата бледожълта памучна рокля гърдите ѝ се издуха от необходимостта да си поеме дъх. Остана загледана в него, в усмивката върху устните му, която заличаваше белега на бузата. Колкото и невероятно да бе, той изглеждаше подмладен. И невероятно щастлив.

Въобще не приличаше на разгневен мъж.

Какво, по дяволите, се бе случило с него? С един ръмжащ, навъсен, сърдит глиган тя знаеше как да се справи.

Но с този... с този...

Промяната у него я парализира.

Едва преглътна, като видя как вятърът разпилява косите му и изду ръкавите на ризата. Раменете му ѝ се сториха невероятно широки, тазът

– тесен, а мъжествеността му ярко се очертаваше под гълъбовосивите панталони. Молеше се да успее да си поеме въздух.

– Нека е хубав денят ти, Рейнолдс, *стари приятелю*.

Сърдечното потупване по рамото на Рейнолдс непременно щеше да повали по-слаб мъж. Преди смаяният Рейнолдс да отговори, Уинчестър му обърна гръб и насочи ослепителната си усмивка към Теди.

Светът наоколо се завъртя. Мина доста време, преди да дойде на мястото си. Вероятно само начинът, по който силно стисна пръстите ѝ, попречи на Теди да се строполи в несвяст.

– Скъпа моя – пророни той с приглушен глас и тя усети топлината на дъха му върху ръката си, когато я притисна към устните си.

После погледът му се плъзна нагоре към закопчаната до врата ячичка, по перлените копченца, сякаш искаше да запамети формата на всяко, към устните ѝ.

– Красавица – продължи той с пламнал поглед, издаващ такава невероятна страст, че Теди отново усети остава без дъх.

Измъкна ръката си от неговата и мигом изпита нужда да я притисне към устата си.

– Джул – едва произнесе тя и премигна към Рейнолдс сякаш го виждаше за първи път.

Стори ѝ се странно да изпитва подобно облекчение от присъствието му. Ако не стоеше до нея, щеше да се чувства изцяло във властта на Уинчестър.

– Да, тук съм – отвърна Рейнолдс с характерната си чаровна усмивка. Остана загледан в нея известно време преди да извърне очи към Уинчестър. – Какво яде днес сутринта? Бих искал и аз да го опитам. Виждам, че си в необичайно добро настроение.

– Така е – избоботи Уинчестър с глас, пълен с чувственост и подтекст. Цялото тяло на Теди се напрегна. Едва се въздържаше да не го погледне, съзнавайки, че той не откъсва очи от нея. – Друго ли очакваше, стари приятелю?

– Не си от хората, които приемат загубите така леко.

– Напротив. Чудесно умея да губя, когато ми се случи. Но откъде би могъл да го знаеш, нали, Рейнолдс? Досега не бях губил от теб. И не възнамерявам отново да го правя.

Перченето му бе очевидно, арогантността – очаквана, ала под тях се долавяше жилка на закачливост, която нямаше как да не смае Теди. Уинчестър – закачлив? Невъзможно.

– Намислил си нещо – обади се Рейнолдс озадачено, отпускатки и

двете си ръце в ръкавици върху дръжката на бастуна.

Гледаше Уинчестър с пълен с подозрение поглед, точно както и Теди.

Уинчестър се усмихна на Джул, а в зениците му блеснаха дяволити пламъчета. Теди се зачуди как така ѝ хрумна, че той не е в състояние да бъде весел или дружелюбен. Или дори закачлив.

Загледана в него, усети странен трепет в тялото си.

– О – подхвана Уинчестър, опрял ръце в бедрата си, – питате се дали съм добре, предполагам? Дали още от сутринта не съм посегнал към алкохола? Ще спестя и на двама ви затруднението. Чувствам се отлично. Не е ли позволено на един мъж да се разхожда наоколо усмихнат, без да буди подозрения, че е намислил нещо? – Хвърли поглед към двамата и стисна устни, когато веждите му се стрелнаха нагоре. – Ясно. Налага се да направя това-онова, за да разсея тази ви заблуда.

Погледът му открито се задържа върху Теди и за да не се изчерви отново, тя се обърна към Джул Рейнолдс. За жалост нямаше никакво значение накъде ще обърне очи. Чувстваше фиксирания върху себе си обезпокоителен взор на Уинчестър. Нещо ѝ подсказваше, че днес не може да избяга от него. Нямаше почти никакво значение, че Джул Рейнолдс е определено най-привлекателният, впечатляващ и чаровен мъж в цяла Англия и Вирджиния, комуто всяка жена трудно би устояла и който не е привикнал друг да го надхитрява.

Колкото и да не искаше да го произнесе, сетивата ѝ се намираха в плен на един-единствен мъж. И нямаше нужда той да е облечен в сако с ярък цвят, нито да притежава обсипани със скъпоценни камъни аксесоари, или да говори красноречиво, за да я впечатли. Беше достатъчно просто да ѝ се усмихне.

Заслужи си го, като настъпи звяра по опашката и се опита да му даде някой и друг урок. Уинчестър обърна всичко в своя полза.

Ако Теди издаваше някои от мислите си, Джул се прояви като джентълмен и се направи, че не го забелязва.

– Отчаяно си давам сметка, мила моя, с колко малко време разполагаме за да сме заедно – обади се той. – Да започнем ли? Предлагам първо разходка из градините, която да бъде последвана от моето далеч не най-талантливо изпълнение на пиано. Може дори да се изкуша да изтанцуваме заедно няколко танца.

Теди тутакси бе завладяна от чара му.

– Чудесно би било. А после ще се насладим на късен обяд в едно прелестно местенце, което открих край потока. Имам желание да обсъдя

с вас толкова неща, Джул. Попаднах на нещо доста любопитно и се надявам да ми го изясните.

Джул постави шапката с перото на главата си и леко ѝ се поклони.

– На вашите услуги, още повече, че има и някаква загадка за разрешаване. – Изпод широката периферия той стрелна Уинчестър с хладен поглед. Застанал леко разкراчен, със скръстени на гърдите ръце, Уинчестър изглеждаше непоклатим като крепост. – Ако съдя по пламъчето в очите ти – промърмори Джул, – надеждата ми да имаш да свършиш купища работа днес, предполагам, ще се окаже напразна, а?

– Наистина храниш прекалено голяма надежда – отвърна Уинчестър с невероятно самодоволна усмивка. – Целият ми следобед е свободен.

– Изключено. Нещо ми подсказва, че сам съм си виновен.

– Голяма грешка е да се подценява врагът. Само новак би я допуснал, според мен. Не е типично за теб, Рейнолдс. Да не би с възрастта да ставаш по-небрежен?

– Никога повече няма да допусна тази грешка по отношение на теб. – Заплашително niskият тон на Рейнолдс вещаеше закана, независимо от външната дружелюбност – Бъди сигурен.

Уинчестър посреща погледа му с ледени очи.

– Можеш да вземеш и двете кобили и да си тръгнеш веднага. Тогава ще сме квит. Никой няма да узнае.

Въздухът между двамата мъже изведнъж се нажежи. Застанаха един срещу друг с вирнати брадички, с излъчени гърди, вторачени един в друг, сякаш се готвеха за битка. Теди прехапа устни. Тревожно се запита защо мъжете допускат гордостта и съперничеството винаги да ги побеждават. Доколкото разбираше, именно поради тези причини двамата не бяха успели да изградят истинско приятелство.

След секунди Рейнолдс сви рамене и потупа Уинчестър по рамото далеч по-разпалено, отколкото би направил с приятел:

– И да се лиша от удоволствието? Не. Смятам да спазим облога, дори ако възнамеряваш да ми развалиш насладата, като дойдеш и ти.

– Ще се присъединиш към нас!? – чу се Теди да пита Уинчестър, сигурна, че само от идеята сърцето ѝ заби по-лудо.

Уинчестър я погледна с присвити очи.

– Не ми хрумва нещо, което бих направил с по-голяма радост. А и съм сигурен, че Рейнолдс с удоволствие ще разгледа плантацията, нали?

– Не ми е идвало наум подобно нещо.

– Така ли? Не ти ли е поне любопитно как се справя най-големият

ти съперник с тютюневата реколта?

– Много по-любопитен съм да чуя тайната на госпожа Уинчестър. Обиколката на плантацията подозрително ми изглежда делово начинание, а нали знаеш, че всячески избягвам каквато и да е работа. Освен това дяволски съм изтощен от търсенето на нови площи за садене на тютюн. В най-скоро време той ще престане да ми осигурява начина, по който съм свикнал да живея. Скучно е човек да се занимава с тютюн. Не ме напуска мисълта, че бъдещето на този район е в друга посока. Или поне – моето бъдеще. Ще ти спестя затруднението да обикалям плантацията.

– Никакво затруднение не би представлявало. Освен ако физически не се чувстваш добре... – завърши Уинчестър неопределено и вдигна вежди.

Рязко Рейнолдс направи широк жест към моравата и изпъчи гърди.

– Добре, води ни, стари приятелю. Ще оставя ти да наложиш темпото.

– Не се съмнявам. Хайде, Теодора.

Уинчестър не й позволи да се поколебае, а праметна ръката й през своята.

Топлина обля тялото ѝ, когато той я притисна към себе си. С едно весело „Хайде, Рейнолдс“ Уинчестър се извърна, повеждайки я през верандата към моравите около къщата. Минавайки край Рейнолдс, тя го хвана под ръка и тримата, редом, слязоха по стъпалата.

Теди напълни дробовете си с топли аромати на деня, опияни се от слънчевата светлина и се поддаде на обзелите я за пръв път през живота ѝ шеметни чувства. През следващите два къси часа войната, смъртта, несправедливостта по света ще останат да съществуват отвъд тухлените стени, очертаващи границите на Мирамер. Тя ще приеме този миг щастие с отворени обятия и ще го съхрани. Една погрешна стъпка в дебрите на нощта след няколко дни и всичко може да ѝ бъде отнето с един замах. Завинаги.

През силно присвитите си очи Майлс се загледа как Теди се обляга върху дебелия ствол на дървото, израснало до самия бряг на поточето. Мястото наистина предлагаше покой. Теди седеше подпряна на дървото с извита към поточето глава. Ранното следобедно слънце багреше роклята ѝ в злато; добре очертаните ѝ гърди предлагаха истинска наслада за очите на Майлс. Приличаше на табла, пълна с изкусителни зрели

плодове.

Или не съзнаваше как изглежда, или смяташе, че спи. А защо не и двете? В жестовите ѝ не се долавяше преднамереност, нямаше признаци да е разбрала, че я наблюдава от мястото, където се бе излегнал върху тревата до брега на поточето. Теди съблазняваше без усилия и някак съвсем естествено; не правеше нищо съзнателно, а същевременно му бе невъзможно да не я забелязва. Фактът, че не си даваше сметка какво въздействие има върху мъжете – особено върху него – само засилваше нейната привлекателност. Беше убеден в това, както и че мислите ѝ са на километри оттук.

Изпита почти физическа болка, като забеляза как дълбоко въздъхна и как се опъна памучната материя около свършено оформените ѝ гърди. Ако се вгледаше внимателно, виждаше набъбналите ѝ зърна, които сякаш копнееха да бъдат освободени.

Обзе го желание и разтърси цялото му тяло. Размърда се неспокойно, за да отстрани неудобството, неочаквано причинено му от тесните панталони. Даде си сметка, че няма по-голямо мъчение или по-ужасен затвор от това тази жена да остане недостъпна за него до края на дните му. Ако продължава още малко така, сам ще се яви пред Фаръл с молба да го мобилизира във флота под негово командване.

Усети иронията на положението. За пръв път през живота си желаше жена по начин, който го правеше спял за всичко останало. Със смайваща за него лекота тя го освободи от оковите, в чийто плен се намираше от Триполи насам. И ето, сега лежеше тук, на място, сякаш специално създадено от природата за дълги, пълни с наслада любовни часове. Продължаваше да се чувства заложник на своите страсти, докато Рейнолдс не преставаше да забавлява съпругата му със старание, което леля ѝ Едуина щеше да оцени високо.

Обвързани чрез договор. Думите непрестанно се въртяха в главата му. Мъжете от рода Уинчестър държаха на обещанията си, бяха благородни и бранеха честта си. И въпреки това трудно си представяше, че дядо му Максимилиан би допуснал набързо подписан договор да го задържи настрана от леглото на съпругата му. Цялата английска монархия не бе успяла да го стори. Защо тогава да го принуди някакво си споразумение?

Дядо му Максимилиан, разбира се, никога не би се съгласил да подпише проклетото нещо. Нямаше да си постави такава невъзможна задача, само за да докаже, че е достоен за името Уинчестър.

– Стига толкова – обяви Рейнолдс и се надигна от одеялото, където

бе пирувал с плодове, сирене и вино. Започна да масажира дясното си бедро, сякаш изпитваше дълбока болка. – Любопитството ми е огромно, мила моя госпожо Уинчестър. През последните два часа ви забавлявах с песни, свирене на пиано и непринудени приказки. – Бастунът на Рейнолдс подбутна Майлс по бедрото. – Старият ми приятел се постара да ни отегчи до смърт с обиколката на огромното си и впечатляващо владение. Обядът бе възхитителен. Това местенце е като кътче от Рая. А вие, мила моя, сте едно рядко бижу за съзерцаване.

Майлс прикри недоволното си изсумтяване, като заби нос във винената чаша. Теди се засмя.

– И въпреки това досега не сте споменала предмета на своето любопитство – продължи Рейнолдс, неприкрито озадачен. – Разсеяността ви е очевидна. Не приемам леко подобно поведение от жените, които забавлявам. Не говоря за Уинчестър. Той несъмнено предпочита да проспери следобед, но не и да си даде труда да разбере за какво мислят жените. Нека обаче го оставим да дреме.

– И да ме лишите от удоволствието на вашата компания? – обади се Майлс и като се надигна на лакът, хвърли кос поглед на Рейнолдс, а после насочи присвитите си очи към Теди. – Освен това няма по-пленително нещо от красива жена с тайна.

Тя се скова и вирна брадичка.

– Нямам тайни. – Бързият ѝ отговор накара Майлс инстинктивно да не ѝ повярва. – Просто съм любопитна.

– О, да – промърмори Майлс. – Знам.

– Интересува ме Нощния ястреб.

– О!

Майлс пресегна да си вземе грозде. Ронеше зърната едно по едно в устата си, без да откъсва очи от Теди.

– Нощния ястреб, така ли? Да, това определено е мистерия, която трябва да се разгадае. Някои високопоставени военни предпочитат да смятат, че е плод на свръхразвито въображение. Никак не са склонни да приемат възможността в редиците им да се крие шпионин. А и този тип постоянно им се изплъзва. Дълго време се подвизаваше по южните брегове на Джеймс, близо до Елизабет, а и по-надолу, към Албемаръл.

– И какво цели? – попита Теди.

Рейнолдс сви рамене.

– Ако трябва да гадая, бих казал, че товари кораб из онези води.

– За да се опита да пробие блокадата ли? – Смая се Теди.

И двамата мъже я погледнаха рязко. Майлс се изненада не толкова

от бързата ѝ съобразителност, колкото от неприкритото ѝ любопитство към Нощния ястреб. Забеляза как веждите ѝ се сключиха – сигурен знак, че обмисля нещо. Улови се, че му се иска да не е така дяволски умна.

– Но възнамерява ли да се сражава с англичаните – продължи тя някак замислено, – или просто се занимава с контрабанда?

– Лично аз бих заложил, че се занимава с контрабанда – отвърна Рейнолдс и се обърна към Майлс: – А ти, стари приятелю?

Майлс изглеждаше отегчен и безразлично сви рамене.

– Според мен се готви да преследва англичаните. Кораб по кораб.

– Наистина ли вярваш в това? – не се стърпя Рейнолдс. – Знаеш не по-зле от мен, че това би било равно на самоубийство, независимо колко е бърз един кораб, или с колко оръдия разполага. Просто не желаеш да се съгласиш с мен, признай!

– Как ли пък не – възнегодува Майлс. – По дяволите! Казвам, че се е насочил против англичаните. Искаш ли да се обзаложим?

Очите на Майлс се впиха в тези на Рейнолдс. За няколко секунди настъпи странна тишина.

– Боже, само се чуйте – обади се Теди с ръце на хълбоците и блеснали от възмущение очи. – Веднага престанете с детинските си препирни и ми помогнете. Не е важно какво е намерението му. По-важно е как възнамерява да пробие английската блокада.

– Много предпазливо – отвърна Рейнолдс. – Разполага с по-малко оръдия и с по-малоброен екипаж дори от най-малката английска фрегата.

Теди кимна.

– Техните кораби кръстосват бреговата ивица, за да търсят барки – съгласи се тя. – Но, след като товари кораба си, те не биха ли го засекли на даден етап?

– Не и ако внимателно го е скрил някъде.

Тя като че ли се замисли за миг, после поклати глава.

– Струва ми се доста трудно. Не е лесно да се укрие цял кораб. А и англичаните надушват барките отдалеч. Направо трябва да си затворят очите, за да не го забележат или просто да си обърнат главата на другата страна... – Тя спря, премигна няколко пъти, а после погледна и двамата, все едно ги виждаше за първи път. – Той е в съюз с тях.

Рейнолдс я погледна смаяно.

– В съюз с кого?

– С англичаните.

Сияйната ѝ усмивка за миг заслепи дори Майлс, докато мрачно

проклинаше съдбата защо го дари с любопитна и изключително интелигентна съпруга, която на всичкото отгоре си пъхаше носа навсякъде. От нея би излязъл великолепен военен стратег. Имаше късмет, че Фаръл се намираше в Балтимор и нямаше как да провери теорията ѝ. Но докога ще продължи това, Майлс не бе в състояние да прецени. Както и не можеше да си позволи лукса да разчита докрай на късмета си. Колкото по-бързо подготви Уотс и *Левитан* за плаване, толкова по-добре.

– Не ми звучи логично – подметна той, макар очевидно да нямаше шансове да промени мнението на Теди по въпроса.

Вярна на нрава си, тя го погледна намръщено, задето се опитва да помрачи забавлението ѝ, а после насочи целия чар на лъчезарната си усмивка към жадния да я слуша Рейнолдс.

– Точно това е, Джул! Англичаните са напълно наясно какво прави той.

– Да, възможно е – съгласи се Рейнолдс. – Той е своенравен тип и вероятно шпионира в тяхна полза, за да го пропускат свободно да преминава през блокадата им.

– Или ги подкупва.

– С какво?

– Храна. Алкохол. Екипажите, по корабите са полумъртви от глад. А положението със затворниците им е дори още по-лошо.

Нещо се раздвижи у Майлс; изпита някакво неопределено, необяснимо неудобство. Тя говореше за англичаните сякаш е съвсем наясно какво става на военните им кораби. Но откъде можеше да знае такива подробности?

– Бляскаво се справяте, мила моя. Би трябвало да ви изпратят във Вашингтон.

Тя засия, очевидно доволна от себе си, за голямо раздразнение на Майлс.

– Благодарение на вас, Джул. Нямаше да се справя без вашата помощ.

– Съмнявам се. Но все още остава една загадка. За Нощния ястреб започна изведнъж да се появява по на север, точно където корабът на Кокбърн хвърля котва, ако не е шпионин? Уверявам ви, че военните лудо се притесняват за това. Според моите нежни източници, на всички офицери им е забранено да обсъждат военните маневри дори със съпругите си.

– Но защо... – Теди запърха с клепащи, после сви устни и хвърли на Рейнолдс кокетен поглед, който не убягна на Майлс. – О, трябваше да

се досетя защо е така, Джул, като знам с каква репутация се ползвате сред жените. Предполагам, брачните обети не са пречка да задоволявате капризите си.

– Обикновено съпрузите представляват най-голямата пречка – отвърна Рейнолдс и сините му очи многозначително се насочиха към Майлс. – Но в този случай господа военните изхождат от друго предположение, което, за щастие, не се отнася до мен.

– И какво точно е това предположение, Джул?

– Допускат, че Нощния ястреб би могъл да е жена.

Майлс сепнато вдигна поглед, обзет от внезапно, изпълващо го с хлад, прозрение. Самозванецът, който се представя за него, да е жена? А не момче, както подозираше? Замисли се за това и започна да се моли да не е истина. Да го е надхитрила, надиграла, победила жена? Само от мисълта му приляваше. За жалост, колкото и да искаше да отхвърли твърдението, не успя да го стори. Наистина, самозванецът се оказа изключително лек, с деликатни кости, а дори и изборът му на кон съответстваше повече на женски вкус. Това определено обясняваше някои неща, които го тормозеха след срещата му предишната нощ.

Според него един юноша не би прибегнал до ритници и отчаяно размахване на ръце, за да избяга. Щеше незабавно да извади оръжието си, за да се докаже. В края на краищата мъжете – дори младите – са жертва на гордостта. Да се бие, бе далеч повече в стила на мъжете и се диктуваше от инстинктите им, отколкото да бяга. Жените, от друга страна, хич не държах да се впускат в битка, а делеяха единствено да отърват кожата.

Жена. Смела, дрзка жена, която кръстосва в нощта; та тя е по-храбра от мнозина мъже, които познава. Усети как у него се надига макар и неохотно възхищение; а и нещо друго. Усети, че интересът му е напълно възбуден.

Жена.

Това определено обясняваше неочакваното и неразбираемо физическо привличане, което изпита, когато вдигна самозванец от седлото. Силата, с която реагира тялото му, тогава го зашемети, защото вероятно не бе очаквал подобно нещо. Излизаше, че тялото му бе доловило онова, което умът му отказваше да приеме, независимо от уликите.

Една жена го правеше да изглежда глупак. Беше немислимо, абсолютно неприемливо. Идеше му да излезе от кожата си. Нищо чудно, че сам не се бе досетил за това.

Веждите му се свъсиха, когато внезапно му хрумна още нещо:

никой не се заблуждаваше, че наоколо броди самозванец. От самото начало всички са подозирали, че Нощния ястреб е жена. Господи!

Би трябвало да изпитва тържество. Вместо това се усети изигран в собствената си игра.

– Жена? – засмя се Теди дрезгаво, но чистосърдечно.

Тя се отгласна от дървото и движенията ѝ отново привлякоха вниманието на Майлс; дремещите му желания пак се възпламениха. От времето на наложената им венчавка тя бе разцъфнала като розова пъпка, разтворена от слънчевата топлина. Докато се отдалечаваше, очите ѝ проблесваха с омаен виолетов оттенък, а страните и устните ѝ бяха така розови, все едно бе едно от дивите цветя, към които се бе устремила. Пръстите на Майлс го сърбяха да я откъсне, да я направи своя на тревистия бряг, да усети сладостта на кожата ѝ до своята разпалена плът.

– Не го казвайте прекалено високо или прекалено често – посъветва я Рейнолдс. – Има няколко много високопоставени мъже в нашето правителство, които не могат да ядат и сън не ги хваща от страх да не се разчуе, че жена шпионка прави за посмешище най-добрите ни войници. Тук става дума за национална сигурност. Постове им зависят изцяло от това.

Теди поднесе дългостеблена маргаритка към носа си.

– Толкова ли са убедени, че Нощния ястреб е жена?

– Да – отвърна Рейнолдс. – Идеята не само ги озадачава и интригува, но и ги засрамва. Предположението им, подозирам, е свързано с лекотата, с която им убягва – сякаш предпочита да се спее с нощта. Мъжете не умеят да се измъкват така. Биха предпочели да стрелят, за да се докажат.

– Искате да кажете, че мъжете не се крият? – попита Теди с предизвикателно вдигнати вежди.

– Точно така. Един мъж никога не би се крил.

– А една жена ще го стори? Има нещо фундаментално погрешно в начина ви на мислене, Джул – сръза го Теди остро, без да сваля очи от неговите. – Но ще го отмина.

– Ха. Да не съм ви харесал по някакъв начин? – попита Рейнолдс с ослепителна усмивка.

– О, харесвам ви, Джул – отвърна тя, също усмихната, от което и най-дълбоките кътчета в душата на Майлс се сгряха. – Вие сте изключително полезен, ако трябва да следвам някаква диря. Но бих предпочела да не демонстрирате проклетото си мъжко самолюбие.

Фактът, че теменуженият ѝ взор се отклони от него и се насочи към

Майлс, не му убегна.

– Самолюбието на една жена е равно на мъжкото – отбеляза Майлс и кръвта му кипна, долавяйки, че тя се хвана на уловката и очите ѝ засвяткаха предупредително. – Да вземем за пример жената, симулираща Нощния ястреб. Шпионаж в полза на англичаните изисква огромно безочие и инстинктивна потребност от двуличие.

– Които са също черти, характерни единствено за жените. Предполагам, това искаш да кажеш? – срязва го тя и като постави ръце на тънката си талия, вирна възмутено нос.

– Убеди ме в противното – предложи Майлс. Изправи се и застана пред нея. Оказа се грешка – мигом усети как ѝ откликна физически. – Опитай, Теди. Ние, мъжете, разполагаме с вековен опит да се справяме с жените. Попитай ни дали някога сме срещнали някоя, която да не е коварна или двулична? Рейнолдс? Какво ще кажеш?

– Ще ви оставя сами да прецените – отвърна Рейнолдс и погледът му се насочи към останалата от обедна храна. – Аз ще пийна още малко вино. А, ето го. О, бутилката е почти празна. По дяволите. Предполагам, никой от вас няма да иска да ми прави компания, докато отида за още?

– Не, Джул – отвърна Теди. – И ако американците загубят войната – насочи тя отново гневния си теменужен поглед към Майлс, – предполагам, ще обвинете тази жена като единствена причина?

– На мен ми звучи дяволски удобно – увери я Майлс, тържествуваш от очевидното ѝ възмущение.

Измъкналите се от кока ѝ кичури се спускаха по раменете. Тя издуха паднала на челото къдрица и пристъпи към него, за да изпита той целия гняв в погледа ѝ. С невероятно усилие Майлс задържа ръце върху бедрата си.

– Ха! – изсумтя тя. – Почти чувам как всички повтарят тази нелепа история, за да прикрият вината си. „*Наистина, господин президент, направихме всичко по силите си, но страната падна от англичаните заради една коварна жена. Нали сте съгласен – единствено нейното поведение ни докара дотук?*“. Сега разбирам: понеже смятат, че никой мъж не е способен на подобна измама, затова още не са хванали този тип. – Тя не откъсваше навъсенения си поглед от Майлс. – Не успяват да хванат Нощния ястреб и за да се оправдаят, ще припишат на предполагаемата жена качества, които съвсем не са ѝ присъщи. Колко удобно да стоварят цялата война на нейните рамене! Не смятам, че тя заслужава подобно нещо.

– Наистина – съгласи се Майлс с горчивина, – просто трябва да

бъде обесена. Тя е шпионка, която издава военни тайни на врага. И ще увисне на бесилото, когато попадне в ръцете на Фаръл. Все някой някога ще я хване.

Думите му сякаш я накараха да застине.

– И кое те кара да си толкова уверен?

– Дяволският й късмет се изчерпва – отвърна Майлс. Даде си сметка, че гласът му стана нисък и плътен не само от яд и раздразнение, но и от нещо друго: губеше контрол, обземаше го страст.

Мрачно осъзна, че способността му да сдържа желанието си към Теди има предел, а застанала така близо до него, тя го изкушаваше да го премине. Редно бе да обмисля съвсем внимателно всичко, което й казва, да стъпва предпазливо, когато обсъжда Нощния ястреб и да се постарее да я насочи към други теми. Но всичко това изведнъж му се стори непосилна задача. В момента съзнанието му бе заето от една единствена мисъл, която, колкото и странно да бе, щеше да постигне всичко това изведнъж. Представи си Теди, изтегната върху тревата, с разтворени, очакващи го устни, докато той се накланя над нея.

– Късмет ли? – Тя отметна назад глава и неволно се приближи още по-плътно към него. Двамата усещаха топлината на телата си. – Значи една жена е двулична, а не умна? С късмет, но не и веща. Та вие, мъжете, бихте умрели, но няма да признаете, че жена ви е надхитрила!

– Определено. Особено когато става въпрос за националната сигурност.

– Колко странно именно ти да изричаш тези думи, Уинчестър. Да не би да долавам нотка на патриотизъм в тона ти? – Веждите й се вдигнаха нагоре. – Ти, човекът, който не изпитва лоялност към никого, освен към себе си. Какво те интересува дали един шпионин предава тази страна или не, пък бил той мъж или жена?

– Не обсъждахме ли двуличната природа на жените и хаоса, който неизменно всяват в живота на мъжа?

Тя го погледна и лекото присвиване на очите й подсказа за новата посока на мисълта й.

– Не всички трагедии и провали в живота на мъжете се дължат на коварни жени.

– И все пак предпочитам да смятам някои от тях именно за такива. – Гърдите му се издуха от поетия въздух и леко се опряха в нейните. – Но що се отнася до мен, вярно е, че слабостта бе изцяло моя. Веднъж пропуснах да вникна отвъд красивата фасада. И за малко не загинах.

– В Триполи ли? – попита тя, а тонът й тутакси стана тих и

интимен; очакваше отговор, който той, ако имаше останал и капчица здрав разум, трябваше да премълчи.

– Да. – Прокара пръсти по елегантните ѝ ръце, независимо от предупрежденията, отправяни от ума му. – Никои мъж не бива да допуска да стане жертва на красива жена повече от веднъж. След ада, през който преминах, се заклях да не го позволя отново.

Дланите ѝ, нежни като досег на птиче крило, се опряха върху гърдите му, но той усети топлината от жеста ѝ да прониква в най-дълбоките и студени кътчета на душата си.

– И спазваш ли клетвата си? – попита тя и притвори очи, само на сантиметри от неговите.

– Да, по дяволите – изръмжа той, като се опитваше с цялото си съзнание да ѝ устои. Усети, че няма да успее. Ръцете му се впиха в раменете ѝ, но тя нито извика, нито се отдръпна, дори когато я притисна плътно към себе си. – Мъжете от рода Уинчестър изпълняват дадената дума и всякакви споразумения, независимо от изкушенията.

Тя го изгледа мълчаливо за няколко секунди.

– Нали имаш Джили.

Той преглътна енергично, чувствайки силно желание да разсее страховете ѝ.

– Да. За основното, физическо освобождаване. Дори аз имам такива потребности.

– Разбирам.

– Не! – Тя се готвеше да извие глава и той хвана брадичката ѝ, за да ѝ попречи. – Погледни ме. Поради някаква проклетая и неясна дори за самия мен причина трябва да го знаеш. Не съм я отвеждал в леглото си, откакто заварих там теб. Всъщност, сега ми е физически невъзможно да любя която и да било друга жена.

Устните ѝ леко се отвориха, но от тях излезе само лек дъх. В очите ѝ се четеше облекчение. Тя му вярваше. Беше толкова простичко. По някакъв начин, докато всички останали приемаха и най-лошите неща, които чуваха за него, той бе успял да вдъхне доверие у тази жена. Усети, че го облива топлина, от силното желание изпита почти физическа болка.

– Затвори си очите, Теди – помоли той, а гласът му внезапно бе станал дрезгав.

Ръката му се плъзна по тила ѝ и обърна лицето ѝ към неговото.

– Защо?

– Ще те целуна.

– Ами Джул?

– Да върви по дяволите Джул.

– Но...

– Първи урок – промърмори той, като притисна устни към потреперващите ѝ мигли. – Не мисли за друг мъж, когато те целуват.

– Но аз не мисля за него. Просто се чудя какво той ще си помисли, ако ни завари.

– Втори урок. – Той прокара палец по устните ѝ, за да я накара да замълчи. – Престани да говориш. Джул имаше достатъчно акъл да се разкара преди малко и да отиде да търси вино.

– Ние не му обърнахме внимание, Уинчестър. Непременно трябва да му напишеш дълго извинително писмо и отново да го поканиш.

– Ако това ще те направи щастлива, нека да идва всеки ден. А сега престани да говориш и затвори очи. Започваш да ме дразниш.

– А клетвата ти? – Ръцете ѝ се обвиха около врата му, младото ѝ гъвкаво тяло силно се притисна към неговото. – Не бих искала да станеш жертва на прелъстяване. Може да загазиш.

– Ще мисля за това по-късно – изръмжа той, обзет от изпепеляваща страст. – В момента изпитвам несравнимо по-належаща потребност. – Бавно прокара палец напред-назад по сочните ѝ устни, като леко ги раздалечи. – Отвори се за мен, Теди.

Розовото ѝ езиче се подаде между зъбите и тя близна палеца му. После се върна обратно, подканвайки го да я целуне. Той сякаш чу оглушителния грохот, с който се срива и последната му съпротива.

Целуна я, отдръпна глава, отново отпи от сладостта ѝ. Изпитваше странното желание да ѝ достави пълна наслада, нежно да я въведе в любовното изкуство; наложи си да контролира най-дивите си желания, за да не я подплаши. Тя потрепери, вцепени се, а после се отпусна в ръцете му, издавайки стон на задоволство.

Желанието да се въздържа му се стори далечен спомен. Невъзможна задача при такава изумителна жена. При цялата си невинност тя не умееше да прикрива желанията си, да потиска основните си инстинкти, да пази ореола на непорочност, като се съпротивлява, макар и двамата да знаят, че накрая ще се предаде. Тя не владееше подобни преструвки. Тя искаше точно онова, което и той, с жар, която не отстъпваше на неговата.

Тя стенеше отчаяно, умоляващо, изпълнена с тайнствени, дълго укривани копнежи. Ръцете ѝ не преставаха да се впиват, да гаят, да се плъзгат по раменете му, да дърпат лепената риза, за да стигнат до

плътта под нея. В самозабрава, каквато не познаваше у никоя жена, тя споделяше страстта му.

Нямаше спасение от жадните му целувки, докато езикът му проникваше по-дълбоко в устата ѝ, ръцете обхождаха бедрата ѝ. Не усети престорено целомъдрено отдръпване, нито възмутени възклицания, когато я притисна към себе си, за да усети възбудата му през панталоните. Сякаш във всяко отношение откликваше на желанията му и го предизвикваше за още. И въпреки това той никога не се бе чувствал повече мъж.

Бе възпламенен до краен предел. Не желаше нищо по-силно освен да намери освобождение в тази омайна жена. С удоволствие щеше да прекара остатъка от живота си в служба при Фаръл и от устните му нямаше да слезе сервилната усмивка като изкупление за този блажен следобед с Теди върху постелята от треви.

Ще я обладае.

С лек вик тя отдръпна устни от неговите, за да си поеме дъх. После, докато той плъзна устни по шията ѝ, простена тихо.

– Не – спря я той, когато тя посегна да прикрие врата си. – Вече е прекалено късно за това.

– О, Майлс – прошепна тя, а пръстите ѝ сграбчиха силно косите му, за да придърпат главата му към гърдите ѝ. Потреперваше като птиче в ръцете му. – Не можем да го направим.

– Трябва. – Наложил си да прояви търпение и се заловил с дребните копчетата на роклята. Бавно и изпълнен с благоговение, разтвори дрехата и се загледа в изящната извивка на гърдите ѝ под тънката материя на долната риза. – Искам да усетя вкуса ти – дрезгаво пророни той и сведе глава към гърдите ѝ; вдъхна нейния аромат.

С опиянение произнасяше името ѝ, а устните му не се откъсваха от кожата ѝ. Цялото му тяло потреперваше.

Бавно вдигна очи към нейните.

– Нужна си ми, Теди. Не можеш да ми откажеш.

– Не мога да откажа и на себе си – промълви тя и затвори очи, когато той се насочи към нежната част на ухото ѝ. – Как бих могла да ти откажа? Моля те... – Улови ръката му и я притисна към гърдите си. – Моля те, Майлс... Обещавам да не казвам на никого, че не сме спазили споразумението.

Доволна въздишка се изтръгна от гърдите ѝ, докато Майлс разкопча и последното копче, а после издърпа тънката сатенена панделка, украсяваща бельото.

– Никога коварството не ми е допадало толкова. – Думите му загългнаха, докато разтваряше деколтето. – Боже милостиви...

Нежно разголи гърдите ѝ, наведе глава и пое едното розово зърно в устата си – бавно и страстно го зацелува.

Ноктите ѝ се впиха в раменете му, изви се цялата, сякаш да му се предложи още по-пълно.

– *Майлс...*

Вдигна глава и се наслади на порумения ѝ, невъздържан, изпълнен със страст вид.

– Искам да гледам как слънцето стопля кожата ти... Навсякъде...

– Добре...

Тя едва си поемаше дъх, очите ѝ излъчваха копнеж; пръстите ѝ се заловиха с копчетата на ризата му. Ръцете ѝ отметнаха встрани предницата и докоснаха гърдите му. Леко разтвори устни, приближи се и предпазливо прокара езиче по тях. Усети невероятен вкус.

Той свирепе я притегли към себе си. Нежността се превърна в яростна потребност. Устните му разкъсваха нейните, като я лишаваха от дъх. Той бе изгладнял мъж, а тя – единствената жена, която бе в състояние да го задоволи.

Небесата можеха да се стоварят върху главите им и Майлс нямаше да забележи. Нищо чудно, че подскочи като лъв, когато гласът на Саймън най-после достигна до съзнанието му.

И като лъв, готов да защитава любимата си, прикри Теди зад гърба си, извърна се и го погледна с блеснал поглед и гневно изражение.

– Дано имаш адски основателна причина, Саймън.

– Да, господарю. – С типичното си пренебрежение към яростта на Майлс и с широка лукава усмивка Саймън надзърна през рамото на Майлс. – Добър ден, госпоице Теди.

– Добър ден, Саймън – отвърна тя с опряно в гърба на Майлс чело.

– Хайде, казвай, Саймън – изръмжа Майлс нетърпеливо и раздражено.

Очевидно започнатото край поточето щеше да почака. Саймън не би го безпокоил без основателна причина.

– Става въпрос за Лизи – обясни Саймън, споменавайки бременната си дъщеря. – Бебето идва.

Майлс придърпа ризата на раменете си и свъси вежди.

– Лизи ли? Още ѝ е рано. Има поне два месеца.

– Знам. Затуй дойдох да ви повикам. Жените разправят, че бебето ще се появи днес.

– Идвам веднага, Саймън. Взemi медицинската чанта от вкъщи. Ще се видим при Лизи.

– Да, господарю.

Сякаш с поникнали криле, Саймън се понесе към къщата.

Майлс се извърна към Теди и видя, че е започнала да се закопчава.

– Дай на мен.

Отмести пръстите ѝ и бързо закопча копчетата, като не пропусна да забележи, че тя избягва погледа му.

– Ще дойда с теб – обяви тя забързано и делово. Хвана я за брадичката и извърна лицето ѝ към своето. В погледа ѝ се четеше несигурност; поиска му се да я заличи.

– Чудесно – увери я той. – Ще ми трябва твоята помощ. – Устните му се извиха в прелъстителна усмивка. – А и остана недовършена работа помежду ни, скъпа моя съпруго.

– Май да. Но междувременно един от двамата ни може да промени решението си относно...

– Не ми се вярва. – Притегли я към себе си и бавно и дълго я целуна. – Има толкова много неща, които искам да ти кажа... Толкова много неща, които трябва да узнаеш...

– Не се страхувам от теб, Уинчестър. Никога не съм се страхувала.

– Знам.

Тя се отдръпна от него и приглади ризата му с треперещи пръсти.

– Върви. Лизи има нужда от теб. Всички те имат нужда от теб.

– Така е. А ти?

Тя вдигна поглед. Очите ѝ блестяха от появилите се в тях сълзи. Майлс изпита чувството, че го прерязват с нож.

– Нуждая се толкова много от теб, та чак ме боли. Какво стана с мен, Майлс?

Като отметна кичур от челото ѝ, той притисна устни към слепоочията ѝ и я прегърна.

– Нищо, което да не мога да излекувам през останалата част от живота ни. А сега иди в конюшната. В задната част ще намериш няколко одеяла и бинтове. Донеси ги при жилищата на слугите. Ще се срещнем там.

Остави я и бързо закричи през полето. Сърцето в гърдите му биеше лудо. Душата му ликуваше, чувстваше с ведър, радостен и възвисен като слънцето в небесата.

Глава 14

– Одеяла, одеяла... – Като затръшна вратата на шкафа, Теди огледа малката стаичка. – Къде ли са?

Остави бинтовете върху койката и погледна под нея после затръшнува по полицата отгоре и накрая съзря очукан морски сандък в ъгъла. Изглеждаше достатъчно дълбок да побере доста одеяла.

Коленичи, дръпна резетата и вдигна капака. Застояла миризма на сол и плесен погъделичка носа ѝ. Напомни ѝ за месеците, прекарани на борда на *Гърмяща змия*. Колко далечни ѝ се сториха тези дни.

Обзе я чувство на вина. Докато безгрижно бе позволила на Майлс да разтваря дрехите ѝ край поточето, нейният брат, окован във вериги в трюма на Кокбърновия кораб, се намираще на косъм от смъртта.

А Уинчестър си мислеше, че само той крие тайни. Изведнъж я обзе студена паника. Загледа се в сандъка, обзета от желание да разголи пред него душата си, както той оголи гърдите ѝ край брега. Но последствията от подобна постъпка я възпираха. Как да му признае всичко, как да довери измамната си игра, да остави живота си и този на Уил изцяло в ръцете му?

Мисълта, че е готова да го стори без никакво колебание, я скова.

Неконтролируемият копнеж на тялото ѝ завинаги щеше да си остане неразбираем за нея. Почти бе сигурна, че това е инстинктивна, естествена и елементарна потребност, нещо като смяната на сезоните; не се подчинява на разума, не се поддава на внимателен анализ или контрол. Ако отдава тялото си без съпротива, означава ли, че трябва да предаде по същия лесен начин и тайните си? В състояние ли е да стори едното без другото? Как да прояви мъдрост, когато става въпрос и за двуличие?

По-точно – за предателство. Причините за постъпките ѝ нямат особено значение, щом националната сигурност е в опасност.

Едва не потрепери, припомняйки си думите на Уинчестър:

Тя заслужава да бъде обесена.

Възможно ли е да я дарява с такива шеметни ласки, а после да я предаде на властите и да наблюдава с горчиво задоволство как я осъждат на смърт чрез обесване? Нима е възможно един мъж да е така невероятно нежен, така пленително страстен и същевременно да ѝ обърне гръб?

Да. Уинчестър е в състояние да постъпи така, ако реши, че отново е

измамен от коварна жена. Ще бъде безжалостен, няма да прости.

Никога няма да ѝ даде шанс да го убеди в противното.

Сълзи замъглиха очите ѝ.

– По дяволите – зададено изруга тя и бръкна в сандъка.

Измъкна широкопола шапка и с безразличие я метна настрана; сълзите вече се стичаха по бузите ѝ. Шапките, прецени тя, са съвсем неподходящи, за да избършат сълзите. Пъкна ръце по-дълбоко, откри някакво одеяло и зарови лице в него.

Обърка всичко, като позволи на чувствата да я завладеят. Но откъде да знае, че ще стане така? Как да заподозре, че сърцето ѝ ще бъде разкъсано между задължението към брат ѝ и любовта ѝ към...

Сърцето в гърдите ѝ спря. Не.

Отново зарови лице в одеялото, което – учудващо – не миришеше на сол и плесен, а на Уинчестър. Притисна го към изпълнените си с болка гърди и за пръв път през живота си позволи на сълзите да бликнат на воля.

Даде си сметка, че ѝ остава само един път. Независимо от увеличаващия се риск да я заловят, няма да изостави Уил. Отново ще се маскира като Нощния ястреб и ще изкопчи освобождаването на брат си, като предаде истинския Нощен Ястреб в ръцете на Кокбърн. Дотогава ще стисне зъби и ще продължи делото си, уверена в способностите си, оправдана за коварството си. Ще трябва да преодолее изкушението да предаде тайните си заедно с тялото си. Боеше се, че ще го стори, ако пак се разтопи в ръцете му. Не умееше да прави нещата наполовина.

Следователно, налагаше се да стои далеч от Уинчестър. Няма да ѝ е съвсем невъзможно. Просто не бива да губи здравия си разсъдък, а ако се наложи, да му напомни за брачното им споразумение.

Така и така постъпи безразсъдно, като се влюби в него, макар да съзнаваше какво рискува. Със сигурност ще задълбочи трагедията, ако сподели леглото му.

Целият маскарад, който досега поддържаше със съвсем леко чувство на вина, сега ѝ натежа като надгробен камък. А когато всичко свърши и Уил е на свобода – тогава какво? Ще може ли да гледа Уинчестър в очите и да живее с лъжата през останалата част от дните си? Или ще му каже истината, макар да се страхува, че ще го изгуби? Ами ако побегне от него?

Никога не бе бягала от нищо през живота си. Но и никога не бе обичала мъж. А и той има нужда от нея...

Той има нужда и от одеялата.

Прогони всякакви мисли и отново бръкна в сандъка. Извади купчината одеяла, притисна ги към корема си и се изправи. Едно обаче се изпъкна от ръцете ѝ и падна на пода. Крепейки останалите върху бедрото си, се наведе и го вдигна, ала неволно се стъписа – пръстите ѝ напипаха малката метална закопчалка, зашита към плата.

Странно. Одеядлата обикновено нямат закопчалки. Вероятно е някаква дреха. Но защо Уинчестър ще държи дреха – особено направена от такава хубава вълна – в стар морски сандък в задната стаичка на конюшната, не успя да си обясни тя в момента. Реши да не задоволява любопитството си точно сега и върна дрехата в сандъка. После се сети и постави там и широкополата шапка.

Без повече да се замисля, се извърна, грабна бинтовете от койката и забързано излезе от конюшната, за да се отправи към жилищата на слугите.

Майлс избърса последните остатъци кръв от ръцете си в чиста кърпа, седна на стол с права облегалка и най-сетне позволи на мускулите си да се отпуснат. Зад гърба му имаше разпален огън, който изпълваше малката стаичка със задушаваша топлина. Подгизналата от кръв риза плътно прилепваше към тялото му. Пот се стичаше по лицето му. Всичките му мускули го боляха от часовете напрежение. Умората се бе просмукала в костите му. И въпреки това се чувстваше възнаграден; не бе възможно да се чувства по-доволен или спокоен, отколкото в момента.

Странно за него усещане. Почти не го разпозна.

След ада, който преживяха следобед, тъмнината, нахлуваща през тясното прозорче, действаше изключително успокояващо. А в леглото Лизи спеше с малкото си бебе, сгушено до нея.

При гледката на младата майка и нейния син някаква невидима ръка хвана сърцето му и го стисна. През замъгления от опиат сън тя бе заплакала, когато най-накрая той положи повитото бебе в ръцете ѝ. Всички бяха плакали. Дори въздържаната Уини, която продължаваше да негодува от присъствието му при ражданията, пък било то и трудни. Старата акушерка не приемаше аргумента му, че съвременната медицинска наука може много да помогне при ражданията. Той се запита какво ли си е помислила, когато прецени, че трябва да извади бебето на бял свят чрез разрез.

Ако не го бе сторил и майка, и дете щяха да умрат.

Някой тикна чаша в ръката му. Вдигна поглед и кой знае защо

очакваше да зърне Теди. За последен път я видя до главата на Лизи, с широко отворени очи и силно пребледняло лице, когато направи разреза. Искаше сега да е при него и да чуе първите вдишвания на бебето.

– Саймън – пророни той.

– Уини рече да изпийте г'ва. – Саймън се наведе над леглото и дългите му пръсти внимателно отметнаха завивката над главата на бебето. – Милостиви Боже, та вий спасихте момичето ми, Лизи. Много добър човек сте. Дядо ви щеше да се гордее с вас.

– Просто свърших това, което се очаква от мен – отвърна Майлс и изпита неясно неудобство, че го смятат за добър.

Особено след като мнението изразяваше Саймън – познавач на мъжете от рода Уинчестър от няколко поколения насам. Майлс заби нос в чашата и веднага разпозна какво е: силна смес, приготвяна от Уини, за която се предполагаше, че освобождава мъжа от обзелите го дяволи. Ясно си спомни кога Уини му я предложи за последен път. Беше преди няколко години. Тогава спомените от Триполи го мъчеха неистово и денем, и нощем. През онези дни не правеше нищо освен да стои затворен в Мирамер и да се напива с ром. Проклинаше и рода, и плантацията си. И въобще не се интересуваше нито от Мирамер, нито от хората там, нито че го смятат за полуудял.

Именно питието на Уини го отведе за пръв път в леглото на Джили, после го качи върху гърба на Див вятър за онова самоубийствено среднощно препускане, докато бушуваше гръмотевична буря. Бе отишъл в Уилямсбърг, за да играе комар с високи залози. Явно това бе още един отчаян и безуспешен опит да потуши огъня, който разпалваше кръвта му. На следващото утро се събуди в леглото подгизнал от ром и речна вода, със свършено празна кесия и никаква мисъл в главата.

Ала именно през онова утро за пръв път му хрумна начин да спаси Мирамер от разруха. Напитката на Уини не заличи всички спомени. Нищо не бе в състояние да го стори. И все пак успя някак да го отърве от постоянния тормоз, който упражняваха върху него.

Като си спомни всичко това, той отпи предпазливо само две глътки, остави чашата на пода и срещна погледа на Саймън.

– Просто сторихте онуй, дет' се очаква от вас, тъй ли? – попита Саймън. – Дали други господари го правят? А вий дори не обичате да ви викаме „господарю“. Ама нема значение к'ви ги говорите. Не си признавате и колко държите на госпоица Теди. От онуй дет' видях днес при потока...

– Стига, Саймън.

Майлс се надигна от стола, но му се стори, че чува присмехулни нотки в смеха на Саймън, който сякаш идваше от всички ъгли на стаята.

– Просто, ако се чудите де е, тя е на южната веранда. Стои, гледа реката и май чака да си идете вкъщи.

Като се наведе, за да мине през ниската врата, Майлс се спря и отпусна ръка върху рамото на Саймън. Това не бе негов обичаен жест и го направи плахо, някак неловко, с което тутакси възбуди любопитството на Саймън.

– Честит ти внук, Саймън.

Усмивка, лишена от всякакъв сарказъм или злорадство, цъфна широко върху лицето на Саймън.

– Благодаря, господарю.

Майлс промърмори нещо като „лека нощ“, извърна се и излезе в хладния вечерен въздух. Звездите висяха ниско в безоблачното безлунно небе, проблясваха като диаманти, недостъпни за пръстите му, и осветяваха тютюневите ниви. Хладният бриз премина през косите му, подкани го да свали изцапаната риза и да изложи голата си гръд на приятния му повей. Вече усещаше въздействието на питието на Уини в мускулите си. Кръвта вреше и кипеше във вените му. Съзнанието му се проочи от всякакви мисли с изключение на една.

Проклетата отрова му действаше дяволски възбуждащо.

Спря до буре прясна вода, вдигна капака и зарови лице и глава в хладните му дълбини. Вдигна глава и с луда наслада си пое въздух – дори доволно изръмжа. Прокара ръка през косите си, премигна, за да разкара водата от очите си и позволи на останалата да се стече по голите му гърди. После се запъти към къщата с широки енергични крачки.

Под влажната си кожа усещаше как с приближаването към дома, у него се надигат желания. Всички прозорци бяха тъмни; включително и на кухнята. Значи беше доста след полунощ.

Не си даде сметка, че е затаил дъх, докато не заобиколи западната страна на къщата, за да стигне до южната веранда. Усети някаква голяма тежест да се притиска към гърдите му. Под нейния натиск издиша бавно, докато се придвижваше по-дълбоко в сенките, легнали върху постройката. Очите му се вираха в тъмнината – биха различили и най-малкото движение сред столовете на верандата, поставени така, че да осигурят най-хубавия изглед към реката.

Спря като див самец, тръгнал да дири половинката си, а разтворените му ноздри душеха да доловят женския аромат, понесен от въздуха. И подобно на звяр, мускулите му се напрегнаха от очакване. Кръвта във

вените му пулсираше и възпламеняваше слабините му. Усети болка там, панталоните му се изопнаха; очите му блестяха – бе изцяло обзет от страст.

Спря, напрегна се и я съзря в далечния край на верандата.

Помисли я за заспала – толкова неподвижна беше. Но като приближи, видя, че се взира в реката с отнесен поглед, сякаш мечтае да е на километри от тук. От него. Обзе го по-силна потребност от физическото желание; изпита нужда да залови и направи свое всичко изплъзващо се и мистериозно около нея. Ако би могъл да го постигне единствено с телесна сила, то тя щеше да бъде негова сега. Зачуди се дали подобно на пеперудата, на която я оприличи, тя ще продължи да му убягва винаги; дали съществува сила, която да прогони тъгата, очевидно обзела я в момента.

Погледна към него и той изпита мъка и копнеж – пронизаха го като умело запратени ками.

– Майлс – пророни тя леко завалено, сякаш езикът ѝ бе натежал от гъст мед.

Пресегна към празната чаша между пръстите ѝ и я помириса. Върху лицето му се изписа сериозна загриженост. Коленичи до нея и тихо попита:

– Колко изпи от това?

Ръката ѝ се вдигна, а после се отпусна сякаш бе непосилно тежка.

– Цялото. Уни каза, че пиетието ще излекува всичко, което ме болява. Затова реших да опитам.

– Тя ли ти го даде?

– Не. Каза да не го пипам.

– Трябваше да я послушаш.

Челото ѝ се сбръчка.

– Мисля... Май още не ми действа.

– Какво те мъчи, скъпа?

Бавно поклати глава. Не му се доверяваше дори в състояние на полутранс. Езикът ѝ се притисна към леко разтворените ѝ устни, а после се скри зад зъбите ѝ. Майлс потисна копнежа си и проследи как очите ѝ се плъзват от неговите към гърдите му и после се затварят. Нежни като птичи крила, пръстите ѝ докоснаха гърдите му, разтъркаха влажните косъмчета и се обвиха около врата му, сякаш искаше да запомни формата и усещането за досег с тялото му. Устните му се разтвориха, когато тя прокара палци по тях. В гърлото му се надигна доволен стон.

– Майлс...

Изрече името му умолително, очевидно с мъка си поемаше въздух, а очите ѝ се отвориха и в тях за пръв път се появи нещо като отчаяние. Опиатът бавно, но сигурно, си вършеше работата.

Обзе го съжаление. Неговата чистосърдечна Теди бе омагьосана. Това волево, любопитно създание щеше да вкуси лудостта за пръв път през живота си. Тя хвана високата дантелена ячичка на роклята си и се опита да я разхлаби. Няколко перлени копчета се откъснаха и се разпиляха по пода. Други удариха Майлс по гърдите, когато тя раздра памучната материя.

Хвана ръцете ѝ и, когато ги поднесе към устните си, усети трескавата им топлина.

– Гориш – изръмжа той и я прихвана през тънката талия, защото тя залитна.

Усети как трепери под ръцете му с дива животинска страст, която той така добре помнеше. Представи си как опиатът тече из вените ѝ, напряга болезнено всеки нерв и прави кожата ѝ изключително чувствителна и към най-лекия допир, пък било то и повея на вятъра.

Ноктите ѝ се забиха в раменете му, когато тя се изви и така силно се притисна към него, че подложи на изпитание и последните капчици въздържание у него. Дъхът върху шията му го изгаряше, а гласът ѝ бе прегракнал от демоните, които раздираха душата ѝ.

– Помогни ми, Майлс. Имам чувството, че ще умра или ще се пръсна. От пиетието е, нали?

– Направено е да освободи съзнанието, да прогони задръжките.

– Аз... То... ме изпълва с дълбоко, тъмно желание.

– Действа възбуждащо на половата система.

Тя едва дишаше.

– Не... Не... мога. Трябва да... се контролирам. Винаги.

– Не и с мен. – Прокара пръсти през косите ѝ, освободи ги от купищата фуркети и вдъхвайки люляковия им аромат, зарови лице в тях. Къдриците ѝ се разпиляха по голите му гърди и ръце като топла, ухання коприна. Гласът му трепереше от вълнение и страст. – Никога не се налага да се контролираш пред мен, Теди.

Потреперващи пръсти се плъзнаха по устните му. После усети топлината на нейните устни върху своите.

– Трябва – пророни тя. – Толкова много неща не бива да казвам. Обещай ми...

– Всичко, което пожелаеш.

– Моля те – прошепна тя, – не ме оставяй да изгубя контрол.

Обещай ми, че няма...

– Обещавам, сладка моя съпруго.

Тя прокара устни по брадичката му, по брадясалите бузи. Усети езика ѝ, проследяващ белега му, като балсам.

– Накарай го да престане да ме гори, Майлс. Нужен ми е лед... Купи с ледени късчета, които да ме покрият. Остави ме да плувам в река от лед. С теб...

Взе я в прегръдките си и се изправи – потребността да я има го изяждаше.

– Не искам да е така – промърмори той, тръгна към вратата и я отвори със замах. Крилата се удариха във външната стена, после се затръшнаха зад гърба му, ала той вече бе поел нагоре по стълбището. – Искам да запомниш всичко, не само треската. Следващият път това ще стане.

С ръце, обвити около шията му, тя едва успя да прошепне:

– Не... Не бива да го правим. Няма да ти позволя... Моля те, искам. Отнеси ме в стаята ми. Остави ме там моля те.

Представи си съвсем ясно как опитата Теди е в леглото му, сред влажните чаршафи: вика от неистово желание да се освободи, точно както някога той бе крещял от парализираща болка. Когато искаше да преодолее зависимостта си от опиума. Никой не бе чул воплите му в пустинята. Но и никой не бе облекчил мъката му. Най-накрая слънцето изсуши всички следи от опиата по кожата му.

– Ще ти помогна – увери я той, като вземаше по две стъпала наведнъж.

При тези движения бедрата му я докосваха и допирът изтръгваше стенания, преминаващи в стонове, от изпитваната чувствена наслада. Тя леко го ухапа по врата.

Ако разголи кожата ѝ, цялата ще се възпламени.

– Някъде във всичко това има известна поука – прошепна той, стисна зъби и тръгна по коридора на източното крило.

Имаше дълбоко подозрение, че урокът е свързан с въздържание – за него. За пръв път от месеци той едва не прокле благородническото си потекло от рода Уинчестър. Потекло, което изискваше от него да се въздържа от силните си желания и страсти. Заради нея.

Трябваше да помни, че тя няма и най-малка представа какво прави. Действа напълно инстинктивно.

В края на коридора спря, отвори с рамо вратата на спалнята си, а после я затвори с ритник зад гърба си.

Вътре потънаха в тъмнината. В онази непрогледна тъмнина на стая със спуснати завеси. Всеки миг горещината заплашваше да стане непоносима, ако не дръпне завесите и не разтвори широко прозорците.

– Спокойно – промълви той, докато я полагаше нежно върху леглото.

Дъхът ѝ премина по лицето и раменете му като нежна ласка. Тя прокара леко пръсти по гърдите му и надолу към корема. После с плам, който за миг го завари неподготвен, придърпа главата му към своята, а горещите ѝ устни жадно се впиха в неговите. Езикът ѝ разтвори устните му. Тя простена, отметна глава и силно и неудържимо се притисна към него.

Майлс едва се въздържа да не помръдне, докато тялото ѝ страстно се притискаше в неговото.

– Майлс... – Страбчи ръката му. Слабините ѝ ритмично се притискаха към неговите. – Пари ми между краката.

– Знам.

Обхвана гърба ѝ с ръка и я притисна към себе си със съзнанието, че съществува едно единствено облекчение за мъките ѝ. Освобождение. Освобождение, каквото само мъж може да даде на една жена. Тялото ѝ копнееше именно за това, макар тя още да не го знаеше или да му се съпротивляваше с последните остатъци от разума си. Теди не бе жена, която ще загуби контрол над себе си без ожесточена борба, дори ако е обречена на провал, дори ако загубата означава неимоверна наслада.

– Ще те охладя – прошепна той и я остави на леглото. Преплете пръсти с нейните и разпери широко ръцете ѝ, долавяйки леката ѝ съпротива. Тя щеше да се съпротивлява на всеки негов опит да я облекчи. Спря за миг, а голите му гърди се опряха в нейните, които не преставаха неспокойно да се надигат. – Сладка моя омагьосана съпруго, лежи спокойно.

– Не ме оставяй.

– Никога. Само ще отворя прозореца.

Отдалечи се, за да дръпне тежките завеси и да разтвори широко всички прозорци. Кожата му усети нежния бриз като изпратен от Бога дар; напълни гърдите си с хладния нощен въздух. Мечтаеше да охладни животинската си страст и да не допусне въздействието на опиата върху своите готови да рухнат задръжки.

Извърна се и запали свещ. Бързо пристъпи към леглото. В най-съкровените си мечти я бе виждал излегната там. Но в тези мечти – а те бяха стотици – тя лежеше нежна, чувствителна и очакваше тяхното

сливане като удовлетворяване на взаимна потребност. Очите ѝ – в тези мечти – сияеха дълбоки и тъмни, всезнаещи и същевременно невинни. И когато се разтваряше и му се отдаваше, тя бе като най-нежно цвете, разцъфнало под топлината на слънчевите лъчи.

В тези мечти тя нямаше никаква треска, никакъв опиат не течеше във вените ѝ. Не беше дива и отчаяна. Въобще не приличаше на обзетата от страст самка, която сега се намираще в леглото му.

Ако бе по-малко обвързан от дяволския си благороднически произход и честта не бе така важна за него, ако не се чувстваше така силно неин съпруг, щеше да ѝ даде онова, което тя отчаяно искаше; щеше да ѝ го даде яростно бързо и силно, както копнееше собственото му тяло. На сутринта тя нямаше да си спомня почти нищо, а съзнанието ѝ щеше още да е мътно от въздействието на опиата. Единствено леката болка между бедрата щеше да ѝ напомня за преживяната лудост.

Ако се оставеше на похотта, на безумието, щеше да го стори. Ако не я обичаше така силно, щеше да...

На светлината на свещта, поставена върху масичката до леглото, очите ѝ бяха като на вълчица, готова да го погълне. Стоеше над нея с отпуснати до тялото ръце, а болката в слабините му се изостряше нетърпимо. Тласкаше го да задоволи желанието си, да се изкуши, да намери облекчение в Теди. Очевидната сила на копнежа му по нея привлече трескавия ѝ поглед. Проследи как цялото ѝ тяло припламва, как бедрата ѝ се извиват и очакват ласките му, а от устните ѝ се изтръгваха отчаяни стонове.

Отпусна коляно на леглото и провря ръка под главата ѝ. Загледа се в бездънните ѝ пламнали очи.

– Довери ми се, Теди – прошепна той и наведе устни към нейните, за да я целуне бавно и нежно, с което се надяваше да я поуспокои. Приличаше на прелестна розова пъпка, готова да разцъфне. – Отпусни се, скъпа. Затвори красивите си очи и ме остави да ти помогна.

При досега на устните му нейните потрепериха и се разтвориха, готови да го приемат. Кадифената мекота на езика ѝ го посрещна и увлече неговия в подлудяващ танц.

От нея се изтръгна сподавен вик, тя промуши пръсти под колана на панталоните му и притисна слабините си към неговите.

– Не така – спря я той, хвана ръцете ѝ и ги вдигна над главата ѝ.

– Майлс... Съблечи си дрехите. Искам да те видя... Да те докосвам навсякъде...

– Спокойно, любима. И това ще стане.

Продължавайки да държи ръцете ѝ над главата, той доразкопча останалите копчета на роклята и накрая я разголи до кръста. От тялото ѝ се излъчваше влажна ароматна топлина. Долната риза – влажна и почти прозрачна – прилепваше към гърдите и ребрата ѝ. Гърлото му пресъхна, всичките му мускули се напрегнаха. Набъбналите ѝ розови зърна ясно се очертаваха под плата.

– Спокойно... – Допря ръка до шията ѝ, като не преставаше да се бори с желания, на които никой мъж не би имал силата да устои. Пръстите му напипаха учестения ѝ пулс, който сякаш бе в унисон с неговия. Гърдите ѝ потрепераха от накъсаното ѝ дишане. – Дишай, скъпа моя... Дълбоко и равно... Като мен – прошепна той, но и неговият дъх бе на път да секне.

– Не мога, Майлс... Побързай или ще полудея.

Прихвана я през кръста, обърна я към себе си и гърдите ѝ се озоваха до устните му. Съзнанието му се замъгли от страст и – когато, свел глава, пое зърното на гърдата ѝ с устни – му се стори, че губи битката. Освободи ръцете ѝ и свали влажната дреха от гърба ѝ, докато пръстите ѝ се забиваха в раменете му, а тялото ѝ се разтърсваше от леки спазми.

– О, Майлс...

Обвила го с ръце и отметнала назад глава, тя посрещаше всеки допир на езика му върху кожата си с изпълнен от наслада стон. При всяка прегръдка на ръцете му тя притискаше тялото си по-плътено към неговото.

Дишаше трудно; тялото ѝ гореше. Ръцете, които го бяха прегръщали, сега го деряха, а очите ѝ бяха диви, пусти и замаяни.

Макар да знаеше, че тя почти не го чува от шума в ушите си, той прошепна:

– Сладка моя съпруго, позволи ми да угася пламъка в теб.

С решителен израз на лицето той я придърпа и я настани да седне в скута му – стегнатите ѝ седалищни мускули се притискаха в слабините му. После, без никакви съблазняващи нежности или подготовка, той напъха ръка под полите на роклята ѝ и я плъзна по обувтия в копринен чорап крак, покрай украсените с дантели жартиери и нагоре по оголеното ѝ бедро, към ядрото на нейното мъчение. Внимателно и предпазливо положи ръка върху издугината между краката ѝ и прокара палец веднъж – само веднъж бе напълно достатъчно – по излъчващата топлина чувствителна точка, сгушена между бедрата ѝ.

Заглуши смаяния ѝ вик, като покри устата ѝ със своята и потрепери от раздиращите го желания, докато нейното тяло се гърчеше в забрава;

топлина опари ръката му. Насладата ѝ бе огромна, ако се съди по сподавените ѝ стонове. Майлс целуна стичащите се по страните ѝ сълзи и я притисна в обятията си. Стенанията и потреперването на тялото ѝ секнаха, преминаха в дълги дълбоки въздишки ала той продължаваше да усеща треската ѝ.

– Да... – прошепна тя тихо, а пръстите ѝ галеха гърдите му като лапички на мъркащо коте. Бедрата ѝ все още се притискаха в слабините му. – Люби ме, Майлс... Отново. Достатъчно е само да ме докоснеш.

– Знам. – Той наведе устни към нейните и я дари с нежна целувка. Внезапно желанията му се пробудиха с неистова сила и той притисна голите ѝ гърди към своите, без за миг да престава да усеща натиска на тялото ѝ върху слабините си. – Сладка Теди, ти си вкусна като самия Рай.

Бедрата ѝ се разтвориха, подканвайки го да проникне в нея. Пръстите му се плъзнаха в дълбините и той изпита чувството, че потъва в сладостта вътре.

– Майлс...

Поредното ѝ достигане на върховната наслада изтръгна дрезгав вик от дъното на душата ѝ.

След малко, когато и последното потреперване отмина, когато кожата ѝ се поохлади, а дишането ѝ стана по-бавно и равномерно, тя бе на път да задреме. Майлс я взе на ръце и я отнесе по дългия коридор до леглото ѝ. Там, докато тя спеше блажено, той свали влажните ѝ дрехи, освободи дантелените жартиери и смъкна копринените чорапи от дългите ѝ крака.

Представа нямаше колко време остана до леглото ѝ, наслаждаващ се на успокоената ѝ красота. Отметна кичур от челото ѝ и прокара пръст по изящните ѝ скули. Задържа го за миг върху отворените ѝ устни, за да усети дъха ѝ, после продължи и погали шията ѝ. В тъмнината тя сякаш грееше с вътрешна светлина. Под пръстите му кожата и бе хладна и копринено гладка. Наведе глава и нежно я целуна.

– Любов моя – прошепна той. – Никога не съм мислил, че ще те намеря. А сега, когато те открих, не мога да те пусна. Ти ще бъдеш моя.

Обхвана гърдите ѝ, които се надигаха към него при всяко нейно вдишване. Не го ръководеше похот или страст, а нещо по-дълбоко, което изпълваше ласката му с благоговение и бе учудващо за загрубялата му душа. Струваше му се, че тя е изваяна от най-фин порцелан. Плъзна поглед по великолепното ѝ тяло и остана заглеждан за миг в тъмното кътче между бедрата ѝ. Докосна го нежно и отново усети излъчващата се

оттам топлина.

– Спи, моя наслада – галовно прошепна той.

Придърпа чаршафа върху тялото ѝ. Неволно изпита съжаление и някакво неясно чувство за загуба. Но знаеше, че трябва да я остави да спи и да се събуди сама, за да има само неясни спомени като от сън, а не да се чувства виновна.

Воден от здравия си инстинкт, а не от похот, той все пак се съблече и се пхна в леглото до нея. Взе я в прегръдките си и се заслуша в равномерното ѝ дишане. Беше убеден, че спокойствието му ще е пълно и удовлетворението цялостно, ако просто лежи там, с Теди в обятията си.

Спокойствие и удовлетворение. Никога не бе смятал, че ще получи едното или другото, особено от жена. Вероятно защото бе истински убеден, че не ги заслужава. Като наказание, че продължава да живее, всяка сутрин трябваше да понася измъчващите го видения и да не се отърсва от чувството си за вина. На такива като него съдбата не дава случайни шансове.

А ако го стореше, то щастието щеше да е мимолетно. С какво в края на краищата бе го заслужил?

Тогава да го грабне с две ръце и да го направи свое още в този миг...

Отново изпита съжаление, че се лишава от него, докато затваряше вратата на спалнята зад себе си. Толкова дълго бе живял без чувства, съзнателно се бе отделил от хората и сега намираше много по-голяма утеха в самотата, отколкото в предпазливото разтваряне и оголване на душата си пред една жена.

Колкото повече се отдалечаваше по коридора от нея, толкова самотата му ставаше по-голяма, все едно с всяка крачка жизнеността му го напускаше. Докато стигна спалнята си, го обзе познатата самотна студенина, която заличи всичко от сърцето му, с изключение на една малка искрица надежда. До сутринта и тя щеше да угасне, ако не я разпали.

Свали панталоните и ботушите и се излегна върху чаршафите, все още запазили уханието ѝ. Заслуша се в нощните шумове, проникващи през отворения прозорец и се зачуди как така тя успя да се настани в сърцето му, без той да си даде сметка за това.

– Изглеждаш много зле, мила моя.

Изтръгната от мислите си, Теди премигна и се усмихна вяло и неубедително.

– Благодаря ти, леля Едуина. Желаяш ли още чай?

Светлите вежди на леля Едуина се намръщиха под снежнобелите ѝ коси. Седеше на дивана, облечена в атлаз и дантели. Приличаше на бледорозово облаче, но свитите ѝ устни и острият ѝ поглед биха били чест и за най-строгата учителка.

– Изпих вече четири чаши, а е едва десет сутринта. Какво се опитваш да направиш с мен, мила моя? А и виж се на какво приличаш: Лицето ти е безцветно, устните ти са напукани като на трескава или затънала в отчаяние жена. Откакто дойдох, стискаш ръце в скута, вероятно да не забележа как треперят. Какво, по дяволите, е направил Уинчестър с теб?

Теди затвори очи и преглътна с усилие. Леко ѝ се виеше свят. Без съмнение това се дължеше на проклетото биле, което така лекомислено изпи, независимо от предупрежденията на Уини. Любопитството ѝ този път очевидно я бе отвело далеч. Или може би фактът, че стана свидетел как Уинчестър изважда на бял свят бебе я изпълни с радостната потребност да празнува. Събитието страшно приповдигна настроението ѝ.

Насили се да си отвори очите и премигна от слънчевата светлина, която нахлуваше през прозорците в гостната на Мирамер.

– Нищо... Нищо не е направил. – Неопределено махна пред лицето си. – От горещината е, предполагам.

Това бе лъжа, разбира се, и дори за миг не се усъмни, че леля ѝ изцяло го разбра. Уинчестър ѝ бе сторил всичко – е, почти всичко, което един мъж може да направи на една жена. Или поне тя така си мислеше. Спомени се блъскаха в замъглената ѝ глава, но не ги различаваше ясно. Фантазиите се преплитаха с действителността. Събуди се, убедена, че образите и виденията, причиняващи изчервяването ѝ, които не я оставяха на мира, са фрагменти от сън, плод на опиат. Снощи е успяла някак да се съблече сама и да си легне, но просто е забравила подробностите – като например къде се вписва в цялата история Уинчестър. Поне така предпочиташе да си мисли за събитията от предишната вечер. Отказа да посрещна деня с мисълта, че снощи е сторила нещо по-лошо от превръщането си в жертва на любопитството си и екзалтираното си настроение, като е пила прекалено много от питие, което въобще не биваше да докосва. Жена с нейната силна и непоклатима воля няма да зарече принципите си и желязната си логика под въздействието на някакво дяволско било! Тя е направена от много по-издръжлива материя.

Но въпреки това, докато се обличаше, допирът на финото бельо до чувствителната ѝ кожа събуди доста живи спомени за устните и ръцете на Уинчестър върху гърдите ѝ. Усещаше неговия аромат не само върху

кожата си; той сякаш се бе просмукал в нея. Възможно ли е един сън да е толкова реалистичен? Или всъщност не е било сън?

А и възникна онази загадка за леко болезненото усещане между бедрата ѝ.

Студена лепкава пот обля кожата ѝ. Нима опиятът, който я освободи от цялата ѝ съпротива и позволи подобни волности с тялото ѝ, да е направил и немислимото и да е развързал езика ѝ? Дали в подобно състояние му е признала всичко: измамата, затворничеството на Уил, предрешването ѝ като Нощния ястреб?

Защо, по дяволите, не успява да си спомни? Потрепери от раздражение и внезапно ѝ хрумна странна мисъл. Ако тя не е в състояние да си спомни нищо, дали онзи тип – Уинчестър, се е възползвал бързо и изцяло от жена в нейното състояние?

В момента обаче най-голямо затруднение и създаваше изпълненият с подозрение поглед на леля Едуина. Няма да се измъкне, без да даде някакво обяснение, което да е приемливо за мъдра и опитна жена като леля ѝ.

А и неминуемо щеше да се срещне с Уинчестър в даден момент. Дали изразът на лицето ѝ щеше да я издаде? Та той по-скоро би я завързал, запушил устата ѝ и предал като шпионка, нали? Или би предпочел да я дебне като вълк в нощта и без да споменава нищо за случилото се снощи, да я докара до лудост?

Той умееше да бъде безмилостен, макар да бе същият човек, който направи чудеса снощи в негърската колиба. Никога нямаше да забрави щастието в очите му, когато положи бебето в ръцете на Лизи.

– Уинчестър е на сутрешната си обиколка из плантацията – изгърси тя с такова облекчение, че леля ѝ се разтревожи още повече. – Снощи се роди бебе, лельо Едуина.

– Той ще се върне всеки момент, мила моя.

За пръв път през живота си Теди почувства смразяващ страх да сграбчва сърцето ѝ. Премигна срещу леля си.

– Да, предполагам, имаш право.

– Господи, ти трепериш. – В следващия миг очите на леля Едуина се разшириха. – Аха! Чудовище! Знаех си аз! Казах на Джордж, че споразумението няма да го спре и както винаги, се оказах права. – Вдигна войнствено брадичка и посочи с облечената си в розова ръкавица ръка към небето. – Дяволите да го вземат Уинчестър! Ще е на борда на следващата фрегата, плаваща за Балтимор!

– Не... – Теди рязко се наведе напред на стола и прехапа устни,

изненадана от спонтанната си съпротива срещу идеята Уинчестър насилствено да бъде мобилизиран. Само преди секунди смяташе този мъж за пълен негодник, защото допускаше, че се е възползвал от нея. Ако го бе сторил, заслужаваше подобно наказание, какво че помага на бебета да се появяват на бял свят. – Не е както мислиш. Той... не е... искам да кажа... Почти съм сигурна, че не сме направили нищо, с което да нарушим брачното споразумение.

– Почти си сигурна? Мила моя, не може да не знаеш. Или сте го нарушили, или не. Е, кое е?

Теди се изчерви, но успя да пророни:

– Не сме.

– О – промърмори леля Едуина, – изкушението е жестоко нещо.

Тели неволно затвори очи – нов спомен изплува в съзнанието ѝ. Колкото и странно да бе, мисълта на леля ѝ дойде съвсем навреме. Най-добре леля ѝ да смята, че е попаднала под някакъв негов изкушителен чар. Което, естествено, тя не бе сторила.

– Да, наистина жестоко – побърза да се съгласи тя.

– Особено ако нещо е обявено за забранено, както ти си забранена за съпруга си. Наистина – характерът ѝ на най-силния мъж би бил подложен на сериозно изпитание при такава красива и чаровна съпруга в дома му, а да не може да я докосне. Дали пък чичо ти все пак няма да се окаже прав, а? – Някъде се затръшна врата с такава сила, че цялата къща потрепери. – О, това вече трябва да е Уинчестър. Нищо изтънчено няма в поведението му, нали?

Дяволитите пламъчета в очите на леля Едуина не останаха незабелязани от Теди. Искаше ѝ се да изпита поне мъничко от характерното за леля си заразително веселие, но как, когато косъмчетата на тила ѝ настърхнаха, а сърцето ѝ заби лудо в гърдите с всяка приближаваща стъпка?

За малко да скочи от стола – не беше човек, който приема седнал угрозите, особено ако предстои да бъде предадена в ръцете на властите. Вирни брадичка и изправи рамене, заповяда си тя. Някаква странна слабост се разля по нозете ѝ, а гърдите ѝ бяха обхванати от трепет, сякаш очакваше да се случи нещо чудесно.

– Хвани ръката ми, мила моя – прошепна ѝ леля Едуина, изправила се редом с нея, – преди да се свлечеш върху този великолепен килим, от който не можеш да си откъснеш очите. Точно така. Ето го и него. Изглежда така, сякаш изпитва отчаяна потребност да завладее нещо. Нищо не отнема дъха така, както гледката на мъжки звяр в цялото му примитивно великолепие. Включи се в играта, мила моя.

Теди пое дълбоко въздух и вдигна поглед.

Глава 15

Майлс едва кимна за поздрав на Едуина Фаръл и насочи цялото си внимание към Теди. В момента, когато очите им се срещнаха, тя се изчерви – с удивителен нюанс на розовото, който великолепно подхождаше на червените рози, избродирани върху бялата ѝ памучна рокля, а после незабавно извърна поглед.

Нямаше съмнение – това момиче бе преживяло изпълнена с видения нощ. Нарочно я остави сама сутринта, за да се съвземе. Буквално се насили да отиде на полето, където прекара последните четири часа. Събираше тютюн и пренасяше натрупаните купчини до склада при реката. Бе го направил не само за да не ѝ пречи. След снощното преживяване тялото му бе обхванато от демони, които трябваше да покори. В резултат на четири часа усилен труд по полето усещаше ръцете, гърба и мускулите на бедрата си да горят в сладостна умора; тя би трябвало да прогони съблазънта от мислите му.

Трябваше да се досети, че няма да се получи. Реакцията му към Теди щеше да си остане завинаги една: изостряне на физическите и умствените му сетива; никаква насилствено предизвикана умора, проява на цинизъм или отчаяно усилие на волята нямаше да потуши страстта му. Независимо от всичко изтощителният труд остави тялото му изпълнено с желаниа, които единствено тя можеше да задоволи.

Едва имаше търпение да остане насаме с нея, да извади фуркетите от косите ѝ, да свали роклята от младото ѝ тяло. Да я люби така, както заслужава да бъде любена. И въобще не го беше грижа дали копнежът не е изписан на лицето му в момента. А очевидно беше, ако съдеше по самодоволната усмивка върху лицето на Едуина Фаръл. Възрастната дама само дето не изрази с думи злорадството си, съзирайки красноречивото му мъчение. Явно го ненавижда, щом не позволява на племенницата си да изпита удоволствията на брака. По дяволите, нека злорадства за негова сметка. Това е ниска цена и е готов да я заплати, понеже знае, че наградата му е на ръка разстояние от горещите му длани и се изчервява така привлекателно в отрупаната с бродирани рози бяла рокля.

– Добре – изчурулика Едуина Фаръл. – Значи се разбрахме. Вземи си шала, Теодора. Трябва да вървим.

– Какво?

От изненада Майлс направо зяпна, а Теди побърза да мине покрай

него. Движението бе стремително като повей на вятъра. Даде си сметка за почтителната дистанция, която тя запази помежду им, сякаш бе усетила копнежа му да се пресегне и да я докосне.

И сякаш не желаше той да го стори.

Извърна се към Едуина Фаръл.

– Къде, по дяволите, мислиш да я водиш?

Едуина Фаръл го дари с леко изненадан поглед.

– Нали те предупредих, Уинчестър. Племенницата ми и аз отиваме по светски визити. Не ме ли слушаш какво говоря? Или си прекалено зает с нещо друго?

Майлс стисна зъби и цялото му мъжко его възнегодува от самодоволните пламъчета в очите на възрастната жена.

– Тя няма да дойде.

Едуина Фаръл се изсмя и потупа изцапаната му ръка с обвитата си в розова ръкавица десница, все едно го мъмреше за нещо, което трябва да му е ясно от години.

– О, налага се. Традицията изисква булката да посети всички гости от сватбеното тържество до месец след венчавката. Нали разбираш – да демонстрира своето семейно щастие, та да не започнат клюките.

– Не съм съгласен – промърмори Майлс с невероятна решителност. Никога не се бе интересувал какви приказки се носят за него и Едуина Фаръл го знаеше отлично. Отвърна на усмивката ѝ с усмивка, макар неговата да бе така изкуствена, че само изостри бръчиците около очите му. – Но, добре. За да се уверим, че никой няма да остане разочарован или с погрешни впечатления, ще ви придружа.

– Невъзможно е да постъпиш така – отвърна Едуина бързо. – За Бога, човече, та според традицията младоженецът е изключен от тези посещения.

– Що за обичай е това? – попита Майлс и през присвити очи погледна вечно изобретателната Едуина Фаръл. – По-скоро ми прилича на някакъв заговор, ако ме извиниш за израза.

Едуина Фаръл премигна насреща му.

– Заговор ли? За Бога! И какво цели да постигне той?

Майлс скръсти ръце върху гърдите си.

– Отлично знаеш какво правиш.

С усмивка, която Майлс веднага определи като фалшива, Едуина възропта:

– Това, скъпи мой, няма да ти го простя. Никога през живота си не съм заговорничела. Държа да ти кажа, че тази традиция се спазва от

Фарълони от векове. И категорично отказвам да бъда първата нарушителка, която влачи из околията нахално натрапил се младоженец. Представяш ли си какво ще си помисли Джордж?

В момента Майлс изпита странното чувство, че Джордж Фаръл ще застане на негова страна в този спор. Нахален натрапник? Как е възможно една жена да го нарече така и то в собствената му къща?

– Освен това – добави Едуина, сякаш току-що ѝ бе хрумнало, – племенницата ми прилича на човек, който спешно се нуждае от смяна на обстановката и аз реших да ѝ помогна. Ще ти я върна надвечер.

Ето, това бе истинската причина. Теди бягаше от него за цял ден, доброволно както изглеждаше. Зачуди се дали щеше да се измъкне, без да му се обади. По дяволите! Каква ли причина е изтъкнала пред Едуина Фаръл за измъчения си вид? Едва ли бе казала истината, защото иначе той вече щеше да танцува под заповедите на Джордж Фаръл. Дъхът му излезе със съскане, докато за миг се изкуши да направи опит да я спре. В следващия момент се отказа от подобна идея. Никога не би успял да принуди Теди да не направи нещо. Дори леля ѝ не би успяла.

Съругата му искаше да се махне оттук и само прилагането на физическа сила би ѝ попречило.

– А, ето я – възкликна Едуина, хвърляйки поглед през рамо към фойето. – Прелестна е, нали? Идвам, Теодора.

Майлс стисна зъби и реши да не допусне пъхащата навсякъде носачка Едуина Фаръл да му развали още повече настроението. Понечи да се извърне, но усети как върхът на розовото ѝ чадърче се забива в ребрата му. Възрастната дама застана пред него и с енергични движения започна да оправя дилпите на роклята, перата на шапката и какво ли не още, с което му попречи да мине край нея. Пъргавото ѝ придвижване покрай мебелите само го ядоса още повече, защото трябваше или да върви след нея, или да прескача изпречилите се на пътя му столове, масички и шкафчета. Не се съмняваше в предумишлената ѝ маневра да му попречи да стигне до Теди. Над клатещото се на широкополата ѝ шапка перо той успя да зърне единствено червения шал върху раменете на Теди, докато тя забързано излизаше през входната врата, за да се настани в чакащата карета на семейство Фаръл.

Стисна зъби от яд. В следващия миг Едуина Фаръл застана на прага. Едрата ѝ фигура и широките поли на роклята ѝ правеха минаването покрай нея невъзможно.

Тя се засуети.

– Къде ли съм си оставила кърпичката?

– Госпожо Фаръл!

– Да? – С широко отворени невинни очи тя се извърна към него. – Мисля, че съм си загубила кърпичката. О, не! Сетих се. Оставих я върху дивана. Ако ме извиниш, Уинчестър, ще...

– Аз ще я донеса – промърмори той и с няколко широки крачки стигна до дивана, взе кърпичката и се върна при нея. – Госпожо Фаръл, един ден просто ще преминете границата на търпението ми.

– Така ли? – Пое кърпичката от него, а сивите ѝ очи проблясваха от неприкрито забавление. – Представа нямам за какво говориш, Уинчестър. Държиш се като типичен мъж.

С тези думи тя се извърна и се насочи към фойето. Той обаче се шумгуна край нея, излезе през входната врата и се спусна по стъпалата, като прескачаше по две наведнъж. Изсумтя нещо към лакея, отвори вратата на каретата със замах и пхна глава в тапицираната със златно кафе вътрешност.

Там, разположена на седалката като безценно бижу, намери Теди.

Гърлото му се сви. Думи, обяснения, настоявания да му каже какво, по дяволите, прави, мигом излетяха от главата му. Усети някаква странна топлина да се разлива по тялото му. Сърцето в гърдите му заби лудо.

– Ние... Искам да кажа... Трябва да говоря с теб. – Господ знае какво му стана, но той сграбчи отпуснатата в скута ѝ ръка с бяла ръкавица в своята едра длан сякаш така щеше да я задържи. Загледа се в широко отворените ѝ очи и прошепна: – Ще се върнеш ли?

Тя премигна, въздъхна дълбоко и погледна през другия прозорец. Устните и потрепераха, когато отвърна:

– Да, разбира се.

– Добре. – Преглътна, за да премахне появилата се в гърлото му буца и се зачуди защо не му хрумва друго. Импулсивно притегли ръката ѝ към устните си и ги притисна към потреперащите под бялата ръкавица пръсти. – Ще те чакам.

Вдигна глава, само за да види с какъв неприкрит копнеж го гледа. Усети как гърдите му се стягат.

– Махни се от пътя ми, Уинчестър – нареди Едуина и потропа с чадърчето по калдъръмената настилка зад гърба му.

Теди бързо се премести по-навътре, но леката извивка на устните ѝ я издаде.

– Забавлявай се, скъпа – пожела ѝ Майлс дрезгаво и ѝ изпрати въздушна целувка.

С огромно задоволство забеляза как тя се напруга и чу учестеното ѝ

дишане. Кръвта му закипя.

Да, заслужаваше си да почака за наградата си още един ден.

Измъкна се от каретата и помогна на Едуина Фаръл да се качи, заради което получи едно: „Много ти благодаря, Уинчестър“ от досадницата.

– Готов съм на всичко, за да не ме смятат за нахален натрапник – промърмори той с галантно кимване на главата.

Остана загледан след каретата, докато тя не се скри от погледа му.

Теди се върна след свечеряване. Слезе от каретата и застана пред импозантните врати на къщата с възвърната самоувереност, бистър ум и изпънати рамене. Беше сякаш обновена. Денят ѝ, посветен на „светски визити“ мина в пълен покой и отдих в имението Тимбърнек. По нареждане на леля си прекара цял час във ваната. После, облечена само в лека ленена роба, обядва плодове и обилно напоени със сметана кифлички. Следващото ѝ занимание бе тричасов сън в приятната хладна стая, засенчена от огромна секвоя. Остатъка от следобеда прекара с леля си на южната веранда, обърната към река Йорк. Наблюдаваше как слънцето бавно се спуска във водите, докато отпиваше изстудена лимонада и слушаше спомените на леля си за младостта ѝ в Англия. Напевният несекващ говор ѝ действаше успокоително.

Нито една от двете не спомена Уинчестър през целия ден. Теди се постара да не мисли какво изпита, когато той целуна ръката ѝ в каретата. Ако съдеше по настроението му не ѝ бе ни най-малко сърдит. Тайната ѝ, поне засега, очевидно беше запазена.

Онова, което бе останало от целомъдрието ѝ обаче бе със сигурност застрашено. Усети го още по-силно, когато приближи входната врата на къщата. Къщата на Уинчестър. Според английските закони, Теди бе също негова собственост и той имаше право да прави с нея каквото поиска, когато поиска и където поиска.

Вместо да се изпълни с негодувание, характерно за жена с нейното образование, логичен ум и здрав разум, Теди усети как пулсът ѝ се учества и коленете ѝ омекват.

Вратата се отвори точно в момента, когато тя изкачи и последното стъпало. Джили застана в светлината на двете газови лампи, поставени симетрично на входа. Със скръстени върху гърдите ръце и стиснати устни тя се загледа в приближаващата се Теди, както лъвица гледа задаваща се към бърлогата ѝ опасност. Теди леко вирна брадичка, ускори

крачка и впи очи в Джили. Но колкото повече я приближаваше, толкова по-силно изпитваше тревожно усещане. Стомахът ѝ се сви. Нещо не бе наред. Досещаше се от начина, по който бяха стиснати устните на Джили, от погледа ѝ: там се четеше някакво отчаяние, макар и прикрито зад безстрастното поведение.

– Ето ви и вас, госпожо – обади се прислужницата с типичния си леко неуважителен тон, в който се долови и неприязън. – Побързайте. Той има нужда от вас.

Теди усети как тежестта в стомаха ѝ изчезва.

– Майлс ли? – прошепна тя.

Джали я изглежда рязко.

– Той никога няма да има нужда от никоя жена. Добре е да запомните това. Става въпрос за капитан Коул. Пита за вас.

– Деймиън? – Теди сепнато си пое въздух. – Но той е в Балтимор. Подготвя флота за...

Джали поклати глава и като се извърна, задържа вратите отворени.

– Ранен е. Изпратили са го вкъщи. Пристигна днес рано следобед. Лежи в стаята си в източното крило. Най-добре веднага да отидете при него. Аз... Той не иска повече да ме вижда.

– Има ли лекар при него? – попита Теди, докато минаваше край Джили и се насочваше към стълбището.

– Не. Лекарите не са в състояние да направят нищо повече за него.

Теди замръзна на първото стъпало, стиснала парапета. Усети как кръвта изчезва от лицето ѝ. Болка прониза гърдите ѝ. На колко ли жени се случваше нещо подобно всеки ден? И какво ли изпитват, когато съпрузите и синовете им пристигат вкъщи, не за да бъдат лекувани, а погребвани?

Не. Изключено е това да се е случило на младия, така горд и изпълнен с ентузиазъм Деймиън.

– Къде е Уинчестър? – попита тя.

– Излезе, госпожо.

Теди хвърли поглед на Джили през рамо.

– Къде отиде?

– Не знам, госпожо. Скоро, след като капитан Коул пристигна, той яхна Див вятър. Това стана преди няколко часа.

– Къде мислиш, че е отишъл, Джили? Ти го познаваш.

Горната устна на прислужницата леко трепна.

– Не, госпожо, той вече е така непознат за мен, както бе преди осем години, когато се прибра у дома. Вие го познавате много по-добре,

отколкото аз някога ще го опозная.

Теди се опита да намери някаква утеха в признанието на прислужницата. Това бе признание за нейната победа. Но колкото и странно да бе, не изпита никакво тържество, вероятно защото Джили изведнъж ѝ се стори лишена от жизненост, сякаш последните осем години ѝ бяха отнели всякаква радост. Още една жертва на унищоженията на войната. Бе загубила сърцето и младостта си, влюбвайки се в поразен от войната мъж, без досега да си даде сметка, че никога няма да успее да стигне до дъното на душата му.

– Ако трябва да гадая, госпожо – обади се Джили тихо, – вероятно е отишъл в клуба си в Уилямсбърг. Да изпратя ли Саймън да го потърси?

– Не. Той ще се върне. – Теди прихвана полите си и тръгна нагоре по стълбите с крачка, по-подходяща за военен. – Когато е готов и пресане да бяга от семейството си, ще се върне.

Вървеше бързо по коридора в източното крило, мина край тъмната спалня на Уинчестър и прекоси тесния коридор към покоите на Деймиън. Завари вратата му леко открената. Оповести за пристигането си с две резки почуквания.

В първия момент реши, че очите ѝ я мамят. Деймиън седеше полускрит в дълбокия тапициран стол срещу огъня в камината, облечен в тъмночервен копринен халат. Одеяло покриваше краката му. Чиста бяла превръзка минаваше през челото му и се скриваше в както винаги безупречно сресаните му златисти коси. Теди се загледа в отслабналото му лице и преглътна буцата в гърлото си, заседнала там, когато чу за раняването му. Поради някаква причина бе решила, че е на прага на смъртта. Сега изпита огромно облекчение.

– Слава Богу, Деймиън – зарадва се тя и влезе в стаята с протегнати към него ръце.

Той я погледна с изцъклени очи и безизразно лице, после бавно се надигна и се обърка към нея, оставяйки одеялото да се свлече от краката му. Едната му ръка се вдигна, за да я поздрави, а после с нея се вкопчи за гърба на стола, защото залитна. Другата ръка...

Теди замръзна, прикована на място от обзелия я ужас. Ръкавът на халата висеше свободно от лявото рамо на Деймиън. Там, където някога имаше силна здрава ръка, сега нямаше нищо.

Изхлипването се изтръгна от гърдите ѝ, преди да успее да го сподави.

– Господи... – прошепна тя.

Усети как в очите ѝ напират горещи сълзи, които, както

обикновено, се постара да потисне. Но сега, изправена пред цялата тази несправедливост, станала така внезапно...

Този път едва ли щеше да възпре сълзите.

И все пак се помъчи, защото съзнаваше, че на Деймиън няма да му е приятно да види такъв откровен изблик на съжаление. Приблужи се към него и зарови лице в дясното му рамо.

– Слава Богу, че си жив – прошепна тя.

Той остана скован, неподвижен, недостижим и очевидно изгарян от вътрешна треска.

– Стана по погрешка – обяви той равнодушно. – Трябваше да умра.

Освободи се от прегръдката ѝ, извърна се и се загледа в огъня.

– Трябва да си в леглото. Треската ще те повали. Сигурно е от инфекция.

– Това ли ти каза Джили? Тя греши, така да знаеш. Продължава да ми дава лауданум, за да облекчи болката. А всички лекари казаха, че мога да получа ром колкото желая и докогато го желая. В продължение на години, ако трябва. Ще са ми нужни години, за да се възстановя. – Погледна я с очи, мътни под свъсените вежди; лицето му бе преbledняло. Подобна липса на емоции – така нехарактерна за него – я изпълни с ужас. – Моля те набави ми малко ром, Теодора.

– Ела да си легнеш. За малко. Ще донеса влажна кърпа за челото ти.

– Говориш точно като Джили. Проклетата жена не ме остави на мира.

– Не трябва да бъдеш оставян сам.

– Как ли пък не!

– Говориш също както Уинчестър.

Той зяпна, а гърдите му се издуха от дълбоко поетия въздух. В очите му пламна огънче на негодувание, после изгасна. Теди знаеше, че някои мъже са родени с инстинкта да се съпротивляват срещу всякакво глезене или женски грижи, именно когато най-много се нуждаят от тях. Деймиън и братовчед му Уинчестър бяха от този тип. При тях ключът да постигнеш съдействието им бе да ги разяриш достатъчно, кръвта им да закипи и да отклониш вниманието им от болестта. Когато умът им е зает с нещо друго, има по-голяма вероятност да приемат предложенията ти.

– Ела – подкани тя и приближи леглото.

До стената лежеше стол с висока облегалка – очевидно белег от срещата на Уинчестър с Деймиън по-рано следобеда. Тя изправи стола, приближи го до леглото и седна.

– Не си ми правила впечатление на мъченица – промърмори Деймиън. Бавно се приближаваше към леглото с високо вдигната брадичка, а празният му ръкав се вееше като прокъсано знаме. – Дори мъчениците не си губят времето със страхливци.

– Те не си страхливец, Деймиън. И не ме интересува как е станало.

– Попитай съпруга си дали смята така, госпожо Уинчестър – про- сьска той и тежко се отпусна върху постелята. Остана загледан за миг в тавана, после покри очите си с ръка. Теди видя как адамовата му ябълка се раздвижи нагоре-надолу. – Попитай какво според него съм сторил със скъпоценното му семейно име.

– Всеки ден в битките раняват много смели мъже, Деймиън, и въпреки това те успяват да държат главата си високо вдигната в името на свободата на страната, за която се борят. Семейното потекло няма нищо общо. Няма от какво да се срамуваш.

Смехът му я прониза като нащърбено парче стъкло. Облегна се на ръката си и я изгледа свирепо с кръвясали, пълни с гняв очи.

– Битка ли? Каква битка? Нито за миг не съм участвал в битка. Дори не зърнах платно на английски кораб на хоризонта. Корабът ни не излезе от пристанището на Балтимор. Другите два отплаваха без нас. И знаеш ли защо? Защото загубих ръката си по време на рутинно упражнение по стрелба. С целия си ентузиазъм да докажа колко заслужена е репутацията ми на добър стрелец, с цялата си заслепеност на глупак, сложих прекалено много барут. Фитилът бе къс, ръката ми някак застана на пътя... Оръдието гръмна... – Зъбите му се оголиха, а думите му бяха пълни с горчивина. Ако се бе случило по време на битка, щях да умра някъде в открито море, обграден отвсякъде с огън и кръв. Нямах да има градски лекар, който да ме чака на брега, да ме упои и да отреже ръката ми. И с радост щях да умра от загуба на кръв, като знаех, че цялото ми нелепо поведение е известно единствено на мен и заслужавам съдбата си, щом така съм се изложил. Но вместо това трябва да нося изобличителния белег така, че всички да го виждат. И ще се наложи да разказвам нелепата история безброй пъти, докато умра. Заслужавам си го, така да знаеш. Един истински Уинчестър щеше да умре там като герой. Аз никога няма да съм един от тях.

– Напротив, ти си един от тях. До болезнена степен. – Теди усети как се разгневява и от това гласът ѝ стана дрезгав и разпаден. – Толкова ли е необходимо на мъжете от рода Уинчестър да се самоизмъчват? Или да поставят предците си на пиедестал? Да очакват от себе си невъзможни неща? Ах, тези мъже, които си превърнал в свой идеал! Как ми се ще

някой от тях да е тук сега, та да влее малко ум в главата ти. Те са били хора като теб, също така уязвими или буйни. Единствената разлика между тях и теб е, че са умрели преждевременно. А на теб и Уинчестър ви е дадена по-голяма възможност и по-голям дар, след като сте оцелели. Но и двамата отказвате да го разберете.

– Защото не е така.

– И двамата се криете зад раните си – душевни или физически.

– Иска ми се да можех да го сторя.

– О, но ти правиш точно това. Също като Уинчестър. Готови сте да се откажете от живота, за да се самонакажете. Дедите ти нямаше да те съжаляват заради загубената ти ръка, Деймиън, но щяха да те съжаляват заради отчаянието ти, защото то е по-пагубно. Нищо чудно, че Уинчестър не е понесъл да се обърне с лице към него.

Деймиън се отпусна върху възглавниците. Съвси вежди и с напрегат глас заяви:

– Той ще се удави в пиене, щастливото копеле.

– Няма да му помогне. Само ще направи болката по-силна.

– Не бива да винят един мъж, че поне ще опита.

Теди нежно сложи ръка върху челото на Деймиън. Очите му се затвориха. Известно време продължи да гали главата му, заслушана в тихо-то тиктакане на часовника в коридора. От време на време той се сепваше, отваряше очи, вираше се в нея, после отново се унасяше.

– Дори сега продължаваш да се бориш срещу лауданума, срещу съня и срещу всичко, което ще ти помогне да се почувстваш по-добре – промърмори тя. – Откажи се поне от тази битка.

– Попей ми, Теодора – помоли Деймиън унесено.

– Аз... Не мога да пея. Майка ми чуруликала като славей – така са ми казвали, но мен никак не ме бива. Съжалявам.

Остана загледана в равномерно повдигане и отпускане на гърдите му и си помисли, че най-после е заспал.

– Джили пее хубаво – пророни внезапно той. – Чувал съм я в кухнята, когато смята, че е сама и никой не я чува. Мисля, че пее, когато е тъжна. Често пее. Той е виновен. Проклетото копеле никога не я е обичало. Той дори не знае, че тя умее да пее. – Дълбока въздишка се изтъргна от гърдите на Деймиън. – Пее като същински ангел.

– Ще я повикам.

Остави го и завари Джили в коридора – пребледняла, напрегната, разтревожена.

– Иска да те види – каза ѝ Теди.

Джили премигна.

– Вероятно грешите, госпожо. Само преди половин час, бесен ме изгони от стаята.

– Може би, ако му попееш...

Пребледнелите страни на Джили поруменияха.

– Да му попея? Аз... – Тя преглътна с видимо усилие, после изправи тесните си рамене и стиска устни. – Ще опитам, госпожо, щом смятате, че това ще помогне на капитан Коул.

– Да, ще му помогне, убедена съм. Благодаря ти, Джили. Ще дойда в полунощ да те сменя. Според мен не бива да остава сам.

Теди сложи ръка върху рамото на Джили и погледите им се срещнаха за миг, преди прислужницата да се стегне и отдръпне.

Теди продължи надолу по коридора към западното крило. Чувстваше натрупаната умора в крайниците си и някаква тежест в сърцето. Часовникът в коридора отбеляза девет часа. В далечината се чу тътен на гръмотевица. Като злокобно предупреждение силни талази вятър накараха стъклата на прозорците да извънтят.

Тя се помоли бурята да остане навътре в морето. След три часа имаше среща с Кокбърн, за да приведе плана си за залавянето на Нощния ястреб в изпълнение. Ако не бе способна да помогне на Уинчестър или Деймиън да се справят с обзелите ги демони, поне със сигурност щеше освободи Уил от затвора му, а себе си – от принудителния маскарад. И нищо, дори природната стихия, няма да я спре този път.

– Уил изглежда оставал без сили – отбеляза Теди в момента, когато тя и Кокбърн се отдалечиха на достатъчно разстояние, за да не ги чуват хората от лодката. Внезапен повей на вятъра отне дъха ѝ и развя пелерината ѝ като знаме на кораб. Светкавица прониза небето над залива и тя зърна силуета на Уил; дори отдалеч се виждаше как главата му клюма на една страна. Когато ѝ заговори преди малко гласът му бе съвършено немощен. – Не го храните.

Кокбърн изсумтя.

– С какво да го храним? Всички ще имаме късмет ако дажбите ни стигнат до края на седмицата.

Теди прикри тревогата си зад безизразен поглед и попита:

– Какво стана с допълнителните ви запаси?

– Склонен съм да вярвам, Теодора, че останалата част от английския флот, включително и продоволствените кораби, са ангажирани в

други маневри по на север, където в момента се водят военни действия. Къде е Фаръл?

Лъжата се отрони от устните ѝ със забележителна лекота:

– С останалата част от флота, естествено, близо до Сейнт Лорънс.

Кокбърн я погледна изключително доволно.

– Прекалено силно се е подплашил, за да проведе офанзива тук, така ли?

Теди подхрани самодоволството му, твърдо решила да не издава, че Фаръл всъщност подготвя три кораба близо до Балтимор, за да нанесе изненадваща атака.

– Фаръл сигурно знае, че Англия е господар на моретата, така както Наполеон е господар на континента.

Той я погледна рязко.

– Наполеон, мила моя, падна преди по-малко от четири месеца. Моли се и нашият край да не дойде така внезапно. Не бих пощадил живота на брат ти, за да го предам на американските диваци. – Направи пауза. – За мен започва да става болезнено ясно, че е най-добре да стъпим на брега близо до Хамптън и да потърсим храна.

Теди съзнаваше какво означава подобно слизане на брега: плячкосване, пожари, убийства и изнасилвания. Храната изведнъж щеше да се превърне в нещо второстепенно. Кокбърн и екипажът му бяха зажаднели за действие. От онова, което бе подочула, военните добре охраняваха Хамптън именно срещу подобно нападение. Уил щеше да бъде отново изложен на опасност.

– Имам начин да ви набавя храна – заяви тя бързо, за да промени плана на Кокбърн. – В голямо количество. И да ви я предам заедно с Нощния ястреб.

При проблясването на нова светкавица тя зърна изкривените в зловеща усмивка устни на Кокбърн.

– Продължавай.

– В замяна на Уил.

– Толкова си убедена, така ли?

– В стойността, която има за вас Нощния ястреб? Напълно. Както съм сигурна, че той ще пробие блокадата ви, ако не го хванете. Не понасяш лесно унижението, предполагам.

Кокбърн я наблюдава няколко мига, преди да попита:

– Не вярваш, че мога лично да го заловя с помощта на корабите ми близо до Албемаръл?

– Никога няма да успееш без моята помощ.

– Арогантността ти тази вечер ме заинтригува. Или по-скоро е проява на безразсъдство, а, Теодора?

– Предлагам ти сделка, а ти изведнъж кой знае защо не ми вярваш.

– О, вярвам ти, макар в началото да се съмнявах в способностите ти да изиграеш този маскарад. Тогава гледах на това като на вид развлечение за себе си, нещо, за което да мисля нощем. Нямах какво да губя, докато ти... Ти щеше да загубиш всичко. Но сега вече ти вярвам. Прекалено си умна, за да играеш и с двете страни, когато от това зависи животът на брат ти. А сега ми размахваш Нощния ястреб пред носа, като предлагаш себе си за примамка да бъде заловен, ако правилно съм те разбрал. Смяташ, че така ще ме подкупиш да освободя брат ти. – Вятърът отнесе бурния му смях към небето и накара студени тръпки да преминат по тялото на Теди. Кокбърн се приближи към нея и почти завря нос в лицето ѝ, но тя не трепна, нито отстъпи. – Минавало ли ти е някога през ума, малка ми хитроумна шпионке, че като ми връчиш точно онова, което най-много искам, ще станеш незаменима за мен? Че никога няма да те освободя от ролята ти, нито брат ти от пленничеството му, докато трае войната?

Гърлото на Теди пресъхна. Не, не бе обмисляла подобен вариант, вероятно защото бе възмутително непочтен. Тя стисна зъби, за да прогони обзелия я ужас.

– Тогава няма да ти помогна да заловиш Нощния ястреб.

Очите на Кокбърн блеснаха с такова зловещо злорадство, че сърцето на Теди се сви. Тя почти чу как щракват невидими белезници върху ръцете ѝ.

– О, напротив. И докато не го сториш, брат ти няма да получи нищо освен няколко глътки вода.

Теди почти се задави от възмущение. Трябваше да се досети! Как прояви такава глупост и реши, че може да диктува условия на мъж като Кокбърн? Защо не предвиди подобен обрат? Ако мислеше ясно, без да се разсейва, вероятно щеше да се досети. Тогава щеше да намери начин да окаже съпротива. Поне нямаше да се чувства така уязвима, така сигурно попаднала в капан.

Излизаше, че няма избор освен да играе по неговата свирка. Отново.

– Дай ми пет дни – процеди тя през стиснати зъби и едва се въздържа да не трепне при вида на злобната усмивка, появила се върху лицето на Кокбърн.

– Къде ще се срещнем?

– При носа с фара. В полунощ.

– Ще накарам моите хора да се скрият в гъсталака. И ще ги въоръжа до зъби – добави той натъртено, несъмнено за да разсее всякаква мисъл за евентуална нейна измама.

– Ще искам уверения, че Уил е добре.

– А иначе – какво? – Той отново изсумтя. – Мила моя Теодора, твоето нахалство в момента ме смайва. Но подобно на повечето ми колеги морски офицери, винаги се възхищавам от смелостта на противника. Наистина смятам, че никой мъж в твоето положение не би очаквал каквито и да било уверения от мен. А ти, жената, го правиш. Защо постоянно трябва да ти напомням, че аз, а не ти, контролирам изцяло положението?

Тя вирна брадичка и усети първите капки дъжд по лицето си.

– Ако Уил умре, ще видиш кой контролира нещата, Кокбърн. Няма по-безразсъдно същество от жена, която няма какво да губи.

След тези думи тя се извърна и тръгна към Клио, като остави Кокбърн заляпан в гърба ѝ, докато изчезваше сред проблясванията на светкавиците.

Теди се завърна в Мирамер и намери конюшната така тъмна и тиха, както и когато я напусна. Изрече наум благодарствена молитва, приготви Клио за нощта и с пелерината и шапката, пълнати под мишница, забърза към оставената от нея отворена странична врата на къщата. Вятърът фучеше в короните на дърветата и носеше дъха на приближаващ дъжд. Беше пришпорвала Клио с всички сили и успя да се откъсне от дъждовните облаци. Но само за малко. Сега светкавиците просветваха почти непрекъснато и осветяваха пътя ѝ по калдъръмената алея. Гръмотевиците разгърсваха земята под краката ѝ.

Първите дъждовни капки яростно се посипаха почти едновременно с безшумното ѝ вмъкване в къщата. Спря се, въздъхна дълбоко облекчена и направи крачка към пълния със сенки коридор.

– Съпруго.

Теди замръзна на място. Уинчестър изплува от най-тъмния ъгъл. Разкопчаната му до долу риза разкриваше гърдите му от врата до колана на панталона. Косите му представляваха разпилени във всички посоки кичури. Стискаше празна кристална чаша. От него се носеше воня на алкохол и дим от пури, примесена с аромата на тръпчивия му одеколон.

Изглеждаше невероятно зъл.

Широките му рамене сякаш запушваха коридора. Високата му фигура я караше да се чувства твърде малка, твърде нищожна. Дори в опияненото си състояние щеше лесно да я залови, ако ѝ хрумне да побегне. Да побегне...

Под набързо нахлузената си рокля все още носеше черните панталони и риза. Краката ѝ бяха обути във високите черни ботуши. А под мишницата ѝ бяха свитите на топка пелерина и шапка.

Нямаше да успее да даде никакво приемливо обяснение. Сгрещи, като подцени Кокбърн тази вечер, и определено ще падне в собствения си капан, ако се опита да надхитри Уинчестър.

Да побегне...

Сърцето ѝ биеше лудо. Навън светкавици раздираха небето. Ала когато той тръгна да се приближава към нея, ѝ се стори несравнимо поопасен от всякакви бури. Отстъпи крачка назад, после втора и се блъсна в затворената врата. Притисна се към дървената ламперия и пое дълбоко въздух – усети, че няма сили да го издиша от гърдите си, когато той облегна ръка върху вратата до главата ѝ и бавно се наведе към лицето ѝ. При допира на гърдите му в нейните усети как я обля топлина. Бедрата му се опираха дръзко и със скрито обещание в нейните, а от тялото му се излъчваше плам...

Долови как огънят му я облъхва, вените ѝ неочаквано набъбнаха, всеки сантиметър от кожата ѝ гореше. Той приближи устни към нейните и тя разтвори леко уста.

– А сега, скъпа ми съпруго – прошепна той, – очаквам да ми кажеш къде беше през последните три часа.

Глава 16

– Ти си пиан.

Майлс опря устни в нейните.

– Съвършено си права. – Плъзна ръка по главата, хвана няколко измъкнали се от кока й кичури и ги притисна към лицето си. Главата му се замая от връхлетелите го аромати и пустотата, която изпитваше, постепенно изчезна. – Ухаеш на море.

– Идва буря, затова ти се струва така – пророни тя. – Дъждът е с вкуса на сол.

– Ти – също. – Приблужи устни към нейните, но тя извърна лице, за да ги избегне. Опря чело в нейното и долови лекото й потреперване. Възприе го както своеобразна съпротива, която не успяваше да си обясни. Изръмжа дрезгаво: – Теди, защо постоянно ми убягваш?

– Имах нужда от глътка свеж въздух. Не ми се спеше.

– Нямахте те цял ден... а и през нощта. Бягаш от мен заради снощи.

Усети как всичките й мускули се стегнаха.

– Аз не... Никога от нищо не съм бягала. Ако... Ако трябва да съм докрай откровена, не си спомням много-много какво точно се случи снощи. Това е всичко. Не че това ме тревожи, разбира се.

– Естествено. И друг път си имала бели петна в паметта, предполагам.

Тя го зяпна. Той дори чу шумното й преглъщане.

– Не, не бих казала, че ми се е случвало. Никога вече няма да пия нещо, приготвено от Уини.

– Редно е да знаеш, че снощи надминах себе си в усилието да се въздържа. Родът Уинчестър може да се гордее с мен.

Почти усети въздишката й на облекчение, бързо последвана от прилив на сили.

– Благодаря ти, Уинчестър. Сега вече се чувствам по-уверена. Много мило е било от твоя страна.

– Не беше лесно – промърмори той й наведе глава, за да зарови нос в шията й. – Ти беше омайваща.

Усети как тя трепна и долови нейната зараждаща се съпротива.

– Намери ли в питието си онова, което търсиш?

Той затвори очи, за да спре обхваналия го световъртеж. Червена мъгла се спусна над съзнанието му. Не очакваше в момента тя да е

доволна от него и състоянието му. Ала и не очакваше да изпитва такова разкаяние заради държането си.

– Не.

– И аз така си помислих. В клуба си в Уилямсбърг ли беше?

– Доколкото си спомням.

– И постигна ли нещо друго освен да се напиеш до глупост?

– Всъщност – да. – Вдигна глава и се загледа в нея със замъглени очи. Придаде на тона си фалшива приповдигнатост: – Цялото съдържание на кесията ми отиде в джоба на някакъв веселяк от Уилямсбърг, но мисля, че спечелих няколко коня с абсолютно неясен и съмнителен произход от един плантатор от Кентъки. И то само при едно раздаване. – Обви главата ѝ с ръка и я принуди да го погледне. – Не ми е до разговор с теб сега, Теди – пророни той и приближи устни към нейните.

Тя опря длан върху гърдите му и за момента успя да го спре.

– Напълно съм съгласна с теб. Въобще не си в състояние да разговаряш. Та ти едва се държиш на краката си.

Той изсумтя.

– Говориш като моята учителка от едно време. Казваше се госпожица Мейрълторп. Спомням си, навремето я смятах за стара, но сега си давам сметка колко млада всъщност е била; много руса и непрекъснато командваше. Също така си спомням невероятните ѝ по форма и размер гърди. Прекарах целия шести клас в захлас.

По устните му се разля хищническа усмивка и той отново се загледа с копнеж в пълните ѝ сочни устни.

Всичките му инстинкти крещяха за утеха и спокойствие, с каквито единствено тя бе в състояние да го даде. Изпиташе почти физическа болка; мечтаеше за допира на голата ѝ кожа до своята, за ласката на ръцете ѝ, за силата ѝ – неразделна част от самата нея – която го завладяващо изпълваше го с енергия, правеше го отново цялостен. Но не знаеше как да удовлетвори жаждата си. И затова отчаяно опита другаде и с други средства. Обзет от безумие, си бе помислил, че ще угаси огъня в гърдите си като се впусне в налудничави залози с непознати мъже, които – на всичкото отгоре – никога нямаше да разберат защо изпитва такава потребност да предизвиква съдбата и да губи. Те се интересуваха само да приберат облагата си от неговата глупост.

За няколко мига се загледа дълбоко в очите ѝ и от болката, която съзря там, стомахът му се сви. Преглътна с усилие – гърлото му бе пресъхнало.

– Държах се като магаре.

– Да, вярвам ти.

Изразът ѝ леко се смекчи, но в тона ѝ продължаваше да звучи строгост и тотална липса на интимност, независимо от физическата им близост. Външно изглеждаше незасегната и въпреки това той долавяше всяка пулсация на кръвта ѝ, която течеше из вените. Дъхът им се преплете. Тя дишаше учестено, с което издаваше вълнението си.

– Виновен съм – промърмори той тихо и леко се отдръпна.

Вдигна чашата към устните си, но откри, че е празна. Погледна я. Тя отвърна на погледа му, като не преставаше да притиска някакъв вързоп към гърдите си и да изчаква търпеливо. За разлика от повечето жени, които не търпяха и миг тишина, Теди не правеше никакви опити да го заговори или самата тя да наруши мълчанието с безсмислен брътвеж. Сякаш проникваше в размътеното му съзнание и виждаше някакъв смисъл в хаотичните му мисли, докато той не успяваше да го стори.

Гръмотевица разтърси дъските под краката му. Той прокара ръка през косите си.

– Проклетият глупак Деймиън си мисли, че съм му сърдит.

– Не си го уверил в противното, предполагам.

– Не го казах достатъчно ясно. – Погледите им се срещнаха; той изпита неимоверна умора и отпадналост. Остави главата си за миг да се отпусне назад, вглеждайки се в блясъка на поредната светкавицаца и отражението ѝ върху високия таван. – По дяволите, Теди. Не знам. Сигурно съм му сърдит, защото се втурна като глупак след илюзията, че войната носи чест и слава, а това е нещо, което аз изобщо не приемам. – Усети, как в него се надига гняв, а той ѝ не положи никакви усилия да го прогони. Очите му неволно потърсиха нейните – спокоен оазис сред бушуващия хаос. – Теди, Англия е обезкръвена от Наполеон. Нашата страна пък е отслабнала заради неразбирането между алчните бизнесмени от Севера и изпълните с омраза, готови за война южняци. Нито една, нито другата страна обаче притежава достатъчно сила или хора, за да осъществи успешно нахлуване – американците в Канада и англичаните в Америка – било то по суша или по вода. За три години война схватките се броят на пръсти, но загинаха безброй хора, а няма никакъв знак, какъв ще бъде изходът. Мъже като Деймиън позволяват да ги обсеби жаждата за чест и слава. А всъщност не разбират какво става и какви ще са последствията. Отказват да признаят, че неутралитетът винаги е носил просперитет на страната ни. Виждат единствено униженията, на които са подложени сънародниците ни, когато англичани пленят американски търговски съд и принудят моряците да служат на техните

кораби. Според тях това трябва да е нещо като втора война за независимост. И повечето са готови да загинат в нея, както са сторили бащите и дявоците им. – Преглътна с видимо усилие. – Та той си мисли, че го смятам за страхливец!

– А ти не го ли смяташ за такъв?

– Не. – Отново усети стягане в гърдите, от което гласът му стана дрезгав. – Може да е глупак, но не е страхливец. Просто трябваше да го спра, докато още имах възможност. А вместо това, с проклетата си гордост и невежество, с тоталната си безотговорност към всеки, освен към самия себе си, буквално го изтиках през вратата. Бях заслепен, Теди. Заслепен от необузданото ми желание да му дам урок, но още повече от потребността да оправдая собствения си личен ад. Успях.

– Нямах да можеш да го спреш, Уинчестър. Ти не си отговорен за цялата тази лудост.

– За цялата не, само за своята.

– Дори не и за нея.

– Господи, Теди, аз съм единственият му роднина. И прекарах последните осем години в ада на това, да го подготвям за безразсъдството му. Ще имаме луд късмет, ако не посегне на живота си.

– Нищо подобно не си сторил. Ти самият си пребродил пустинята, за да се спасиш. Неописуемите ужаси, на които си станал свидетел, са били без значение. Ти просто не си искал да умреш.

Той я погледна рязко.

– Мислил съм си за това. Бъди сигурна обаче, че той възнамерява да посегне на живота си.

– Джили с него ли е?

– Ще прекара цялата нощ в стаята му. Постоянно му дава опиати. Пее му. – Притвори очи. – Ти би ли ми пяла ако те помоля?

– Като ме чуеш как пея, едва ли ще ме помолиш втори път – промърмори тя и отпусна ръка върху гърдите му, а той мигом я покри със своята, защото се опасяваше, че ако не го стори, тя ще я отдръпне. – Доволен си, че той се прибра, нали?

Той се поколеба, преди да отвърне:

– Доволен съм, че е жив, в какъвто и да е вид.

– Тогава му го кажи.

Той изсумтя.

– Деймиън иска от мен едно единствено нещо, а аз не мога да му дам: да го обявя за истински войник и Уинчестър.

– Сигурно си прав. Но, докато премислиш нещата, е по-добре да се

отнасяш към него с разбиране, не с презрение.

Веждите му се свъсиха, а гърдите – изпъчиха. Подът под краката му неочаквано се разлюля.

– Нямам намерение...

– Представяш си как ти лежиш там, без една ръка.

– Точно така!

– Точно както разпозна себе си в гордия млад човек, тръгнал да намери чест и слава в поредната безсмислена война. Във водите наоколо продължават да господстват пирати, независимо от всичката пролята кръв, нали?

Той стисна зъби и процеди:

– Да, но то е различно и аз никога не съм бил...

– Толкова безразсъдно смел? Вероятно пламенен е по-точна дума.

И никога ли не си имал златни мечти за свобода? Такива мечти трудно и мъчително умират. Уинчестър, Деймиън няма нужда да го обявяваш за герой, така както и ти не изпитваш подобна потребност. Той има нужда от съчувствие, от разбиране. Има нужда от обич. Иначе и той като теб ще се затвори в свой собствен ад, където никои няма да бъде в състояние да го достигне. А това би било най-голямата трагедия. Не си ли съгласен?

Преглътна и откри, че нищо не може да й възрази. Почувства се притиснат към стената и някак странно разголен. А това никак не му се нравеше. Тя мина край него и с уверени крачки тръгна по коридора, като го остави зяпнал от удивление.

– Къде отиваш? – успя най-сетне да извика той.

– Да сменя Джили. Лека нощ, Уинчестър.

Дори не се извърна, докато му отговаряше.

През следващите няколко дни Теди и Джили се редуваха в четиричасови бдения край леглото на Деймиън. Когато не беше при него, Теди или се затваряше в стаята си, за да поспи, или потъваше в кабинета на Уинчестър и четеше медицински книги. Изпитваше потребност да се чувства полезна в тези тежки времена. Джили готвеше огромни количества пилешка супа, переше ленените чаршафи всеки ден, превързваше раната на Деймиън и му пееше край леглото. Техните усилия спомогнаха постепенно треската да премине, но с нищо не подобриха мрачното му настроение. На втория ден категорично отказа да приема повече лауданум било за физическата, било за душевната си болка и часове наред

лежеше смълчан, загледан в огъня, който Джили постоянно поддържа-ше. Не говореше. Едва докосваше храната. Меланхолията го завладяваше все повече и го изяждаше с по-голяма сила от всякаква инфекция.

А идеята за самоубийство тегнеше над него така осезаемо, както тежките завеси на прозорците.

Теди, въпреки безкрайното ровене във всевъзможни медицински книги, не откри нищо, което да ѝ помогне да освободи Деймиън от мъките му. Писа до няколко лекари в Ричмънд, чиито имена Уинчестър бе отбелязал, и нетърпеливо очакваше отговорите им, макар да съзнаваше, че сигурно ще пътуват седмици. Разговорът ѝ с Уинчестър не даде никакъв резултат и тя едва прикриваше раздразнението и безпомощността си от очевидния му, макар и неизречен, отказ да се справи със собствените си терзания и да потърси помирение с Деймиън. От прозореца на спалнята си всеки ден го наблюдаваше как напуска къщата на зазоряване и поема към нивите. Работеше усилено, наравно с най-силните ратаи и роби – режеше тютюневите листа и ги трупаше на купчини. Един следобед остана до прозореца, загледана в него, като запаметяваше плавните движения на ръцете му и се опияняваше от почти дивашката сила, която се излъчваше от него.

Надяваше се с още едно свирепо замахване на ножа или с още едно отиване до склада, натоварен с камара тютюн, най-последно да изживее болката си, да си прости за провала си, и да дойде при Деймиън.

Но всички дни завършваха по един и същи начин: той се прибираше по тъмно, късно, след като всички прозорци на къщата бяха затворени, а завесите – дръпнати. С натезало сърце в стаята на Деймиън Теди се ослушваше да долови стъпките на съпруга си. Но той никога не идваше. Нито я потърси през дните след среднощната им среща в коридора, когато тя успя да не се издаде единствено заради опияненото му състояние.

Започваше да мисли, че сгреши, като го остави сам да търси пътя си. Можеше и никога да не го намери. Също като Деймиън, който потъваше в меланхолията си, Уинчестър бе станал недосегаем. И тя не успяваше да се отърси от чувството, че по някакъв начин е виновна. Почти се бе убедила в неговата незаинтересованост и липса на състрадание към околните. Просто си е въобразила, че е съзряла доброта у него. Ала на третата нощ, когато излезе от стаята на Деймиън и тръгна по коридора край спалнята на Уинчестър, забеляза леко открянатата ѝ врата. Не устоя на изкушението и тласкана от смесени чувства, спря и надникна в тъмната стая. Той стоеше до прозореца, загледан в облетите с лунна

светлина тютюневи ниви. Изглеждаше така самотен, така объркан. Очевидно търсеше навън в тъмнината нещо, което тя знаеше, че ще открие единствено у себе си.

Прошка. Защо мъжете така трудно прощават, особено когато трябва да го направят спрямо себе си? Защо краткото разстояние между неговата стая и тази на Деймиън изведнъж се бе превърнало в бездна и то за мъж като него, преживял едни от най-тежките физически предизвикателства, сполетявали някога човек?

Тихо, както бе влязла, Теди се измъкна и се прибра в спалнята си за скъпоценните четири часа сън. Знаеше защо независимо колко трудно ѝ беше. Но нещо я терзаше: не разбираше защо той не идва при нея.

Майлс извика и се събуди; надигна се в леглото с широко отворени очи – викът му замря в гърлото. Остана загледан в тъмнината и заслушан в тежкото си дишане, докато и последните следи от кошмара се изтриха. Облиза потта по устните си, отхвърли настрани стиснатите до преди миг в юрука му чаршафи – кокалчетата му бяха побелели – и спусна крака върху килима. С лакти, опрени на коленете, остана загледан в пода.

Кошмарите отново се втурнаха към него със същите сили и ужас, с които го владееха някога, когато се опасяваше, че опиятът, даван му принудително от злокобния владетел на Триполи, неспособен повече да се проявява като мъж спрямо многобройните си съпруги, ще погуби разсъдъка му. Тази вечер, както обикновено, сънят бе окъпан в яркочервено, точно като водите в залива на Триполи, когато ги видя за последен път. Тази вечер обаче сънят завърши по доста различен начин. Жената под него върху червената кадифена отоманка в покоите на бея не бе смугла, тъмнокоса и черноока триполитанка, останала почти без сили от съзия опият, който замъгляваше съзнанието му, но удължаваше сексуалната му мощ, за да доставя огромно задоволство на наблюдаващия ги зад почти прозрачния параван жесток управител. Не беше и коварната девица Манал, чието предателство към Майлс ѝ струваше живота, а него обрече на вечен затвор във все същите покои.

Не. Тази вечер кожата на жената бе розова, сияеща. Тази вечер тя не лежеше безучастна под него, а се гънеше и потреперваше при допира на пръстите му върху гърдите ѝ, върху тъмните косъмчета на издутината между краката ѝ. Тази вечер тя отвърщаше на пламъка му със страст, равна на неговата и нито веднъж не се отдръпна. Дори го умоляваше за

още ласки.

Тази вече жената носеше само черна маска и нищо друго.

Тази вечер мъжествеността му бе възбудена докрай.

Кошмарът наистина завърши различно.

Това, че бе сънувал жената-самозванка не го изненада. Заради решението си да не мисли за Деймиън през последните дни, той ѝ посвети доста време, докато работеше по нивите, независимо от прежурящото слънце, което изгаряше гърба и врата му, независимо от крясъка на мускулите по ръцете му за моментен отдиш от усиления труд. Именно тогава, на върха на изтощението си, се сети как тялото ѝ се изви и сякаш се сля с неговото, докато я вдигаше от седлото на коня. Вече бе убеден в онова, което тогава не желаше да признае: тя без съмнение е жена – смела, находчива, изплъзваща се, тайнствена и прекалено безразсъдна.

И той щеше да я залови.

След една нощ се изпълваше седмица от последната им среща. Именно тогава тайната ще бъде разгадана. Играта ще достигне своя край. Тя няма да го превръща повече в посмешище. Поне в това отношение ще защити самолюбието си на представител на рода Уинчестър.

После ще има сили да се изправи пред проблемите си тук: отчаянието на Деймиън и мълчанието на Теди, много по-красноречиво от острият ѝ думи на раздразнение и огорчение.

Пресегна се към копринения халат; навлеche го и излезе от стаята. На прага на вратата се спря и се заслуша в приглушеното пеене, което долиташе от стаята на Деймиън. Успокои се, че всичко с братовчед му е наред. Но когато тръгна по тъмния коридор към стълбището, го обгърна тишина. Не успя да се отърси от обзелото го дълбоко безпокойство. Фактът, че несъмнено желае тази жена-самозванка не го тревожеше толкова много, колкото силата на влечението му. В съня му тя бе жертвата, а той – ловецът, тръгнал да я хване и укроти. В съня си той победи. Дали възпламеняването му бе плод на изпречилото се предизвикателство и на очаквания успех, или на нейната мамеща и изплъзваща се сила, която, също като Теди му убягваше.

Защо изпитваше такава необходимост да притежава и двете, за да си докаже, че е достоен да плени поне едната?

Спря на горната площадка на стълбището и се загледа в дългия тъмен коридор към западното крило. Там, зад последната врата Теди спеше, изтегната върху хладните чаршафи, покрита с лека завивка. Образът се загнезди в съзнанието му, ноздрите му се разшириха, все едно долавяха аромата ѝ. Копнежът по нея го обзе с нова сила и той неволно

стисна махагоновия парапет. Тази нощ той бе мъж, измъчван от образа на красивата си съпруга, която бе обещал да не докосва, а същевременно видението на дръзката и омайваща жена, която не успяваше да улови, го докарваше до лудост. Две жени.

Утре вечер ще залови едната – тайнствения враг – и като го направи, напомни си той, ще успее да овладее и похотта си към нея. Едва тогава ще се изправи пред другата – съпругата си – и заедно ще покорят всички разбесували се в него демони.

– Господице Теди, оставили сте Клио в яслата. Добре ще ѝ бъде да прекара след пладне на пасбището.

Теди поклати глава – хем да се отърси от обсебилите я мисли, хем да покаже на Саймън, застанал на прага на конюшните, че не е съгласна.

– Не... Благодаря ти, Саймън. Предпочитам днес да остане тук.

Кон, наял се до насита с люцерна и трева, в полунощ няма да прелуска с пълни сили из полето и по пясъците.

Теди хвърли поглед към полупразната торба овес и се успокои, че довечера Клио ще е в превъзходна форма. Сутринта нарочно я разтъпка съвсем за кратко, за да е сигурна, че кобилата ще е пълна със сили преди полунощ, когато бързината ѝ ще бъде подложена на сериозно изпитание. За стотен път през днешния ден, откакто стана и се увери, че Деймиън е добре, Теди бе обзета от мрачни предчувствия, от които стомахът ѝ се свиваше. Направи всичко по силите си, за да ги прогони и да се съсредоточи единствено върху нещастния младеж, а не да се тревожи за предстоящата си среднощната среща с Кокбърн и за капана, който бяха заложили на Нощния ястреб. Но не сполучи. Крайниците ѝ постоянно потреперваха, а мислите ѝ блуждаеха разбъркани и хаотични.

Вероятно се чувстваше така, защото съзнаваше, че тази вечер не бива да се провали за нищо на света. Възможността се бе появила пред нея и я очакваше да я хване с две ръце. Планът ѝ бе кристално ясен: за да се снабди с оръдието, необходимо ѝ да принуди Кокбърн да освободи Уил, трябва да залови Нощния ястреб сама, преди хората на Кокбърн да го сторят. Само тогава ще разполага със силата да преговаря за освобождението на брат си.

Ала изпълнението, както подозираше, щеше да е невероятно трудно от замисъла.

Погали Клио по муцуната за последен път и се наклони да си тръгне.

– Виж – подхвърли тя, кимайки към Див вятър, които виреше глава

в яслата, – и Уинчестър предпочита той да остане вътре. Изглежда, както и на Клио, люцерната не му понася.

– Не е зарад люцерната, госпоице Теди. – Саймън я дари с широка усмивка, лишена от всякаква подозрителност. Въпреки това Теди усети как се изпълва с чувство за вина, а страните ѝ поруменяват. – Люцерната никогаж не прави мъчнотии на Див вятър или на Клио.

– Но днес може да не им се отрази добре – бързо го прекъсна тя и се насили да му се усмихне, а после отмести поглед. – Клио нещо не ми изглежда добре.

Саймън бавно кимна.

– Тъй е госпоице. Утре Див вятър ще се състезава. Как да препуска с пълна сила, ако коремът му е пълен с люцерна? Но вий сте чудесна ездачка и си го знайте много добре. – Напевният му смях изопна нервите ѝ. – Гледате Клио тъй, все едно и тя ще се надбягва съвсем скоро. Кат' че ще се състезава с Див вятър.

Стори ли ѝ се, че долавя леко предизвикателство в тона на Саймън, особено след като в очите му блеснаха неизменните закачливи пламъчета? Реши да се придържа към здравия разум: откъде, по дяволите, би могъл да подозира той, че само защото не позволява Клио да бъде изведена на пасбището, тя се представя за Нощния ястреб? Абсурдно. А освен това никога не бе чувала Саймън да споменава Нощния ястреб. Той все още не бе станал обект на приказки сред хората в Мирамер.

Сви рамене, за да се отърси от неудобството си и потупа гальовно Див вятър.

– Това наистина е идея – Див вятър и Клио да се състезават. Бих се съгласила, Саймън, ако не бях убедена, че Див вятър със сигурност ще спечели.

Мина край коняря, сбогувайки се приветливо, и точно излезе на сутрешното слънце, когато гласът на Саймън я накара да замръзне на място.

– О, според мен, госпоице, ако се състезават върху пясък, Клио ще надбяга всеки жребец.

Теди бавно се извърна и се вторачи в Саймън. Усещаше как сърцето ѝ бие силно. Буца се надигна в гърлото ѝ и гласът ѝ едвам излезе през пресъхналата ѝ уста:

– Какво казваш, Саймън?

Конярят ѝ се усмихна дружелюбно.

– Казвам за пясък, госпоице. Див вятър е прекалено силен и едър да се движи бързо по пясък. Само туй казвам. А аз, повече от всеки друг,

бих се радвал да видя коня на господаря победен. Ъхъ... И то от кобила. Да, госпоице Теди, ако правите такова надбягване, правете го върху пясък. – Очите му леко се присвиха, когато той направи пауза, преди да добави: – Да се хващам за работа. Приятен ден, госпоице Теди.

– Приятен ден, Саймън. – Проследи го как се отправя към задната стаичка. – Случайно съвпадение – промърмори тя и тръгна по калдъръмената пътечка към къщата. С очи, впити в настилката, не преставаше да хапе устната си и тихичко да си мърмори: – Чисто съвпадение. Той не подозира нищо. Абсолютно нищо. Ако беше така, щеше да го спомене пред Уинчестър, нали? Така, естествено, щеше да постъпи. Няма причина да не го стори. А Уинчестър щеше да се погрижи незабавно да ме оковат във вериги заради шпионаж. – Още три крачки и почти напълно се самоубеди. – Случайност, това е то. Няма за какво да се тревожа...

Докато стигне до кухнята, на двадесетина крачки от централната сграда, тревогата ѝ бе преминала. Ала само един бегъл поглед през прозореца пробуди отново неспокойството ѝ, от което почти се задави. Този път обаче то бе от съвършено различно естество.

– Джили... – Отвори вратата широко, но гласът ѝ секна. Джили, заета да бели картофи, не вдигна поглед. Дори под слънчевата светлина, обляла прозореца, прислужницата изглеждаше необичайно бледа, а устните ѝ бяха свити. Независимо от парата, която се вдигаше от чайниците с вряща вода и от огньовете, бумтящи в двете огнища, Джили изглеждаше свежа и овладяна; нито един кичур не се подаваше изпод бонето ѝ, а и по лицето ѝ нямаше капчица пот. И въпреки това Теди замръзна, когато я видя. – Какво има, Джили? Защо не си при Деймиън?

Ножът проблесна на слънчевата светлина, когато жената обърна глава от прозореца. Едва сега Теди забеляза двете вадички от сълзи по бузите ѝ.

– Джили – повтори тя и като пристъпи напред, нежно сложи ръка на рамото ѝ.

При допира ѝ прислужницата сякаш се сви, а после се наведе към Теди.

– Съжалявам, госпожо – прошепна Джили, – но не мога да седя повече край леглото му. Не издържам. Сега Уини е при него. – Преглътна и продължи да бели картофите, а сълзите ѝ се лееха неудържимо. – Не е по-зле. Дори май е по-добре. Но просто... Съдбата ми ли е такава да обичам мъже, които да не ме обичат? Искам така отчаяно да им помогна, а се оказва, че не мога.

Като потрепери от облекчение, Теди отвърна:

– Вероятно не забелязваш, но аз виждам колко много помогна на Деймиън.

Джили поклати глава и постави картофите в голяма купа с вода.

– Той ми крещи. Настоява да го оставя сам.

– Вика от безпомощността, която изпитва, а не по теб. Иска да си до него и да му пееш.

Джили прокара ръка по лицето си.

– Дори не ме слуша.

– Според мен те слуша. Каза ми, че пееш като ангел. Дори и по-рано е идвал в кухнята да те слуша как пееш.

Джили вдигна пълните си със сълзи, надежда и болка очи.

Нещо в измъченото ѝ лице накара Теди да си наложи да запази самообладание, за да не се срути.

– Понякога са важни малките неща, които правим, Джили. Проявената нежност и загриженост обикновено дават най-обилни плодове. Все едно отделно минзухарче се бори да пробие земята и да се устреми към слънцето. Едно единствено крехко минзухарче, последвано от второ, после от трето, докато цялата поляна се покрие с тях и се ширнат до хоризонта.

– Според мен за някои мъже просто няма надежда, госпожо.

– Има и такива, но те не живеят в тази къща.

– Не вярвам в това.

– Ако не го вярваш, защо си обелила толкова много картофи – ще напълнят две големи тенджери? Супа ли иска днес?

– Картофена супа – отвърна Джили тихо.

– И то специално поръчана, предполагам. Вероятно, докато е слушал песните ти през всичките тези дни, е надушвал как ще ухае на печката.

Джили вдигна очи, пълни с подозрение.

– Защо ми казвате всичко това? Редно е да ме мразите. Аз ви ненавиждам, когато дойдохте като господарка на Мирамер. От приказките, които бях чула, реших, че сте го подлъгали да се ожени за вас и нарочно сте настроили Деймиън срещу него. Мислех ви за егоистична и разглежена жена, която се интересува само от себе си. Да не говорим колко дълбоко се надяхах никога да не обикнете Майлс така силно, както си въобразявах, че аз го обичам. Всичко се оказа голяма моя грешка – особено за чувствата, които си мислех, че изпитвам към Майлс. Вие, госпожо, го обичате по-силно, отколкото аз някога бих могла, нали?

Теди изпита недостиг на въздух. Остана смаяна, когато се чу да

отговоря:

– Обичам го отчаяно много.

– А това е незначително малко в сравнение с обичта, която той изпитва към вас.

Теди усети как я облива гореща вълна. Бързо насочи вниманието си към купата с картофи и притвори клепки, за да преодолее внезапното замъгляване в очите.

– Аз... Аз не го вярвам, поне в момента. Чакай. Дай да ти помогна.

– Вие сте засадили не една и две поляни с цветя за Майлс. Как не го виждате, госпожо, когато забелязвате толкова много неща за другите?

Раздразнена, Теди взе купата с треперещите си ръце и се опита да я вдигне от масата.

– Представа нямам за какво говориш. По-добре ще направиш, ако насочиш проникателния си взор към Деймиън. Той самият ще се почувства значително по-добре, ако разбере, че го обичаш.

– За всекиго е от полза да разбере, че го обичат.

Теди направи пауза, преди да отвърне:

– Така е, Джили. Това много ще му помогне.

– Тогава трябва да признаете на Майлс, че го обичате.

– Напълно изключено.

– Защо?

– Аз... Аз... – Теди стисна зъби и се насили да се смръщи, както според нея подобава на господарка на дома. – Предполагам, за теб няма да има особено значение в момента ако ти напомня къде ти е мястото?

Джили я погледна самодоволно и отвърна:

– Не, госпожо, не би имало никакъв смисъл.

– Е, не възнамерявам да казвам нищо на Уинчестър. А сега се махни от пътя ми, за да преместя тази купа.

Тя вдигна купата и тръгна към отрупаната със зеленчуци маса. И точно тогава познат глас, с дълбок тембър и мелодичност, който винаги сгряваше душата ѝ, я накара за замръзне на място.

– Какво точно няма да ми кажеш, съпруго?

Хванала купата с две ръце, Теди се извърна така рязко, че водата се разплиска по синята ѝ рокля. Силуетът на Уинчестър се очертаваше на прага на кухненската врата – по-висок, по-широкоплещест, по-впечатляващ, отколкото го пазеше в съзнанието си. Чертите на лицето му не се виждаха – поради легналата върху него дълбока сянка, те бяха неразличими. Но тя знаеше, че се взира в нея. Като някакъв хищник. Повей на вятъра духна ризата му и изду ръкавите – заприличаха на огромни

разперени до краен предел криле, за да уловят въздушните течения.

Приличаше на ястреб.

Купата се изплъзна от ръцете на Теди и с трясък падна на пода. Картофите полетяха във всички посоки, водата се плисна по обувките и подгъва на роклята. Тя бързо се наведе да я вдигне, борейки се с почти несъзнателното желание да побегне, да потърси спасително убежище някъде, където и да е, но далеч от него. Далеч от подозренията, които се породиха някъде дълбоко в ума ѝ.

– Теди.

Той се надвеси над нея, а тя почувства цялата сила на тялото му, както и интимните нотки, прокраднали се в дрезгавия му тон.

Усети свиване в гърдите. Едва си поемаше дъх.

– Господи, Теди. Бледа си като смъртта. Какво ти е?

Едва не се отдръпна, когато той нежно обгърна раменете ѝ и лекичко я разтърси.

– От горещината... – успя да пророни тя. Избягваше да го погледне под предлог, че събира картофите. – Нали... Нали ти казах, така и не се научих да се справям с женската работа. Как е възможно човек да работи в такава горещина?

Да, от горещината. Халюцинацията и всички странни, подозрителни мисли са продиктувани единствено от тази задушаваша горещина. От това е. Просто халюцинация.

Стисна я по-силно за раменете и тя разбра, че ни най-малко не го е убедила. Притегли я към себе си и ѝ предложи обятията си като убежище, утеха, защита.

Тя скочи на крака и се подпря с ръка върху масата.

– Добре съм. Ето, виждаш ли – стоя на краката си.

Направи пауза и вдигна поглед към него през падналите върху челото ѝ кичури. Оказа се грешка. Кога е могла да го погледне и да не усети как всичко у нея трепва от копнеж?

– Какво няма да ми кажеш? – повтори той и леко свъси вежди. Тонът му не търпеше възражение. – Ако ти не ми кажеш, Джили ще го направи.

– Не, няма – обади се Теди бързо. – Сама ще ти кажа, ако желаяш.

– Да, желая.

– Чудесно.

Той остана загледан в нея няколко секунди, после леко се наведе и отново подкани:

– Е?

Теди преглътна, после вирна брадичка.

– Братовчед ти Деймиън се оправя.

През рамото му Теди забеляза как Джили ядосано въздъхна, все едно е таила дъх в очакване. Миг по-късно врата на кухнята се хлопна зад гърба ѝ и те останаха съвсем сами в окъпаната от слънчева светлина кухня – сред парата, край бумтящите огнища и двете заспали котки на стола.

Теди усети как сърцето ѝ прескочи един удар.

– Благодаря, че ми каза. Това ли смяташе да скриеш от мен?

– Не знаех, че се интересуваш от него.

– Не е честно да говориш така.

– А кое е честно? – Теди отметна глава и направи неопределен жест по посока на къщата. – Да го оставяш да тъне в отчаяние, без дори да направиш опит да му помогнеш; да се преструваш, че не забелязваш присъствието му? Или си въобразяваш, че терзанието му ще изчезне заедно с треската? Държа да ти кажа и го запомни: никакъв опият, никакви грижи и никакво количество картофена супа няма да го освободят от тези мъки.

Върху лицето му се изписаха дълбоки, безмилостни бръчки.

– По дяволите! Не мога да разреша проблемите му вместо него.

– Не можеш, но и категорично отказваш поне да се опиташ. А сега ме остави да мина, упорито магаре такова.

Ръката му се протегна и я хвана за рамото.

– Не бързай толкова, скъпа – изръмжа той.

После с едно леко придърпване я притисна плътно към себе си.

Първата мисъл на Теди я потресе: след три дни усилена работа на полето мускулите му бяха станали стоманени. Тялото ѝ откликна на неговото по обичайния начин: всяка клетка се изпълни с копнеж и страст към него. Каквото и да ѝ диктуваше здравият разум и желязната логика тя не бе в състояние да се възпре.

Но поне щеше да се опита.

Сложи свитите си в юмруци ръце върху раменете му, вирна брадичка и го изгледа свирепо.

– Никога не си прибягвал до варварски начини да ме задържиш, Уинчестър.

– Истина е. Но и ти никога не си ме наричала упорито магаре. Защо си така разгневена, обич моя?

Теди стисна устни и процеди:

– Не ме наричай така.

– Искаш ли да знаеш какъв съвет би ти дал Джул Рейнолдс в момента? – гальовно каза той и бавно притвори очи. – Изглеждаш доста напрегната, Теди.

– Точно така. Ядосана съм.

– Това е безспорно. Ядът ти сякаш извира през всяка пора. Но изглеждаш разгорещена и от нещо друго. Никога не съм те виждал такава. Нужно ти е освобождение, Теди, бързо и диво освобождение.

Тя се стегна. В всички сили се стараше да покаже, че не обръща внимание на прелъстителния му тон и на въздействието, което оказваше върху нея. Но дори в този миг усети как съпротивата ѝ се стопява бавно и тялото ѝ откликва на неговото.

– Затова излязох да поаядя днес сутринта.

– Днес сутринта – повтори той и веждите му се стрелнаха зловещо нагоре. – Но то с нищо не ти е помогнало, скъпа. – Загледа се в устните ѝ; неговите леко се отвориха: показаха се белите му зъби. – И аз не успях да постигна освобождение – промърмори той. – Независимо от упоритото си самовнушение. Единствено по този въпрос съм съгласен с Рейнолдс. Има само един лек за онова, което ни терзае, съпруго. И ти съзнаваш какъв е.

Теди усети как устните ѝ се отварят сякаш от силата на волята му, чу как въздухът излиза от гърдите му, когато нейните се опряха в тях.

– Уинчестър...

Пръстите му се плъзнаха по устните ѝ.

– Не, не ми казвай. Покажи ми.

Глава 17

Грубият ръб на масата се впи в основата на гърба на Теди, когато тялото му плътно се притисна в нейното и я обгърна с две ръце. Уинчестър не ѝ оставяше никаква възможност за съпротива. Дори глътка освежителен въздух не можеше да премине между телата им, докато – под напора на приближаващата се буря – той я накланяше върху отрупаната със зеленчуци маса.

– Покажи ми – повтори той и сведе устни към нейните; натискът на гърдите му я лиши съвсем от дъх.

Пръстите ѝ напипаха връзка моркови и Теди се вкопчи в тях, сякаш бяха последната ѝ опора.

– В кухнята сме – напомни му тя деликатно.

– Пет пари не давам къде сме.

С широк замах на ръката той изчисти плота. Зеленчуците се разпиляха настрана. Тенджерата падна на пода и с дрънчене се търкулна към стената.

– Но вратата е отворена...

Теди млъкна – в момента, прихващайки я отзад, той притисна слабините ѝ към своите и я положи върху масата.

– Не желая да чувам повече приказки – изръмжа той, – нито да знам дали вратите са отворени или затворени.

От обзелата го безразсъдна страст, която не успяваше да контролира, гласът му звучеше напрегнато. Дивашки инстинкти течаха в жилите му и правеха очите му, вперени в гърдите и бедрата ѝ, по-тъмни. Тя долови с какво нетърпение запретна полите ѝ. Ала вместо да събуди у нея страх или желание да побегне, движението му отново разпали жаждата ѝ. Пръстите ѝ се впиха в масата, а по тялото ѝ премина гореща вълна.

Неволно потрепери, когато ръцете му се плъзнаха по голата ѝ плът над дантелите в горния край на чорапите. Преглътна стона, който щеше да издаде цялата ѝ безпомощност, и се предаде на тези ръце, безмилостно изгарящи кожата на бедрата ѝ, а после устремяващи се надолу, към изящните жартиери. С длани проследи очертанията на краката ѝ под копринените чорапи, после ги спусна още, към коленете, към глезените и леко ги повдигна. С полупритворени очи, той дишаше учестено, без да скъпи ласките си. Не срещна и сянка от съпротива. Тогава прокара пръсти от вътрешната страна на бедрата ѝ и леко ги разтвори. Стонът,

който се надигна в гърлото му, изразяваше пълна наслада и той още поплътено притисна слабини към нейните.

– Ще прогоня яростта от теб, Теодора – промърмори той и се наведе да я целуне. – И ще го правя отново и отново, дни и седмици наред, но това пак няма да задоволи потребността, която изпитвам да те любя.

Теди зарови пръсти във великолепните му гъсти коси и разтвори устни в очакване. В този миг очите ѝ срещнаха неговите – долови колебанието му, независимо от изгарящото желание, готово да погълне и двамата. Усещаше натиска на слабините му, усещаше болката, затуптяла между краката ѝ, и почти мъчителната потребност да бъде изпълнена от неговата мъжественост.

– Моля те, Майлс – прошепна тя и привлече устните му към своите, предавайки се напълно.

Устните му се впиха в нейните, а езикът му проникна в устата ѝ. Тя посрещна неговата страст, самата разпалена с не по-малка сила в момента: радостно очакваше изцяло да загуби своята невинност. Без никакви задръжки, без никаква съпротива тя се впусна заедно с него към неизвестното, към тайнственото непознато място, което ѝ обещаваше пълно удовлетворение.

И докато копчетата хвърчаха под нетърпеливите им пръсти, докато дрехите им се разтваряха, за да им дадат възможност да докосват оголената кожа, Теди ясно осъзна, че изпитва към него нещо много повече от физическа потребност. Той прокара език от гърдите към корема ѝ, за да вкуси плътта ѝ – почувства се като освободена гълъбица, за пръв път успяла да разпери криле под топлината на слънчевите лъчи. Надвесен над нея, той ѝ шепнеше любовни слова; после я повдигна – искаше да позабави проникването си в нея, – а тя се вкопчи в раменете му, но не от отчаяние или страх, а единствено и само поради безграничната си любов към него.

С един тласък той се озова в нея и проникна така дълбоко, че тя прехапа устни, за да не извика. В продължение на няколко секунди остана неподвижен.

– Моя сладка като мед Теодора – прошепна той. – Поискай ме. Надай радостен стон...

Отначало бедрата му се движеха плавно и ритмично; при всеки тласък тя се надигаше леко, за да го посрещне, като изпаднаше под омаята на сладостни вълни – всяка нова, по-силна от предишната. С прегракнал глас простена молбата си. Тогава той я вдигна на ръце, придържайки гърба ѝ. Опияняваше се от допира на горещия му дъх върху гърдите си,

от собственическият начин, по който ги обхващаше, за да поднесе зърната им към устните си. Да, тя му принадлежеше изцяло – външно и вътрешно – и се опиваше от него, точно както и той от нея, издигайки гургулицата в небесата по своя единствен и неповторим начин.

Върховна наслада разтърси тялото ѝ – едно потреперване следваше друго. С дрезгав вик се вкопчи в раменете му и в този миг той, като великолепен лъв, я сграбчи силно и я изпълни с могъщите си, продължителни конвулсии. Със сподавен стон се отпусна върху нея, а ръцете му все така я обгръщаха.

В продължение на няколко мига се чуваше единствено накъсаното им дишане. Теди отвори очи и премигна. Действителността бавно проникваше в съзнанието ѝ, независимо от бушуващите в нея огньове. Какви щяха да са последствията? Тя лежеше върху масата като обелен зеленчук, с оголено, разтворено сърце. Че го обича неимоверно, започваше да става свършено ясно. Но какво щеше да прави сега?

През стегнатото си гърло успя да заяви:

– Това... бе... съвсем...

– Знам. – Надигна глава и се усмихна; игривите пламъчета в очите му накараха сърцето на Теди да потрепери. – Направо беше чудесно. Нещо несравнимо. Хайде пак да го направим.

Щом той се наведе отново към нея, Теди тутакси постави ръце на голите му гърди. Не можеха да повторят своето... Не, нямаше да е разумно, още повече, че тя изведнъж се почувства измамница. Чувството ѝ за вина се надигна като невидима стена помежду им. Но пък истината бе че двамата продължаваха да са свързани в най-интимна поза и тя го усещаше как набъбва в нея.

– Не мисля, че...

– Не мисли изобщо – пророни той и сведе глава към гърдите ѝ, които обгърна с ръка. – И не говори.

Езикът му се плъзна по едното зърно, напрегна го болезнено и се насочи към другото.

Теди понечи да се отдръпне, ала постигна тъкмо обратния ефект на онова, което желаше. Всеки сантиметър от оголената ѝ кожа се докосваше до неговата и това я изпълни с нов силен копнеж.

– Господи, Уинчестър... – прошепна тя. – Моля те. Има неща, които трябва да знаеш.

– Като какво, например? – Усети парещия му дъх върху гърдите си, когато той леко се отдръпна, а после отново се зарови в тях. – Като например какво точно искаш да ти направя ли, Теодора?

– Не... Това го постигаш съвършено...

Дъхът ѝ секна – в момента той пак се плъзгаше по нея. Всеки сантиметър от кожата ѝ пламтеше.

– Не, сладка като мед моя скъпа – обяви той и се усмихна закачливо. – Това ти го постигаш съвършено.

– Престани. – Дълбоко притеснена, тя опря пръсти в устните му. Преглътна дълбоко, но не успя да се въздържи да не ги прокара по чувствената им извивка. Виждаше се като мекотело в ръцете му. – С теб нямам никаква воля.

Леко ухапа връхчетата на пръстите ѝ и отбеляза:

– Не ти е нужно да я имаш, когато си с мен.

– Но се чувствам изгубена без нея. Никога не съм губила контрол над себе си. И въпреки това...

Въздъхна и затвори очи, за да се наслади на богатите усещания, които отново я обземаха.

– И въпреки това? – попита той и се надвеси над нея; по лицето му се четеше страст. – Какво искаше да кажеш? Да не би да съм те оставил без дъх? Или откри, че съществуват неопишуеми радости, когато човек загуби контрол?

– О, Майлс – пророни тя и притегли главата му към своята.

– Така си и помислих – промърмори той, преди да превземе устните ѝ с такава лекота, с каквато бе превзел тялото и душата ѝ.

След известно време Майлс се откъсна от Теди с доста голяма неохота и се залови да възстанови поне отчасти благоприличието в заплетеното бельо, обърканите дантели, панделки и джуфки, кукички и илици, с които се бе справил със забележителна бързина и сръчност. Толкова се бе увлякъл от копнеж по нея, че дори не бе свалил изпяло панталоните си. Един мъж е в състояние да постигне велики дела, ако бъде мотивиран подходящо. А на него мотив не му липсваше.

Синята ѝ рокля бе все още разтворена до кръста и предлагаше на Майлс по-прелестен изглед, отколкото някога си бе представял. Всяка клетка от голата ѝ плът – от подутите ѝ от целувките устни до гърдите ѝ – сякаш сияеше.

Той бе омагьосан. Напълно. Душата му ликуваше. А внезапното ѝ изчервяване и отместване на погледа ѝ го накара да поиска отново да я положи върху масата.

Поспря се, докато закопчаваше предницата на роклята ѝ, погали

шията и брадичката ѝ и отново приближи устни към нейните.

– Ако не те познавах по-добре, щях да те взема за срамежлива девственица. – Устните ѝ под неговите потрепериха, а после, под напора на езика му, се разтвориха. Но дори и тогава от нея се излъчваше невинност. Сложи ръка върху гърдите ѝ и под тънката материя усети как зърната ѝ набъбват и се опират в дланта му. Отново го обзе желание. Господи, ако продължава така, няма да свърши нищо до края на живота си, Мирамер ще се срине, но той ще умре щастлив. Вдигна леко главата ѝ и заяви: – Вероятно ще ти прозвучи банално, но сега трябва да те оставя. Днес в Уилямсбърг имам няколко срещи с хора, които искат да продадат или разменят коне. Постоянно дебна за нови попълнения на конюшните.

– Тогава върви – промълви нежно тя и като придърпа ролята си, сведе поглед.

Той преглътна – в момента не знаеше какво да прави нито с нейната очевидна срамежливост, нито със собствената си неспособност да намери подходящите думи. А и болката в гърдите му не секваше.

– Не искам да те оставям... Никога. Особено сега, след като ние...

– Да, направихме го, нали?

Наистина го бяха направили. В разпалеността си бяха изместили кухненската маса с близо метър по дъсчения под. Прокара върха на палеца си по бузата ѝ.

– Сигурно доста ще закъснея. – Зависеше кога ще попадне на самозванец. Отвори уста, но се спря. Нямахме смисъл да ѝ разкрива целия план сега. И без това ще се наложи да пришпорва Зевс като луд, за да стигне в Уилямсбърг навреме за срещите. След като се върне тази нощ, вече заловил и разобличил самозванката, тогава ще разкаже всичко на Теди. – Ще поговорим по-късно.

Тя най-после вдигна очи към него и той долови някакво притеснение, от което го полазиха студени тръпки.

– Да, трябва. Ще те чакам.

– Приказките могат да почакаат, така да знаеш – промърмори той и я притисна към себе си. – Поне за известно време.

С жадна усмивка приближи устни към нейните.

– Дори и по-дълго – прошепна тя и тялото ѝ така се прилепи към неговото, че заличи всякаква представа за срамежливост.

Но макар че се разтапяше в ръцете му и разцъфваше от целувките му, той не можеше да се отърси от чувството, че нещо не наред. Нещо я безпокоеше; нещо много по-дълбоко от невинното ѝ отдаване на

страстта; нещо, което пораждаше тъга в очите ѝ. Ала и то трябваше да почака.

Какво значение имаше още един ден, след като цял живот бе чакал точно това, но бе смятал, че никога няма да го открие? Тя изви глава и опря чело върху голите му гърди. Диханията им се сляха.

– Върви – прошепна тя, – преди да променя решението си и да не те пусна.

Той ѝ се ухили радостно. Усмивката само отчасти изразяваше ликуването и топлината, от които имаше чувството, че ще се пръсне.

– О, каква проява на собственически инстинкти у съпругата ми!

– Не. Просто те желая.

Придърпа ризата му и започна да я закопчава. Не прекъсна заниманието ѝ, доволен за момента да остави очите ѝ да следят работата на пръстите ѝ все по-надолу и по-надолу, докато достигнаха панталоните, изпънати на слабините му. Устните ѝ леко се разтвориха. Тя бавно вдигна поглед към него.

Той ѝ отвърна.

Ръката ѝ смело се спусна надолу и погали очертанието на неговата мъжественост.

– Впечатляващ си, Уинчестър – промълви тя, останала без дъх. – Във всяко отношение.

– Тогава сме създадени един за друг, съпруго. – Хвана ръката ѝ и я вдигна към устните си, а очите му бяха пълни, с обещания. – Да, мисля, ще се съгласиш да оставим приказките за сутринта. Междувременно ще наредя да преместят нещата ти в спалнята ми. – Гласът му стана дрезгав. – Искам да ме чакаш там тази нощ.

– А ако не успея да остана будна? – отвърна тя дяволито, прокаравайки пръсти по устните му.

– Ще те събудя – изръмжа той. – Не обличай никаква дреха. И остави една свещ да свети. Виждал съм те в сънищата си излетната гола върху леглото ми. Няма да се лиша от теб нито една нощ повече.

Очите ѝ се сведоха привидно примирено.

– Както желаяш, повелителю.

Той неволно изръмжа:

– Изкушаваш ме, дори когато се държиш сговорчиво.

– Значи всичко е наред. – Сложи ръце на гърдите му. – Върви.

– Тръгвам. – Не помръдна, а вместо това предложи: – Ела с мен.

– Знаеш, че не мога.

– Има няколко страноприемници по пътя. Ще се отбием за храна

и... легло. – Млъкна и заплашително стрелна вежди нагоре. – Ще се включиш ли в играта, моя прелестна съблазнителко?

– Може и върху мека трева – пророни тя, а очите ѝ се изпълниха с желание, преди да успее да спусне миглите си.

– Колкото е по-мека, толкова по-добре, мила съпруго.

Тя сведе глава, за да избегне следващата му целувка.

– Върви. Има опасност да не те изчакат.

– Ако знаеха какво оставям, щяха да ми простят всичко. – Повдигна брадичката ѝ. – Ще отнесе със себе си сладкия спомен за теб. Случилото се не беше сън, Теди.

– А за мен бе като сън. Хайде, върви.

Той тръгна. Прадедите, цените на тютюна, реколтата, семейната чест, дори самозванците – вече не означаваха абсолютно нищо за него.

Точно след свечеряване облаците се спуснаха и мъглата над залива се разтла. До полунощ не се усети ни най-малък повей във въздуха, за да поразсее смазващата горещина. Колкото повече Теди приближаваше брега, толкова по-гъста ставаше мъглата, а въздухът – по-тежък. Пелерината, ризата и панталоните лепнеха по влажната ѝ кожа. Теди не виждаше на повече от двадесет крачки, заливът, където без съмнение *Гърмяща змия* бе пуснал вече котва и чакаше, беше скрит от очите ѝ.

На около стотина метра от мястото на срещата им тя спря Клио сред прикритието на храстите и напрегна слух за някой звук, който мъглата не бе приглушила. Имаше чувството, че се намира в плътно затворен пашкул. Заради проклетата мъгла тази вечер трябваше да разчита на инстинктите си повече отколкото бе разумно, но нямаше избор освен да надхитри Нощния ястреб. Досега успяваше да му убегне с ловкост, а и с голяма доза късмет, но ако не дочуе или не види приближаването му, ако той изникне изневиделица, ловкостта няма да ѝ помогне. Планът ѝ – от който зависят нейния живот и живота на Уил – щеше да бъде обречен.

Гърлото ѝ се стегна. Мина ѝ през ум, че е не само ловец, но и плячка. Ако е така, мъглата ще ѝ помогне. И все пак ѝ бе трудно да си представи, че тайственият Нощен ястреб би допуснал природните капризи да го възпрат. Ако имаше мъж, който да знае как да подчини Майката Природа на своите желания така лесно, както да пречупи и нея, това би бил той.

Раздвижи се неспокойно – цялото ѝ тяло я сърбеше. Как може

мъжете да се чувстват удобно в горещината с такива плътно прилепнали дрехи? Беше ѝ горещо дори на главата, беше напъхала косите си в шапката, чиято периферия прикриваше голяма част от лицето ѝ. Ръцете ѝ в кожените ръкавици бяха влажни. Нави плътно юздите няколко пъти около китките си. До голия ѝ прасец напъхалият в ботуша нож хладнееше, но – колкото и странно да бе – не намираше никаква утеха нито в него, нито във висящия отзад на кръста пистолет. И потупването на сабята върху бедрото ѝ не повдигаше по обичайния начин настроението ѝ. Веднъж използва оръжията си, за да се измъкне от преследването на отделение американски войници, но дори не можеше да си представи, че ще нарани някого.

Премигна в тъмнината; полазиха я тръпки – за да се спаси, за да спаси Уил, сега бе готова да убие човек, ако се стигне дотам.

Отчаяно се молеше да не се наложи. Колкото и странно да изглеждаше, бе започнала да изпитва някаква симпатия към Нощния ястреб – точно като нея и той се нуждаеше от прикритието на тъмнината, за да постигне целите си. Нито единият, нито другият бяха обвързани с някого; не бяха нито с англичаните, нито с американците, по-скоро се бяха озовали между двете враждуващи страни, заради своите собствени интереси. Подкупвайки англичаните, той вършеше също такава предателство, каквото беше нейното шпиониране в полза на Кокбърн. Но тя бе започнала да разбира как привидно правилната система на морала може да бъде пренебрегната, ако предстои да претърпиш още по-големи загуби. Осъзнаването на подобно нещо може да е болезнено, но другата възможност е напълно неприемлива.

Зачуди се дали той го прави просто от жажда за приключения, или, подобно на нея, има дълбоки причини.

Дори в момента, когато приборят на вълните се чуваше като шепот и само това подсказваше, че водата е на не повече от двадесет метра, тя усещаше присъствието му там, съвсем близо – ослушва се, наблюдава, точно като нея. Едно осезаемо и същевременно неназрапливо присъствие.

Страхотен враг.

Ала от него би могло да излезе и чудесен съюзник и тя вероятно би се замислила дали да не потърси помощта му, ако не бяха амбициите на Кокбърн: ни повече, ни по-малко той искаше главата му и едва ли би оставил залавянето му на голия шанс. Само на двеста метра северно отук тясното заливче при носа с фара си е направо смъртен капан и сигурно вече гъмжи от стотината тежко въоръжени мъже от екипажа на

Гърмяща змия, зажаднели за кръв. Дори Нощния ястреб няма да успее да се пребори с всичките.

Но дали Кокбърн достатъчно много държеше да бъде заловен жив, за да се съгласи да преговаря с нея? Именно на това градеше тя всичките си надежди, особено след като залагаше самата себе си за примамка.

Съблазнителна примамка. Нощния ястреб иска да я залови. Това е толкова сигурно, колкото, че тя иска да го хване. Ала ще надуши ли той капана?

С дълбока въздишка прогони съмненията си, излезе от прикритието и изведе Клио от храсталака. Пое по тясната пътечка между двете дюни. Клио вирна глава и с готовност препусна. Юздата кънтеше като камбана, която бие посреднощ в гробно смълчаното село. Всяко потропване на копитата изкънтяваше като тътен. Примамката бе заложена.

Теди никак не успяваше да накара Клио да премине от тръс в спокоен ход. Ниски клони я шибаха по ръцете; очите ѝ шареха наляво-надясно към храсталаците. Той можеше да е навсякъде и да я наблюдава.

Мощната сила изхвърча от храсталака и я връхлетя в гръб така, че тя просто полетя от седлото. Юздите се изопнаха в ръцете ѝ и раменната ѝ ябълка почти излезе от ставата; ръкавиците ѝ се изхлузиха. Тупна в прахта върху лявото си рамо; разкъса я болка. Прехапа устна, за да сподави надигналия се вик. Трескаво хвърли поглед назад. От потъналия в мъгла храсталак изплува самотен ездач на черен кон.

Теди припряно се изправи, но нова болка я преряза – този път по средата на гърба, между лопатките, където се бе стоварил юмрукът му. Беше я повалил от гърба на Клио с поразителна лекота. Сега...

Очите ѝ зашариха наоколо. Кобилата, отдалечила се малко нагоре по пътечката, пасеше спокойно.

Със смразяваща решителност Нощния ястреб се насочи към нея. За пръв път през живота си Теди замръзна от ужас. Нямаше начин да му се изплъзне. Не можеше да надбяга коня му. А и Господ ѝ е свидетел няма да умре с куршум в гърба, докато бяга като страхливка.

Стисна зъби, за да спре напирашите сълзи. Заби ботуши в пясъка и измъкна късата сабя от ножницата. Шумът от поскърцването на метал върху метал накара коня му да вирне глава. На не повече от десет метра от нея той спря. В тъмнината ездач и кон се сливаха в един огромен силует: съразмерно едри, почти неразличими един от друг поради обгърналата ги мъгла.

Гърлото на Теди съвсем се сви. Безнадеждността на плана ѝ я смаза. Как въобще си е въобразявала, че ще залови този мъж? Глупавата ѝ

самоувереност никога не бе я отвеждала толкова далеч и до такива сериозни последствия. Скова се в очакване той да я убие незабавно и то с един-единствен изстрел.

Стегна се и мислено изрече молитва. В следващия миг, с плавно движение – удивително с изящната си ловкост, като се има предвид едрата му снага – той скочи от седлото. Направи три крачки към нея, спря и на свой ред извади сабята си: вдигна тежкия метал все едно е перце.

Тръпки побиха Теди. Предстоеше ѝ да бъде убита.

Под придърпаната надолу периферия на шапката не се виждаше нищо. Дори нямаше да види задоволството му от лекотата, с която бе спечелил играта. Смъртта идваше без лице.

Изведнъж сабята натежа невероятно в ръката ѝ. Не чувстваше мускулите си. Нямаше никакъв шанс.

Обзе я отчаяние. Невикани сълзи пареха и горяха очите ѝ. И въпреки това гордостта ѝ я накара да вирне брадичка, да прекара ръка през лицето и да вдигне оръжието. Уил никога не би се предал, а той определено бе преживял къде-къде по-лоши моменти. Тя самата прекара последните четири дни да обяснява на Деймиън как човек никога не бива да се отчайва. И тя няма да го направи, нищо че нещата са така безнадеждни.

Противникът ѝ изглеждаше невероятно силен.

Вярно, но тя пък бе много по-гъвкава и подвижна. А и Уил я чакаше. Имаше достатъчно мотивация да се бори.

Няма да се предаде, нито ще проси милост. Ще се бие, ще се опита да го надхитри, да обърне собствената му сила срещу него и да се възползва максимално от своите предимства. И за нищо на света няма да се издаде, че е жена, докато той сам не го открие.

Дебнейки се, те обикаляха в кръг с извадени саби. Пот се стичаше по врата на Теди и мокреше гърба и гърдите. Дишаше учестено и плитко. Това ѝ се стори добър знак. Щом нея я мъчи горещината, какво остава за два пъти по едър мъж? Пелерината му бе широка, тежка и се спускаше от раменете до ботушите. Тялото под дрехата не се виждаше, но имаше изящни движения, въпреки ръста му; пристъпваше с широки, уверени крачки.

Изчакваше тя първа да нанесе удар. Значи и джентълмен. Тя поклати глава, за да прогони подобна мисъл. Никой джентълмен не е преследвал някого така, не е бил толкова жаден за кръв. Докато я дебнеше, не бе издал никакъв шум. Същинска пантера, тръгнала на нощен лов. Независимо от сянката, която периферията на шапката хвърляше върху

лицето му, тя не се съмняваше във втренчения му взор; изпита странно усещане – все едно я поглъщат.

Тя се хвърли напред – в последния момент – замахна нагоре. Твърде необичаен удар. Беше го изучила до съвършенство в часовете по фехтовка в училище. Мъжът посрещна сабята ѝ сякаш бе очаквал точно такъв замах. Тя преглътна. Бърз като светкавица, я нападна и я принуди да отстъпи крачка, после – втора. Тя залитна в пясъка, почти падна на коляно, но веднага се изправи и замахна отново. Той отстъпи към сянката на гъсталака. После се устреми напред и я принуди да се дръпне. Нито единият, нито другият не губеше позиция. В мъглата се чуваше единствено дрънченето на сабите им, когато се срещнеха.

Мускулите на Теди горяха. Дишаше с усилие, всяка глътка въздух пареше стегнатото ѝ гърло. Потта ѝ пречеше да вижда добре. Кръвта пулсираше бясно. И въпреки това си даваше сметка, че избягва, парира или отклонява ударите му с неподозирано от самата нея умение.

Той обаче се оказа и ловък, и вещ. Докато тя предприемаше атака след атака, започна да я обзема обезпокояващото чувство, че той просто си играе с нея – изтощава силите ѝ, като я провокира да напада непрекъснато.

Сабите отново се срещнаха с остро изкънтяване и застинаха една в друга. Теди така силно се блъсна в него, сякаш се удари в каменна стена.

– Жената самозванка – прошепна той дрезгаво само на сантиметри от лицето ѝ. – Предай се!

Теди замръзна. Сабята се изплъзна от ръцете ѝ и падна на земята. Не!

Тя чу, че и неговата тупна в пясъка; усети как ръцете му грубо се впиват в раменете ѝ. За нейно смайване тялото ѝ отвърна на досега му по изненадващ начин: запулсира и закопня от някакво безразсъдно желание. Прехапа устни, за да не извика, когато зърната ѝ набъбнаха и се отъркаха в опънатата материя на ризата. Господ да ѝ е на помощ! Слабините ѝ се притиснаха предизвикателно към неговите и тя леко разлюля бедрата, после – втори път.

Мъжът сепнато си пое дъх.

– Ще разбера коя си – просъска той, – а после ще постъпя с теб както заслужаваш.

Острата студенина в тона му направо вкамени Теди. Щеше да се отнесе безмилостно към нея. Досега го бе надхитрявала и това бе засилило жестокостта му. Какво значение имаше, че я желаете, че му е съпруга.

Тази вечер не го разпознаваше като нежния любовник, когото откри днес следобед. При определени обстоятелства мъжете съумяват да се отърсят от похотта си и да останат емоционално неангажирани. В момента вероятно той го прави, борейки се с физическото привличане помежду им.

И бракът им не означава нищо за него. Никога не прояви особена привързаност. Желаете я, но не я обича. Щеше да почувства, ако я обичаше. Как да очаква, че ще я разбере или ще ѝ прости, след като се е закълел никога да не се доверява на жена? Няма да го направи.

Следователно никога не бива да узнае истината.

Всеки момент щеше да махне шапката от главата ѝ. Тогава ще бъде прекалено късно за обяснения. Мечтата да вкуси щастието с него ще си остане просто фантазия.

Трябваше да избяга.

Ножът се измъкна от ботуша и се озова в ръката ѝ. Сръчно го забодете в брадичката му. Той замръзна. Невидим юмрук сякаш се заби в ребрата ѝ. Сърцето я болеше до пръсване. Думи напираха в устата ѝ, но замряха неизречени. Сълзи замъглиха очите ѝ.

– Бъди сигурна – простена той, – ще те хвана.

Тя преглътна и натисна острието, докато прониза кожата му. В течение на един ужасяващ миг той я гледаше така вторачено, че тя реши: „Това е краят, издадох се“. Щом ръцете му я пуснаха, тя се обърна и побягна към коня му.

Див вятър.

Как не го беше разпознала?

Зад гърба ѝ долетя командата на Уинчестър към жребеца. Теди се препъна в пелерината си, едва не падна, но посегна за юздите. Не смееше да погледне какво става зад нея. Той бе по петите ѝ, всеки момент щеше да я застигне.

Ето! Сграбчи пелерината ѝ и я стисна здраво. Тъканта се опъна, раздра се. Теди се дръпна рязко и в ръката на Уинчестър остана само парче плат. Незабавно се устреми към нея, но с невероятна ловкост тя се метна върху гърба на Див Вятър. Гневният вик на Уинчестър го стресна – жребецът се вдигна на задните си крака и започна да рита с предните във въздуха. Ужасена, Теди направи всичко възможно да се задържи на гърба му. Оказа се почти невъзможно да хване юздите. Прилепи се към врата на животното. Именно в този момент осъзна какво е направил Уинчестър: с едно последно усилие се бе хвърлил към коня и сега, хванал седлото, напредваше сантиметър след сантиметър по гърба на Див

вятър; докато краката му се влачеха по земята сред препускащите тежки копита, се готвеше да се метне на седлото зад нея.

Без да мисли за собствената си безопасност, тя се наведе още по-напред по врата на Див вятър и протегна ръка в опит да достигне подмятащите се между предните му крака юзди. Жребецът препускаше по пътеката с всички сили и не чуваше нито заповедите на господаря си, нито нашепваните в ухото му молби на Теди. Между прилепналите му уши Теди виждаше Клио, галопираща точно пред тях – развятата ѝ опашка въздействаше неустоймо на Див вятър. С тежестта на двама ездачи върху гърба му, конят никога нямаше да догони енергичната Клио, независимо от усилията си.

С натежало сърце Теди си даде сметка, че жребецът ще я следва неотклонно. А кобилата препускаше по пътя, който само след триста метра щеше да ги отведе право при хората на Кокбърн, стаени в засада.

Действителността се стовари върху Теди със силата на приливна вълна. Щеше да предаде Уинчестър в ръцете на Кокбърн!

Стисна зъби, отчаяно се протегна през врата на жребеца и изпъна пръсти. Юздите се удряха в ръката ѝ, но замъглените ѝ от сълзи очи ѝ пречеха да вижда добре, за да ги хване. Сподави едно изхлипване и се опита да потуши отчаянието, обземащо я все по-силно и по-силно с всяка нова стъпка на препускащия кон.

Не, невъзможно е все още да се предаде.

Пътеката я изведе от гъсталака на откритото пространство. Изведнъж Див вятър сви надясно и се спусна надолу да доната. Теди политна напред и едва не се изсипа под копитата му – само грубото дръпване на Уинчестър я спаси.

Беше силен и як като дъб. Дъхът му, опарил ухото ѝ, бе така топъл...

При допира му нещо в нея се разби невъзвратимо. Обзе я безпомощност – никога досега не бе изпитвала такова чувство. Оставаше ѝ едно едничко нещо: да се притиска към врата на Див вятър и горещо да се моли хората на Кокбърн да не успеят да спрат Клио. Отчаяние разтърси душата ѝ. През шума в ушите си долови изстрел, после втори – точно пред тях.

Но Див вятър само ускори крачка. Препускаше по самия морски бряг и ги обливаше с пръски солена вода.

– Какво, по дяволите, е това? – изръмжа Уинчестър и замръзна зад гърба ѝ.

Без да поглежда, Теди знаеше какво ги очаква.

– Господи!

Пред тях гръмна пушка. Конят залитна и почти падна върху пясъка. Преди Теди да успее да се плъзне от гърба му, ги заобиколиха дузина моряци с извадени саби, ножове и пистолети. Дръпнаха я и грубо я бутнаха настрана – тя се стовари на колене до мъжете, които държаха юздите на Клио. Зад гърба си чу шум от ръкопашен бой, придружен от кръвожадните подмятания на моряците и странното мълчание на Уинчестър. Теди се изправи и рязко се обърна, но викът замръзна на устните ѝ – нечия ръка я сграбчи за рамото. Застина.

– Дръжте го здраво – изкънтя гласът на Кокбърн. – Доведете го на сам и запалете фенера. Искам да видя плячката си.

Някой вдигна фенер. Под оскъдната светлина се видя как двама моряци се приближават, здраво хванали Уинчестър. Минаха на не повече от няколко крачки от нея, свалиха шапката му и го бутнаха напред.

Той вдигна глава и незабавно погледна към Теди, с все още засенчено под шапката лице. Нож да бе я прерязал, вероятно щеше да я заболи по-малко от омразата, която съзря в очите му. Несъзнателно отстъпи крачка назад към по-плътните сенки. В гърлото ѝ се надига горчивина. От носа и от разбитата му горна устна течеше кръв. Отокът на едното му око набъбваше с всяка изминал секунда. В средата на врата му тънка струйка кръв бележеше мястото, където бе прокарала върха на ножа по кожата му.

Кокбърн пристъпи напред с изопнати от самодоволно тържество рамене.

– Многоуважаемият Нощен ястреб, предполагам?

Под злокобно свъсените черни вежди очите на Уинчестър се обърнаха към Кокбърн, но от устата му не се отрони и дума.

Кокбърн подигравателно наклони глава.

– А аз съм контраадмирал Джереми Кокбърн. Вие, смели юначаго, сте мой пленник. Обвинявам ви в намерение да пробиете блокадата ми. Как се казвате?

Уинчестър не отговори.

Кокбърн се размърда под втренчения му взор и промърмори:

– Ясно. Решен сте да се държите безразсъдно и упорито. Ще ви избия подобни мисли от главата, господине, не се съмнявайте. – Украсената му с перо шапка се наклони към Теди. – Теди, поздравявам те за блестящо изпълнената задача.

Уинчестър реагира така светкавично, че никой не успя и да си помисли да го спре. Стрелна се край Кокбърн и свали шапката от главата

й. Господ да ѝ е на помощ, мина ѝ през ума, докато извиваше глава от светлината, от него, а косите ѝ се разпиляха по раменете. Още един замах на ръката му – и пелерината се смъкна върху пясъка; формите на тялото ѝ, изпълнили до пръсване панталоните и ризата, не оставиха никакво съмнение у присъстващите, че е жена. Над глъчката от изненаданите шумни възгласи и циничните подмятания на моряците дочу не по-малко груб епитет от Уинчестър.

– Познаваш ли този мъж? – попита Кокбърн, вторачил се в нея.

Теди вдигна очи и поклати глава.

Уинчестър изръмжа в знак на пълно разочарование. Нямаше време за повече, защото отново го хванаха, завлякоха го обратно под светлината на фенера и го проснаха върху пясъка. В добавка получи няколко удара в корема и ребрата заради проявеното безстрашие.

– Почакайте! – изкрещя Кокбърн: неколцина от по-похотливите моряци вече се нахвърляха върху Теди. – Тя е моя.

Каквато и благодарност да изпита Теди към Кокбърн заради това, че възпря хората си, тя мигом се стопи, щом дочу прегракналите от болка викове на Уинчестър. Теди се свиваше при всеки нанесен му удар. Съобрази, че Кокбърн я наблюдава. И то внимателно. Прекалено внимателно. Възможно ли е да допозира, че Нощния ястреб е нейният съпруг? Не. Ала в отчаянието си тя лесно може да се издаде колко го обича, колко неимоверно много го обича – нещо, което в момента осъзна, и то я връхлетя с цялата си сила. Ако ще търси някаква възможност да поправи допуснатата ужасна грешка – предателството си – Кокбърн не бива дори да се усъмни за чувствата ѝ към пленника. В противен случай, при най-малкото подозрение, ще се възползва от слабостта ѝ и ще я насочи против нея самата и против Уинчестър. Никога няма да я освободи, дори за да продължи да шпионира в негова полза. А тя се нуждаеше от свободата си – нали искаше да предприеме спасителна акция.

Прехапа устна и прекара ръка по бузите си, за да избърше сълзите, солените пръски и да заличи цялото си отчаяние. Уинчестър. За да го спаси, налага се да го предаде, да се отрече отново от него.

Никога нямаше да ѝ прости. В някакъв абсолютно безумен миг, изпълнен с безразсъдство, тя захвърли цялото крехко доверие, породило се помежду им. Поляната с нежните минзухари бе стъпкана. За него тя се превърна в онова, което най-много презираше: поредната коварна жена, измамница.

Така да бъде. Ще съумее някак да живее с презрението му, дори с омразата му, но не би могла да поеме и една глътка въздух, ако той

умре.

Бавно, мъчително, тя потисна разпалените си емоции с хладна овладяност. Вирна брадичка, погледна Кокбърн безизразно и попита:

– Къде е Уил?

– Всяко нещо с времето си, мила моя Теди – отвърна англичанинът.

Гледаше я под вдигнатите си вежди, сякаш очакваш да получи нещо, което тя отказва да му даде.

Уинчестър простенваше при всеки удар, стоварен отгоре му, а Кокбърн не откъсваше очи от нея.

Тя едва дишаше, но успя да запази тона си равен и безстрастен. Струваше й, разбира се, неимоверни усилия да не издаде тревогата си.

– Ще позволиш да го убият ли? – попита тя.

– Може би така е редно да постъпя.

Сърцето на Теди се смрази.

– Ще имаш по-голяма полза, ако го оставиш жив – насили се да отбележи тя. Надяваше се Кокбърн да не долавя потреперването на гласа й. Знаеше колко небрежно и нехайно той се разпорежда със смъртта. – Виж, и трима са малко да го удържат.

Червените устни на Кокбърн се извиха в злорада усмивка, погледът му с подновен интерес се насочи към Уинчестър. Стомахът на Теди се сви.

– Наистина – съгласи се Кокбърн, – възхитителен екземпляр. Изпълнен е с брутална сила. И има невероятна мускулатура, трябва да призная.

– Знае доста неща – вметна Теди забързано. – А много от тях ще ти бъдат полезни.

– Вероятно е така. А да ги изкопча от него, ще бъде истинско изпитание за волята и на двама ни. Не намираш ли? Как смяташ: колко дълго мъж като него ще издържи на мъчения?

Надяваше се да е достатъчно дълго, за да има възможност да го спаси. Беше оцелял в пустинята на Триполи все пак, нали?

– Мъргъв няма да има никаква стойност за теб.

– Абсолютно вярно. Но възмездие то понякога приема странни форми, Теди. Като го убия, наистина ще се лиша от цялата му информация, но затова пък честта ми, която той искаше да потъпче, ще бъде отмъстена. – Кокбърн вдигна ръка и хвърли поглед към моряците си. – Достатъчно. Отведете го в лодката. Моя прекрасна Теодора, и ти идваш с мен.

Глава 18

Хвърлиха го в пълния със застояла вода корабен трюм. Падна, потапяйки лице във вонящата смрад. Опита се да се надигне с вик, но мръсният парцал, вързан през устата му, както и грубите въжета около пристегнатите на гърба китки, му пречеха. Веригата с топуз на глезените му позволяваше да прави съвсем малки крачки. Металната топка, без съмнение, ще го завлече на морското дъно като камък. При първия каприз на Кокбърн. Вече би бил там, ако англичанинът не желаше нещо от него.

Изправи се на крака; очите му се опитаха да различат нещо в пълната тъмнина. Никаква светлина или въздух не нахлуваха през капака на три метра над главата му. Пристъпи, спъна се в нещо и падна на колене – водата се плисна по бедрата му. Солта жареше оголената му, наранена от юмруците на моряците, плът.

Отново се надигна, но залитна и се облегна на стената. Притвори очи, за да овладее болката, която пронизваше ребрата му при всяко вдишване. Пот се лееше по лицето и гърдите му. Усети вкуса ѝ, примесен с кръв, по напуканите си устни, но го докосна и един едва доловим аромат на люляк.

С цялата си воля прогони всички мисли от съзнанието си. Концентрира се, за да се прибере в себе си...

Знаеше, че дълбоко у всеки мъж – отвъд всекидневното, отвъд въображението – има едно скрито място. Знаеше го, защото в пустинята, след бягството от двореца на бея, го бе открил за себе си. Беше заровено под много пластове. Лично за него то представляваше нещо, граничещо с лудостта. Преди осем години то обаче се оказа единственото място, където успя да намери утеха. Нужни му бяха цели осем години, за да изпълзи оттам, но фактът, че навремето го намери, му помогна да остане жив, докато прекосяваше тридесетте километра огнени пясъци. Онзи ад бе по-различен от сегашния. Слънцето изгаряше всеки сантиметър от кожата му; липсата на опиума го изяждаше отвътре и едва не помрачи безвъзвратно разсъдъка му.

Знаеше, че в това място на съзнанието си може да открие убежище от най-ужасния пъкъл. Там не съществува гняв, чувства, склонност към размисъл или спомени. Единствено там щеше да изпита облекчение.

Но тази вечер мислите, спомените, образите го нападаха отвсякъде

и не му даваха нито миг почивка, никаква възможност да се оттегли в себе си. Разбираше защо. Сега нещата бяха различни от станалото в Триполи. Тогава болката заличаваше яда. Тук го покриваше червена пелена – гневът, прераснал в яростна буря, помиташе всичко останало. Поглъщаше го всецяло, парализираше всяко негово вдишване. Сковаваше го както веригите, с които бе вързан. В сравнение с тези мъки физическата болка му се струваше несъществуваща.

И така си беше. Нищо от изживяното в Триполи не можеше да се сравни с онова, което Теди му причини.

Преди хората на Кокбърн да го хвърлят на дъното на лодката, видя как тя яхна Клио. За секунда потъна в мъглата с разветите си от вятъра коси, следвана от Див вятър.

Дори сега, независимо от всичко, продължаваше да усеща прелестните ѝ форми, опрени в тялото му, докато прокарваше ножа по брадичката му. Не успяваше да прогони от съзнанието си и картината под светлината на фенера: стои със забулено от разпуснатите коси лице, а тялото ѝ предизвикателно е опънало панталоните и ризата.

В момента, когато Майлс свали пелерината ѝ, изпита непреодолимото желание да я защити от всички тези мъже.

Но за целта тя разполагаше с онзи петел Кокбърн. Нейният съзаклятник. Ако изобщо е някакъв мъж, без съмнение изисква от нея много повече от информация. С какви ли ласки е дарявала наперения английски адмирал, докато Майлс е оставал в леглото си поради криворазбрано чувство за дълг и чест? Определено бе девствена и невинна, когато легна с нея за първи път, но от тогава...

Малко ли целомъдрени навремето момичета с охота разтварят крака, след като са се лишили от девствеността си, без сянка от предишната си свенливост, като въобще не мислят за мъжа или за последствията.

Защо и неговата съпруга да не е постъпила по същия начин? В края на краищата тя се показва доста страстна този следобед – дърпаше го към гърдите си и го привличаше дълбоко между стройните си бедра.

Червената пелена на гнева потули тънкото гласче в съзнанието му, което нашепваше, че това не е възможно.

Изпита режеща болка от впиването на въжетата в китките, когато се напъна да се освободи, Мускулите му се изопнаха до крайност. Гърдите му щяха да се пръснат от бесен гняв, от яростно раздражение, от горко унижение и най-вече от самопрезрение. Всичко това се сбра в едно и като рана запулсира на гърдите му. Трябваше да го убие, когато имаше тази възможност, а не просто да одраска кожата му. Трябваше да

забие онова острие дълбоко, защото – когато се измъкне от тук – ще я накара да съжалява, че не го е сторила.

Още преди Клио да спре пред конюшната на Мирамер, Теди се плъзна от гърба ѝ. Вратата се отвори под удара на юмука ѝ и стресна конете в яслите. Забърза към задната стаичка, точно когато Саймън изскочи от там.

– Чакаш го – отбеляза тя, а гърдите ѝ се надигаха забързано от отчаяние.

– И двамцата ви чакам, госпоице Теди.

Сърцето ѝ се сви. Саймън е знаел, че тя е самозванката, но не бе я издал дори пред Уинчестър.

– О, Саймън, защо не ми каза. Ако знаех, че Уинчестър е Нощния ястреб...

– Аз съм предан, госпоице Теди – и към вас и към господаря. Винаги съм бил. Освен това не ми е работа да разправам тайната ви. Тя си е ваша; сама щяхте да му я кажете, когато му дойде времето.

– О, Саймън. – Затвори очи. – Аз... Аз направих нещо ужасно. Мислех си, че ще го надхитря.

– Почти успяхте, госпоице Теди. Все някой някога трябваше да го направи. Радвам се, че сте вие.

– Спи... – Сложи ръце на раменете му. – Моля те, вслушай ме.

Саймън ѝ се усмихна топло и утешително. Последните задръжки на Теди да не заплаче рухнаха.

– Той ви обича, госпоице Теди.

Теди потрепери. Сълзите застрашително напиха в очите ѝ.

– Не, не е така. Моля те...

– Той е досущ кат' дядо си. А вий сте неговата Мира. Отдавна го видях. И знам, че е тъй. Не плачете, госпоице Теди. Господарят би си дал живота за вас.

– Господи... – Сълзите бликнаха, сякаш извираха от дълбините на душата ѝ. Лееха се неспирно по бузите и устните ѝ. Възпираше ги от седмици, от месеци и ето, сега се отприщица. Саймън я взе в утешителната си прегръдка и тя усети как и сетните ѝ сили я напускат. – Те го хванаха – изхлипа тя в рамото му. – Аз го предадох и сега той е техен пленник.

– Господарят? – Саймън я хвана за раменете и леко я отдалечи. Главата му се сниши – побиха я студени тръпки. – Фаръл го е хванал?

Теди поклати глава, но не извърна поглед:

– Не. Кокбърн. Английският адмирал. Саймън, ако знаех...

– Сега почакайте малко, госпоице Теди. Спрете да плачете. – Той извади кърпичка от джоба си и я натика в ръцете ѝ. – Трябваше да се досетя, че е нещо лошо, щом се разплакахте. Вий никогаш не плачете, госпоице Теди. Обичате господаря повече, отколкото си мислите.

Теди прокара кърпичката по лицето си с бързи движения.

– Аз го предадох, Саймън.

– Ако е тъй, имали се добри причини.

Теди се зазяпа в Саймън.

– Така си мислех, но сега...

– Тогаз сте сторили, к'вото сте смятали, че трябва.

– О, Саймън, ти си така склонен да ми простиш.

Негърът наклони глава.

– Може и тъй да е. Видял съм какво ли не в живота си. И съм наясно, че няма да шпионирате, ей тъй, за нищо, без важна причина. Сега, разбира се, всичко изглежда по-иначе. Винаги смятаме, че сме имали добри причини, за да сторим нещо. И господарят, също.

– Кокбърн държи брат ми – прошепна тя.

– Туй е достатъчна причина да се направи какво ли не.

Тя се загледа в смачканата кърпичка в ръцете си.

– А сега държи и Уинчестър. И то само заради глупавата ми самоувереност, че ще успее да доведе докрай план, който и най-смелите мъже биха преценили като невъзможен.

– Дори най-смелите мъже не могат да избират между двама души, които обичат, госпоице Теди. Никой не може да го направи. Нито дори и най-смелата жена.

– Аз не съм смела, Саймън. Аз съм безразсъдна.

– Е, това ще се разбере от развързката, нали?

Теди стисна решително зъби.

– Не сте тук да циврите. Дойдохте да оправите туй, дето сте направили.

– Няма да поправам онова, което сторих на душата му, Саймън. Но съм решена поне да се постарая с всички сили да спася живота му. И този на Уил. Трябваше да започна с именно това.

– И какво ще сторите?

– Ако съм научила нещо от цялата тази история, Саймън, то е, че най-голямата трагедия на войната е в убийството на вярата между хората. В липсата на доверие. Тя превръща в циници дори най-наивните.

Погледни Деймиън. Погледни мен. Не доверих плана си на никого – нито на леля, нито на Уинчестър. Мислех си, че войната е лишила всички от съчувствие. За мнозина това е вярно. Но не за всички. Ето например Уинчестър, след Триполи той възприема всеки като враг. А това не е така.

– Сигурна ли сте?

– Надявам се да съм права. Наречи ме наивна, ако щеш. А определено съм безразсъдна. Но продължавам да вярвам в заложеното добро у човека. Дано да не греша.

– И сте си съставили план?

– Да.

– Да извикам ли хората на Фаръл?

Теди поклати глава.

– Не разполагаме с време да яздиш чак до Балтимор. А и планът ми не предвижда движение по суша.

– Имате цяла флотилия зад гърба си, госпоице Теди. Господарят Деймиън казва, че Фаръл има три кораба, съвсем готови да отплават от пристанището на Балтимор.

– Дори да разполагахме с време за съобщение, нямаше да го изпратя, защото Кокбърн мечтае именно за сблъсък. И колкото е по-кръвав – толкова по-добре. Освен това още щом зърне вражеско платно, ще убие брат ми, ще убие и Уинчестър. Не! Ние ще го изненадаме и това трябва да стане когато най-малко очаква. – Теди се замисли за миг. – Ходил си с Уинчестър при кораба му, нали?

– Да, доста пъти.

– Той е при Албемаръл, нали?

– Умна дама сте, госпоице Теди.

– Благодаря, Саймън. А сега ме води натам. Ще минем през Маунт Еъри също.

Очите на Саймън се присвиха.

– Ще ходите до плантацията на Рейнолдс сега?

– Точно така. И ти ще дойдеш с мен. – Теди напъха косите си под шапката, после провери дали пистолетът е все още на кръста ѝ. – Вземи си пистолет, Саймън. По-точно – няколко. Хората на Уинчестър въоръжени ли са?

– Да. Но на борда на *Левитан* има едва тридесетина човека.

Сърцето на Теди се сви. Тридесет. Кокбърн разполагаше с поне сто души екипаж. Излиза, че шансовете им са нищожно малки.

– Изненадата може да се окаже по-силна от стотина мъже – обяви

тя.

– Сигурна ли сте?

– Не. Но много ми се иска да съм права. Нужни са ни отпочинали коне. Трябва да побързаме, Саймън.

Теди се извърна, направи две крачки към яслата на един особено подвижен кон и спря.

Деймиън стоеше на отворената врата на конюшната, наметнал копиринен халат над панталоните и ботушите. Кожата на лицето му бе опъната, а тенът – блед, но Теди съзря някакъв блясък в очите му, което пробуди у нея отдавна замряла надежда.

– Къде отивате? – попита той с тревожен глас.

Погледна го право в очите.

– Да спасим Уинчестър от контраадмирал Кокбърн. Ако ще идваш, най-добре вземи си пистолета и кон. Ще ни бъдеш от полза.

Адамовата му ябълка заигра по гърлото. Златистата му вежда се стрелна нагоре, устните му се свиха присмехулно. За миг Теди бе обзета от пълно отчаяние – трябваше да прехапе устни, за да се въздържи да не извика.

После Деймиън се обърна към Саймън.

– Оседлай ми Въздушна красавица, Саймън. – Отново погледна Теди. – Сигурна ли си, че искаш да...

– Напълно – увери го Теди припряно.

Деймиън премигна.

– Аз... Аз никога не съм искал да го убия... На сватбата... Просто...

– Знам, Деймиън. Не ми дължиш никакви обяснения.

– Теди, не е редно една жена да...

– Деймиън Коул, трябва да си наясно, че не можеш да ми казваш какво да правя и какво – не. Ако смяташ за редно да ме вържете със Саймън и да ме натикате в задната стаичка, направете го, но ще намеря начин да избягам и никога няма да ви го простя. Освен това, от всички нас, Кокбърн има доверие само в мен. Ако искам планът ми да успее, трябва да участвам.

Той се замисли за миг върху думите ѝ и заяви:

– Дай ми пет минути да се преоблека.

– Но не повече.

– Ще бързам.

Теди се загледа в гърба му, докато се отдалечаваше. Сълзите, които замъгляваха очите ѝ, бяха породени не от отчаяние, а от надежда. От

онази вечна надежда и вяра, чието съществуване възнамеряваше да докаже и на Уинчестър. И то още тази вечер.

Обърна се да оседлае още един кон и се помоли да не е сгрешила в преценката си за Джул Рейнолдс. Цялото му състрадание към ближните можеше да се окаже без никаква стойност пред щедрите форми на жената, която, без съмнение, и в момента спеше в леглото му.

– Искам да знаеш, че проклетият ти съпруг няма нищо общо със съгласието ми да ти помогна. – Джул Рейнолдс мърмореше, мърдайки рамене под тежката черна пелерина, сякаш идеята да направи нещо за Уинчестър го изпълваше с безпокойство. Под периферията на широкополата си шапка той хвърли пронизателен поглед към Теди. Ако липсваха закачливите пламъчета в очите му, тя би повярвала на думите му. – Само непреодолимата ми слабост към теб, единствено към теб, Теодора, ме извади от леглото, затоплено от компаньонката ми. Няма да спра да се чудя какво ли толкова предлага приятелството, та един мъж да напусне удобствата си заради него.

Теди се загледа в спускащата се над река Джеймс мъгла. Горещ въздух ги обгръщаше в тъмната нощ. Зад гърба си чуваше как Саймън равномерно потапя греблата и умело насочва лодката към Елизабет. Лодката газеше доста дълбока под тежестта на трите големи бали тютюн, които носеха със себе си. Въпреки напрежението Теди не успя да сподви леката си усмивка.

– И какво заяви твоята нощна компаньонка по въпрос за предаността ти към мен?

– Нито думичка, естествено, защото не й казах. И съвсем основателно. Вие, жените, сте страшно ревниви същества. Правите драма от най-дребния повод. Мъжът просто не успява да си поеме дъх от страх да не сгреша.

– И въпреки това си тук посреднощ. Приличаш доста на Нощния ястреб и излагаш живота си на опасност. Джул възможно ли е, подобно на Деймиън, предаността ти да не е насочена толкова към мен, колкото към някой друг? Дали все пак не изпитваш известна топлина към Уинчестър въпреки всичко, а?

Джул изсумтя прекалено театрално и размаха стегнатата си в черна ръкавица ръка.

– Ха! Ако изобщо изпитвам някакво чувство към този мъж, то в момента това е особено силно раздражение. От една страна, защото съм

маскиран с тази черна пелерина и шапка за да играя ролята му, а от друга – защото е допуснал да го залови Кокбърн. Говори каквото щещ, а ти си забележителна жена и по-безстрашна от редица мъже, но не ти си го предала тази нощ. По-скоро той е загубил инстинкта си за самосъхранение. Старият ми приятел е трябвало да бъде по-предпазлив.

Загриженият му тон не остана скрит за Теди.

– Мъглата е прекалено гъста – промърмори той. – Никой здравомислещ мъж не би плавал в натоварена с тютюн лодка из тези води, Теодора.

– Естествено. Но мъже като теб и Уинчестър обичат невъзможните предизвикателства.

Джул изсумтя.

– Трябваше да се досетя, че няма да срещна подкрепа от теб. Саймън, надявам се, че си наясно къде, по дяволите, отиваме.

– Да, господине. – Ниско увисналите клони ги удряха по ръцете. – Още малко остава. Корабът на Осгуд обикновено е точно при вливането на Елизабет в Джеймс и мързеливо чака там. Ще ни видят, преди ние да го забележим. Ще му дадем стоката, а той ще ни даде това, което ние искаме.

– Тази вечер искаме нещо повече от безпрепятственото минаване за *Левитан* – изръмжа Джул в отговор. – Дори подкупен английски капитан ще се замисли.

– Ромът ще го убеди да се съгласи – обади се Деймиън потупа едно буре. – Почти изпразних мазата от най-хубавия ямайски ром. По-голямата част от него, мисля, е била докарана още от дядо Максимилиан. Чудя се какво ли щеше да каже старецът, ако знаеше, че питието му отива за подкуп на английското знаме?

– Щеше да каже, че свободата няма цена – заяви Теди. – И според мен Уинчестър също би се съгласил.

В продължение на няколко минути се чуваше единствено плясъкът от загребването на веслата.

– Проклет късмет – измърмори по едно време Рейнолдс.

Теди го погледна. Облечен с тези дрехи, със скрито в сенките лице, бе така впечатляващ, както и Уинчестър. Ако не знаеше, че е Джул, би го взела за съпруга си. Имаха твърде сходни движения. Сети се какво особено чувство изпита, когато ги наблюдаваше при надбягването на Дяволската нива. Сега разбра причината за странното си усещане: яхнали конете, и двамата ѝ напомняха за Нощния ястреб. Изглежда още тогава подсъзнателно бе усетила истината, но бе отказала да я приеме.

– Против приятелството ли роптаеш? – попита Теди.

– Не. Говоря за съпруга ги. Ти вече си му простила, нали?

– Не бих казала, че имам друг избор.

– Господи, този мъж не те заслужава!

– Защото съм му простила, че не е пожелал да ми довери тайната си, а я е споделял единствено със Саймън ли? Повече от всеки друг съм наясно с бремето на вината и знам как тежи подобна отговорност. Човек не се решава лесно на измама и не го прави без основателна причина. Моята беше Уил. Уинчестър си има своя. Никои не бива да го съди за това.

– Никои не бива да съди теб, Теодора, че си направила всичко възможно да спасиш брат си. Ти си умна жена и е странно, че не си го прозряла досега.

– Научена съм да разчитам само на себе си. Не е в природата ми да търся помощ, ако смятам, че имам сили да постигна целта си. Този път обаче обстоятелствата ме подведоха.

– Особено след като така са се подредили против теб.

– Просто не отчетох, че правилата на войната могат да бъдат променени.

– Нито пък, че някои от нас ще се окажат склонни да ти простят чистосърдечно? Но при стария ми приятел нещата не стоят така. На пръв поглед мотивът му да се прави на Нощния ястреб изглежда доста себичен.

– Мирамер е дом за мнозина. Не само за Уинчестър. Много хора разчитат на плантацията и на него за покрив и храна, за живота, а и за свободата си. Той е техен закрилник, макар че никога няма да го признае, защото предпочита хората да не го приемат по този начин. Струва ми се, той има по-сериозни причини от това да напълни складовете на Мирамер.

– В твоє лице той разполага с цялото богатство, от което се нуждае, Теодора. Надявам се проклетникът да го съзнава.

Теди трябваше да обърне глава от страх, че сълзите отново ще бликнат. Но Джул добре познаваше реакциите на жените и как да се справя с тях.

Хвана брадичката ѝ и вдигна блесналите ѝ очи към своите.

– Бъди сигурна, мила моя, че ако не е осъзнал твоята стойност, ще го направи. В противен случай, Бог ми е свидетел, ще го съсека със собствената си сабя. Кълна ти се.

– Престани, Джул. Не бива да говориш такива неща.

– Тогава излиза, че не ме познаваш. Поради съвършено неясни за мен причини, в момента съм склонен да рискувам главата си, за да спася нищо неструващата му кожа, но нашето приятелство няма да издържи пренебрежението му към теб. За подобно нещо никой мъж няма никаква основателна причина.

Макар думите му да й носеха известна утеха, ужасът в душата на Теди продължаваше да стиска сърцето ѝ. Ужас, който нямаше нищо общо с плана им да освободят Уил и Уинчестър.

– Ако не беше тази проклета мъгла – фучеше Кокбърн, – щях да отплавам надолу по брега и да се срещна с капитан Осгуд, за да го включа в тази история. А ти щеше да бъдеш обвинен и съден за престъплението си. А сега, господинчо, излиза, че съдбата ти дарява още няколко часа живот. – Устните на англичанина се извиха в зловеща усмивка. – Аз, разбира се, ще се възползвам от възможността, която ми предоставя съдбата. Но преди това дали няма да кажеш нещо, което да промени участието ти? Защо да не стигнем до взаимоизгодно споразумение?

Направи пауза и застана до маттата, за която бе вързан Майлс. Очите на Кокбърн се плъзнаха по гърдите му ясно личеше къде в плътта се бе впивал бичът.

Майлс посрещна погледа на адмирала с ледено изражение. При най-малък знак едрият моряк Григс бе готов отново да размаха бича и да нанесе нови двадесет удара. И въпреки това нещо в поведението на Кокбърн и в начина, по който огледа тялото му, изпълни Майлс с подозрение. В един миг той осъзна какво всъщност означава това и целият се изпълни с отвращение.

И тогава разбра: Теди и този мъж никога не са били любовници. Постара се да прикрие обзелото го радостно вълнение, насочвайки мислите си в друга посока. С какво тогава я държеше адмиралът, та тя да се отрече от леля си, от чичо си и да предаде собствения си съпруг? Трябва да е нещо с огромна стойност за нея. Жена като Теди не се подчинява лесно на никого, особено на извратен тип като Кокбърн.

Мълчанието продължи няколко минути. Корабът поскърцваше и се люлееше от прииждащия прилив.

Очевидно загубил търпение, Кокбърн стисна устни и въздъхна.

– Няма да промениш решението си, така ли? – Като запуши нос с ръка, Кокбърн се отдалечи на няколко крачки. – Смърдиш. Целият си нашарен от бича, раните ти са изложени на солената вода, дрехите ти са

разкъсани, не си въоръжен. И въпреки това стоиш пред мен като най-горд английски благородник. Нахалството ти няма граници. Дали пък не ти липсва чувство за самосъхранение?

Майлс се държеше както бе постъпил и в Триполи с надзирателите от затвора на бея: не откъсваше поглед от Кокбърн, но отказваше да даде какъвто и да било отговор.

Адмиралът продължи да злорадства:

– Такъв стоик. Или ти е непоносима мисълта, че те залови жена? Горчив хап за всеки мъж, свикнал, да постига своето. От нея щеше да излезе чудесен момък. Трябва да ти кажа, че по някакъв начин ми напомняш на нея. И тя като теб стоеше пред мен като пленница и имаше нахалството да вири нос. А после се опита да се спазари за онзи слабоумник. Ха! Накрая, естествено, се съгласи да сътрудничи. Умна жена е и знае кога трябва да отстъпи. А и отчаяно иска да запази живота на брат си. Толкова силно желание винаги може да бъде експлоатирано. Но ти, господине, изглежда, не си даваш сметка при какви обстоятелства се намираш или не даваш пет пари било за себе си, било за някой друг. Та ти дори не ми доставяш удоволствието да разбере дали изпитваш болка. Нито стон не се откъсва от теб.

Със стиснати зъби Майлс стоеше, загледан в мрака и се чудеше защо, за Бога, не прозря по-рано нещата, не се довери на интуицията си и не я притисна да му разкрие тайната си. Бе доловил тъгата ѝ, но я отдаде на нещо незначително. Досега се бе сблъсквал с жени, натъжени я от счупен нокът, я от недостатъчното внимание на обожателите им.

Такива никога не биха помислили да рискуват живота си заради брат. Щяха безпомощно да стоварят проблема в ръцете на друг.

Но Теди бе по-различна. Колко силна воля бе необходима, за да крие такава тайна толкова дълго. Остана поразен. Оставаше му само да гадае как въобще се е озовала на кораба на Кокбърн. Вероятно е имала не по-малко безразсъден план. Трябва нещо страхотно да се е объркало, та да се окаже принудена да приеме роля, каквата никога не би приела доброволно.

И въпреки всичко, някакъв дълбок цинизъм у него отхвърляше всякакво оправдание за коварството ѝ. Причините, които са я тласкали, казваше си той, нямат особено значение. Все пак не е намерила за необходимо да сподели с него. Не му е вярвала достатъчно.

Но кой беше виновен за това?

Не! Та тя го предаде.

Ала отрече пред Кокбърн, че го познава и така го спаси.

Но спаси и себе си.

Жената, която държа днес следобода в ръцете си, искрено бе сияла от радост, топлина и любов.

– Кажи нещо, човече! – Кокбърн изглеждаше смаян. – Бог ми е свидетел, всички тези удари с камшика започват страшно да ми доскучават. Освен това кръвта ти тече и цапа палубата. Спри за малко, Григс. Ей, ти, слабоумнико Уил. Какво добро момче си ти, как само лъскаш палубите, докато другите долу спят. Я донеси кофа морска вода. Време е нашият затворник да усети солта в раните си.

Погледът на Майлс се плъзна към Кокбърн, а оттам – към тъмнина-та зад него. Слабоумникът. Уил. Братът на Теди, доколкото се досещаше. Чу тежки стъпки и шум от влачене на верига миг преди един Голиат да изплува в светлината на окачения на мачтата фенер. Майлс усети невидим нож да се забива в корема му. Не заради едрата снага, край която Григс приличаше на джудже; нито заради очевидната сила, излъчваща се от него, – сега озаптена от оковите. Не дори заради младостта му или заради издайническите белези от мъчения, които личаха по изтерзаното му тяло.

А защото той бе, без съмнение, братът на Теди. Косите му имаха същия синкавочерен нюанс, чертите на лицето му бяха като нейните, само малко по-грубовати, мъжествени, очите – със същия виолетов оттенък. Но очите на Уил бяха някак пусти, без живец, докато нейните сияеха; неговите бяха непроницаеми, а тези на Теди – прозорец към душата ѝ.

С неприятно свиване в стомаха Майлс забеляза как Уил сервилно обръща поглед към Кокбърн и чака знак. После, без никакво колебание или намек, че го ръководи определена мисъл, плисна съдържанието на кофата и обля Майлс със солена вода. Майлс трепна, но потисна надигналия се у него вик, когато солта проникна в живите му рани. Стиснал кофата в ръка, Уил го наблюдаваше с безизразно лице.

– О – зарадва се Кокбърн, – значи било възможно нашият Нощен ястреб да трепне. Още една кофа, Уил.

Уил премигна няколко пъти, сякаш осмисляше заповедта на Кокбърн.

– Хайде, говедо – развилия се Кокбърн. – Не ме гледай така, да не те вържа до него и да накарам Григс да наложи и двама ви. Или още по-добре, защо не проверим колко е як вратът ти? Григс, бас държа, че мачтата ще се счупи преди врата на това говедо. Как мислиш?

Движението бе неволно, инстинктивно, извън контрола на Майлс.

Той остана дори по-изненадан от самия Кокбърн. Просто движение – рефлекторно дръпване на ръцете и изопване на раменете – но то не остана незабелязано от Кокбърн, винаги готов да експлоатира дадена слабост.

По дяволите! Гневът на Кокбърн сякаш поутихна и той насочи поглед към Майлс.

– Я виж ти какво става! – някак радостно подхвана Кокбърн и се приближи. Ботушите му стъпваха тежко по дъсчената палуба, а в очите му играеха жестоки пламъчета. – Нещо тревожи ли те, господинчо? Едва ли е мисълта за предстоящото обесване, понеже – обзалагам се – си виждал достатъчно такива. Не... – Кокбърн замислено потупа устни с показалеца си. – Възможно ли е... – Той направи пауза и погледна към Уил. Зловеща усмивка се появи по устните му. – Заради слабоумника е, разбира се. Григс излиза, че насреща си имаме чувствителен мъж с нежно сърце и съвест. Как обаче, Нощен ястреб, това да не ми се стори странно? Никой мъж не може да изтърпи, без да простене, мъченията, на които те подложих, освен ако не е бил в ада. Предполагам, там си получил това. – Кокбърн прокара пръст по белега на лицето на Майлс. – Как само ме гледаш като безчувствено добиче. И въпреки това... – Кокбърн присви очи. – Забелязвам и нещо друго.

Гняв и дива омраза, каквито не бе предполагал, че някога ще изпита отново, обзеха Майлс. Зад рамото на Кокбърн Уил наблюдаваше Майлс с пусти очи. Сякаш не виждаше нищо. Или просто не го интересуваше. Самият Майлс бе прибягнал веднъж до такъв израз.

– Да се обеси слабоумникът – заповяда Кокбърн.

– Не...

Беше молба, изречена прегракнало и ниско, но все пак – молба. Майлс нямаше друг избор. Преди осем години, когато единствено неговият живот бе застрашен, можеше да избира. Но сега нямаше избор.

Веждите на Кокбърн се стрелнаха нагоре и той победоносно закрачи около Майлс.

– Е, значи промени решението си, Нощен ястреб, така ли? В замяна на живота му ще ми дадеш... Какво? Надявам се да е нещо с голяма стойност.

– Всичко – отвърна Майлс.

Кокбърн се спря.

– Всичко? Чу ли Григс? Този мъж е готов да стане предател на собствената си страна, но да спаси това слабоумно говедо. Човек, с когото не го свързва никаква кръв и никога преди не е виждал. Тези

американци са по-глупави, отколкото предполагам. А какво те кара, господине, да мислиш, че и без това няма да ми го дадеш? Аз съм човек, който с наслада наблюдава как хората се огъват заради своите слабости. Това ми носи по-голяма радост отколкото вероятно е редно. Но кой може да ме вини? Прекалено дълго стоя тук и бездействам, докато колегиите ми на север си осигуряват място в английската морска история. Искам нещо да ме разсее. Обзалагам се, че Теди ще разбере това. Редно е и ти да го проумееш.

Майлс се напрегна, очаквайки най-лошото от този маниак.

Кокбърн наклони глава към Уил и се обърна към Григс:

– Обеси го!

Майлс се напъна с всички сили да се освободи от оковите. В душата му бушуваше непознат гняв.

– Обесете мен вместо него – изкрещя той.

– Всяко нещо с времето си – наперено отвърна Кокбърн.

Майлс не усещаше впиващите се в ръцете и краката му въжета, едва чу и злорадия смях на Кокбърн, докато Григс водеше Уил към нокмачтата.

С раздражение, разкъсващо вътрешностите му, Майлс си даде сметка, че е предал Уил поради неспособността си да се въздържа да изпитва чувства... Чувства към Теди, чувства, за чиято сила не бе подозирал и които се разпростираха и върху всички, които тя обича.

Имаше усещането, че късат душата му парче по парче.

Това ще я унищожи, независимо от силата ѝ.

Нещо запари в очите му и той затвори за миг клепачи, за да го премахне. Уил мълчаливо крачеше редом с Григс, който го водеше на смърт. Примката висеше готова. Григс се наведе и махна тежките вериги и топуза от глезените на Уил.

Майлс се вторачи в Уил. *Сега.*

Кокбърн наблюдаваше Уинчестър с хладната безизразност на маниак. Корабът тихо поскърцваше. Майлс видя как Уил търпеливо приема съдбата си. С бой бяха изтръгнали всякакъв живец от това момче. Дори не би помислило да избяга.

Значи всичко зависи от него. Трябваше да направи нещо.

На Майлс му се стори, че в тишината долавя ритмичния плясък от потапящи се във вода гребла.

Пляс... С-с-с-с... Пляс...

Не бе чувал този звук, откакто *Левитан* се озова по средата на Атлантическия океан, потънал в мъгла, без никакъв вятър; условия точно

като сегашните. Какъв глупав момент да оживяват подобни спомени.

Пляс... С-с-с... Пляс...

Ако човек познава тези води или е отличен моряк, именно с такива загребвания щеше да придвижва кораба си при тази липса на вятър, особено ако планира изненадващо нападение.

Пляс... С-с-с... Пляс...

Нямаше никакво съмнение. Той почти усещаше присъствието на другия кораба, който бавно се приближаваше. Или просто така му се искаше, понеже съзнаваше че няма да има спасение без чужда помощ?

И точно в този миг видя неясно златно кълбо, сякаш самотен фенер висеше на невидима мачта. Секунди по-късно носът на *Левитан*, с издяланата от дърво фигура на озъбен алигатор, сплашил не един и двама врагове, се подаде сред мъглата. Високо на мачтата се вееше британско знаме над американското.

Кокбърн се извърна и замръзна.

– Какво по дя... – Млъкна, направи няколко крачки и спря. – Ха! Капитан Осгуд май е пленил американска фрегата. Какъв глупак – да маневрира в такава мъгла и в такъв час. Вероятно е натоварена с доста стока, щом не я е изгорил, както съм заповядал. Странно, не виждам Осгуд – а и никой друг – по палубите.

Като призречен кораб, напътстван от божествена ръка, *Левитан* изплува окончателно от мъглата. Палубите му бяха пусли. Платната не бяха прибрани, а висяха, сякаш дебнеха всеки повеи на вятъра, който би се появил.

Кокбърн задавено се провикна:

– Григс! Всички на палубата! Веднага!

Точно когато Кокбърн му обърна гръб и измъкна сабята от ножницата, Майлс се облегна на мачтата и като вдигна крака, ритна с всички сили адмирала в гърба. Изненадан, Кокбърн падна по лице, а сабята издрънча на палубата. В този миг *Левитан* леко се блъсна в *Гърмяща змия*. Секунда след това тридесетина души, въоръжени с пистолети, саби и ножове, се прехвърлиха през борда. Начело беше Джул Рейнолдс, Деймиън го следваше по петите.

Глава 19

Бедата да си жена, реши Теди, е в силата, с която те връхлита съвестта наред битка. Докато мъжете успяват да си затворят очите за ужасите наоколо и да размахват оръжията без никакво притеснение, жените не виждат в битките никаква възможност някоя страна да спечели слава, а единствено – безсмислени убийства и осакатявания. Как може човек да се радва на победата, когато е видял мъртвите и умиращите; когато пред него изплува образът на мъжа с широко разтворени очи миг преди през рамото му да премине сабята и да разпори гърдите, почти разсичайки тялото му на две?

След един единствен замах на Уотс, английският моряк, когото тя знаеше под името Боуенс, падна върху палубата като повален дъб. Дълго след като Уотс мина край нея, устремен към следващия враг на борда на *Гърмяща змия*, тя остана загледана в безжизненото тяло на Боуенс, в пистолета, който все още стискаше ръката му. Ако Уотс не се бе озовал зад нея, Боуенс щеше да изпразни оръжието в Теди, преди тя да успее да вдигне сабя в отчаян опит да се защити. Несъмнено сега щеше да лежи на мястото на Боуенс. Само бързата реакция на Уотс попречи на Боуенс да натисне спусъка. И въпреки това не изпитваше благодарност. Защо човек се чувства така гузен, че е оцелял, и то по каприз на съдбата?

Спорадични изстрели я изтръгнаха от мислите ѝ. Преглътна насъбралата се в устата ѝ горчилка, прекрачи през трупа на Боуенс и приклепна зад някакво оръдие. Огледа палубата с надежда да зърне Уинчестър и Уил. С извадени саби и пистолети, екипажът на *Левитан*, жаден да удържи победа над все още сънените моряци на *Гърмяща змия*, си пробиваше път при кърмата. Чуваше се пукот на изстрели, агонизиращи виковете и удари на сабя в сабя.

Спареният въздух се насити с барутен дим. Носеше се и миризма на смърт. Теди стисна сабята, измъкна се иззад оръдието, прескочи внимателно няколко навити на купчини въжета и се насочи към централната палуба, потънала в мъгла. С разбуждането на все повече и повече англичани, готови да прогонят врага, шумът от битката става все по-силен. Съвсем скоро навсякъде щеше да има дуелиращи се мъже, потоци кръв и трупове.

Джул ѝ бе наредил да остане на борда на *Левитан*, в каютата на Уинчестър. Не знаеше дали той наистина очаква от нея да се подчини,

независимо от убийствения поглед, който й хвърли точно преди да стигнат до *Гърмяща змия*, дано охлади малко бунтарските й мисли. Успя, но само за миг.

Тя не можеше да го остави сам в тази бъркотия. А и вече беше виждала битки, когато Кокбърн пристигна за пръв път в тези води, за да предяви претенциите си към Вирджиния. Прекара няколко месеца на кораба със същите тези мъже и се наслуша не само на случки от всекидневието им, но и на разкази за участието им в бой. Освен това боравеше със сабята доста по-добре от мнозина от тях.

Тя не е хленчеща безполезна жена. Отлично знае как да се погрижи за себе си, поне докато открие Уил и Уинчестър.

Кокбърн предпочиташе централната палуба, за да измъчва жертвите си. Затова се насочи натам.

Мъглата започна да се вдига. Теди се промъкваше край варелите, които й предлагаха защита от всички страни. Приведена ниско, тя се постара да пренебрегне вонята на гниеща риба, която се разнасяше от тях, и се надигна да види какво става. Усети, че й се гади. Застина за миг, докато се опитваше да си поеме въздух. Пот се стичаше по лицето й и се спускаше към гърдите й. Беше сигурна, че всеки момент ще повърне на палубата. И тогава, през вдигащата се мъгла, на не повече от пет метра от себе си видя Уинчестър, завързан за мачтата. Застанал пред него с изцъклени от гняв очи, Кокбърн бе опрял сабя във врата му. Цялата се смрази.

– Не! – провикна се тя, изскачайки от прикритието си.

И двамата се извърнаха, щом чуха гласа й. Незабавно погледна към Уинчестър. В очите му тя съзря пустота – дълбока и същевременно съвършено непозната за нея. Сърцето й се сви. Направи две крачки, но нещо я удари в гърба. Стовари се върху палубата и за миг, докато изчакваше гърдите й отново да поемат въздух, се зачуди дали не е простреляна. Със светкавична бързина се обърна по гръб и замахна със сабята към нападателя си. Над нея зееше беззъбата уста на Григс – същия, когото бе запомнила по време на пътуването от Англия заради косматото му тяло. С крака като дънери, широко разкрячен над нея, той й се хилеше злоещо, а в ръката си държеше насочена сабя.

– Я виж к'во ме чакало тук – присмя се той, облиза устни и плъзна поглед по тялото й. – Няма да кажа на капитана к'во съм си намерил. Той и без туй няма да ще да се възползва от теб. Ама аз искам. Бъди добричка със стария Григс и той няма да те нарани. Разкарай сабята. Няма да вода такваз битка с теб.

– Върви по дяволите – изръмжа Теди и с всичка сила го ритна в слабините.

С болезнен вик Григс се преви надве. Времето ѝ стигна да се изправи, но обръщайки се, се препъна в купчина въжета и падна на колене. С яростни ругатни Григс протегна към нея едрата си космата десница. Тя се опита да се залови за въжетата в момента, когато той свали шапката от главата ѝ. Секунда по-късно ръката му сграбчи разпилените ѝ коси и я изправи на крака. Грубо я притисна към себе си, като отметна сабята ѝ със своята.

Вонеше на застояла пот и на паразити, явно плъзнали по огромното му космато тяло. Теди бе сигурна, че ще повърне.

Гласът му бе пълен с омраза:

– Сега вече, момиченце, ти обещавам, че няма да съм добър.

Над острието на сабята си Кокбърн се присмя на Майлс:

– Ще се погрижа да плякосам жалкото ти корито, а ти да потънеш в ада на морското дъно, където ти е мястото.

Острието натискаше врата му. Всеки момент Кокбърн можеше да реши да го забие и да отсече главата му. Майлс неволно се напрегна, но остана абсолютно неподвижен, защото съзнаваше, че Кокбърн се наслаждава на драматизма на момента. Само каменно самообладание би му осигурило още няколко секунди, през които да измисли как да се спаси. Да се спаси... Просто трябваше да го направи. Иначе, кой по дяволите, ще отърве Теди от Григс?

Гласът му прозвуча ясно и силно, когато погледна Кокбърн в очите:

– В ада ли? Чакам с нетърпение да попадна там, капитане. Не разбирам защо се бавите?

В очите на Кокбърн проблесна зъл пламък, но несъмнено и страх от неизвестното. Стисна устни, готов да се наслади на финалния момент от драмата. Вдигна ръка и присви очи, сякаш да бъде сигурен в точността на замаха си. И изведнъж отнякъде върху главата му се стовари такъв тежък удар, че той загуби равновесие. С трясък се строполи на палубата, а от устата и носа му рукна кръв.

Майлс премигна и погледна поваления адмирал, а когато вдигна очи, видя Уил, стиснал огромните си юмуруци които очевидно възнамеряваше да използва отново.

– Удари го така, че той загуби съзнание – пророни той не без известна изненада.

– Той не е мъртъв – отвърна Уил с равен, безизразен тон. – Трябва да го убия, нали?

– Остави това на мен – отвърна Майлс. Видя падналата на палубата сабя на Кокбърн и каза: – Прережи въжетата ми, Уил. Не разполагаме с много време. И без това врагът е по-многочислен от нас. Двама срещу един. Хайде, човече. Трябва бързо да стигнем до другия кораб и да изчезваме.

Уил взе сабята и преряза въжетата около китките му.

– На другия кораб? – повтори той, загледан със свъсени вежди в Майлс.

– На моя кораб, *Левитан*. – Майлс размота и последните увити около китките му въжета и ги хвърли настрана. – Послушай ме, Уил. Трябва да ми вярваш. Тези хора са дошли да ни спасят. Сестра ти е с тях.

Уил премигна и лека искрица живец пробяга по лицето му.

– Теди?

– Знам, че предстava нямаш кой съм. Нямаш причина да ми вярваш, но...

– Не. Вярвам ти. Ти беше готов да умреш вместо мен. Това няма да го забравя.

Странно чувство завладя Майлс. Кой знае защо, идеята да бъде благороден и да се държи като герой – или просто да го смятат за такъв – го смущаваше.

– Бързо. Прехвърли се на другия кораб. Каж и на хората да се оттеглят. Бързо!

Уил го послуша, но се поколеба, преди да прескочи перилата и да се озове в безопасност.

– А ти къде отиваш?

– Да намеря сестра ти.

* * *

Едрите, космати моряци обикновено са силни. И то невероятно силни. Но са и тромави, особено ако ловък враг ги изненада неподготвени. Понякога е по-добре да не се прибягва до сила, особено ако я нямаш.

С точен замах и с цялата си тежест Теди стовари ботуша си върху босите пръсти на Григс. Морякът изрева от болка. Макар да не я пусна съвсем, за миг леко разхлаби хватката. На Теди не й трябваше повече. Хлъзгава като риба, се измъкна от лапите му и се извърна с вдигната сабя. Той я чакаше. Острието на сабята й издрънча в неговата. Отблъснаха се и отново се срещнаха. Злорадо ухилената физиономия на Григс помръкна, замени се от зловещо изражение. Кръвта на Теди се смръзна. За стотен път се запита доколко беше разумно въобще да стъпва на кораба.

Остриетата се отъркаха едно в друго и отново се раздалечиха. Теди стоеше на разстояние, готова да посрещне всеки удар. Ала Григс не беше Уинчестър – мъж с грация и финес, така дълбоко вкоренени, че се проявяваха дори в разгара на саблен бой. За разлика от него Григс разполагаше единствено със сила. Липсата на умение, той наваксваше с невероятната си грубост. Ако острието му случайно попаднеше на плът, нямаше да я одраска, а направо щеше да я разсече.

Теди се съмняваше, че дълго ще успее да му устои. Той нападнаше неуморимо. Ловкостта ѝ вече не изглеждаше предимство; сега по-скоро се нуждаеше от издръжливост и мощ. Мъчеше се да си припомни къде точно по палубата се намират навитите въжета. Въпреки усилията ѝ да отблъсква ударите му, той напредваше неотстъпно и не ѝ даваше възможност да го атакува. Мускулите на ръцете ѝ горяха от болка, която пълзеше към гърба и бедрата ѝ. В очите му се мярна победоносен плам. Бе стигнала до някаква преграда – нямаше къде повече да отстъпва. С поредния силен замах той изби сабята от ръцете ѝ. Тя се опита да мине надясно, но острието на сабята му я спря. Опита да се измъкне наляво, но се натъкна на протегнатата му ръка. В следващия миг усети едрите му бедра притиснати към своите. Дебелите му пръсти хванаха яката на ризата ѝ и раздраха дрехата до кръста.

Усети как ѝ прилошава, когато видя похотливите му очи така близо до своите.

Устата му вонеше на развалени зъби.

– Господи, к'ви гърди имаш, кукло! Шъ ти се порадвам, пък шъ те вържа за мачтата – нека и приятелчетата ми ти се порадват.

Сабята му се стовари на палубата. Той стисна първо гърдите ѝ, после посегна между бедрата.

Теди замръзна. Ако само за миг успее да се отдалечи, да не мисли за ужасите, които предстоеше да понесе тялото ѝ...

Сълзи закапаха от затворените ѝ очи. Нямаше начин да се спаси. Цялата безразсъдност или смелост на този свят не можеха да ѝ помогнат в момента. Нужно ѝ е чудо.

Той грухтеше, дишаше тежко и забързано като животно, докато сваляше панталоните си. В следващия миг застина и се стовари с цялата си тежест върху нея, като отне дъха ѝ. Теди отвори очи точно в момента, когато някой изтласка безжизненото тяло на Григс върху палубата. За няколко секунди Теди остана загледана в сабята, забита между ребрата му и безизразния поглед, вперен в мъглата.

Усети как краката ѝ се огъват. Странна мъгла витаеше пред очите

й. Кръвта пулсираше в ушите й.

Силни ръце я сграбчиха и я разтърсиха.

– Не припадай сега, по дяволите. Погледни ме, Теди.

Уинчестър. Гласът му идваше от някаква дълбока дупка, високо над главата й. Тя премигна насреща му и забеляза изписаната по лицето му тревога. Чертите на лицето му се изостриха – беше видял разкъсани-те остатъци от ризата й и развързания колан на панталоните.

– Той не...

– Не – прошепна тя. Сълзи бликнаха от очите й, когато прокара пръсти по оголените рани под окървавената му дреха. – Майлс, моля те...

Той изхлузи ризата си и я навлече върху нейната. Със сведени очи тя плъзна ръце през ръкавите и избърса с единия обляното си в сълзи лице. Завърза я на талията. Усещаше гнева му, нетърпението и цялото му презрение, издигнало се като непревземаема крепост помежду им. Спаси живота й, несъмнено, за да я измъчва заради онова, което му сто-ри. Ръцете й неловко се захванаха с колана на панталоните,

– Господи, жено...

– Не съм свикнала да нося панталони – пророни тя, като се постара сълзите да не бликнат отново.

– Редно е досега вече да си им свикнала. – Бутна ръцете й настрани и запаса колана й. – Колко пъти се маскира в тези дрехи? – попита той настървено, като стягаше силно. – Поне половин дузина, нали? И тогава не ти бе нужна помощ, а? – Дръпна за последен път. – Готово. Къде е шапката ти?

Тя остана загледана в ботушите му.

– Не знам.

Хвана брадичката й и я побутна нагоре. Погледът му бе студен и непрощаващ.

– Смиреността не ти отива. Нито сълзите. – Прокара палец по влажните й бузи, после поднесе сълзата към устните си. Очите му я пронизваха с дивашка настойчивост. – Между нас остана недовършена работа.

Вдигна сабята й от палубата, сграбчи ръката й и се насочи към *Левитан*. Палубите на *Гърмяща змия* гъмжаха от биещи се мъже. Неподвижни и обезобразени тела лежах наоколо. Теди се препъгна в няколко, докато Уинчестър я дърпаше след себе си. Той спря само веднъж и се впусна в кратка схватка с английски моряк, преди да забие дълбоко оръжието в корема му. Изтегли го също така бързо и без да поглежда към Теди, прокарачи падналия човек и продължи да я влачи след себе си.

– Напускайте кораба! – провикна се той.

В следващия миг я сграбчи през кръста, вдигна я и като я прехвърли през парапета, я постави върху палубата на *Левитан*.

Отново хвана ръката ѝ и я поведе.

– Уотс! Деймиън! Рейнолдс! – развика се той, докато крачеше към кърмата. – Уил! По дяволите, къде са всички? А, Уотс. – Хвърли бърз поглед към плешивия мъж и продължи да командва: – Хвани руля. Оръдията заредени ли са?

– Да, капитане. И двайсетте – отвърна той.

– Добре. Строй моряците. Да стрелят, щом са готови.

Без да пуска ръката ѝ, Уинчестър я поведе към каютата си. Погледна за последно към *Гърмяща змия* и видя как в стелештата се мъгла корабът се отдалечаваше.

Поя натиска на юмука на Уинчестър вратата на каютата се отвори със замах и той се вмъкна вътре, като повлече и нея.

– Искам да видя брат си – настоя тя.

– Придобила си тон на съпруга, женена от двадесет години – промърмори той. – А сега имаш и претенции като на разглезено хлапе.

– *Претенции?* – възмути се тя с писклив глас, но млъкна в момента, когато той се приближи към нея.

– Не ме ядосвай точно сега – предупреди я той, ала в тона му се прокрадаваше издайническа нежност.

Той се огледа наоколо и отвори вратите на няколко шкафа. Промърмори нещо и ги затръшна. Отправи се към сандъка до стената. Вдигна капака и заровичка вътре – започна да изхвърля всевъзможни дрехи. Най-сетне стигна до дъното. Теди се загледа в полетялата към пода дантелена дреха. Подозрително приличаше на женска долна риза, направена от най-фини дантели. Подобно одяние можеше да изостри още повече желанието на обзет от страст мъж. Усети как топлина се разлива по страните ѝ – запита се коя ли жена с кожа като слонова кост и заоблени форми последна я е носила. Още няколко дрехи излетяха от сандъка – сред тях и рокля от атлаз. Теди сви устни и се замисли дали би било подходящо да направи сцена на ревност. Нещо ѝ подсказа, че в момента Уинчестър не би приел никакво мърморене относно пороците му, преди да я вземе за съпруга. Подозренията ѝ се потвърдиха, когато той се изправи, извърна се и с дяволско задоволство окова глезена ѝ с желязна верига.

– Не... – задавено възрази тя.

Без да ѝ обръща внимание, я повлече към койката.

Там заключи другия край на веригата за вградения дървен крак на леглото.

Тя се опита да махне оковите; очите ѝ засвяткаха гневно.

– Не можеш да ме...

Надвеси се над нея – същински великолепен, покрит с белези пират, с лъщящи голи гърди и див блясък в очите.

– Мога, моя съпруго, и го направих. Трябваше отдавна да го сторя, за да стоиш където ти е мястото.

– Искам да видя Уил.

– Аз вече го видях. Доколкото прецених, е добре.

– Доколкото си преценил? Настоявам веднага да го видя! Освободи ме...

Оръдеен гърмеж разтърси кораба и Теди загуби равновесие. Щеше да се стовари върху пода, ако Уинчестър не я бе хванал за раменете и притиснал към себе си. Усети топлият му дъх върху лицето си.

– Правя го за твое добро – заяви той грубовато с тон, който не търпеше възражение. – Имам основателни причини да не вярвам, че ще останеш там, където ти казвам.

– Държиш се с мен, сякаш съм ти затворничка.

– Точно така. И така ще бъде, докато не реша друго. Преди да успее да каже каквото и да било, него вече го нямаше. Вратата се затръшна зад гърба му, точно когато изкънтя нов оръдеен изстрел. Тя се облегна на стената, свлече се на пода и започна шепнешком да се моли.

Майлс погледна към увисналите над главата му платна, после забеляза от запад проблясване на огън, предшестваш оръдеен изстрел. Секунди след това се чуха гърмежи на пистолети; куршумите разплискаха водата на двадесет метра от *Левитан*.

Малко след това се чуваха единствено загребванията на веслата, а после гръмнаха нови оръдейни изстрели, но този път от *Левитан*. Въздухът на палубата се изпълни с дим и миризма на сярата.

Хората му бяха отново готови.

– Уотс – подвикна Майлс. – Спрете огъня. Важни са само изстрелите, които попадат в целта, а ние най-многого да уцелим мъглата. И Кокбърн няма да ни обстрелва. Вземи курс на север.

Уотс предаде заповедта.

– Колко е до пристанището Халифаск? – попита Майлс.

Както и очакваше, Уотс не му отговори веднага. Англичаните бяха

укрепили силно бреговете на Нова Скотия и особено пристанището. Ала и Майлс, и Уотс познаваха добре района, особено залива Махон. Разпавяха, че там има толкова острови, колкото са дните на годината. Ако стигнат дотам, могат да си играят на криеница сред островите и протоците.

– Пет дни – отвърна Уотс накрая. – И то при хубаво време, попътен вятър и спокойни води. Ще трае по-дълго, ако си намислил да отидем в залива Махон, а така, капитане, излагаш кораба под огъня на бреговата батарея, разположена там.

– Вярно. Но те няма да стрелят по нас, ако плаваме под английско знаме, пък и американските кораби са при устието на Сейнт Лорънс, ако ни потрябват. А те непременно ще ни потрябват. Натоварени сме с прекалено много тютюн, за да се измъкнем и от най-бавно плаващия кораб.

– Няма по-бърз кораб от *Левитан*, откакто го ремонтирахме, независимо дали е натоварен, или не.

Майлс се замисли.

– Не възнамерявам да проверявам теорията ти точно сега и то във води, гъмжащи от англичани. Освен това Кокбърн е убеден, че бягам и непременно ще ни последва. – Направи пауза. Бягам. Думата остави горчив вкус в устата му. Никой умен мъж обаче не би предприел друго, когато разполага с малоброен екипаж и с още по-малко оръдия. Когато заговори, самият той долови съжалението в тона си: – Докато Кокбърн се усети, че сме се насочили към Нова Скотия, ще имаме няколко дни преднина.

– Чудех се, стари приятелю – намеси се Джул Рейнолдс, доуцуквайки до Майлс, – нямаш ли някакъв алкохол на борда. Може би в каютата ти?

Майлс погледна Джул с присвити очи. Изящният мъж отдаден единствено на развлечения, бе изчезнал. На негово място се бе появил изцапан, потен морски войн с поразкъсана черна риза и брадясало лице. Ръцете му бяха ожулени, а брачиците край очите изглеждаха по-дълбоки. Приличаше на човек, неспал от дни. Несъзнателно потърка дясното си бедро, сякаш да облекчи някаква дълбока болка.

– Съпругата ми е в каютата – заяви той, но почувства силно затруднение да говори на Рейнолдс с обичайния си навъсен тон.

Истината бе, че по-скоро му се искаше да стисне ръката му – дори яростно да я разтърси – и да му изкаже благодарността си.

Но стисна зъби и си напомни, че съперниците не си изказват благодарности, независимо колко е подходящ случаят. Вирна брадичка и

посочи с глава.

– Ще намериш алкохол в трюма. Бурето е с надпис ЗАХАР, мисля. Нaley си колкото искаш.

Рейнолдс сложи ръка на рамото му.

– Радвам се да те видя, стари приятелю – отбеляза той тихо. – Адски се радвам.

Нещо се прекърши в Майлс и той се обърна към спасителя си.

– Нищо не може да се сравни с радостта, която изпитах, когато те видях да прескачаш перилата на онзи кораб.

Очите им се срещнаха и за няколко секунди помежду им не съществуваха никакви бариери, никакво огорчение, никаква борба на превъзходство. През тези мигове те изпитваха взаимно възхищение и уважение, по-красноречиви от всякакви думи.

Майлс се извърна и видя приближаващия към тях Деймиън. Празният ръкав на тъмносинята му униформа се вееше безпомощно. Уинчестър усети стягане в гърдите.

– Братовчеде, би трябвало да те застрелям, заради проявеното безразсъдство – просъска Деймиън със свъсени вежди и Майлс изпита странно облекчение.

Като се насили да заговори с подобавашо авторитетен тон той отвърна:

– Добре изглеждаш, Деймиън. Всичко наред ли е по палубите?

Деймиън премигна, после се изпъчи и вирна брадичка все едно стоеше пред самия Джордж Фаръл.

– Да. Аз ръководех стрелбата, капитане. Но май нищо не уцелих.

Погледите им се срещнаха.

– И те нищо не уцелиха. Чудесно си се справил, Деймиън – отбеляза Майлс и видя как руменина залива страните на братовчед му. – Ти ще отговаряш за оръдията. Ще имаме нужда от способностите ти съвсем скоро, предполагам, както и от прословутата ти точност при стрелбата.

– Можем ли да плаваме по-бързо от тях? – попита Деймиън.

– Вероятно. Но предпочитам да прибегнем до хитрост, вместо да рискувам живота ни, като се опитвам да ги изпреваря. Наредих да плаваме към Нова Скотия.

Деймиън присви очи.

– Предпочитах да не бягах?

Майлс го изгледа остро – чудеше как е издал най-съкровения си мисли.

– Мъжете от рода Уинчестър не бягат, братовчеде.

Джул Рейнолдс потисна покашлянето си с юмрук.

– Мъж, който се маскира като някакво глупаво пернато чудовище и кръжи из цял Тайдуотър, няма да подвие опашка, така ли?

Майлс стрелна Рейнолдс с изпепеляващ поглед.

– Мъжете правят онова, което се налага по време на война, Джул. Наясно си с това.

– Така е, стари приятелю. Никога вече няма да подценявам здравия ти разум, когато преследваш определена цел.

– Но Кокбърн ще го стори – добави Деймиън замислено. Всички очи се обърнаха към него. Той остана загледан в Майлс, а по устните му се появи усмивка. – Не искаш да бягаш, нали така, братовчедо? Тогава не го прави. Остани тук, в Чесапийк.

Рейнолдс изсумтя.

– Това хлапе е истински представител на рода Уинчестър. Не му обръщай внимание, стари приятелю. Мен слушай. Казвам бързо да се измъкваме.

Майлс продължи да гледа към Деймиън с присвити очи и го подкани:

– Продължавай.

– Ако преценявам правилно – подхвана отново Деймиън, а очите му блестяха от възбуда, – трите кораба на Фаръл са все още някъде южно от пристанището на Балтимор. На всеки има по четиридесет тежки оръдия и два пъти повече хора.

– Какво, по дяволите, чака? – промърмори Рейнолдс.

– Изненадата – отвърна Майлс. – Иска да хване Кокбърн ненадейно. Това е единственият му шанс.

– Точно така – потвърди Деймиън. – Фаръл е наясно, че разполага с по-малко кораби, оръдия и екипаж от Кокбърн и другите два английски съда, плаващи в тези води. Но ние знаем, че Осгуд и вторият кораб са заседнали в мъглата при Елизабет и разполагат с достатъчно ром на борда да пълнят чашите си дни наред. Те няма да са от полза за никого.

– А Кокбърн плава в мъглата, за да намери *Левитан* – добави Майлс, като разтърка замислено брадичка. Погледна Рейнолдс и огледа черната му риза, панталоните и пелерината на раменете му. – Глупаво пернато, а?

Рейнолдс изпъчи гърди.

– Стари приятелю, мъжете правят онова, което се налага в момент на бедствие, особено ако това означава да подкупваш врага. Дори аз бих се маскирал, щом това ще помогне за общата кауза. Трябва да призная,

че у мен се появи ново уважение към силата на рома и хубавия тютюн. Мислех англичаните за неподкупни. За щастие се оказа, че греша.

Веждите на Майлс се вдигнаха нагоре.

– Това важи за Осгуд. Кокбърн е съвършено друго нещо. Бездействието го разяжда. Фаръл бе достатъчно умен да изчака подходящия момент. Ако го бе нападнал прекалено рано, Кокбърн щеше да предприеме атака по сушата. – Загледа се към носа на кораба. – Той е като зле обучен кон и напълно непредсказуем.

Деймиън пристъпи към Майлс. В снишениия му, потреперващ глас се долавяше вълнение, което се предаде и на Майлс.

– Отплавай на север, братовчеде. Право към Балтимор. Предай го в ръцете на Фаръл.

Старо чувство се надигна в гърдите на Майлс. Бе го носил осем години – твърде дълго, за да се отрече сега от него. И въпреки това, упорит глупак какъвто бе, правеше тъкмо това: смяташе, че не заслужава нищо от славата, а само болката е неговият дял.

– Налага се да изчакаме вдигането на мъглата – отбеляза той. – Кокбърн трябва да ни види, за да ни последва.

– Но да не е съвсем наблизил, стари приятелю – вметна Рейнолдс бързо. – Не искам да нарушавам обещанието, което дадох на една сговорчива компаньонка. Дори в момента, докато разговаряме, тя ме чака.

– Много благородна саможертва, Рейнолдс – отбеляза Майлс със закачливо вдигната вежда. – И малко прекалена, не смяташ ли, за човек, когото едва приемаш за приятел?

Рейнолдс сви рамене.

– В страшни времена, стари приятелю, дори ние, мъжете, правим невероятни саможертви. – Гласът му се сниши и стана многозначителен: – И нямам предвид единствено жените.

Майлс стисна зъби – схвана накъде отива разговорът, а не желаше да се насочва натам.

– Не сега, Рейнолдс.

– О, сега ми изглежда доста подходящо да обсъдим въпроса за твоята съпруга. Вероятно не е моя работа да го споменавам, но...

– Тогава не го прави.

– ...това момиче определено ще ми липсва. Такъв поразителен дух, такава невероятна невинност. А и толкова храбра. О, отново се мръщиш, стари приятелю. Предполагам, не искаш да чуваш тези приказки от мен.

– Колкото и странно да ти е – не, не желая. Не споменах ли къде е

бурето с рома, Рейнолдс?

– Разбира се, кой съм аз, та да изреждам безкрайните достойнства на съпругата ти. Ти трябва да си сляп глупак за да не си ги забелязал добре. Един мъж би направил всичко по силите си, за да задържи подобна жена. И все пак не преставам да се чудя как успя да я убедиш да остане долу, когато всички ние се провалихме в усилията си. Да не би случайно да си я оковал за леглото или да си извършил друга подобна варварска постъпка?

Макар Майлс да се постара изразът на лицето му да остане отегчен и безразличен, той не успя да спре червенината, която плъзна по врата му. Гръмкото „Ха, ха“ на Рейнолдс и солидното потупване по гърба с нищо не подобриха настроението му, нито възпряха внезапно появилото се желание да слезе долу в каютата.

– Дали не се изказах нетактично? – напевно попита Рейнолдс с игриви пламъчета в очите. – В момента очевидно помощта ми не ти е нужна. Но и не разбирам какво все още те задържа на палубата.

– Във всеки случай – не твоята компания – изръмжа Майлс и мина покрай ухиления до уши Джул Рейнолдс. – Някой провери ли как е Уил?

– Той е долу, капитане – отвърна Уотс. – Тъпче се с хубава шунка от Вирджиния и с ряпа. Да изпратя ли да го повикат?

Майлс поклати глава.

– Нека си почива. Следвай курса, Уотс. Гребците да спират за петнадесет минути на всеки час, докато вятърът не издуе платната. Ако мъглата започне да се вдига, ми съобщете. Деймиън поемаш наблюдението след четири часа. Дотогава ти предлагам да поспиш. Нещо, което е редно всички да сторим. Ако имате нужда от мен, аз съм в каютата си. Предпочитам да остана там до сутринта.

Глава 20

Теди отвори очи. Силуетът на Уинчестър се очертаваше в рамката на вратата, върху фона на сребрилата мъгла. Лицето му оставаше в сянка, но знаеше, че докато е жива ще го разпознае – щом го зърнеше, сърцето ѝ започваше да бие лудо. Дори в неспокойния си сън долови присъствието му, а тялото ѝ потрепери от вълнение, породено от съня. Пожелаеше ли, той можеше да се придвижва безшумно като стелещата се навън мъгла.

Майлс пристъпи в светлината от запаления фенер, поставен върху капака на буре в далечния ъгъл на каютата. Видя как в продължение на няколко секунди я наблюдава. Студенината в очите му не ѝ донесе никаква утеха. Тя преглътна. Опита се да не обръща внимание на кървавите бразди по гърдите му, на раните, които се нуждаеха от грижи, от любяща ръка...

С широк жест той вдигна нещо от пода и продължи да се приближава. Тя се надигна и усети дървената стена зад гърба си. Веригата около глезена ѝ издрънча. Гледаше как той премята тънката бяла материя между пръстите си и долови нещо диво в погледа му. Вече съвсем близо, спря и се наведе към нея властно с цялото си животинско великопие, което мигом възпламеняваше кръвта ѝ.

– Докато се върна – изрече навъсено той, – искам да си облякла това.

Тя притисна дрехата към корема си.

– Къде е Уил? – попита, загледана в неговия отдалечаващ се гръб.

Спря с ръка на дръжката на вратата.

– Почива си долу, с другите от екипажа, докато се вдигне мъглата.

Ще ни задържи до сутринта, предполагам. – Погледът му се плъзна към дрехата в ръката ѝ. – Дотогава разполагаме с часове, Теодора.

Понечи да каже нещо, но той вече бе затръшнал вратата зад себе си.

– Грубиян – извика тя след него, ала не изпита особено задоволство.

Със свъсени вежди вдигна полупрозрачната, украсена с дантели роба, с цвят на слонова кост. Прекрасна дреха. Правена във Франция, без съмнение. При други обстоятелства вероятно щеше да се изкуши да усети нежния ѝ допир до кожата си, особено в такава нетърпима горещина.

Ала наистина при други обстоятелства. Стисна зъби; цялата ѝ бунтарска природа се надигна. Ако той дори за минута си въобразява, че тя ще приеме подобно унижение, само за да подхрани своето самозабравило се мъжко самолюбие... Ако възнамерява да ѝ даде урок... По дяволите, никога не е била ничия смирена затворничка!

Очевидно скоро не възнамерява да я предаде на чичо Джордж. Тази мисъл я поуспокои. Продължаваше да гледа към вратата, озадачена къде ли е отишъл и какво, по дяволите, ще направи, ако не му се подчини. Имаше вид на човек, готов на всичко. Видя го как убива – без колебание и без съжаление. А и никога не проявяваше съвест по отношение на каквото и да било. Оставаше верен единствено на себе си.

Дяволите да я вземат, но тя наистина ненавижда да ѝ казват какво да прави.

Стисна зъби, развърза възела на талията си и съблече ризата му. Собствената ѝ раздрана риза падна на пода до неговата. Независимо от душната жегга, кожата ѝ потръпваше при всяко движение, като при настинка. Няколко дръпвания на връзките на панталоните и те се плъзнаха към глезените ѝ. Свали единия ботуш и стъпи с бос крак на земята. Остави панталоните свлечени около окования ѝ глезен, взе робата и я облече.

Материята нежно се плъзна по тялото ѝ, а дантеленият подгъв стигна почти до глезените. Стисна устни и отбеляза, че дрехата очевидно е била шита за жена, няколко сантиметра по-ниска от нея, с по-тесни рамене и определено с по-малък бюст.

– Проклетият пират го е знаел – промърмори тя, проклинайки обиграното око на Уинчестър и всички стройни като върба, гъвкави млади жени на планетата.

Другият вариант бе да се смърри за злоупотребата с прекрасните пасти и кейкове към чая, а не ѝ се щеше. Независимо от причината, дрехата не ѝ ставаше. Вместо платът да пада на дипли, прилепваше към тялото ѝ, особено около гърдите и бедрата. Да не говорим колко бе прозрачен – не би била по-защитена, ако беше гола.

Защита. Да, такава определено ще ѝ трябва, когато Уинчестър нахлуе в каютата.

Тръпки преминаха по тялото ѝ, докато се занимаваше с тънката панделка, предназначена да прикрепя една до друга предниците на бюстието, за да прикрива гърдите ѝ. Невъзможна задача. Тялото ѝ просто бе прекалено разцъфтяло, за да я побере дрехата.

С изсумтяване изрази недоволството си, върза панделката на възел

и прокара длан по шията си. Пръстите ѝ бяха ледени. Под краката ѝ по-дълг леко се люлееше, но стомахът ѝ се свиваше и бунтуваше сякаш се намираха сред буря и цялата морска стихия се готвеше да ги връхлети.

Вратата се отвори със замах. Сепната, Теди вдигна очи и срещна погледа на Уинчестър. С бдителността на тигрица тръгнала на лов, се взря в него: цяла вечност – поне така ѝ се стори – не откъсна очи от нея. В едната ръка държеше бутилка, пълна с кехлибарена течност, в другата – нож с кокалена дръжка и размери, от които дъхът в гърдите на Теди секна. Беше облечен единствено в плътно прилепналите си панталони и ботуши.

Устата ѝ пресъхна. Пулсът ѝ се учести – трябваше да извърне поглед, когато очите му се присвиха и жадно започнаха да оглеждат всеки сантиметър от тялото ѝ. Не можеше да понесе да види презрението му, но кожата ѝ някак се стопли под вторачения му взор, все едно я докосваше нежно с пръсти. Тялото ѝ се разгорещи, обзето от безумно желание. Усети напрежение между краката, а зърната на гърдите ѝ набъбнаха, едва прикрити от обтегнатия плат. Обзета от сваян, се извърна с профил към него, но това с нищо не ѝ помогна.

Вратата изскърца и се затвори зад него. Въздухът в каютата буквално се нажежи.

– Обърни се с лице към мен.

Теди вирна брадичка.

– Защо постъпваш така? Няма да позволя да ме унижават. Ако имаш нещо да ми казваш, кажи го и да приключваме. Може би искаш да премериш врата ми, за да знаеш колко голяма да направиш примката?

Очите му не се откъсваха от нея.

– Обърни се – повтори той със заплашителен тон.

С каменно изражение изправи рамене и се подчини. Щом зърна бушувачата страст в очите му, гневът ѝ тутакси се изпари. Не. Той изобщо не я унижаваше, той я опустошаваше изцяло. Тялото ѝ вече не се подчиняваше на никакъв разум, логика и контрол. Такова безразсъдство! Ако той искаше да се възползва докрай от нейната слабост, успяваше с умението на специалист.

Ако желаше да я измъчва, като експлоатира страстта ѝ към него, определено го постигаше.

Тя също щеше да постъпи така с него, стига да ѝ се удаде възможност.

Кожата ѝ бе влажна, дрехата – опъната на гърдите и бедрата, през тънкия плат прозираха тъмните косъмчета между краката ѝ. Едва не

залитна, когато погледът му се насочи натам, а дъхът му видимо секна. Видяла въздействието си върху него, мълчаливо се похвали за всички онези изядени с чая сладкиши.

Долови как той постепенно губи битката с гнева си към нея.

– Махни тази верига – пророни тя тихо.

Той надигна бутилката към устните си и отпи солидна глътка. Погледът му си оставаше прикован към бедрата ѝ. Тя усети пулсиране в слабините си, което започваше да става почти болезнено; времето течеше, а той не вдигаше очи. Потребността му бе ясно изразена и така смело демонстрирана, че би трябвало тя да изпита страх. Преди два месеца подобен поглед щеше да я накара да побегне. А сега той я окуражи, възпламени собствените ѝ желания и позволи на очите ѝ да се плъзнат по тялото му и да останат приковани към издутината, очертаваща се под панталоните.

Тя вдигна поглед. Той се вираше в устните ѝ. Пристъпи към нея. Под светлината на фенера видя, че върху лицето му не е изписана прошка, а единствено желание. Диво, неовладяно желание.

– Разпусни си косите – процеди той през зъби.

Бавно вдигна ръце и започна да вади останалите в косите ѝ фуркети. Пресягайки се към един на тила, усети как бюстието заплашително се разтваря и разголва гърдите ѝ. Обзе я примитивно задоволство – очите му проследиха движението на плата и лицето му се вкамени. Всеки великолепен сантиметър от тялото му се стегна. Теди заби пръсти в косите си, за да овладее порива си да посегне да го погали.

Дълга къдрица се приплъзна по рамото ѝ; последва я втора, трета. Очите му следяха изливащата се каскада върху гърдите ѝ. Тази вечер у него витаеше нещо животинско. Съзираше ненаситен глад в очите му – те направо я изпиваха и жадуваха за още. Прелъстяването, прецени тя, изпълнена с радостно предчувствие, е нож с две остриета. Нейният гняв няма да е единствената жертва в тази игра.

Много внимателно се пресегна назад за последния фуркет. Устните ѝ се разтвориха, когато от движението гърдите ѝ почти напълно изскочиха от бюстието. Тръсна глава и остави косите си да се разпилеят по раменете и да стигнат почти до кръста. Едно свиване на раменете – и тясната дантелена презрамка на рамото ѝ се плъзна към лакътя.

През падналите по лицето ѝ коси тя го погледна с присвити очи. Пръстите ѝ се плъзнаха към възела на панделката и го развързаха. Под свъсените си вежди той продължаваше да не откъсва очи от нея.

Устните ѝ потреперваха. Съзнаваше, че си играе с огъня.

Безразсъдна, пълна със страст игра. Молеше се да я спечели. Ако правилно е разбрала намерението му, ако не се е подвела в преценката си за него, ако е мъжът, когото обича, когото познава...

Острието на ножа проблесна на светлината, преди да пререже презрамката. После отново – за да отстрани и втората. Остана разголена пред жадния му поглед.

Стаи дъх – очите ѝ нито за миг не се откъсваха от неговите, дори когато вдигна ножа и го опря в гърлото ѝ. Металът бе като лед върху кожата ѝ. Тъмните му очи я пронизваха до дъното на душата ѝ.

– Не те е страх – пророни той.

– Не и когато съм с теб.

– Мога да те убия заради онова, което ми стори. – Натисна ножа поплътно. Тя си представяше как мнозина мъже са треперели при досега с този нож. – Ще бъда безжалостен към теб.

– И тогава няма да ме е страх от теб.

В очите му проблесна искрица.

– Не искам страха ти.

Всеки усещаше дъха на другия върху лицето си.

– Развържи панталоните ми – дрезгаво нареди той.

Посегна към кръста му; пръстите ѝ докоснаха стегнатия му корем точно над плата. Сведе очи и дръпна връзката. Пръстите ѝ трепнаха, когато той обля гърдите ѝ с хладното бренди.

– Продължавай – промърмори той и сведе глава, когато тя вдигна своята към него.

И двамата замръзнаха. В погледа му все още нямаше прошка.

– Обичам те, Майлс – прошепна тя. – Трябва да ми простиш.

– Никога не е стоял такъв въпрос – изръмжа той и сведе глава към гърдите ѝ.

Ножът издрънча върху пода, последван от бутилката, но тя не чу нищо освен радостната песен в душата си. Потъна в объятията му и се притисна към гърдите му; от очите ѝ бликнаха сълзи. Той я притисна към стената – дървото се залепи за гърба ѝ – горещият му език жадно пиеше от облените ѝ с бренди гърди и постепенно се спускаше надолу към корема и по-надолу, където капчици кехлибарена течност се стичаха между краката ѝ.

Силните му ръце я сграбчиха. Обхвана таза ѝ, а устните му потънаха между бедрата ѝ, продължавайки да пият от нея, като я изпълваха с непозната наслада, която я отведе до истинско блаженство.

Теди не успя да потисне вика на задоволство, разтърсена от

облекчаващи спазми. Той се изправи да събуе панталоните си и тя се възхити на цялото му великолепие. Притисна го към себе си, разтвори с радост крака и прие първото му проникване; последваха нови и тя го приемаше пълно, цялостно, без никакви задръжки.

Заглуши виковете ѝ, силно впивайки устни в нейните. Не беше ни то нежен, нито внимателен. Ала беше великолепен, див, страстен, така както никой друг не можеше да бъде и задоволяваше всичките ѝ потребности. Като звяр, който се нуждае от опитомяване, с бързи равномерни движения притискаше бедра в нейните, после я повдигна и краката ѝ се сплетоха на кръста му. Когато тя извика, усетила освобождението си, той се впи в нея и замръзна, преди дълги силни спазми да разтърсят тялото му.

Тежко се отпусна върху ѝ. Със затворени очи Теди усещаше пулсирането на сърцето му в гърдите, чуваше задавеното му дишане и не можеше да си представи по-голямо щастие.

Обгърна лицето ѝ с ръце и го вдигна към своето.

– Кажи го отново – помоли той и така нежно прокара устни по нейните, че очите ѝ отново се наляха със сълзи.

– Обичам те, Майлс Уинчестър – прошепна тя.

С целувки пресуши сълзите по бузите ѝ, притисна главата ѝ към гърдите си и силно я прегърна. Като продължаваше да я държи в ръцете си, той се отпусна на койката.

– Скъпа моя обич... тези сълзи... късат сърцето ми.

– Кажи, че ми прощаваш, Майлс.

– Ако спреш с проклетия плач. Не ти отива.

Тя се отдръпна от него и премигна, за да прогони сълзите.

– Още си ми сърдит, но вярвам, че след току-що случилото се все пак няма да ме обесиш.

Крайчетата на устните му се извиха леко нагоре и за път изражението на лицето му се смекчи.

– Вероятно ще го сторя след някакви си петдесет години. Безразсъдно момиче, защо не ми се довери, защо не ми каза за Уил? Щях да направя всичко по силите си, за да ти помогна. Нима, по дяволите, не си си давала сметка, че ще го сторя?

– Кокбърн щеше да убие Уил и при най-малкия намек за вражеско нападение. Не можех да рискувам, като кажа на някого, особено на теб – ти побесняваше станеше ли дума за Нощния ястреб или за войната. Бях сигурна, че ще ме обесиш или ще ми направяш нещо по-лошо.

– Един мъж не беси жената, която обича. Дори да е най-

безразсъдната и коварната на земята.

Сърцето на Теди заби радостно.

– С риск отново да изложи главата си на опасност, Майлс, моля те, повтори го отново.

– Сама си знаеш колко си коварна. А и напълно безразсъдна. Излагаш главата си на опасност поне веднъж на ден.

– Цяло чудо е, че някой мъж ще ме иска такава.

– Напълно съм съгласен с теб. Само глупак може да те обича. – Лекко ухапа устните ѝ, брадичката, а после поднесе едната ѝ гърда към устата си. Прокара език по зърното. – Или да те желае... Или да има такава потребност от теб, както от въздуха, който диша.

Впи нокти в раменете му.

– Кажй го отново, съпруже мой.

– Обичам те – прошепна той, все така заровил глава в гърдите ѝ. – Отвъд всякакъв разум. Отвъд границите на земята, морето, въздуха и звездите. – Вдигна глава и тя за пръв път видя в погледа му всичко: и болката, и копнежа, и потребностите, от които се бе лишавал и бе отричал толкова дълго. – Теди, ти върна в живота ми напълно изчезналата за мен надежда, радостта, на чието място доскоро имаше само болка, тъга и вина. Чувствах се виновен, просто защото съм останал жив и съм видял още един изгрев, когато толкова много хора бяха лишени от възможността да го сторят. Когато загинаха всички онези, които си отидоха преди мен, които умряха така безсмислено, просто не разбрах защо, по дяволите, аз бях оцелял.

– Аз разбирам – пророни тя и нежно прокара длан по гърдите му; после отпусна глава върху сърцето му. – Няма вина в това да намериш щастие, Майлс.

– Значи е било късмет. Вероятността да оцелееш, когато целият склад с муниции на един кораб избухне, е нищожен. И въпреки това, и аз не знам как, по волята на съдбата, оцелях. Част от мен се радваше, че се е случило така и вълните са ме отнесли на брега, макар там да ме оковах в вериги. Заслужавах някакво наказание, защото аз заповядах да запалят проклетия фитил преди експлозията. Ако не го бях сторил, ако фитилът бе достатъчно дълъг... – Преглътна дълбоко. – Хвърлиха ме в затвора на бея заедно с останалите от екипажа на Филадельфия, онези, които бях изпратен да спася. – Завладян от спомените, от гърдите му се изтръгна сподавен стон, а лицето му помръкна. – Вместо това станах свидетел как половината от тях измряха.

– Ти не си виновен...

– Нима? Тогава кой, по дяволите, е?

– Може би мъжете, които са ги затворили там. Майлс, ти не си бил пощаден, за да спасиш всичките. Такова нещо не е по силите на никого.

– Никога няма да разберем дали е така. Но можех да направя някои неща, Теди. Бях по-силен от всички тях, взети заедно. Бяха прекарвали месеци наред в Триполи в затвора на бея. По-щастливите затворници – младите и немощните – работеха по пристанището, чистеха и приготвяха пиратските кораби за ново плаване. На някои дори оказваха доверие то да разтоварват плячката на завърналите се корсари. Най-силните и новите затворници, като мен, пренасяха върху дървени платформи извадените от дълбините на залива камъни и с тях укрепвахме пристанището срещу нападения. Улиците на града бяха прекалено тесни за каруци, но не и за платформите. Носехме ги на раменете си. Бяхме нещо като товарен добитък.

Теди потрепери.

– Майлс...

– Трябва да чуеш това, Теди. Надзирателите се отнасяха отвратително с нас. Беят даваше награда на онзи надзирател, чийто затворници са пренесли най-много камъни за деня. Ето защо те биеха всеки, който се препъне или падне. От съзнанието ми никога няма да се изтрие картината как един силен младеж се препъна, а платформата счупи краката му. Баща му бе принуден безпомощно да наблюдава как го пребиха. – Преглътна отново с мъка и продължи с разтреперан глас: – Съставих план, Теди. Щях да освободя всички или да умра при опита да го направя.

Теди го изучаваше с разтуптяно сърце. Надеждата ѝ замираще като виждаше мрачното му изражение и студенината в погледа.

– Но всичко пропадна. Поддадох се, както се казва, на слабостта на плътта.

Невидима тежест се стовари върху гърдите на Теди.

– Имало е жена?

Чертите му станаха още по-сурови.

– Да, Манал. Тя, заедно с другите жени от харема, стоеше на балкона на двореца, когато минавахме с платформите. Беше млада, красива и невинна в любовта. Виждах само това, не се замислях по-дълбоко, и я желях. Казаха ми, че била прислужница на бея и ме е избрала за любовник. Нощем, когато пазачите спяха, започна да се промъква в затвора. Никога не заподозрях, че ме използва. Като всички млади и невинни девойки, наскоро загубили девствеността си, демонстрираше огромна

любов към мен. Едва по-късно, когато спря да идва, узнах, че е била обещана на брата на бея – зъл, порочен човек, за когото никоя жена не би се омъжила. Тя, явно, също не е искала и е търсила изход. Явно бе смятала, че загубата на непорочността ѝ ще отклони вниманието от нея. Но когато той открил тайната ѝ, тя набързо забравила привързаността си към мен и се опитала да размени живота си с моя. Независимо от усилията си, тя била отведена в открито море, завързана в чувал и хвърлена през борда. Вечерта, когато трябваше да ми отсекаат главата, бея реши, че ще го забавлявам много повече в харема му.

– В харема му – едва промълви Теди. – Какво трябваше да правиш там?

– Да пуша опиум и да обслужвам съпругите му. Докато той и брат му ни наблюдават.

– О, Майлс, моля те, недей...

– Помня много малко от онова време, освен беса. Никои мъж не бива да бъде роб на друг, нито да изпадне в плен на опиата. Това е ад, който не пожелавам и на враговете си. Що се отнася до съпругите му, беят се подсигури, че семето ми няма да попадне там, където не трябва, като направи предпазен калъф от червата на козел. Единствените ми деца ще бъдат родените от теб... – Устните му докоснаха нейните. – Ако ме приемеш.

Нови сълзи бликнаха от очите на Теди и се стичаха по страните ѝ. Хвана ръката му и я притисна към корема си.

– Наранен, изпълнен с вина, измъчван от спомените – готова съм да те приема всякакъв, Майлс, и с гордост ще ти родя цяла сюртия деца, та да напълнят всички спални на Мирамер. Повярвай ми – съдбата може и да те е пощадил веднъж, но единствено твоята воля ти е помогнала да прекосиш онази пустиня и да се върнеш тук, в Мирамер за да ме намериш. Заслужаваш всеки грам щастие, който си способен да изстискаш от живота. В това няма нищо, което да поражда чувство за вина. То носи само чест.

Прокара палец по устните ѝ и присви очи.

– Не се съмнявам, че и дядо ми Максимилиан би постъпил така, нали? Жалко само колко време пропилях, за да проумея, че прощаването е добродетел, а не слабост. Също както любовта.

Притисна я плътно и я целуна силно, бавно, с изпълнена с обещаения ласка. Теди щеше да се погрижи той да изпълни тези обещания.

Устните им се разделиха и двамата въздъхнаха с облекчение.

Теди извърна очи.

– Сега разбирам колко глупаво постъпих, като не ти казах всичко, Майлс. Искрах... Отчаяно исках.

– Е... – Зарови нос в шията ѝ и плъзна ръка по крака ѝ. – Поне си била изкушена да го сториш.

– Много повече от изкушена. Смятах, че съм ти разкрила всичко, след като изпих питието на Уини и...

Топлина обля тялото ѝ, когато пръстите му погалиха тъмните косъмчета между бедрата ѝ. Дъхът на Теди секна.

– Такава невинност, чакаща да бъде опозната – промърмори той. – Ти беше великолепа през онази нощ, скъпа. Истинска лъвица. Докара ме до самия връх на въздържанието ми. А колкото до тревогата ти да не би да си издала тайната си, единственото, което се проронваше от устните ти бяха молби за още.

– Още? прошепна тя и с премрежен поглед облиза устните си. – Налага се да махнеш веригата ми, за да ми демонстрираш.

– Ще те набия, ако побегнеш от мен – промърмори той, измъкна ключ от джоба си, пхна го в катинара и я освободи.

– Дай ми основателна причина да остана и няма да побягна – прошепна тя, прокарвайки длани по гърдите му, корема ѝ по-надолу, в опряната в бедрото му набъбнала мъжественост. – О, Майлс, какво е това?

С плавно движение той се обърна и я притисна с цялата си тежест върху леглото.

– Сега имаш ли основателна причина? – попита той дрезгаво. Откъсна се от нея само колкото набързо да изхлузи панталоните и ботушите си. Ръката ѝ ласкаво се плъзна по твърдата и напрегната мъжественост. – Е, имаш ли, съпруго?

– Да – прошепна тя и се надигна да го посрещне.

Беше намерила всички причини, които някога щяха да ѝ бъдат необходими.

Теди сепнато се събуди и се надигна от койката. Уинчестър бе изчезнал, а чаршафите до нея бяха хладни под допира на пръстите ѝ. През малкия лок нахлуваше сивата дрезгавина на новия ден. Точно над главата ѝ някой извика. В следващия миг корабът се разклати от тътена на оръдейни изстрели.

Скочи от леглото и се спусна към дрехите и сабята си, но се строполи на колене, тъй като нещо силно я дръпна за глезена.

Взря се във веригата на крака си, точно когато нов залп разтърси

кораба.

Глава 21

Под надвисналите в небето сиви облаци Майлс насочи далекогледа към северния хоризонт.

– Всички платна да се вдигнат, Уотс.

– Слушам, капитане – отвърна Уотс. – Ще отплаваме ли?

Майлс прибра далекогледа.

– Не веднага. Мъглата още се вдига. Фаръл трябва да е някъде надлизо. Усещам го. – Погледна през рамо към *Гърмяща змия*, който се намираше на по-малко от половин километър зад тях. – Можем ли да плаваме по-бързо Уотс, без да се налага да изхвърлим част от товара?

– Да, капитане. Винаги ще плаваме по-бързо от него, а и ми е жал да видя залива, осеян с бурета.

Майлс се замисли. Да се раздели с по-голямата част от добития в Мирамер тютюн, за да спаси живота на екипажа и на съпругата си? Нямаше да е кой знае каква жертва.

– Още няма да го изхвърляме. Ще увлечем Кокбърн в преследване. Да се надяваме, че разстоянието помежду ни ще бъде достатъчно голямо, за да останем извън обсега на оръдията му.

В този момент по палубата на *Гърмяща змия* се мярнаха облачета, последвани от силния тътен на изстреляните снаряди.

– Деймиън при нашите оръдия ли е?

– Да, капитане. Там ли да остане?

– Задължително. Няма по-добър артилерист от него на борда. От този момък ще излезе славен капитан на кораб.

В следващия миг *Левитан* бе разтърсен от поредния залп на *Гърмяща змия*. Дочуха се ликуващите възгласи на англичаните.

– Не намалявайте скоростта – промърмори Майлс, загледан в преследващия ги английски военен съд. – Трябва да уцелим такелажа му, за да смъкнат част от платната.

– Кораби! – долетя викът на моряк над главите им. – На около осемстотин метра от нас.

– Какви? – попита Уотс.

– Фрегати. Три. С американското знаме.

– Кокбърн ще ги види.

– Да, но едва ли ще се отдалечи. Жаден е за битка.

– Да се надяваме, че Фаръл ще пристигне навреме.

Чу се нов оръдеен изстрел. Експлозията така разтърси *Левитан*, че Майлс и Уотс паднаха на палубата. Около тях се носеше задушаваш дим. Пламъци избухнаха в центъра на кораба. Майлс се отърси от посипалите се по него отломъци и се изправи с парче дърво в ръка. Един бърз поглед потвърди опасенията му: гротмачтата бе пречупена. Над главата му платната се вееха съвършено безполезни.

Веднага усети как скоростта им намалява и през облаците дим видя бързото приближаване на *Гърмяща змия*. В гърдите му избухна гняв.

– По дяволите, трябваше да изхвърлим тютюна. Уотс, обърни *Левитан*. Предпочитам да стъпят на борда, отколкото да унищожат целия кораб. А и по-добре да отвлека вниманието на Кокбърн, докато Фаръл стигне при нас.

– Сигурен ли сте, капитане? Все още има начин да им се изплъзнем.

Майлс погледна рязко Уотс. Последният път, когато му зададох сщия въпрос, се намираше в залива на Триполи. Тогава гръмна складът с муниции и уби всички освен него. Ако не е преценил правилно скоростта на Фаръл или се е излъгал в ожесточения стремеж на Кокбърн към бърза кървава битка, отново ще отведе екипажа си на сигурна смърт. Да, наистина разполагаха с още възможности да се измъкнат.

Застина. Не вината или кошмарните спомени го бяха накарали да се оттегли в Мирамер, а желанието да се скрие. Да се крие в продължение на осем пъклени години. Само там можеше да се оттегли, за да не взема решения, от които да зависи живота на други хора. Значи се страхува. Дори представата, че е господар на плантацията, трябваше да улегне в съзнанието му, за да поеме всичките си отговорности, свързани с положението си. Дори собствената му съпруга не бе посмяла да му довери тайната си.

Но пък робите разчитаха на него. Екипажът му вярваше. Ако грешеше в преценката си за жаждата на Кокбърн за битка, то, о, Господи...

– Капитане?

Ако грешеше...

Трябваше да се отпрати към Нова Скотия, докато имаше тази възможност.

Преглътна. Никой Уинчестър не се бе съмнявал в инстинктите си, по дяволите, независимо какви грешки е допускал в миналото.

– Капитане...

– Обърни кораба. Преди да са ни направили на трески – заповяда Майлс. Нов снаряд се стовари на палубата. – И всички да излязат. Загасете този пожар, по дяволите.

Гърмяща змия вече се намираще съвсем близо. Всеки момент екипажът му, въоръжен с пистолети и саби, предвождай от надменния и зъл Джереми Кокбърн, щеше да плъзне на борда на *Левитан* като мравки.

– По дяволите, Фаръл, побързай – промърмори Майлс и пробивайки си път през отломъците, се отправи към каютата. Към Теди.

Остави я на зороряване, топла и спокойно спяща койката му. Успя да го стори само защото съзнаваше, че никога повече няма да се раздели с нея. Зарадва се, че се вслуша в инстинкта си и я прикова. Иначе в момента щеше да се оглежда по палубите, за да я зърне.

Но сега трябваше да я освободи, да я въоръжи и да я защити. Ако се наложи, дори да пожертва живота си, както са постъпвали предците му.

Около него ехтяха изстрели и звънтяха саби. Вратата се отвори със замах под юмручния му удар. Тя скочи от леглото със зачервени очи и придърпа чаршафа към гърдите си.

– Да те вземат мътните! – изруга тя.

Направи две крачки и усети как нечий тежък юмрук се стовари върху слепоочието му. Със страшна сила. Залитна и като падна на пода, потъна в тъмнина.

Викът на Теди застина в гърлото ѝ, когато Джереми Кокбърн застана на прага с димящ пистолет в ръка.

– А, предателката – присмя се той и плъзна поглед по тялото ѝ. Вдигна вежди, когато съзря окования ѝ глезен. Затръшна зловещо вратата зад гърба си. – Виждам, добре са се възползвали от теб. Жалко, защото нито той, нито някой друг ще има повече тази възможност. Предателството се заплаща скъпо, Теодора. О, но ти добре го знаеш. Не те ли засърбява врата само като си помислиш за примката, която ще ти нахлузя? Нали добре познаваш методите ми?

Измъкна сабята от ножницата и тръгна към нея. Това я накара да седне на леглото и да се свие в далечния му край.

– Ти ме предаде – просъска той и раздра чаршафа, който тя стискаше. От рамото ѝ потече кръв. Тя прехапа устни, за да не извика. Устните на Кокбърн се извиха в зловещо подобие на усмивка. В очите му блестеше странна похот. – Къде е дръзката жена, която познавах? Готова да се пазари с адмирал от флота на Негово Величество? Ти, която някога смяташе, че струваш повече от мен, какво правиш сега, окована като куче? Любовникът ти да не е изцедил всичките ти сили, мила моя? Не се притеснявай, защото възнамерявам да ти ги възвърна.

Неописуем ужас обзе Теди, когато Кокбърн разкопча колана на панталона си и заедно с ножницата ги захвърли на пода. Пръстите му се

заловиха с връзките на панталоните. Усети как стомахът ѝ се свива, а веригата сякаш изгаря глезена ѝ. Отвън се чуваха изстрели и звънтене на саби. Истинска касапница.

Тя също нямаше да се предаде без бой.

Теди скочи от леглото, но Кокбърн я улови за ръката и я изви зад гърба ѝ. С изненадваща сила той я повдигна, извъртя я и я тръшна на пода. Опръсканият му с кръв ботуш стъпи до притиснатото ѝ върху грубите дъски лице.

Теди стисна зъби и се опита да се пребори с него, но изпищя – той изтръгна чаршафа от ръцете ѝ и грубо разтвори краката ѝ.

– Трябваше отдавна да те опитомя, продажнице – присмя се Кокбърн. – Човек никога не бива да ви вярва, проклетите жени, независимо колко сте умни...

През мъглата, заслепяваща очите ѝ, на Теди ѝ се стори, че кракът на Уинчестър леко мръдва. Преди да успее дори да мигне или надеждата да се пробуди в сърцето ѝ, той скочи от пода и се нахвърли върху Кокбърн като лъв, готов да разкъсва.

Със зловещ рев Кокбърн се стовари върху пода с Майлс отгоре му. Теди се изправи на крака и се уви с чаршафа. Видя как Майлс повдига Кокбърн за лъскавите копчета на униформата му и го притиска към стената. В следващия миг опря ножа с кокалената дръжка под брадичката му.

Адмиралът замръзна.

– Направи го, дивак такъв! – изпищя в следващия миг Кокбърн. Очите му бяха изпълнени с ужас. – Виждам омразата в погледа ти. Готов си да изтръгнеш сърцето ми и да го изядеш за вечеря. Какво те спира, дяволско изчадие?

Теди впи нокти в дланите си, за да не извика. Част от нея мечтаеше да види Кокбърн да се строполява безжизнено на пода – оскъдно вземездие за всичките погубени от него невинни жертви. Но друга част отчаяно копнееше Майлс да осъзнае безсмислието на убийството. Усещаше въздуха в гърдите си като тежка преса, която я притискаше. Майлс натисна острието в плътта на Кокбърн. В следващия миг по ножа ѝ се стече капка кръв.

Не... Още кръвопролитие няма да разреши нищо, независимо от упоритата убеденост на мъжете в противното.

– Не съм жаден за кръвта ти – каза Майлс глухо. – Предпочитам да те предам в ръцете на командира Фаръл.

Ръката му се плъзна в джоба и той подхвърли на Тели ключа за

оковата. Тя бързо отключи катинара и се приближи към съпруга си.

– Фаръл? – подигравателно се изхили Кокбърн. – Той е с флота си при Сейнт Лорънс, доколкото ми е известно...

Млъкна. Лицето му преbledня: хвърли поглед към Теди после към Майлс.

– Подозира, че са го подвели, съпруго – обади се Майлс е копринен глас.

– *Съпруго?* – повтори Кокбърн смаян. – Какво, твоя ли?

– Имаш ли представа какво е наказанието във Вирджиния за опит да се обладае чужда жена? – попита Майлс с подвеждаща кротост; острието на ножа проблясваше под светлината на фенера. – Несравнимо по-лошо от всичко, което фантазията ти рисува, уверявам те.

Теди сложи ръка на рамото му.

– Майлс.

Усети, че мускулите му са стегнати и яки като стомана. Още една капка кръв потече по ножа.

– Моля те, Майлс, не прави това.

Очите му се насочиха към нея, после – обратно към Кокбърн. Напрежението сякаш го напусна.

– Права си. По-добре копелето да прекара остатъка от живота си със мисълта, че е бил надигран от умна жена. Адмиралтейството няма да има полза от него, когато войната свърши. За такива като теб това е съдба, по-ужасна от смъртта, нали, Кокбърн?

Лицето на англичанина пламна от яд.

Майлс неволно се усмихна.

– Наистина има удоволствие в това, да си милостив.

Вратата на каютата се отвори и Джордж Фаръл нахълта с пистолет в едната ръка и сабя – в другата. По петите му го следваха Деймиън и още неколцина американски офицери, също въоръжени. Направиха три крачки и застинаха на място.

– Господи, Теодора! – избумтя гласът на Фаръл. – Какво, по дяволите, правиш тук?

– Добро утро, чичо Джордж – поздрави го сияещо Теди, и после пхна ръка в тази на Майлс. – О, Уинчестър го направи! Наистина! Той го направи, чичо Джордж!

– Какво? – изръмжа Фаръл. – Какво е направил?

– Спаси всички ни – ето какво – обяви Теди, като едва си поемаше дъх. Престани да му се мръщиш, чичо Джордж. Той е ранен.

– Нищо повече от порязване, господине – промърмори Майлс,

странно смутен.

Откъсна парче от чаршафа и превърза рамото и ръката си, за да спре кръвотечението.

Фаръл погледна окървавените гърди на младия мъж.

– Ще кажа на корабния си лекар да те прегледа.

– Не е нужно, командире – отвърна Майлс.

– Глупости. Същият си като баща си. Глупакът щеше да умре от загуба на кръв, ако го бях оставил. – Рунтавите му вежди се свъсиха, осъзнавайки колко всъщност е разголена Теди. Очите му се стрелнаха към Кокбърн. – Капитан Коул, окови го. Рауз, Макалистър, отведете го на моя кораб.

С гордо вдигната брадичка Деймиън пристъпи край тях, хвана Кокбърн за рамото и го предаде в ръцете на другите двама офицери, които бързо го изведоха от каютата. Преди да ги последва, Деймиън се спря пред Фаръл.

– Вероятно е редно да спомена, командире, че два британски кораба ни очакват при Албемаръл, веднага след като завземем *Гърмяща змия*.

Веждите на Фаръл се свъсиха още по-дълбоко.

– Очакват ни? Какви, по дяволите, ги приказваш, Коул?

Деймиън се засмя и в очите му се появиха весели пламъчета.

– Упоени са с ром и нищо не подозират. Това важи и за капитаните, и за екипажите.

Веждите на Фаръл се стрелнаха нагоре.

– Ром ли? Какъв ром?

– Първокласен ром от избите на Уинчестър, командире. Най-хубавият ямайски ром на дядо ми Максимилиан. Предостатъчен за два кораба със зажадливи мъже.

Очите на Фаръл се изпълниха с подозрителност.

– Това сигурно ли е, Коул?

– Напълно. Лично разговарях с капитан Осгуд, преди да ми предаде знамената си.

Напълно смаян, Фаръл премигна.

– Знамената му ли казваш?

– За да успеем да изведем *Левитан* безпрепятствено, командире – обясни Деймиън и изпъчи гърди.

– Кой, по дяволите, намисли този план? – изръмжа Фаръл.

– Ами племенницата ви, командире.

Фаръл погледна Теди смаяно.

Теди вирна брадичка, въпреки че усещаше как руменината плъзва по шията ѝ.

– Нямахме друг избор, чичо Джордж.

– Друг избор? Ти, племенницата на командващия американския флот, си нямала друг избор? Това ли чувам? Смея да твърдя, че сте ги подкупили, Теодора!

– Точно така – изчурулика Теди. – Съвсем успешно. И с малко помощ от Нощния ястреб.

– Почакай! – Фаръл вдигна стегнатата си в ръкавица ръка, очевидно замаян от целия случай. – Няма да слушам повече тази невероятна история без чаша питие. Надявам се да науча и каква е твоята роля в цялата тази работа, Уинчестър. Нещо ми подсказва, че само един Уинчестър може да въвлече английски военен кораб с шестдесет оръдия на борда в преследване.

– Всъщност, командире – отвърна Майлс, като погледна с гордост Деймиън, – беше общо решение. На капитан Коул и мое.

Фаръл насочи присвитите си очи към Деймиън.

– След като отведете Кокбърн на кораба ми, Коул, искам да поемете командването на една от фрегатите ми. Сложете ѝ знамената на Осгуд и идете в Албемаръл, за да си поговорите отново с него, ясно ли е?

Деймиън сякаш порасна няколко сантиметра.

– Ще го изпълня с удоволствие, командире. Според мен, няма да се наложи да дадем дори един изстрел. – Спря до вратата и видимо се поколеба, преди да хване ръката на Майлс. – Благодаря ти, братовчедо – изрече той прегракнало. – Сега разбирам. Всичко. Грешах, като смятах, че не държиш на семейството. Сега ми е ясно: то е причината за всичко, което си правил. Желая единствено да ми простиш.

– Няма какво да ти прощавам – увери го Майлс и го тупна по рамото. – Когато се върнеш от Албемаръл с двата английски кораба, ще те чака собствен кораб, за да поемеш командването.

Деймиън преглътна.

– Братовчедо?

– След като го оправим, разбира се.

– Но *Левитан* е твой.

– Така е. А като собственик и капитан мога да го поверя за вечни времена на онзи, когото смятам за най-достоеен.

Деймиън премигна и си изчерви.

– За вечни времена? Не... знам какво да кажа, братовчедо.

– Просто едно „да“ е достатъчно. Никой от рода Уинчестър не се е

отказвал от предоставена му възможност.

Деймиън погледна към празния си ръкав.

– Смяташ ли, че ще се справя?

– Ще наваксаш липсата на ръката с храбростта си. Корабът ми не може да попадне при по-добър офицер.

– Капитан на кораб – прошепна Деймиън. – А когато тази война свърши, ще превозвам тютюневата ти реколта...

– Няма да има повече тютюнева реколта.

– Но какво ще стане с Мирамер? Със завета на дядо Максимилиан?

– Максимилиан Уинчестър не би засявал една и съща култура, ако смяташе, че е неразумно. Тютюнът бързо изтощава почвата. Нуждае се от постоянно внимание. Реших да се занимавам с други култури, за да храня семейството и робите си. Не се тревожи, Деймиън. Ще ти осигуря достатъчно работа – ще пренасяш житото ми.

– Житото?

– И царевичата. Ще засея цели хектари. В Мирамер ще построим мелница с огромни воденични камъни. Сърди се на съпругата ми, ако идеята не ти допада. Тя го измисли.

Фаръл изсумтя към Теди, после навъсено погледна Деймиън, който енергично кимна и бързо напусна каютата. Със строг тон Фаръл се обърна към Теди:

– Теодора, облечи се. – Навъсено погледна и Майлс. – Давам ти пет минути, Уинчестър. После да ми се явиш на палубата. За предпочитане с история, на която ще съм склонен да повярвам.

Преди вратата да се затръшне зад гърба на Фаръл, Теди вече бе в прегръдките на Майлс.

– Каж ми, че всичко свърши – зададено изрече тя, опряла глава на рамото му. Усети как сълзите ѝ се стичат по бузите. – Всичките тези лъжи, тайни... Каж ми, че ще живеем в мир.

– Свърши – пророни той ѝ я прегърна още по-силно. – Моя обич, моя безразсъдна съпруго, до следобед цялото английско присъствие по тези брегове ще бъде ликвидирано. Американският флот отново ще господства в тези води. И всичко това заради една коварна измамна жена.

– А какво ще стане с Уил?

– Мирамер ще бъде и негов дом, естествено. Както и за сюррията деца, която ми обеща. – Ръката му се плъзна по бедрата ѝ, а слабините му се притиснаха в нейните. – Помниш ли, съпруго?

Теди потисна радостната си усмивка и реши напълно да се възползва от случая.

- Но Уил обича морето, Уинчестър. Винаги го е привличало.
- Чудесно. Деймиън и без това ще има нужда от помощник капитан.
- Благодаря ти, Уинчестър.
- Той спаси живота ми, Теди. И е брат на жената, която обичам. – Зарови нос в шията ѝ. – Няма какво повече да приказваме. Престани да говориш и ме целуни.
- О, напротив – има – прошепна тя и обви лицето му с длани. – Повтори ми отново онова, как...
- Устните му се докоснаха до нейните.
- Обичам те, моя коварна съпруго.
- Устните ѝ под неговите се разтвориха и той я дари с такава разтърсваща целувка, че тя усети как стъпалата ѝ се откъсват от пода. Чаршафът се свлече върху дъските.
- Ще ми липсват среднощните ни срещи – промърмори Теди, отпусайки се на чаршафа.
- Той се надвеси с цялото си великолепие над нея, а тъмните му очи сияеха от любов.
- Дай на Нощния ястреб причина, обич моя, и той ще язди в тъмнината, всяка нощ, ако се налага.
- Налага се. Сигурно ще трябва да опитаме повече от веднъж, за да забременея. Важно е и към тази задача да подходим, както правим с всичко останало, Уинчестър.
- А как точно, съпруго? – прошепна той и се притисна към бедрата ѝ.
- Ами със смелост, с безразсъдство... в дебрите на нощта на морския бряг, където ще ни обливат приливните вълни...
- А какво ще каже милата ти леля Едуина за нас, скъпа моя?
- Мисля, че ще одобри – отвърна Теди. – И ще се поздрави за брилянтно изиграния си ход в тази игра.
- Очарователна жена.
- Млъкни, Уинчестър. Разполагаме едва с пет минути.
- Както кажеш, съпруго моя.

Командирът Джордж Фаръл за четвърти път удари с юмрук по дебелата врата на каютата. Не получи никакъв отговор, затова натисна дръжката. Откри, че е заключено. С навъсен поглед рязко попита Джул Рейнолдс:

– Какво, по дяволите, правят там вътре?

– Не се ли досещате, господине.

Фаръл се изчерви и се изпъчи.

– Дяволите да вземат Уинчестър. Той е подписал споразумение да не...

Командирът прехапа устни.

Веждите на Рейнолдс се вдигнаха нагоре, а по устните му заигра усмивка.

– Да не... Какво, ако смея да запитам? От личен опит, командире, знам, че споразуменията никога не са заставали на пътя на истинската любов. Особено такива, които забраняват определени интимности. Всъщност, забраната за нещо само ускорява неговото осъществяване. В случая с Уинчестър дори бих казал, че направо го гарантира. Глупав е онзи човек, който би се опитал да му попречи.

– Доста сте смел, не намирате ли?

– Така твърдят жените за мен.

– Предполагам, вие сте приятел на Уинчестър.

– Да, господине. Много добър приятел. Името ми е Рейнолдс. Джул Рейнолдс.

Очите на Фаръл се присвиха.

– О, да. Знам вашата история. Добре я знам. Още носите в дясното си бедро онова парче олово, виждам. Жалко. Бихте били блестящ капитан, Рейнолдс. Аз не съм от хората, които ще съдят човек заради проявена моментна безразсъдност спрямо жена. При това – игрива. Бих могъл да се възползвам от уменията ви на борда на моя кораб. Помислете над предложението ми.

– Ще го сторя, командире.

– И Уинчестър е редно да застане зад руля.

– Мисля, че повече от всеки друг на света разполага с причина никога повече да не го прави, господине. Бих казал, заслужил си е почивката.

– Може и така да е – пророни тихо Фаръл и отново се загледа във вратата. – Проклетата жена се оказа права.

– Какво казахте?

Фаръл безпомощно замахна във въздуха.

– Съпругата ми! Винаги излиза права по отношение на такива неща.

– Жените го умеят, господине.

Фаръл хвърли изпълнен с любопитство поглед на Рейнолдс.

– Предполагам, именно този начин на мислене ви прави така привлекателен за нежния пол, а?

– Доста ми помага, не крия.

– А Бог е свидетел, че на нас, мъжете, ни е нужна цялата помощ, която може да ни се окаже, особено когато една жена разбере, че е била права. – Фаръл въздъхна уморено и погледна към чашата в ръката на Рейнолдс. – Това да не би да е ром?

– Точно така, командире. Първокласен ямайски ром.

– Защо не ми покажете къде го държи този дявол Уинчестър? И докато си пийваме, да ми разкажете какво знаете за Нощния ястреб.

– Нощния ястреб ли? – Рейнолдс се извърна, за да прикрие тайнствената усмивка на устните му. – Той е само една легенда, господине. И мисля, че такава и ще си остане.

КРАЙ

© 1996 Кит Гарланд
© 1999 Ивайла Божанова, превод от английски

Kit Garland
Embrace the Night, 1996

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание: ИК „Бард“, 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10515>]